

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KSAHTE KRALI ÇE

Sarah Fine

BROSIS

ONU KRALİÇELERİ SEÇTİLER. YANLIŞ SEÇİM YAPTILAR.

Daha küçükük bir çocukken Kupari'nin İhtiyarları tarafından, ateş ve buz büyüsünü ustalıkla kullanan kraliçe Valtia'nın varisi olarak seçilen Elli artık on altı yaşındadır. Kehanete göre gelmiş geçmişi en güçlü Valtia olacak olan Elli bütün hayatını tapınakta lüks içinde, büyürü rahipler tarafından eğitilip talita çıkacağı güne hazırlanarak geçirmiştir. Ve o büyük gün gelip çatmaz. Bütün o kraliçe ülkesinin işgal edilmesini önlemeye çalışırken hayatını kaybetmiştir. Talita çıkma sırası artık Elli'dedir. Elli yeni Valtia olarak halka takdim edilir anı ortada büyük bir yutukluk vardır. Ölen Valtia'nın büyüsü Elli'ye geçmemiştir. O gerçek bir kraliçe değildir. Büyünün ortaya çıkması için onu türlü iktisadilerden geçiren İhtiyarların elinden kaçan Elli bir anda kendini sürgün edilmiş suçluların arasında bulur. Kimliğini gizleyerek bu yeni dünyada kendine bir yer edinmeye çalışırken bakkındaki kehanet ve Kupari büyüsüne dair acı gerçekleri öğrenir. Halkına duyduğu sevgi ve yeni dostlarını duyduğu sadakati arasında kalan Elli büyük bir savaşın eşiğinde, krallığı ve büyüsü tamamen ortadan kalkmadan doğru tarafı seçmek zorundadır.

619.00

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2016

GO! Kitap

Sahte Kraliçe
Sarah Fine

Özgün adı: The Impostor Queen

ISBN: 978-605-188-032-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Sarah Fine, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Derya İmer Aydınlik

Düzeltili: Burcu Balaban

Son okuma: Arzu Alan

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://rantey.org>

Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

KSAHTE RALİ ÇE

Sarah Fine

Çeviren: Derya İmer Aydınlik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KUPARI PENINSULA

KORKEA

LOPUTON

YLPEYS

GİRİŞ

Hangisinin canını daha çok yaktığını bilmiyordu, buz mu yoksa ateş mi? O anda ikisi arasındaki farkı bile ayırt edemiyordu; her ikisi de damarlarında, göğsünde, eklemlerinde yanarak ilerliyor, acısı her geçen dakika daha da artıyordu.

İhtiyar Kauko, uzattığı kolunun üzerine eğilmiş, fazlalığı kanla akıtmaya çalışıyordu. Bastıramadığı iniltiler hariç odadaki tek ses kanının kâseye damlarken çıkarttığı *pat pat pat* sesiydi. Gücü olsaydı, İhtiyar'a tüm çabasının boşa gittiğini söylerdi. Karanlık, odasının köşesindeki bir gölgeydi; uzaklaşmasını ne kadar çok istese de sinsice yaklaşıyordu.

Büyü onu öldürüyordu.

Ancak o, hâlâ büyüü seviyordu, kendinden bir parçayı ne kadar çok sevebilirse o kadar çok seviyordu.

Büyü neredeyse on senedir değişmez yoldaşydı ve o, her gün kendisine bahşedilen bu armağanı Kupari halkına hizmet etmek için zekice kullanmaya çalışmıştı. Daima onlar için... Sadece onlar için... Zamanın sonsuza dek akıp gitmesini dilemişti, böylece daima onların kraliçesi olabilecek ve onları her zaman koruyabilecekti.

Fakat o da sonunda alev alev yanan ama hızla söndürülen tüm Valtialar gibi oldu. Bu kadar büyük bir gücü içinde barındıramayacak kadar zayıftı ya da belki gerektiği ölçüde, noksansız kullanamayacak kadar bencildi. Yine de en doğrusunu yaptığını düşünüyordu. Tek istediği, duvarların ardındaki halkına ulaşarak onları kısa süre önce kıyılara varan yağmacılardan koruyabilmek, yabandakilere himayesinin şehrin sınırlarını aştığını göstermekti. Elbette hepsi hırsızlardan ve katillerden oluşmuyordu. Elbette bazıları bağışlanabilirdi. İhtiyarlar ve rahipler bu budalaca fikre burun kıvırsalar da.

Tıpkı tebaası onu görsün ve ona güvensin diye yaban elleri dolaşması fikrine burun kıvırdıkları gibi. Fakat ısrar ettiğinde İhtiyarlar kabullenmişlerdi. Sonuçta o, kraliçeydi. Dara düştüğünde içindeki buz ve ateşin mükemmel eşitliği bozulur diye korkarak bu iki elementin arasındaki dengeyi bulmasına yardım etmeye bile çalışmışlardı. Geçmişteki tartışmalarına, başkaldırmasına rağmen Kauko o anda bile çabalıyordu.

Başını çevirdi, bu hareketiyle omurgasına yakıcı sıcaklık dalgaları gönderirken parmakları soğuktan kas-katı kesildi. İhtiyar Kauko, dikkatini zerre kadar dağıtmadan akan kanını izliyordu. Sonra parmak ucunu etini

kesmek için kullandığı ufak bıçağın keskin olmayan yüzünde gezdirip bir damla yakaladı ve bir anlığına arkasını döndü. Tekrar baktığında koyu renkli gözleri eskisinden daha parlak gibiydi ancak tebessümünde bir parça hüznün vardı. Usulca, “Dinlen Valtia’m,” dedi. “Gözlerini yum ve dinlen.”

Gözlerimi yummak istemiyorum. Bu diyardan gitmek istemiyorum. Bu fikir aklına geldiğinde bile bir karanlık dalgası üstüne kapandı, ardından bir kasırga getirecek türden bir taşkındı bu.

İhtiyar Kauko, buz gibi parmaklarını parmaklarının arasına aldı. “Bize iyi hizmet ettin, Valtia’m.”

Kaarin. Bir zamanlar Kaarin’dim. Bu, Valtia olmadan önceydi. Fakat İhtiyarlar koskoca bir halkın umutlarını omzunda taşıyan altı yaşındaki bir kızı, Kaarin’i, Kaya’nın Üstündeki Tapınak’a götürürken hâlâ annesinin nasıl da halkın tezahüratlarını bastırarak haykırdığını hatırlıyordu. *Kaarin, beni unutma. Kaarin, seni seviyorum.*

Annesini en son o gün görmüştü. *Belki de yakında tekrar görürüm.*

Huzura kavuşması gerekiyordu ancak içinden geçen tek şey hayır idi. *Henüz değil.*

“Uyuyor mu?” Konuşan İhtiyar Aleksi’ydi. Siyah çüppenin yakınlardan gelen hışırtısını duyabiliyordu.

“Söylemesi zor,” diye mırıldandı Kauko.

“Yine kanını akıtmalı mıyız?”

“Daha fazlası tehlikeli olabilir.”

Kim için? diye sormak istedi. *Ben zaten ölüyorum.* Aleksi zaten anlamış gibiydi. Sessiz kalıyordu.

Kauko iç çekti. “Artık uzun sürmez. Leevi’a Saadella’yı mezarlığa getirip hazırlamasını söyleyin.”

Hayır, hazır değilim. Ancak kıpırdayamıyordu. İçindeki buz ve ateş çalkalanıp sabırsızca serbest kalmaya çalışırken eklemeleri kaskatı kesilmişti. Lütfen beni terk etmeyin. Daha yapacak çok şey var.

Bencilce bir düşünceydi. Sofia, muhtemelen Kaarin’dan çok daha iyi bir Valtia olacaktı. Nazikti ve daima diğerlerini düşünürdü. Belki de daha saftı. Kesinlikle daha sabırlıydı. *Bir Hasat Festivali’nde daha birlikte olamayacağız canım. Yüzünü bir kez daha görebilmeyi ne kadar da çok isterdim.* Yakında kız, mezarlıktaki yuvarlak odanın dümdüz taşına diz çökmüş bekliyor olacaktı. Artık hepsi bekliyordu. Ancak Kaarin gitmeye razı olmuyordu.

Kupkuru dudaklarının arasından, “Sofia,” diye fısıldadı.

Hiç kimse cevap vermedi. Ya da belki kulakları onu terk etmişti; tüm duyuları bir bir yok oluyordu. Dokunma ve görme, koklama ve duyma... Zihnini, Motherlake’te esen güz rüzgârı gibi şiddetli ve insafsız bir haykırış doldurdu. Acı gitgide büyüdü, etrafını kuşattı. *Hayır lütfen. Henüz değil. Bir kez daha...*

Güç koparak özgür kalmayı başardığında beraberinde her şeyi götürdü, geriye sadece tek bir görüntü kaldı: Bakır saçlı, soluk mavi gözlü küçük bir kızın görüntüsü. Net seçilemeyecek kadar buğuluydu. Kaarin odaklanmaya çalıştığında bile bakışları görüntüyü ikiye katlayarak sis perdesinin ardında titreyen, üst üste binen iki

yüz yarattı. Yine de küçük kızın kim olduğunu ve ona yakında neler olacağını biliyordu.

Ardından son bir tutam buz ve ateş hiç çaba göstermeden kendini kurtardı çünkü artık Kaarin'in dayanacak gücü kalmamıştı. Karanlık çökmüştü. Büyü çekip gitmişti. O da öyle...

BİRİNCİ BÖLÜM

Kalp önümde duruyordu; kıpırtısız, renkli ve istediğimden çok daha gizemli. Parşömene çizilmiş diyagramın üstüne eğilip hepsini bir anda ezberlemeye çalıştım. Kanı vücudun diğer kısımlarına taşıyan damarlar kırmızı mürekkeple belirtilmişti ve ben de parmağımın ucunu açıklamanın üstünde gezdiriyordum. *Valtimo*. Kelime hoşuma gitti. Önemli ve anlamlıydı. “İhtiyar Kauko, damarlar dönüp dolaşıyor mu yani? Kan nasıl kalbe dönme vaktinin geldiğini anlıyor?”

İhtiyar Kauko yanımda, ciğerleri, beyinleri, eldeki ve parmaktaki kemikler ile diğer bir sürü büyüleyici şeyi gösteren parşömenlerle dolu masasının başında otururken koca göbeğinin üstüne düşen cüppesini düzeltti. “Çok zekisin Elli. Evet, dönüp dolaşıyor denile-

bilir. Kan asla damarlardan çıkıp gitmez, sadece tekrar kalbe dönene dek tünellerden geçer.”

Kaşlarımı çattım. “Ama niye? Tek yaptığı damarlarımızda akmaksa, neden bu kadar önemli? *Neye* yarıyor ki?”

Gülümsedi. Küçükken dudakları beni büyülerdi, soluk yüzüne yapıştırılmış iki tırtıl gibiydiler. “Kan, canın ta kendisidir. Eklemlere sıcaklık, kaslara kuvvet verir.”

Parmaklarım kanın ciğerlere giden yolunu takip etti. “Peki ya büyü? Kan büyüü de vücudun her yerine götürür mü?”

İhtiyar ona dirsek atmışım gibi nefesini verdi, sonra da kıs kıs gülmeye başladı. “Büyü, bu dediğinden çok daha karmaşıktır.”

Alnıma düşen bir tel saçı üfürerek geri gönderdim, sinirden tenim yanıyordu. “Basit olmadığını biliyorum ama kan canın ta kendisiyse...” Düşüncemin şekillenmesini sabırla bekleyen İhtiyar’a şöyle bir baktım. “Büyü onu terk ettiğinde Valtia ölüyor. Yani, görünüşe göre büyü de canın ta kendisi. Ve bu da doğruysa, o hâlde...”

Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Sevgili Saadella’m, büyü sahibinin içine işler. Tüm bedeninde varlığını belli eder.”

Parmağımla diyagrama vurdum. “Kanı da dâhil mi?”

“Evet, evet. Kanı da dâhil. Ancak...”

“O hâlde, büyüü kandan ayırabilir misin? Gece boyunca bekletilse, pastırma yağı gibi ayrılır mı? Sen hiç...”

İhtiyar göbeğini hoplata hoplata gülmeye başladı. “Sevgili çocuk, sen hiç susmaz mısın? Bazı şeylerin bir sebebi *yoktur* ve en iyisi bunu kabullenmektir.”

“Büyü de onlardan biri,” dedim yavaşça. Bunu eğitmenlerimden kaç kez duymuştum? “Ama nereden geliyor, İhtiyar? Valtia’nın büyüünün Saadella’ya geçtiğini biliyorum ama diğer büyücülere ne demeli?”

İhtiyar Kauko, içimdeki öğrenme hevesiyle parşömenin kenarım sıkarak kâğıdı buruşturan elimi dürttü. “Nasıl seçtiğini bilmiyoruz.” İşaret parmağıyla burnunun ucuna vurdu. “Yalnızca zekice seçimler yaptığını biliyoruz.”

Kırışmış kâğıdı parmaklarımla düzelttim. “Ama geçen gün Rahip Eljas’la coğrafya dersi yaparken o bana Kuparilerin dünyada büyülü güçleri olan tek halk olduğunu söylemişti. Yani, bizi *niye* seçti?”

“Bizi niye mi seçti?” Tapınağımızın kubbeli büyük odasına açılan koridoru işaret etti. “Çünkü biz, ona hizmet ediyor ve ona iyi bakıyoruz ve...” Başını eğip usulca kakhaha attı. “Seçti işte Saadella’m. Fakat şahsen ben hiç şaşırmıyorum. Kuparilerden daha iyi bir halk yok, daha güçlü ya da kalbi daha temiz olan da yok.”

Derslerde sıkça olduğu gibi kendimi yine kapalı bir kapıyı yumruklayıp zorla içeri girmeye çalışıyormuş gibi hissettim. “Ama bu doğruysa ve büyü bizi seçtiği için hepimiz huzurlu olmalıysak, o hâlde neden tüm rahipler günlerini büyüü inceleyerek geçiriyorlar? Ne öğrenmeye çalışıyorlar ki?” Kauko’nun kişisel kütüphanesindeki raflar dolusu parşömeni gösterdim. O, hem

bir hekim hem de İhtiyar'dı, yani bu tapınaktaki üstün büyücülerden biriydi. "Bu metinlerin sadece anatomiyle ilgili olmadığını biliyorum. Bana ne zaman gerçek büyüü öğreteceksin?"

Elini açık duran parşömende gezdirdi. "Biz sana her gün bir şeyler öğretiyoruz, çocuğum!"

Dudağımlı ısırdım. "On altı yaşına girdiğimde derslerimin dünyanın doğasından daha fazlasını içereceğini sanıyordum. Valtia'yla daha fazla vakit geçirmeyi ve halka nasıl hükmettiğini öğrenmeyi umuyordum."

Kauko parşömeni toplamaya başlarken o gizemli kalp de kahverengi kâğıdın kıvrımları arasında kayboldu. "Valtia, dikkatini büyüye ve büyüü halka hizmet etmek için kullanmaya vermeli. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama onun dikkatini kimse dağıtmamalı." Kalın dudaklarında mahcup bir tebessüm belirdi. "Ve bir grup yaşlı rahibin yeterli olmadığını biliyorum ama lütfen kendimizi seni tahta hazırlamaya adanmışımızı da bil."

Bencilliğimden utanarak gözlerimi kaçırdım. "Biliyorum," diye mırıldandım. Ancak ne kalbimin Valtia'mı arzulamasına ne de ondan bir şeyler öğrenme isteğime karşı koyabilirdim.

İhtiyar Kauko parşömenleri toplayıp bir yığın hâline getirdi. "Zamanı gelince ihtiyacın olan her şeyi öğreneceksin Elli," dedi, nazik bir ses tonuyla.

Midem sabırsızlıkla düğümленirken, "Ne zaman olacağım bilmiyorsun ki," dedim.

Koluma hafifçe vururken tebessümü özlemle doldu.

“Büyü içine girdiği anda diğer İhtiyarlarla birlikte sana yol göstereceğiz.” Koyu renkli gözleri inadına yaramazlık yapar gibi parladı. “Ayrıca, büyüü kendin tecrübe etmeden en çok sormak istediğin şeyi de bilmen mümkün değil, öyle değil mi? Ancak o zaman bizi soru bombardımanına tutabilirsin!” Dirseğini kaptı. “Hadi. Bence öğle uykusu vakti geldi.”

Bu tapınakta bana çocukmuşum gibi davranmayan tek kişi Mim. Neredeyse bunu dile getirecektim ama ona bakmam için beni kendine çevirdiğinde kelimeler boğazıma takıldı.

“Kendini görevine adadığını hepimiz biliyoruz.” İfadesi gururla dolup taşıyordu ve bu da beni bir nebze daha dik durmaya itti. “Bu özelliğin bizim için çok kıymetli. En içten dileğim, bir gün *bizim de* kendimizi *sana* ne kadar adadığımızı anlayabilmen.”

Boğazım tıkanıyordu ama bu kez sorulardan dolayı değildi. Hissettiklerimden. “Biliyorum İhtiyar Kauko. Sizinle birlikte olduğum için çok şanslıyım. Hepinizle.”

Koridorda yankılanarak İhtiyar Kauko’yu çağıran ses, ikimizin de tekrar kapıya dönmesini sağladı. Kauko, “Geliyorum!” diye seslendi.

Yandaki kanadı Kayanın Üstündeki Tapınak’ın büyük odasına bağlayan taş koridorda peşinden gittim. Ses oradan geliyordu. İhtiyar Kauko elini kel kafasının üstüne düşen koyu gölgede gezdirdi, parmakları sabitti. Bu onun huylarından biriydi. “İhtiyar Aleksi, sen misin?”

İhtiyar Aleksi koridora daldı; kucağında başı, elleri, dizleri kanlar içinde olan bir çocuğun kıpırtısız bedeni

duruyordu. Kaskatı kesilip gözlerimi üstüne dikerken kırmızı eteğim bacaklarıma dolandı. Kalın çenesi titreyen Aleksi, çocuğa endişeyle baktı. Kauko ona uzanırken Aleksi, “At arabası çarptı,” dedi. Sonra birkaç adım geride durduğumu gördü. “Tapınağa ulaşmak için öyle bir çırpınıyordu ki nereye gittiğini bile görmedi.”

On yaşından daha büyük olamayacak, bir deri bir kemik çocuğu mermere yatırırken duyamadığım bir şeyler daha mırıldandı. “Korkarım ki onu kaybediyoruz.”

Kauko, “Hayır, düzelecek. Hemen burada yapacağım,” diyerek çocuğun üstüne eğildi, elleri çocuğun ala boyanmış kum gibi saçlarının üzerinde dolaştı. Omzunun üstünden şöyle bir bakıp bana solgun bir tebessüm gönderdi. “Saadella’mız da izleyebilir.”

Bir adım daha yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı. Aleksi’nin kaşları uyarırcasına çatıldı, mezarda çalışan çırakları izlemeyi istediğimde de suratı hep böyle olurdu. “Saadella’m, bu pis bir iş ve...”

Mermer zemine yaklaşarak, “Ama büyü içime girdiğinde yapabileceğim bir şey, yanılıyor muyum?” diye sordum. Sadece birkaç büyücü insanları iyileştirebilirdi. Bunu yapabilmek için hem buz hem de ateş büyüüne –anladığım kadarıyla da büyük oranlarda– sahip olmak zorundaydılar. Ve bu birbirine zıt güçler dengeli olmak zorundaydı. Valtia’nın büyüü en güçlüsüydü, ayrıca mükemmel derecede dengeliydi, yani bunun anlamı...

Kauko aceleyle, “Elbette Saadella, dilediğin zaman,” dedi. “Ve bazen festival günlerinde insanları

iyileştirmek de halka ne kadar hayırsever olduğunu göstermenin müthiş bir yoludur.”

Hevesle, “O hâlde bana göster!” dedim ama sonra ağzım açık kaldı. Kauko’nun elleri çocuğun kafatasından birkaç santim yukarıda durdu, paramparça olmuş bir yaranın üstündeki derinin birleştiğini *gördüm* resmen. Kauko’nun bunu nasıl başarabildiğini sormak için ağzımı açtım ama Aleksı elini kaldırdı.

Usulca, “Saadella’m,” dedi. “İyileştirebilmesi için dikkati dağılmamalı.”

İhtiyar Kauko birkaç dakika sonra geri çekildi, gülümseyerek ellerini ovuşturdu. Ellerini avucuma almak istedim. Dokunduğunda yakar mıydı acaba? Yoksa buz gibi soğuk muydu? Ya da ikisi birden miydi? “İşte. Tehlikeyi atlattı.” Aleksı ile göz göze geldi. “Onu mezarlığın derinliklerine götürüp yatır, ben de Saadella’ya odasına kadar eşlik ettikten sonra diğer yaralarıyla ilgilenirim.”

Şimdi çocuğa daha yakından bakarken, “Mezarlığa mı?” diye sordum. “Yani o bir büyücü mü?”

Aleksı başıyla onayladı. “Adı Niklas. Ayakkabı tamircisinin çırağıymış, ustası da sağ olsun bize Niklas’ın üstünde çalıştığı bir deri parçasında yanık izleri bıraktığını söyledi. Yanlış alarm olduğunu düşünmüştüm ama bu çocukta gerçekten ateş var. Bunu onunla aynı odaya girdiğim anda anladım.”

Kauko başını sağa sola salladı. “Böyle şeyleri sezebilme yeteneğine hayranım.”

Aleksı bu iltifata karşılık sırtıttı. “Şu anda içinde

ne kadar büyü var ya da buz büyüüne de sahip mi bilmiyorum ama iyileşir iyileşmez onu teste sokacağız.”

Parmakları kir pas içindeki, yanakları açlıktan çökmüş çocuğa gülümsedim. “O hâlde, bulunduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur. Heyecandan yaralanması çok üzücü.” Göz kapakları titreşirken içgüdüsel olarak yanına çömeldim. Parmaklarım keskin elmacık kemiklerinin üstünde gezindi. “Sana iyi bakacağız Niklas,” diye mırıldandım. “Önünde muhteşem bir hayat var.”

Çocuğun gözleri pat diye açıldı. Koyu maviydiler. Motherlake’in bahar suları gibi. Gözleri önce kırıştı, sonra da etrafındaki mermer duvarları incelerken fal taşı gibi açıldı. Ağzı açıldığı anda Aleksi çocuğu kollarının arasına aldı, yumuşak parmakları ince uzun eklemlerin üstünde kapandı ve sıkıca tuttu. Aleksi, “Şimdi onu götürüyorum,” derken çocuk kıvranıp çırpınmaya başladı, muhtemelen hâlâ aldığı yaranın şokunu yaşıyordu.

Ayağa kalkıp mezarlıklara açılan koridora, tüm yardımcılarının ve çırakların eğitim görüp yaşadığı tapınımızın altındaki tüneller ve odalardan oluşan dehlize doğru uzun adımlarla yürüdü. Kauko bana döndü. “Eh, bir güne bu kadar heyecan yeter, değil mi?”

Ellerine baktım, Aleksi’ninkilerin aksine sert ve güçlü görünüyordu. “Ama ben bu işin nasıl yapıldığı hakkında daha fazla...”

Kauko kıs kıs güldü. “Belki başka bir zaman Saadella’m. Bugünlük dersimiz bitti ve eminim ki Mim, çayın yanında getireceği limonlu kekleri yemezsen hayal kırıklığına uğrar.”

Yanaklarım ısındı. Mim, en sevdiğim şeyleri bilirdi ve bunları bana sunduğunda yüzündeki tebessümü görmek çok hoşuma giderdi. “Pekâlâ. Hizmetçimi asla hayal kırıklığına uğratmak istemem!”

Kauko sırtıp benimle birlikte büyük, yuvarlak odaya girdi, tapınağın Saadella’ya özel sağ kanadına doğru yürüdü. *Bana özel* kanada. Vardığımızda çizmeli, ağır adımların sesi mermerde yankılandı ve Valtia’nın tahtirevanı dışarıdaki beyaz meydandan getirilip büyük odaya sokuldu. Kalbim özlemle sıkıştı; Valtia’mı sadece yılda iki kez, Ekin Festivali’nde ve Hasat Festivali’nde görmeme izin veriliyordu. Tapınaktan nadiren çıktığı için olduğum yerde donakaldım, ağzım bir karış açık kaldı. Gözlerimi kısarak, oturduğu küçük ahşap odanın pencerelerini kaplayan tülün ardındaki yüzünü görmeye çalıştım. Tek görebildiğim örülüp başının üstünde zarif bir şekilde toplanmış saçının bakır parıltısıydı.

İnce uzun ve kambur olan İhtiyar Leevi, Valtia’nın tahtirevanının yanında yürüyordu. “Demek istediğim şey, sadece şehrin duvarlarını aşan bir diğer gezinin kulağa iyi bir fikir gibi...”

Valtia, “O çiftliği gördün, İhtiyar,” diye cevap verdi. “Çiftçilerimiz korku içinde yaşarlarken bu tapınakta huzurla oturamam. Saldırıları her zamankinden daha beter ve ben böyle yaparsam, halk güvenini yitirebilir.”

“Bilgesin Valtia’m ama yaban tehlikeli. Sonra biz de...” Valtia beraberindekilerle birlikte odasına giden koridorda kaybolurken adamın sesi duyulmaz oldu.

Kauko kıyafetimin kolunu çekiştirip beni odama

yöneltirken, “Valtia’yı riske sokabilecek ne tür tehlikeler var ki yabanda?” diye sordum. “Yabanın ağzına kadar hırsız ve haydut dolu olduğunu biliyorum ama Valtia kendini her türlü tehdide karşı savunabilir, öyle değil mi?”

Kauko adımlarını hızlandırırken, “Elbette Saadella’m,” dedi. Muhtemelen çocuğa, tapınağımızdaki en yeni büyücüye geri dönmek için sabırsızlanıyordu ama sorularım yine içimi yakıyordu. Elimi koluna attım.

“Soturiler mi? Artık bizden daha güçlü olmaları çok mu kötü?” Kuzeydeki yağmacılar bu sene çok kötü saldırmışlardı ya da Mim bana öyle demişti. İhtiyarlar şimdiden onu iki kez azarlamışlardı ama o yine de fırsatını buldukça bana şehirden haber taşıyordu.

Kauko’nun gözleri, gözlerimle buluştu. Usulca, “Soturiler, Valtia için bir tehdit değil,” dedi, söyleyeceği her bir kelimeyi ölçüp tartıyordu sanki. “Fakat her kraliçe için yolculuk yorucu ve stresli bir şeydir, özellikle de bu kadar güçlü bir büyüyü taşıyan bir kraliçe için. İhtiyar Leevi’nin öncelikli göreviyse Valtia’nın sağlığıyla ilgilenmektir.” Mim’in muhtemelen ateşin önündeki en sevdiğim sandalyeme bacaklarımı düşünerek bir battaniye serip beni beklediği odamın girişine baktı. “Valtia, aynı zamanda hem muazzam ölçülerde güçlü hem de hemen incinebilecek bir yapıdadır. Görevini yerine getirebilmesi için vücudundan ve zihninden neleri talep edeceğine dikkat etmelidir. Enerjisini en çok ihtiyaç duyulan yerde ve zamanda kullanmak için saklamalıdır.”

Yabanda dolaşmak; sarp, sert topraklarda saatlerce at üstünde gitmek; sürekli haydutlara ya da yıldızlar esirgesin, ganimet avı için kıyılarımıza gelen habis ve cani kuzeyli savaşçılara karşı tetikte olmak da insanı bitap düşürüyor olmalıydı.

“Çiftçilere yardım etmek istiyor ama,” dedim, kaşlarımı çatarak. Halkıyla sağlığı arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığı için kendini ne kadar da berbat hissediyordu kim bilir. Ardından aklıma bir fikir gelince gülümsedim. “Çiftçilerin zararını karşılıyor muyuz?” diye sordum. “Bizde bir dünya bakır var. Yardımcıların arabalarla içeri taşıdıklarını gördüm. Eminim ki yeterince vardır ve kasabadaki bronz sikkelerden de daha değerli. Halkın güvenini sarsmaktan korkuyorsa, belki biz...”

Kauko onaylamadığını gösteren hafif bir sesle beni susturdu. “Canım, tahta geçtiğinde tüm bunları konuşacağız ama affına sığınarak şu anda anlamadığın şeylerden bahsettiğini söyleyeceğim.”

Azarlandığım için kıpkırmızı kesildim ama Kauko’nun ifadesi yumuşadı. “Tüm fikirlerinin ve sorularının iyi niyetinden kaynaklandığını biliyorum,” dedi. “Ve Valtia’ya da bir yandan sağlığını korurken bir yandan da yağmaları azaltması ve halkın güvenini kazanması için neler yapabileceğini söyleyeceğim. Ayrıca, sözlerime onun için endişelendiğini de ekleyeceğim.” Göz kırptı. “Ve birkaç gün içinde bunu ona sen de söylebileceksin!”

Yaklaşan Hasat Festivali’ni düşününce neredeyse to-

puklarımın üstünde sıçrayacaktım. Valtia'mla aylardır konuşmamıştım. "Kesinlikle söyleyeceğim. Seneler boyu bizimle kalmasını istiyorum." Herkes Valtiaların genç yaşta sararıp solduğunu biliyordu ama Kauko'nun anlattıklarına bakılırsa, dikkat gösterildiğinde daha uzun yaşamak mümkündü. Ben de Valtia'mın dikkatli olmasını istiyordum; sadece onu sevdiğimden değil –ki ruhumun her zerresiyle seviyordum– kraliçemiz olarak yükselttiği çıtaya asla erişemeyeceğimden korkuyordum. Usulca, "Be... ben, uzunca bir süre hazır olamayacakmışım gibi hissediyorum," diye ekledim. "Halkımızı hayal kırıklığına uğratabak olur sam..." Bu düşünce bile boğazımı düğümlemeye yetti.

Kauko bana olabilecek en kibar tebessümü gönderdi. "Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim," dedi. "Bekleyecektim ama görünüşe göre senin bunu şimdi duymaya ihtiyacın var."

Gözlerimi ona, pürüzsüz yüzüne, saçma sapan dudaklarına, neşeli gözlerine diktim. "Ne?"

"Tüm Valtialar güçlüdür ancak hepsinin gücü eşit değildir. Bazısı alevler saçar ve hızla sönüp gider; bazıları ise daha kalıcı olur, güçlü ama sessizdirler. Büyü bir Saadella'ya geçene kadar nasıl bir Valtia'mız olacağını asla bilemeyiz. Söz konusu sen değilsen tabii."

Ben henüz dört yaşındayken, son Valtia'nın ölümüyle ortaya çıkarak, sol baldırımı boyayan soluk kırmızı çizgisiyle kızıl ateş izine bakmak için çoraplarımı çekip çıkartasım geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Koridorun ilerisine gerisine şöyle bir bakarak, "Ortada bir kehanet var," dedi. "Yüzlerce yıl önce yazılmış."

“Ee?” diye fısıldadım.

Kel kafatası, duvarlara dizilmiş meşaleler yüzünden ter damlalarıyla kaplandı. “Seni o cılız hâlinle şehir duvarının oradaki küçük, eski püskü kulübede bulduğumuzda kasabadaki kayıtlara bakarak doğduğun günü, mevsimi ve o gün gökyüzünde bulunan yıldızların konumunu kontrol ettik. Söylenenlere birebir uyuyordu.” Bilgiyi bana zorla aktarmak, inandığımdan emin olmak istiyormuş gibi iki kolumu birden tutup beni hafifçe sarstı. “Büyü şimdiki kraliçemizden çıkıp sana girdiğinde Elli, sen gelmiş geçmiş en güçlü Valtia olacaksın.”

İKİNCİ BÖLÜM

Balkondan baktığımda Motherlake uçsuz bucaksız görünüyordu. Göğü öptüğü ufka kadar kudretli bir şekilde göz alabildiğine uzanıyordu. Mavi teninin altı alabalık ve deniz sıçanı kaynıyordu; her biri güç ve hareket parıltıları saçsa da buradan bakınca huzurlu ve kusursuz görünüyordu. Sırlarını iyi saklıyordu.

İleri uzanıp serin esintinin uzun, bakır saçlarımı yüzüme savurmasına müsaade ettim. Birkaç saat içinde kusursuz ve oturaklı olacaktım ama henüz gözler önünde değildim. Şimdi sadece Elli'ydim ve bir anlığına da olsa bu yeterli geliyordu. Kollarımı açıp uçuyormuşum gibi yaptım.

Arkamdan ani bir kahkaha yükseldi. "İşimi çok zorlaştırıyorsun," dedi Mim, sevecen bir ses tonuyla. Arkamı dönüp ona sırttım. Benimkinden sadece bir ton daha

koyu olan mavi gözleri heyecanla parıltıyordu. Şimdi-
den en iyi elbisesini giymiş, kahverengi saçını örüp top-
lamıştı. Boynuna düşen minik buklelere bayılıyordum.
Yirmi yaşındaydı, şimdiye kadar çoktan evlenecek ya-
kışıklı bir adam bulmuş olmalıydı ancak küçüklüğün-
den beri bana hizmet ediyordu, tatlı ve sabırlı doğası
nedeniyle İhtiyarlar tarafından seçilmişti.

Bana hizmet etmekten gurur duyuyordu. Gerçi ba-
zen, keşke...

“Valtia ve hizmetçileri her an burada olabilirler,” di-
yerek içeriyi işaret etti. “Artık hazırlıklara başlayalım
mı yoksa rüzgârın saçını biraz daha dolaştırmasına mü-
saade etmeye niyetli misin?”

Elimle kafama vurdum. “Ah hayır, karman çorman
mı olmuş?”

Tek kaşını kaldırıp başıyla onayladı. “Ama hallede-
bilirim. Bırak da ben de *kendi* büyümü yapayım.”

Rüzgâr eserek perdeleri uçurup beni törenlerde kul-
lanılan soyunma odasına savurdu. Mim onaylamadığı-
nı belirten bir sesle balkonun ahşap kapılarını kapattı.
Valtia olduğumda aynı şeyi sadece düşünerek yapabile-
cektim. Kauko’nun, *gelmiş geçmiş en güçlü Valtia*, diye
fısıldamasını hatırladım.

İçim titrerken Mim beni ayna görevini üstlenen ge-
niş, bakır tabelanın karşısındaki tabureye götürdü. “Ba-
caklarına battaniye örtelim mi?” diye sordu.

Başımı sağa sola salladım, ilgisi beni şimdiden ısıt-
mıştı. Ellerimin arasına bir bardak su koydu. “Bu sere-
moni günlerinde çok susadığını biliyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dövülmüş bakır bardağı dudaklarıma götürüp ağzıma değen soğuk suyun keyfiyle hafifçe inledim. “Mücevherden farksızsın.”

Kıkırdadı. “Ben sadece taşım. Asıl mücevher *sensin*. Seni görenlerin nutku tutulacak.” Omuzlarımı usulca sıktıktan sonra saçımla ilgilenmeye başladı. “Çok hoş. Tıpkı işlenmiş bakır gibi,” diyerek fırçayı düz, kalın telli saçımda gezdirdi.

Gözlerimi yumup kafama değen fırça darbelerinin keyfini çıkararak Mim’in sıcak, tarçın kokusunu içime çektim. Kısa süre içinde düşüncelerim İhtiyar Kauko’yla yaptığım konuşmaya döndü. Hakkımda söylediği şeyi sahiden bunca senedir biliyor muydu? O kadar genç yaşta Saadella olmuşum ki ondan öncesiyile ilgili neredeyse hiçbir şeyi hatırlamıyor ama önemli ya da sıra dışı bir şey olmadığını biliyordum. Ta ki bacağımdaki kızıl ateş izi patlayana dek...

Mim, “Dalıp gittin,” dedi.

“Seçildiğim günü düşünüyordum.”

Saçımı örmeye başlarken, “Sadece sekiz yaşındaydım ama dünmüş gibi hatırlıyorum,” dedi. “Ben çığlık atarak annemi çağırırdım ama sen, tahta bindirildiğinde bir İhtiyar kadar ciddi görünüyordun. Yardımcılar seni göğse kaldırırken küçücük parmaklarınla sandalyeyi öyle bir sıkıyordun ki! Kirli ayakları ve yırtık pırtık bir tuniği olan dört yaşında bir çocuktun ama babam senin geleceğin kraliçesi olduğunu anlayabildiğini söylemişti.”

Bu kısmı hatırlıyordum. Çığlık atmıyordum çünkü uyuşmuşum. Annemin yüzünü unutalı çok oluyordu

ama beni bu garip adamların eline verdiği ve beni götürmelerine müsaade ettiği için şoka girdiğimi hatırlıyordum. Ne kazandığımla ilgili o zamanlar hiçbir fikrim yoktu. “Bir günün insanın hayatında bu kadar çok şey değiştirmesi müthiş,” diye mırıldandım.

Mim saçımın bir kısmını toplayıp bakır tabeladaki aksime gözlerini dikti. Usulca, “Değişimlerin devamı gelecek,” dedi.

Gözlerim gözleriyle buluştu. “Uzun yıllar sonra.”

“Valtia’nın hayatının otuz yılı dolmak üzere. Çıraklar mutfaklarda fısıldaşıyorlar. Bugünlerde solgun göründüğünü söylüyorlar. Aralarından bazıları kaç sene daha dayanabileceğini merak ediyor.”

“Kraliçemizin ölümünden bu kadar rahat bahsetmemelisin, Mim.” Bir gün başka bir hizmetçinin benim genç Saadella’ma da yakında öleceğimi söyleyeceğini bildiğimden ses tonum olması gerektiğinden daha sert çıktı.

Mim başını eğdi. “Çok haklısın Saadella’m.” Göğsüm sızladı; halk arasında olmadığımızda bana nadiren unvanımla hitap ederdi. Elleri saçımda, vücudu sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımdayken böyle söyleyince içim yalnızlıkla dolup taşı.

Hafifçe öksürüp sohbetimize yön verebilecek güvenli bir konu düşünmeye çalıştım ama koridordaki sesler beni durdurdu. Mim’in örgüyle uğraşan parmakları kas-katı kesildi.

İhtiyar Aleksi, “... o zaman karışma vaktidir,” diyor-du, katı ses tonu tüylerimi diken diken etti. “Madencilerin derhâl geçiş iznine ihtiyacı var.”

Odaya tülle örtülü tahtirevanı içinde getirilen Valtia'm, "Derhâl mi? Uzlaşmaya varmak için zamana yaymanın zararı dokunacağını sanmıyorum," diyerek cevap verdi. Tahtirevanı taşıyan siyah cüppeli dört yardımcının kel kafasında minik ter damlaları parlıyordu. Tahtirevanı odanın ortasına bıraktıklarında ayak parmaklarını kıvrıldı, eteğimi tutan ellerim de yumruğa dönüştü. Kendimi Valtia'nın kollarına atmak istesem de olduğum yerde kaldım çünkü onu hiçbir şekilde utandırmak istemiyordum.

Siyah rahip cüppesini giymiş olan Aleksi, bakır kakmalı tahtirevanın yanında duruyordu. "Uzlaşmak mı? Kraliçem, kiminle uğraştığımızı hatırlayın."

Valtia, "İnsanlarla herhâlde," dedi.

Aleksi, gerdanındaki şişkin et tabakasında binlerce öfkeli kelime biriktiriyormuş gibi görünüyordu. İnce dudaklarını sıkışına bakılırsa, içinde tutmak için savaş veriyordu. Bana üstünkörü bir selam verdi.

Belini doğrulturken, "Saadella'm," dedi. "Hazırlıklarını böldüğüm için beni bağışla." Valtia'nın tahtirevanına dönüp tülle kaplı pencerelerden birine seslendi. "Saldırılarından sonra çiftçiler yatıştırılamadı ve şimdi madenciler de..."

"Şimdilik başka bir yerde çalışmalarını söyle."

Gerdanı titrese de konuşurken ağzı neredeyse hiç kıpırdamıyordu. "Valtia'm, başka bir yer *olmadığını* söylüyorlar."

"Ne?" Kraliçemin sesi sertleşti.

Aleksi bakışlarını bana ve Mim'e yöneltti. Tekrar

ona dönerken, “Bu gece konuşuruz,” dedi. “Hasat Festivali’nden sonra bir karar almamız...”

Valtia, nazik ama yumuşak olmayan bir ses tonuyla, “Hasat Festivali’nden sonra Saadella’mle birlikte yemek yiyeceğim, her sene olduğu gibi,” diye cevap verdi. “İhtiyarlarla sabah görüşeceğim, daha önce değil.”

Aleksi yumruğunu sıktıktan sonra Mim’le bana göz ucuyla bakıp elini cüppesine gizledi. Mezarlık kadar soğuk bir sesle kıs kıs güldü. “Elbette Valtia’m.” Gevşek duran elini şöyle bir sallayıp yardımcılarını yanından gönderdi, onlar da başlarını eğerek kapıdan çıkıp bugünkü geçit töreninin başlayacağı tapınağımızın kubbeli büyük odasında duran diğer insanların arasına karışmaya gittiler. “Dönmenizi dört gözle bekleyeceğiz.”

Aleksi çıkar çıkmaz Valtia’nın hizmetçisi tahtirevanın diğer tarafından çıktı. Çenesinde derin bir gamze olan tıknaz kadın, Helka, başını sağa sola sallarken tahtirevanın önündeki perdeyi çekti. Valtia’nın dışarı çıkmasına müsaade etmek için kapıyı açarken, “Ona karşı sabırlı davrandınız,” diye mırıldandı.

Kraliçemizin terlikli ayağı odamızın kutsanmış zeminine değdiğinde Mim’le birlikte dizlerimizin üstüne çöktük. Alnımı yere kadar indirdim, mermerin soğuğu tenime değdi.

Valtia melodik bir kahkaha eşliğinde, “Yeter. Sen yardımcılardan biri değilsin,” dedi. “Seni aylardır görmüyorum, Elli. Yerden kalk da sana bir bakayım.”

Ayağa dikilirken sırttım ancak yüzünü gördüğümde neşem kuruyup kaldı. Çıraklar haklıydılar: Teni soluktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yanakları çökmüştü ve mavi gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Kör bir bıçakla oyulmuş gibi görünüyordu. Bir deri bir kemik kalmış, avurtları çökmüştü.

Tüm huzursuzluğumu yok sayıp ona hak ettiği hayranlıkla baktım.

Beni yanına çağırırken dolgun dudakları sevecen bir tebessüme dönmüştü. “Buraya gel hayatım. Yıldızlar aşkına, ne kadar da tatlısın. Sahiden on altı yaşına bastın mı? Bir senede koskoca kadın olmuşsun!” Kollarım açınca hevesle kucağına atıldım, yanağımı yumuşacık yünden yapılmış krem rengi elbisesine gömdüm. Yüzümü okşuyordu, parmak uçları ilginin sıcaklığıyla dolup taşıyordu. “Seni çok özledim,” diye fısıldadı.

“Ben de seni özledim, Valtia’m,” diye mırıldanarak ona sıkıca sarıldım, kollarıma değen kaburgalarının sertliğine aldırış etmemeye çalıştım. Onu nadiren görmemin bir önemi yoktu, o benim gerçek annemdi. Bana, Valtia ile Saadella arasındaki bağın toprağa gömülü bakır gibi derin ve mühim olduğu söylenmişti ama bu açıklamaya yetmiyordu. Beni kollarına aldığı andan itibaren ona ait olduğumu biliyordum.

Ayrıldığımızda yüzümü ellerinin arasına aldı. Artık boyum boyuna erişmişti. Başının tepesinde bakırdan mükemmel bir topuz şeklinde yapılmış saçları, tacını sabit tutuyordu. “Halkımızın karşısına geçmek için hazırlanmaya başlayalım mı?” diye sordu.

“Ben hazırım.” Sesim heyecanla titredi ama biraz da sinirlerim gerildiği içindi.

Hizmetçilerimiz geniş, bakır aynanın karşısına sandalyelerimizi yerleştirdiler ve Mim yine saçıyla ilgilenirken Helka da Valtia'nın tören makyajını yaptı.

"Aleksi köpürüyor gibiydi," dedim. "Yabanda yine sorun mu çıktı?"

Mim hafifçe öksürünce çenemi kapatıverdim. Bu konuda hiçbir şey bilmemem gerekiyordu.

Beyazlamaya başlayan saçı Mim'inki gibi toplanmış olan Helka, alnına düşen teli üfürerek geri ittirdi. "O ne biçim soru öyle," dedi cık cıklayıp. "Valtia'mızı en azından birkaç dakikalığına rahat bırakamaz mıyız?"

Valtia, hizmetçisinin eline vurdu. "Ben gittiğimde o kraliçe olacak, Helka. Bana istediği her şeyi sorabilir." Mim saçımın bir başka kısmını örmeye başlarken aynada göz göze geldik. "Tüm raporlar, bu senenin çiftçilerimiz için verimli geçtiğini gösteriyor."

"Senin sayende." Ekinlerin kavrulmasını önlemek için ısıyı kontrol etmiş ve narin filizleri öldürecek soğuğu durdurmuştu. Bolluğumuzun sebebi büyüydü.

Tıpkı benimkisi gibi solgun, buz mavisi gözleri parıldadı. "Fakat Soturiler, kuzey kıyı şeridindeki bazı çiftliklere ve kulübelere bu sene geçen seneye kıyasla daha fazla saldırdılar. Çiftçiler zaten şehirden kovulan suçlularla uğraşıyorlardı. Daha fazla koruma talep ediyorlar."

Dişlerimi gıcırdattım. "Soturiler iyice gemi azıya aldı." Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorduk ama neredeyse on beş sene önce gemilerle Motherlake'e gelmeye başlamış, ellerinde demir kılıçlarla değiş tokuş

edebilecekleri eşyaları ve onları çetin kış boyunca idare edecek erzakı yağlamışlardı.

Mim, saçındaki son örgüyü de yerine sabitlerken usulca, “Bu da halkı korkutuyor, Valtia’m,” dedi.

Helka Mim’e münasebetsizlik yaptığı için öfkeyle bakarken Valtia başıyla onayladı. “Ve şimdi de görünüşe göre madenciler kazacak yer kalmadı diye endişe ediyorlar!”

Helka avuçlarını eteğine sildi. “Beni mazur görün ama bu elbet bir gün olacaktı.”

Valtia’m iç çekti. “Sanırım öyle. Ama görünüşe bakılırsa güneyde hiç dokunulmamış, çok büyük bir mağara sistemi var ama bir haydut sürüsü oranın kışı geçirmek için ideal bir yer olduğuna karar vermiş.” Bana göz ucuyla huzursuz huzursuz baktı “Bu sabah bir grup madenci onlara kafa tutmuş. Kavga çıkmış.”

“Ve şimdi de madenciler senin araya girmeni istiyorlar,” diyerek tahminde bulundum.

Başıyla onayladı. “İhtiyarlar, araya girmezsem madencilerin kasaba konseyine milis kuvvetlerin toplanmasını teklif edeceklerini düşünüyorlar.”

“Sana en iyi şekilde müdahale edebilmen için düşünecek vakti tanımadan mı?” Tapınaktaki tüm büyücülerin Kupariler için yaptıklarından sonra bu bana nankörlük gibi geliyordu.

Valtia’nın yumuşak eli, elimin üstüne kapanarak koluma kadar bir sıcaklık dalgası gönderdi. “Çok korkuyorlar, Elli. Ve mağaralardaki haydutlarla artık güneybatımızda kalan Soturiler arasında kaldıklarından niye bu şekilde hissettiklerini de anlayabiliyorum.”

Kaşlarımı çattım. Mim bana Soturilerin Vasterut şehrini birkaç ay önce yerle bir ettiklerini, o barbar imparatorluklarına kattıklarını anlatmıştı. Bölgelerimizi birbirinden ayıran tek şey Kupari yarımadasının güney kıyısında kalan geniş Loputon Ormanı ve büyüydü. “Vasterut, Kupari değil. Halkı kutsanmadı. Hem onların kralları vardı.” Sesim her kelimeyle biraz daha artıyor. “Valtiaları *yoktu*.”

Elimi sıktı. “Kesinlikle.” Parmaklarımı kaldırıp çökmüş, soğuk yanağına koydu. “Şimdi müsaade edelim de hizmetçilerimiz işlerini yapsınlar, böylece biz de bugün halkımızın korkusunu yatıştırabiliriz.”

Başımla onayladım. Bu sorumluluk bana da aitti. Üzerime düşen görevi yerine getirmek istiyordum. Hizmetçilerimiz sirke ile beyaz kurşun tozunu karıştırırlarken sakinleşmeye çalışarak yavaşça nefes aldım. Mim ellerini belime attı ve ben de basit, kırmızı elbisemi çıkartabilsin diye kollarımı kaldırdım. Bu her günkü dansımızdı, sanki kendisininmiş gibi bedenime göz kulak oluyordu. Yanımızda Valtia’yla hizmetçisi de aynı valsı yapıyorlardı, hareketleri yıllarca süren çalışmanın ardından mükemmel derecede uyumlu olmuştu. Krem rengindeki kumaş Valtia’nın ince uzun vücudundan akıp giderken kollarındaki kanlı sargı bezlerini fark ettim.

Boğazım sıkıştı. “Valtia, hasta mısınız?” diye fısıldamayla başardım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “İyiyim. Ama İhtiyar Kauko önümüzdeki kışa hazırlanmak için dengeyi kurmamda bana yardımcı oluyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İhtiyar, kandaki büyüünün önemini küçümsüyormuş gibiydi ama görünüşe göre tam tersi geçerliydi. “Kanını akıttıklarında bunun dengeyi kurmana nasıl bir faydası oluyor ki?”

Etrafımızı saran hava tüylerimi diken diken edecek kadar soğudu. “Sıcak aylarda kendini göstermeyen ateş büyüünün bir kısmını çekiyor.”

İhtiyar Kauko’ya bir sonraki derste sorularımı sorarken daha ısrarcı davranmaya karar verdim. Sıkıca kapattığım ağzıma bakarken gözlerini kısıan Valtia sargılı kollarına baktı. “İhtiyarlarımızın irfanına olan güvenim tam, Elli. Zamanı geldiğinde senin de aynısını yapman gerekecek.”

Gözlerimi önüme çevirdim, yanaklarım soğuk odaya rağmen yanıyordu. “Elbette Valtia’m.”

Sıcak bir hava dalgası enseme gıdıkladı, bu Valtia’nın narin dokunuşuydu ve yüzüme rahatladığımı gösteren bir tebessüm konmasını sağladı. Usulca, “Bana bak hayatım,” dedi. Baktığımdaysa, “İhtiyarlara muhtacız,” diye ekledi. “Fakat sakın unutma: Kraliçe olan sensin.” Sonra bana göz kırpınca ruhum kanatlandı.

Gözlerimi yumup Mim’in yumurtaları kırmasını, sarılarını sirke ve beyaz kurşun tozundan oluşan karışıma eklemesini, fırçasının ritmik darbelerle taş kâsenin dibinde gezmesini dinledim. Halk bugün bana baktığında gelecekteki kraliçesini görsün istiyordum, ekinlerini büyütecek ve karınlarını tok tutacak olan kişiyi, düşmanları kıyılarımızdan uzak tutacak kişiyi. Gelmiş geçmiş en güçlü Valtia’yı. O kişiye dönüşebileceğimi

dış görünüşüme yansıtmak istiyordum. Mim fırçayla kar gibi beyaz sıvıyı yüzüme sürerken kıpırtısız kaldım. Yakıcı dumanı burnumu dağladı ama kılımı kıpırdatmadım. Mim beni gecenin geç saatlerinde Valtia'yla baş başa yemek yiyebilmem için yıkayana dek yüzümü hareket ettiremez, gülümseyemez ya da kaşlarımı çatamazdım.

Helka, Valtia'yla işini bitirip onu giyinebilmesi için paravanın arkasına götürdü. Valtia da artık benim gibi sessizdi, mükemmel makyajını bozmaya niyeti yoktu. Mim yüzümü, boynumu ve göğsümü bembeyaz boyayla kapladığında ufak fırçasını kullanarak dudaklarımı kan kırmızısına boyadı. Sonra noktaları ve kıvrımları düzgünce çıkartabilmek için kalın kâğıt örneği yüzüme tutup göz kapaklarıma ve şakaklarıma bakır tozu sürdü. O bunu yaparken ben de bakırı, bizi nasıl tanımladığını ve nasıl onu hep Valtia'nın gücü kadar sonsuz sandığımı düşündüm. Bugüne dek...

Mim düşüncelerimi bölerek, "Sen yaşayan bir hazinenin," dedi. "Giyinmeye hazır mısınız?"

Kabuğumu kırmamak için iki kere gözlerimi kırp-tım. Mim koluma vurunca bir anlığına gözlerinde hüznü gördüm. Ya da belki acıma duygusuydu.

Ona sorunun ne olduğunu sorabilmeyi dileyerek dikkatlice ayağa kalktım ve odanın diğer ucundaki paravanın arkasına geçtim. Mim iç etekliğini ve çoraplarımı çıkarttı, sonra da vücudumu gül yağıyla ovdu. Her zaman olduğu gibi sanki onu yakacağından korkarak, dikkatlice kızıl ateş izime dokunmaktan sakındı. Fakat

aleve benzese bile onu tenimde taşıdığım seneler içinde bir parça lekeden daha fazlası olmamıştı. İçimdeki büyü uyandığında değişecek mi diye merak ediyordum. Belki de o zaman işaretim, vücudumdaki buz ve ateşin gürleyen gücüyle yanacaktı. Bu gece bunu Valtia'ya sormalıydım.

Mim nazikçe yeni kan kırmızısı çorabı ayaklarıma geçirip yukarı çekti. Parmak uçları tenimde kayarken yine titrememek için kendime hâkim oldum ve teması kesildiğinde hayal kırıklığına uğramadan edemedim. Kat kat, tül gibi iç etekliliği belime geçirip dizlerime dalga dalga indirdi. Becerikli parmakları korsenin ipliklerini bağlayıp öyle bir sıktı ki zar zor nefes alabildim ama rahatsız olduğumu ona asla söyleyemezdim. Kusursuz olmadığım takdirde rahipler onu yargırlarlardı.

Valtia, kendini bekleyen, tapınağın etrafında dolanırken bindiği tahtırevanından çok daha büyük olan seremoni tahtına götürülürken Mim de benim diğer hizmetkârlarımı içeri çağırdı. Saadella elbisesi, kökboyası ve buzağı kanıyla koyu kırmızıya boyanmış dokuma yünden yapıldı. Bakır teller parlamasını sağlardı. Elbisenin içine girerken Mim belimi tuttu, hizmetkârlar da kol kısımlarını geçirip elbiseyi korseye tutturdular. Bu elbise taş gibi ağırdı ve öyle sertti ki düşüp bayılsam muhtemelen beni yine de ayakta tutardı.

On iki yaşından daha büyük olamayacak küçük bir hizmetçi özel bir yastığın üstündeki terliklerimle geldi. Yastığı ayağımın ucuna bırakırken elleri titredi. Ne gördüğünü görmek için duvarda duran metal plakadaki

yansımama baktım. Kar gibi beyaz, kan gibi kırmızı ve bakır gibi muhteşemdim. Valtia'nın yanında durduğumda herkes nereye ait olduğumu anlayacaktı.

Mim, bakır çemberi başıma taktı. Motherlake'in kıyılarından toplanarak parlatılmış akik taşlarla süslü, kafamın üzerindeki bir ağırlıktı. Bu da yapılıncı kendi tahtımın beklediği koridora çıkartıldım. Pasif ve ifadesiz bir şekilde yavaşça yürüyüp platforma çakılmış sandalyeme oturdum. Üzerine, yıldızlardan inip Kupari düşmanlarını yere seren kurtlar oyulmuştu.

Yerime yerleştiğim anda hamallar çağrıldı. Yan koridorlardan uzun adımlarla geldiler, al tunikleri ve şapkalarıyla çok güzel görünüyorlardı. Her sene rahipler şehirdeki en güçlü genç adamlardan sekiz tanesini Hasat Festivali'nde Valtia ile Saadella'yı taşıma onuruna erişinler diye seçerlerdi. Benim tahtım için seçilen dört tanesi bana sırayla selam verdi, sonra da köşelere geçip pozisyonlarını aldılar. Beni yerden kaldırıp yatay direkleri omuzlarına aldıklarında uniformalarının altındaki kasları sertleşti. Bir tanesi, sıcak kahverengi gözleri ve altın saçları olan bir çocuk, gözünün ucuyla bana meraklı meraklı baktı. Baktığını yakaladığımı anladığında yanakları kıpkırmızı oldu.

Bir anlığına Mim'in bana acıdığını hatırladım ve belki de sebebini tam olarak anladım. Asla tek bir kişinin sevgisinin nasıl hissettireceğini bilemeyecektim çünkü ben herkes tarafından sevilme zorundaydım. Asla bir sevgilinin dokunuşunu hissedemeyecektim çünkü benim bedenim bir büyü aracıydı. Bu beni sadece bazen rahatsız

ediyordu, tıpkı kış gecelerinde ateşin başında oturan Mim'e baktığımda olduğu gibi. Sadece bana gönderdiği gizli tebessümü, her defasında karnımda bir boşluk yaratıyordu. Yakışıklı hamalın güçlü ellerinin direği kavrayışını izlerken içimde aynı özlemin acısını hissettim.

Gözlerimi ondan ayırıp koridora baktım. Şimdiden rahipler tapınağın ana odasını belirten kubbenin altında toplanmışlardı. Şekilsiz, kapüşonlu kıyafetleri, ömürlerini Valtia'nın hizmetine adadıklarını göstermek için halatlarla bellerine bağlanmıştı. Yuvarlak kafaları dazlaktı, güneş görmeyen tenleri soluktu, omuzları saatlerce kutsal yıldız haritalarının üstüne eğilip kalkmaktan ya da teleskoplarına bakıp durmaktan sarkmıştı. Bana biraz tapınağın hayvanat bahçesinde paytak paytak yürüyen hindileri hatırlatıyorlardı.

Mim, hamalların önüne geçip bana baktı. Net bir şekilde duyulan yüksek sesiyle, "Yıldızlar seni kutsamış Saadella," dedi.

Aynı anda hamallar ve hizmetkârlar cümleyi tekrarladılar ve ilerlemeye başladık. Koridorda ilerlediğimiz sırada kıpırtısız ve asil durmaya dikkat ettim. Rahipler kubbeli odanın duvarlarına gidip sırtlarını güzel yurdu muzun toprağında gizlenen bakır damarlarla süslü taş duvarlara verdiler.

Odanın sağında, İhtiyar Aleksi'nin yanında İhtiyar Leevi vardı; kalın, kızıl kaşları çıkık, pürüzsüz alnını kesiyordu; derine gömülü mavi gözleri fıldır fıldırdı. Onun yanıdaysa koca göbeği ve köşeli çenesiyle İhtiyar Kauko duruyordu.

İhtiyarlar birbirlerinden çok farklıydı ama benzer yanları da vardı. Kaç yaşında olduklarını anlamak güçtü; birkaç beyaz tüy olsa da tenleri pürüzsüz ve gençti. Aslına bakılırsa tüm rahiplerde bu özellikler vardı, sanki çiraklıktan çıktıklarında yaşlanma evreleri yavaşlıyordu.

Hem kadın hem erkek yardımcılar ile hepsi erkek olan çıraklar yuvarlak odanın arka kısmında dizlerinin üstüne çöktüler. Başları kapüşonla örtülmüş, yüzleri gizlenmiş, soluk elleri önlerinde kenetlenmişti. Bazısı küçüktü, on yaşından büyük değildi. Aleksi'nin birkaç gün önce bize getirdiği küçük ateş büyücüsü Niklas aralarında mıdır diye merak ettim. Bugün bize eşlik edebilecek kadar iyi olmasını umdum.

Tahtımı taşıyan hamallar uzun adımlarla odanın ortasına gidip iç içe geçmiş, biri ateşi biri buzu diğeri de ikisinin arasındaki dengeyi belirten daire şeklindeki Saadella sembolünün üstünde durdular. Saf güçtü. Olmam gerektiği gibi. Kauko kollarını kaldırıp Valtia'nın içeri girmesine hazır olduğumuzun işaretini verirken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Kubbeli odanın batısındaki açıklıktan onu getiren hamalları uygun adım yürüyor, tüm yardımcılar ve çıraklar başları yere değene dek eğiliyorlardı. Artık başında kırmızı akik ve ametistten yapılmış mükemmel bir göz gibi duran tek taşlı ucu ile ısıtılar saçan muhteşem tacı vardı. Başını çevreleyen yüksek, yuvarlak yakalı, bakır tellerden örülmüş, gösterişli bir elbise giymişti. Hamallar onu yere indirip kendi mührünün üstüne

yerleştirdiler. İki saf, kar gibi beyaz mermer halkayla bir bakır çemberin birleşiminden oluşan, simetrik ve sade bir sonsuzluk sembolüydü bu.

Kauko, elinde oymalı, ahşap bir kutuyla öne çıktı. Eğilerek Valtia'yı selamladı ve kutuyu açarak kırmızı değerli taşlarla bezenmiş bakırdan Astia kelepçesini ortaya çıkarttı. Gücünü yansıtmak için kullandığı kutsal objeydi bu. Kolunu uzattığında Kauko kelepçeyi hürmetle bileğine geçirdi.

Kelepçe bileğini sardığı anda Valtia parmağını kaldırdı ve odadaki mumlar anında yandı, loş odaya parlak ışıklar gönderdi. Yardımcılar ve çıraklar ayağa dikilip kapüşonlarını indirdiler, tıraşlı kafaları ve ciddi yüzleri ortaya çıktı. Tapınağın dışındaki trompetçiler işareti görüp müzik aletlerini üflediler. Şehirden devasa bir tezahürat dalgası yükseldi. Valtia ile birlikte Kayanın Üstündeki Tapınak'tan güneşe çıkartıldık. Hamalları-mız beyaz meydana varana dek uzayıp giden mermer basamaklardan yavaşça indiler. Arkamızdan gelen tören alayı, rahipler, çıraklar ve rahip yardımcıları uzun adımlarla iki tane heybetli ilk Valtia heykelinin olduğu taş fiskiyelerin arasından yürüyorlardı. Heykellerden biri şehre, diğeri Motherlake'e bakıyordu.

Meydanın güney ucundaki seremoni kapıları ardına dek açıldı ve halkımız tapmak sınırlarının dışında kalan yolda sıraya dizilmişti. Biz ilerlerken hamalların çizmeli ayaklarının altındaki toprağā kirpi otları, yıldız çiçekleri ve amarant tomurcukları atıyorlardı. Üflemeli ve vurmali çalgılardan yükselen muhteşem melodi kızaran

geyik ve dana etinden yükselen kokulara karışıyordu. Midem guruldadığında kimşenin duymadığına sevindim. Öğle güneşinin altında tenim terle kaplanmıştı. Derken yüzüme serin bir esinti çarptı. Yanımdaki kraliçeden gelen bir armağandı bu.

Kasaba meydanında sevgi gösterileriyle karşılandık. Meydanın kuzey ucundaki yüksek platforma taşındığımız sırada halk dualarına, yakarışlarına ve sevgi dolu haykırışlarına devam etti. Rahip yardımcıları ve çıraklar sıralar hâlinde platforma çıkıp halkla aramıza girdiler. Hamallar bizi yere indirip basamaklardan indikleri anda Valtia ayağa kalktı ve kabalık sustu. Bana elini uzattı.

Usulca, aynı anda alınan nefeslerin arasında ayağa kalktım. Ona ne kadar da benzediğimi görüyorlardı. Gülümsememek için dudaklarımı sıktım ve avucumu eline bıraktım. Birlikte tebaamıza döndüğümüzde göğsüm gururdan neredeyse çatlayacaktı. Burada meydanın her bir noktasını kaplayan binlerce insan vardı. Kıyı şeridindeki tarım arazilerimize giden, güney kısmında toprağı ekip biçen erkekler ile kadınlar bizi selamlamak için tırmıklarını ve sabanlarını havaya kaldırdılar. Haydutlar ve Soturi yağmacıları yüzünden öfkeliyse bile bugün bunu fark edemezsiniz. Tuzakçılar ile avcılar, şehrin ana kapılarına, madenlere ve yabana açılan meydanın doğu kısmındaki ahşap kemere göz kamaştırıcı postlar asmışlar, madenciler de çekiçlerini havaya kaldırmışlardı. Bu mesafeden bakarken hareketlerinde bir çaresizlik belirtisi olup olmadığını, uçsuz bucaksız yarımadaımızda

sadece bir bakır madeni kaldığına inanıp inanmadıklarını anlayamıyordum.

Balıkçı tekneleriyle dolu rıhtımlara giden meydanın batı kısmında Motherlake dalgalarımızla boğuşan adamlar ve kadınlar şapkalarını havada sallıyorlardı. Rüzgârdan dağlanıp gül gibi kızarmış yanakları görül-meye değerci. Derken...

Birçoğu sanki arkadan ittirilmiş gibi öne yalpaladılar. Suratları koşturmaktan terleyip kıpkırmızı olmuş dört adam kalabalığı yararken meydan fısıltılara boğuldu. İçlerinden biri, “Valtia!” diye bağırdı, çatallaşan bir sesle. “Valtia, gelmeniz gerek!”

Valtia kolunu kaldırıncı kalabalık, adamların geçmesi için ikiye yarıldı. Merdivenlerden düşce kalka çıkıp nefes nefese ayaklarına kapandılar. En yaşlıları zar zor aldığı nefeslerin arasında, demir grisi saçından terler damlarken, “Lütfen Valtia,” dedi. “Yarımadanın sınırına on beş kilometre kala avladıklarımızı getirmeye hazırlanıyorduk ki bir de ne görelim...”

Öksürük krizine tutulunca daha genç bir balıkçı atılıp önümüzde diz çöktü. Sarı, kıvrıkcık saçları karman çorman, korku dolu gözleri parıl parıldı. Hızla nefes alıp verirken, “Soturiler!” dedi. “Elimizden geldiği kadar hızlıca kıyıya döndük.”

Şiddetli bir sıcak ve soğuk dalgası kolumda gezinirken ağzım açık kaldı. Valtia elimi sıkıca tutarken İhtiyar Aleksi öne çıktı, gerdanı titriyordu. “Bize basit bir saldırıyı anlatmak için ne cüretle Hasat Festivali’ni bölersin?” diye çıkıştı adama.

Yaşlı balıkçı inleyerek başını sağa sola salladı. “Basit bir saldırı değil! En az iki yüz gemi vardı. Onlardan sadece birkaç kilometre ötedeydik. Gün batımına kadar burada olurlar.”

İki yüz gemi. İçimi saf bir korku kapladı. Kuzeydeki barbarlar bu kez basit bir saldırı yapmayacaklardı, bu kez burayı *fethetmeye* geliyorlardı. Gözlerimi Valtia’ma diktim. Bizi yıkımdan ve ölümden kurtarsın diye krallığımızı bekledim.

Elimi bırakırken teni buz gibi soğuktu. Konuştuğundaydı sesi kısık ama ürkütücü derecede kontrollüydü. “Beni rıhtıma götürün. Bir gemiye ihtiyacım olacak.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meydanı endişeli mırıltılar sardı. Birkaç kişi hızla Mevine koştu ama kalabalığın çoğu yerine çakılıp kalmış gibiydi, hâlâ ağızları açık bize bakıyorlardı. Ben tahtımda kıpırtısız kalırken Valtia da Astia kelepçesine dokunup bana döndü. “Kayanın Üstündeki Tapınak’a dönmek zorundasın,” dedi. Mükemmel beyaz makyajı ağzının kenarında çatlayıp kırılmış, şakaklarındaki saç telleri terden ıslanmıştı. “Aleksi, götür onu.”

Bir anlığına İhtiyar’ın beni geri çekmesine müsaade ettim ama sonra saf endişe dalgasının altında kaldım. “Sen ne yapacaksın peki?”

Bana hafifçe tebessüm etti ama soluk mavi gözleri buz gibi parlıyordu. “Gemilerini Motherlake’in dibine gömeceğim.”

Balıkçılar ona hayretle baktılar. Yaşlı olan kısık sesle,

“Valtia,” dedi, “sayıca çok fazlalar. Kafalarına koydukları rotadan çıkmaları için soğuk esen bir rüzgârdan daha fazlası gerekecek.”

Bakışlarım adama çevirdi. “Biliyorum.” Gözleri tekrar gözlerimle buluştu. “Git. Senin yerin tapınak.”

Böyle söyleyince tüm vücudum kaskatı kesildi. Ağzımdan, “Beni de yanında götür,” lafı çıktı. Delice bir sebeple gitmem gerektiğini hissediyordum. Sanki gitmek *zorundaydım*.

Kaşları çatıldı, az önceki mükemmel kabuğunu iyice çatlattı. “Hayatım, senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Bir gün iş sana düşecek. Ama bugün bana düşüyor.”

Çünkü bugün güçsüz, sıradan bir kızdım. Büyünün içine dolmasını bekleyen boş bir kaptım. Aleksi’nin parmakları kolumun üstüne kapanıp beni tahtıma yöneltti. “Saadella’m, tapınakta güvende olacaksın.”

“Güvende mi?” dedim gözlerimi kırıştıtarak. Bakışlarındaki endişe, içimde o pürüzsüz ve yuvarlak suratına tokadı basma isteği uyandırdı.

Yanakları tokat atmışım gibi kızardı, başı öne düştü. Gergin bir sesle, “Valtia hepimizi koruyacak ama senin güvende olduğunu bilirse dikkatini işine daha iyi verebilecektir,” dedi.

Valtia’m İhtiyar’a ters ters baktıktan sonra öne çıkıp elimi tuttu. “Bu gece birlikte yemek yiyeceğiz, tıpkı planladığımız gibi.” Nemli parmaklarımı sıkıp tenime sıcaklık gönderdi. Usulca, “Elli,” dedi, “seninle çok yakında görüşeceğiz.”

Gitmesini istemesem de ona baktığımda hissettiğim

vahşi gurur göğsümü dövüyordu. “O anın gelmesini sabırsızlıkla bekleyeceğim Valtia’m.” Sesimin onunki gibi kontrollü çıkmasını sağlamaya çalıştım. “Ve zaferle dönüşünü görebilmek için balkonumda nöbet tutacağım.”

Tebessümü yüzünü aydınlattı. “O an gelene dek.” Avucumu dudaklarına götürüp nazik bir buse kondurdu. Tenimde kırmızı bir iz bıraktı. Sonra beni bırakıp yerine oturdu. Hamallara, “Şimdi acele edin,” dedi.

Onu benden uzağa taşıdılar. Bir dakika sonra kendi hamallarım tahtımı platformdan kaldırıp beni hızla basamaklardan aşağıya indirdiler. Yardımcılar ve çıraklar, vatandaşları bize yol versinler diye geriye püskürttüler. Neşeli ruh hâli akıp gitmiş, yerini keskin bir korkuya bırakmıştı. İnançları zayıftı. Endişeleri onları kolayca ele geçiriyordu. Durum içler acısıydı. Valtia parmak uçlarıyla cehennemi ayağa kaldıracaktı. Düşünceleriyle buz dağlarını yerinden oynatabilirdi. Şehrimizin tepesinde sonbaharın sonundan baharın başına kadar duracak bir ısı kubbesi yaratıyordu. Bu soğuk iklimde hangi halk dondurucu kış aylarında meyve sebze yetiştirebilirdi ki? Hangi şehirde zemin asla donmadığı için yılın her vaktinde binalar yapılabilirdi? Sadece biz yapabiliydik! Hepsi gücü sayesindeydi ki onu da sadece halka hizmet etmek için kullanıyordu.

Yine de bana baktıklarında korkup huzursuz oluyorlardı. Aniden yüzümdeki boya zindan gibi geldi. Tenimden kazıyıp atmak ve intikam hırsıyla haykıracak ortaya çıkmak istiyordum. Bunun yerine hamallarım Motherlake sularının derinliklerinden devasa, bükülmüş

bir parmak gibi fırlayan yarımadanın en kuzeyindeki tapınağa giden yolda hafifçe koşarken sessizce oturdum.

Hareket ettiğimiz sırada başımı olabildiğince dik tuttum. Korkmadığımı herkesin bilhassa görmesini istiyordum. Korkmuyordum. *Korkmuyordum*. Evet, kalbim bir yusufçuğun kanatları gibi çırpınıyordu. Evet, gösterişli sandalyemin kollarına dayadığım avuçlarım terliyordu. Ama bunun tek sebebi öfkeyle yanmamdı, Valtia'm için korkmam değil. O Soturileri yerle bir edecekti. Gözlerindeki vaadi görmüştüm.

O verdiği sözlerden dönmezdi.

Hamallar tapınağa çıkan basamakları tırmandılar. Yüzüme biraz daha bakmaya çalışan sağ ön köşedeki sarışın genç adam yarı yolda tökezledi. Tahtım öne fırlayınca çılgılık atmamak için dişlerimi sıktım. Ancak tam sandalyeden düşecektim ki kenarı havaya kalktı. Seremoni günlerinde tapmağı korumak için daima geride kalan Kauko, kubbeli odanın sütunlu girişinde duruyor, havadaki yumruğuyla tahtımın etrafındaki sıcak havayı kontrol ediyordu. İhtiyar, çıraklardan biri öne fırlayıp direği tutana dek kontrolünü yitirmedi. Sarışın hamal alelacele özür dilemeye çabalarken daha fazla çırak ve yardımcı çıkıp geldi, hamalların tahtımı, elbisemi ve işe yaramaz, büyüsüz bedenimi taşımalarına yardım ettiler. Tekrar basamaklardan yukarı çıktık.

Birkaç dakika sonra beni yere indirip gözden kayboldular. Kendi koridorumda, hizmetçilerimi beklerken bir başıma kalakaldım. Her şeyden çok Mim'e ihtiyacım vardı ve ona seslenmemek için kendimi zor tutuyordum.

Fakat ben sınırimi zorlayamadan yanıma geldi, koluma girip beni tahtımdan çıkarttı ve odama götürdü.

“Diğerlerinin de yardıma gelmesini ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Lütfen. Sadece sen yapamaz mısın?” Şimdi tüm hizmetçilerin üstümde çalışırken tir tir titreyip dedikodu yapmasına katlanamazdım.

Hızla başını sallayıp deneyimli parmaklarıyla üstümü çıkarttı. Elbisemi yerden zar zor kaldırıp kapıya kadar götürdü. Diğer hizmetçilere elbiseyi tapınağın altında kalan mezarlıktaki özel kutusuna geri koymalarını emrederken gözlerimi yumarak onu dinledim. Bir anlığına yok oldu ama sonra göğsümde, suları damlayan serin bir bez hissettim; tenimden kurşun boyasını siliyordu. Ellerimi bir yumruk yapıp bir çözerken, “Lütfen acele et,” dedim.

Gergin bir sesle, “Acele ediyorum Elli,” diye cevap verdi. “Zor olduğunu biliyorum. Korktuğunu biliyorum.”

“*Korkmuyorum!*” Öylesine ani bir çığlık attım ki geri sıçradı. “Bunu nasıl söylersin? Şüpheden muhtemelen onun üstüne yük oluyordur, hem de gücüne en çok ihtiyacı varken!” Sesim öfkem yüzünden çatladı. Valtia’nın sargılı kollarının görüntüsünü kafamdan söküp atamıyordum.

Mim’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “S-s-aadella,” diye kekeledi. “Çok özür dilerim.”

Yüzündeki şok ifadesi beni o kadar utandırdı ki içim yandı. Gözlerim dolmaya başladı ve sadece bir an sonra taşı. “Bağışla,” diye fısıldadım. “Lütfen devam et.”

Bana yaralı bir ayıymışım gibi yaklaştığında midemin bulanmaya başladığını hissettim. Fakat o göğsümü, boynumu ve yüzümü temizlemeyi bitirene kadar her şeyi midemde tuttum. Dikkatlice bakır halkamı çıkarttı, sonra kollarımı geceliğime geçirip geceliği başımdan aşağıya indirdi. “Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Geri döndüğünde Valtia’yla birlikte yiyeceğim,” dedim bir adım gerileyerek. “O ana dek balkonda olacağım.” Etrafımda döndüm. O da hızla önüme geçip ağır ahşap kapıları açtı. Uzun adımlarla geçtim. “Lütfen beni rahatsız etme.”

Tek cevabı ardından kapanan kapılar oldu. Yok olan tezahüratları, günün heyecanını ve kraliçenin yanında geçirdiğim ender bulunan, kıymetli anları düşünerek korkuluğa yaklaştım. Uzakta üç yelkenlinin küçük gölgesi yarımadamızdan ayrılıp Motherlake’in sularına karışıyordu. Güneş sarı dilini dalgaların üstünde gezdiriyor, suları altına boyayıp parlatıyordu. Batıya doğru yavaşça kayıyor, kuzeye giderken gölü yaran teknelerin gölgelerini büyütüyordu. Kürekler sabit hareketler içinde mükemmel bir uyumla çalışıyordu. Denizciler kraliçeyi taşıdıklarını biliyorlardı. Ve neyin riske atıldığını da...

Ufka gözlerimi diktim. Ardında bir yerlerde Soturi İmparatorluğu yatıyordu. Bize doğru geliyor, kış çökmeden önceki hasat vaktinde, tek bir gecede bizi alaşağı etmeyi planlıyorlardı. Bizi daha önce hiçbir halk sınamaya kalkmamıştı ama bu barbarlar farklıydılar, kuzeyin bir ucundan kalkıp geliyor, güneye doğru herkesin başına bela oluyorlardı. Şu ana dek ufak tefek

saldırılarıyla, katledip yağmalamakla, çalamadıklarını da yakmakla tatmin olmuşlardı. Her sene yakanın farklı noktalarında en az bir düzine saldırı gerçekleşiyor ve saldırıların sayısı her sene bir önceki yıla göre artıyordu. Ancak bu yaz tüm Vasterut şehrini ele geçirmişlerdi ve artık gözleri Kupari'deydi. Ne değişmişti?

Gölün gökle buluştuğu noktada suyun rengi kararıp çikintılı bir hâl aldı. Nefesim boğazıma takıldı. Gördüğüm Soturi gemilerinin direkleri idi. O kadar kalabalıklardı ki Motherlake'in yarısını kaplamış gibi görünüyordular.

Taş korkuluğu sıkarak öne uzandım. "Gemileriniz asla kıyılarımıza ulaşamayacak," dedim, tehditkâr bir sesle.

Çünkü şu anda Motherlake'in üstünde toplanan bulutları görebiliyordum. Valtia'mın ne yapacağını da biliyordum.

Uzun bir Hasat Festivali'nden sonra yayılıp, odasında kızartılmış tatlı patates ve yabani havuç yerken, "Senin için bir kasırga yaratmamı ister misin?" diye sormuştu.

"İçeride mi?" diye sormuştum. "Ama nasıl olur?"

Gözlerinde yaramaz bir parıltı dolaşmıştı. Yastıklarının üstünden kalkıp odasının köşesindeki oymalı taş küvete giderken krem renkli elbisesi uçuşuyordu. Parmaklarını oynatmasıyla oluşan, havada hissedebildiğim güç sayesinde kendimden geçerek onu takip etmiştim. Suyun kıpırtısız yüzeyine bakıyordu. "O kadar da zor değil. İzle."

Sol avucunu suyun üstüne götürmüş ve yavaşça daireler çizmişti. Bana, "Burada soğuk hava var," demişti. Sonra da sağ elini suya daldırıp yavaşça geri çekmiş, suyu parmaklarından akmasına izin vermeden buharlaştırmıştı. "Burası da sıcak ve nemli havayla dolu."

O iki elini birden telaşsızca hareket ettirirken ben hayretle onu izliyordum. Hava etrafımızda dönüp çatırdıyordu. Sonrasında ise ortaya buhar bulutları çıkıvermişti. Ağzım bir karış açılınca bana gülümsemişti.

İlk yağmur damlaları küvetin üstüne düşerken kıkır kıkır gülmeye başlamıştım. "Müthiş!"

Minik kasırgayı kontrol edip sulu sepkene, yağmura ve kara dönüştürürken bana göz kırpmıştı. Böyle bir şeyi ilk kez görüyordum çünkü kışın yolladığı sıcak hava hep dondurucu soğuğu uzakta tutuyordu. Sonra da hepsini bir anda yok etmişti. Keyifle kahkahayı basmıştım. "Bunu sana İhtiyarlardan biri mi öğretti? Keşke bana da büyü yapmayı öğretseler. Bıktım artık hep tarımdan, yıldız takımından, ineklerin yaşam döngüsünden..."

"Büyüye sahip olup değişmeden önce dünyamızı anlamamı istiyorlar." Parmaklarından akan suya bakıyordu. Ellerini bir bezle kurularken, "Ve ilk soruna gelecek olursak, hayır," demişti usulca. "Bu numarayı bana onlar öğretmedi. Valtia'm öğretti. Ve belki bir gün sen de bunu kendi Saadella'na gösterirsin."

Ona olan hayranlığımı ve öz güven eksikliğimi bastıramadığımdan, "Bir gün bu kadar iyi olabilirsem," demiştim.

Çenemi eliyle yukarı kaldırmıştı. "Valtia olduğunda, iyyinin de ötesinde olacaksın Elli. Bu dünyadaki her şeyden şüphe edebilirsin ama kendinden asla şüphe etme."

Gözlerim gökte dönüp etrafı kaplayan bulutlara kilitlendi. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü sessizliği böldü. "Asla şüphe etme," diye fısıldadım.

Kasırğa şekillenirken üç gemi bir peçenin ardına girmiş gibi karanlıkta kayboldu. Gök kaynıyor; eğri büğrü, parlak patlamalarla göğü yaran şimşekler eşliğinde morumsu bir yeşile dönüyordu. Yıldırımın Soturi gemilerine düştüğünü, onları ortadan ikiye bölüp barbarları Motherlake'in ağzına attığını hayal ettim.

Kemiklerini de o sulu çenesiyle çiğneseydi keşke.

Yağmur damlaları yüzüme değince neşelendim. Kasırğa o kadar güçlüydü ki şehrimizi uçtan uça dolaşıyor, etrafa buz saçıyordu. Barbarlara ne yaptığını ancak hayal edebilirdim. Neler olduğunu, özellikle denizden fırlayan ilk hortum, dönüp duran öfkeli bulutları öperken neler olduğunu görebilmeyi isterdim. Dur durak bilmiyordu, rüzgâr artık kulaklarımda kükreyen bir hayvana dönüşmüştü.

Arkamdan bir gümbürtü gelince Mim omuzlarımdan tuttu. Fırtınanın ortasında, "İçeri gir!" diye seslendi.

Kendimi ondan kurtardım. "Hayatta olmaz." Sesim kahkaha yüklüydü. "Bak Mim! Başında bunu yapabilen bir kraliçe varken neden korkasın ki?"

Uçup gitmemden korkuyormuş gibi kollarını belime doladı. Şiddetli rüzgâr yüzünden örgülerimden çıkan saç tellerim, kahverengi buklelerine karıştı. Yanağı

yanığıma dayandı. Kulağıma, “Kimse hiçbir zaman Valtia’nın gücünden şüphe etmemeli,” dedi. “Korkuma yenik düştüğüm için özür dilerim. Beni bağışlıyor musun?”

“Daima,” dedim, başımı çevirip yağmurdan ıslanmış yanığını öptüm. Hayatımda hiç bu kadar mutlu, kendimden hiç bu kadar emin olmamıştım. “Bir gün Mim, onun yerinde ben olacağım.”

Beni hafifçe sıktı. “Bir gün onun yerinde sen olacaksın. Ve ben de senin hizmetçin olduğum için gurur duyacağım.”

Ellerimin arasına aldığım ellerini vücuduma yasladım. Onu ısıtacak ateş büyüüne sahip olmayı isterdim ama bunu düşünürken bile ateşim tüylerimi tatlı tatlı ürperterek yükseliyordu. Geri çekilmeye hazırlanırken onu daha da sıkı tuttum. “Hayır,” diye fısıldadım. “Burada kal.”

“Ama Elli...”

“Lütfen. Kıpırdama.” O kadar iyi hissettiriyordu ki... Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Mim’in kolları tam olmaları gereken yerdeydiler.

Bana itaat etti. İtaat etmeliydi çünkü o benim hizmetçimdi ve bir anda bir yanım suçluluk hissine kapıldı çünkü onun da benden bu kadar çok hoşlandığından emin değildim. Gözlerimi kasırgaya dikerken sahip olamayacağım şeyleri istiyordum. Sahip olmamam gereken şeyleri... Boğazımı temizlerken ellerini bıraktım. Bana sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi ama yanımda kalarak devasa dalgaları, gözleri kör eden ışık patlamalarını, kümeleşen bulutları izledi.

Bir saat kadar sonra kasırğa hızla sesini kesti, bir parça parşömen gibi kendi içine kıvrılıp yok oldu. Gözlerimi kısarak uzaklara baktım ama önümde duran tek şey sisle kaplı karanlıktı.

Mim, “Soturiler artık Motherlake’imizin dibindedir,” dedi. “İçeri girecek misin?” Başımı sağa sola sallayınca bana bıkkın bıkkın tebessüm edip ellerini kalçalarına koydu. Ona fazlasıyla yakın olmak istememe rağmen bana darılmadığı için ferahladım. “O buraya gelmeden önce yıkanmak istemiyor musun yoksa onu boğulmuş bir gelincik gibi karşılamayı mı tercih edersin?”

“Gelinciğe benzer bir hâlîm yok,” dedim. Ellerimi ıslak yanaklarımda gezdirirken gülüyordum. Her ne kadar burada dikilip Valtia’nın gemisinin rıhtıma gelmesini beklemek istesem de sonraki bir saati içeride kasırgayı tekrar yaşayarak geçirdim. Mim tenimi kurulayıp yumuşak, kırmızı yünden yapılmış dökümlü bir elbiseyi üstüme geçirirken göğüs kafesim titreyip sarsılıyordu. Bütün örgülerimi çözüp saçlarımı taradı, sonra tekrar ördü. İşini bitirdiğinde avuçlarını yanaklarıma koydu. “Şimdi bir prensese benzedin işte.”

Temiz pak bir şekilde tekrar balkona çıktım. Tahmin ettiğim gibi suyun üstünde hareket eden meşaleler, rıhtımlarımıza dönen üç gemiyi aydınlatıyordu. Parmak uçlarımda zıpladım. “Mim, yemeğimizi hazırlıyorlar mı? Yanımıza vardığında hazır olmasını istiyorum. Muhtemelen açlıktan ölüyordur.”

“Gidip bakayım,” deyip gitti ve iskeleye doğru yüzen yelkenlileri izlerken beni yalnız bıraktı.

Balkonumda volta atıyordum. Valtia’ma nasıl olduğunu, Soturilerin kasırgasıyla savrulduğunu gözleriyle görüp görmediğini, rüzgârı üstlerine salarken etrafındaki denizcilerin korkup korkmadığını sormak için sabırsızlanıyordum. Bunlar ona sormak istediğim sorulardan sadece birkaç tanesiydi.

Şehirde bir yerlerdeki bir borazanın sesi geldi. Dakikalar akıp giderken tüyler ürpertici sesi daha da yükseldi. Nihayet, tam da dönecek mi diye merak ederken Mim kapıdan içeri daldı.

Yüzü bembeyaz kesilmişti, sanki kendi tenini beyaz kurşunla boyamıştı. “Tahtirevanını  imdi getiriyorlar,” dedi titrek bir sesle.

 ne bir adım atarken kaşlarını çattım. “Sorun ne?” Kafamda alarm  almaya ba ladı, sesi hâlâ  ten  u aptal borazandan daha yüksekti. “Soturi gemilerinden bazıları kıyıya mı gelmiş?”

Başını sağa sola salladı. Ağzı hayatımda gördüğüm en hüzünlü tebessüme büründü. “Hayır Saadella. Valtia onları her açıdan hezimete uğratmış.”

Rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm. “O hâlde suratını niye asıyorsun? Denizcilerden yaralananlar mı var?”

Gelip kollarımı tuttu. “Elli,” diye fısıldadı. “Hemen gelmen gerek. Seni  a ırıyorlar.”

“Elbette,” dedim.

“ htiyarlar,” diye ekledi.

Duraksadım, içimde kış uykusundan kalkan bir hayvan gibi garip bir his uyandı. “Mim,” dedim. Ağzımdan tersler gibi çıkınca hizmetçim irkildi. “Valtia nerede?”

“Şu anda odasına götürülüyor.” Mim sarılmak için beni kendine, titrediğini hissedebileceğim kadar yakınına çekti. “Ama sabaha çıkamayacağını söylüyorlar.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mim'i ittirdim. Kulaklarım öyle bir çınılıyordu ki artık sesini duyamıyordum. Yalpalayarak odamın kapısına gittim; tek düşüncem Valtia'ma ulaşmaktı, ona ulaştığımda ise her şeyin bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu görmek için yıldızlara yalvarıyordum. Beni şefkatle karşılayacaktı ve birlikte yemeğimizi yiyecektik, bana Soturileri nasıl da derinliklerde mezarlarına soktuğunu anlatacaktı.

Mim kolunu belime dolarken koridora varmıştım. “Yavaşla Elli. Tahtirevanın geliyor.”

Sadece vakit kaybıydı. “Hayır.”

“Lütfen. Kendini olacaklara hazırla.”

Mim beni tutarken büyük adımlarla kubbeli odaya açılan koridorunda ilerledim. O bana engel olmaya çalışırken suda yürümeye benziyordu. *Kendini hazırla.*

Ancak Valtia'mı kaybetme düşüncesine katlanamıyordum, yani bunun için hazırlanma düşüncesine de katlanamazdım.

Yolu yarıladığımda İhtiyar Leevi kubbeli odadan çıkıp bize doğru geldi, ardından gelen çırağı taş duvarlara çarpık gölgeler yansıtan bir kandil tutuyordu. Bize, "Odasında," dedi. "Seni mezarlığa, Taş Oda'ya götüreceğiz. Orada..."

"Hayır." Mim'in beni tutan ellerine vurup geri çekildiği anda adımlarımı hızlandırdım. "Onu derhâl göreceğim."

Leevi gözlerini kırparak önce Mim'e sonra da bana baktı. "Saadella'm, burada işler böyle yürümez."

"Onu görmem gerekiyor." Sesim duvarlarda yankılandı. "Başka bir yere gitmiyorum."

Leevi, sanki davranışımın sorumlusuymuş gibi kaşlarını çatarak Mim'e baktı. Nihayet, "Pekâlâ," dedi. "Hizmetçi, eşyalarını topla."

Mim'in gözlerinin kenarları kıpkırmızı, yüzü gergindi. Boğuk sesiyle, "Peki İhtiyar," dedi. "Birkaç saat içinde taşınmaya hazır hâle getiririm."

Ağzım açık kaldı. Şimdiden Valtia'nın odasına taşınmam için plan yapıyordu ama o hâlâ hayattaydı. Kolumu tutup beni uzaklaştırırken midemin bulantısı boğazımı yaktı.

Köşelerde mumlar yanarken karanlık ve tekinsiz görünen ana odaya varıp bakır kubbesinin altına girdiğimizde, "Şimdi yanında kim var?" diye sordum.

"Bedeniyle Kauko ilgileniyor ama..."

“Bedeniyle.” Söz ağzımdan çığlık gibi çıkmıştı.

Dudaklarını sıktı. “Onu rahat ettirmeye çalışıyor. Orada olmakta ısrarcıysan, beklesen daha iyi olur.”

Göğsümde bir kaya parçası vardı sanki. Her nefesi zorla alıyordum. “Odanın dışında beklemeyeceğim, İhtiyar. Onu görmem *gerekıyor*.” Bu kez sesim yüksekti ve öz güvenle doluydu. Küçük bir kız değildim. İtaat etmenin önemi bana anlatılmış olsa da Valtia’nın kafamdaki sesi bana bir gün kraliçe olacağımı hatırlatıyordu. Hem Kauko haklıysa benden öncekilerin hepsinden daha güçlü olacaktım. Bu hakkı şimdiden sahiplenmeliydim.

İhtiyar Leevi, başını eğdi. “Nasıl istersen.”

Ona ayrılan bölüme giden koridora girdim. Birkaç yardımcı ve hizmetçi etrafta dolanıyordu, yüzleri bembeyazdı. Aralarından bazıları ağlıyordu. Helka da koridordaydı, hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Dışlerimi gıcırdattım. Hâlâ yaşayan bir kraliçenin yasını tutuyorlardı. Selam vermeden yanlarından geçip oyulmuş ahşapla kaplı antreye girdim. Dövülmüş bakır tavan, biz ellerimizde kandillerle altından geçerken alev almış gibi görünüyordu. Leevi, biz içeri girerken çırağına beklemesini söyledi. Bunun için ona minnettardım. Valtia’nın şu anda dikizlenmeye ihtiyacı yoktu. Onun bana, Saadella’sına ihtiyacı vardı.

Leevi nazıkçe omzumu sıktı. “Elli, lütfen kendini hazırla da...”

“Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor?” Ondan uzaklaşıp yatak odasına daldım.

Oda birkaç mumla aydınlatılmıştı. Aleksi yatağının bir ucuna oturmuştu, hâlâ heykel gibi kaskatıydı. Balkon kapısı ardına dek açıktı, perdeler Motherlake'ten esen rüzgârda dalgalanıyordu. Tüylerim diken diken oldu ama hemen sonra vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplayınca boncuk boncuk terledim. Valtia'nın yatağına doğru usulca yürürken İhtiyar Leevi benden önce davranıp sırtı bana dönük oturan İhtiyar Kauko'yu uyarmaya gitti.

İhtiyar Kauko omzunun üstünden bakıp kaşlarını çattı. "Taş Oda'da olman gerekiyor. Bunu görmek istemezsin, Saadella'm."

"Bana ne istediğimi söylemeye kalkma."

Asi ses tonuma karşılık kaşları dikildi ama sonra dudaklarında hüznü, mahcup bir tebessüm belirdi. "Haddimi aştım." Başını eğerek kenara çekildi.

Midem düğümlendi. Valtia yatağında kıvranıyordu; çıplak vücudu ince, şeffaf bir çarşafa sarılıydı. Üstündeki her şey –tacı, elbisesi, Astia kelepçesi– çıkartılmış, muhtemelen mezarlığa geri götürülmüştü. İki kolunda da kanlı sargı bezleri vardı. Acı çekerek soluduğunu duyunca kalbim paramparça oldu. Güzel yüzü, siyah ve kırmızı kabarcıklarla kaplanmıştı. Yaklaşıp yatağının olduğu platformun basamaklarını çıkınca vücudunun geri kalan kısmının da morarıp yarıldığını gördüm. Kanı çekilip donmuş, sol elinin iki parmağı kırılıp kopmuştu. Çarşafların arasında ufalanmış taş gibi duruyordu; eriyip ardında ıslak, pembe bir iz bırakan buz kristallerinden ibaretti. Gözlerini sıkıca yummuştu, acı onu yiyip

bitirirken başını geride tutuyordu. Alt dudağım titrerken, “Valtia’m,” diye fısıldadım.

Sesimi duyduğu anda gözleri açıldı. Bir zamanlar asil buz mavisi olan gözler, şimdi kıpkırmızıydı. “Elli,” dedi, hırıltılı bir sesle. “Özür dilerim.” Yanağından aşağı kanla karışık bir damla gözyaşı süzüldü.

Sağ eline uzandığım sırada Kauko kolumu tuttu. “Dikkatli olmalısın, Saadella. Dokunuşuyla seni bir anda yakabilir de dondurabilir de. Şu anda bunu kontrol edemez.”

“Şansımı deneyeceğim,” derken bir hıçkırık lafımı kesti. Ona dokunulması ve yalnız olmadığının gösterilmesi gerekiyordu. Yatağının kenarına diz çöküp parmaklarını okşadım. Bir buz katmanıyla kaplı parmakları kaskatıydı ama avucumu avucunda hissettiğinde soğuk yok oldu. “Yaptın değil mi?” dedim. “Onları Motherlake’in dibine gönderdin.”

“Ziyadesiyle yaptım,” dedi, sıkıdığı dişlerinin arasından inleyerek. “Dengeyi bozmak için bir anlık dikkatsizlik yeterli oldu.”

Bu, Kauko’nun önlemeye çalıştığı bir şeydi. Buz ve ateşin ne yapacağı belli olmazdı, özellikle de çarpıştıklarında. Birinden birazcık fazla olduğunda işler çığırından çıkardı. “Ama yine de kasırgayı kontrol ettin. Etmeseydin, gemilerimiz geri dönemezdi.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Bir Valtia, halkını korur. Bu senin ilk görevin. Unutma.”

Gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım ama öyle inatçıydılar ki. “Lütfen yanımda kal, Valtia. Gitme.”

Bu bir çocuğun duasıydı, bir kadının değil. Kafam hatıralarla doldu: Onun huzuruna ilk getirilişim, beni kollarına aldığı anda gözlerinde beliren şefkat. Çok korkuyordum ama sıcaklığını hissettiğim anda korku eriyip gitmişti. *Benim için çok değerlisin*, demişti. *Artık senin yerin, benim yanımda*. Hissettiği hüznün gözlerini doldurmuştu ama içinde sevgi de vardı.

“Benim yerim, senin yanın,” diye fısıldadım. “Bunu bana sen söylemiştin Valtia’m.”

Buz kristalleri avucuma batarken, “Sofia,” dedi. Bir anlığına etrafımızı saran hava o kadar soğudu ki nefeslerimizi görebildim ama sonra hızla dağıldı. “Eskiden adım buydu.”

Valtia olduğu gün geride bıraktığı bir isimdi. Tekrar bu ismi sahiplendiğinde kalbime bir bıçak saplandı. Ancak gözleriyle yalvarıyordu ve ona karşı çıkamazdım. “Sofia.”

Derinden gelen bir sesle, “Artık hazırsın hayatım,” dedi. “Gelmiş geçmiş en güçlü Valtia olacaksın. Yıldızlar bize her şeyi anlattı. Dünya henüz böyle bir güç görmedi.”

Ağzım kurudu. “Kehaneti biliyor muydun yani?”

İki bacağında birden yanıklar oluşunca feryat etti. Yaraları içinden dışına çıkıyordu. Dengesi bozulan çok fazla büyümlü güç, kabını parçalayarak dışarı taşıyordu. “Bir şeyler yapamaz mısınız?” diye sordum Kauko’ya, çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. “Tekrar dengeyi sağlamasına yardım et!”

Dolgun dudaklarını sıkarken başını sağa sola salladı.

“Çok geç Saadella’m. Ve sıradan bir rahibin yapamaya-
cağı kadar güç. Sadece bir Valtia böyle bir şeyi yapabilir.”

Onu kurtarmak için yapmam gereken şeyi, bana ancak ölerек verebilirdi.

“Bu haksızlık.” Başımı eğip bileğinin donmuş tenini
öptüm. “Şu anda büyülu gücüm olsaydı seni iyileştir-
mek için hepsini kullanırdım.”

Elimi sıktı ama parmakları o kadar sıcaktı ki yandım.
Dişlerimi sıkarak ona gülümsedim, yüzüm gözyaşları-
na bulandı. Saçı başının etrafına dolanmıştı, bir kısmı
yanıp kül olmuştu, diğer kısımları ise buzla kaplıydı.
Hareket ettikçe hafifçe çıtırdıyordu. Titreyen bir sesle,
“Nasıl olacağını biliyorum,” dedi. “Kendi Valtia’mın
öldüğü günü hatırlıyorum. Ama sen yoluna devam ede-
ceksin Elli. Ben hep yanında olacağım, tıpkı benden
önce gelen tüm Valtialar gibi. Büyümüzü içinde taşıya-
caksın. Asla yalnız kalmayacaksınız.”

Başımı eğdim. Ben, bunu istemiyordum. Henüz. An-
cak görevimi inkâr ederek de onu yüzüstü bırakmış olur-
dum. Onu ve tüm Kuparileri... “Seni onurlandıracağım.”

Bana baktı, yakut gözleri acı ve sevgiyle doluydu.
“Onurlandırdın bile,” dedi ve sesi kısılarak yok oldu.

Vücudu şiddetle sarsıldı. Göğsünden fıskıran alev-
ler döne döne tavana kadar yükselirken İhtiyar Kauko
bağırıp beni yataktan uzaklaştırdı. Çığlığı bastım; kar-
nından, sırtından, boynundan buz parçaları fıskırırken
gözümü kaçıramıyordum. Hiç ses çıkartmadı, bense hiç
susmadım. Kudurmuş bir hayvandım, ona ulaşmaya ça-
lışırken aklımı yitirmiştim. Çok emindim. Çok emin.

Ona dokunsaydım, onu iyileştirebilirdim.

Kauko beni sarsıyordu; omzu yüzüme yaslanmıştı, eli enseme tutuyordu. Beni ayakta tutarken ter, kan ve yenilgi kokuyordu. Aşağıdaki cehennemî yansıtan dövülmüş bakır tavana baktım: Valtia'nın kamburlaşmış sırtını, kollarını ve ardına dek açılmış, kanayan, yanan, donan bacaklarını...

Ölümünü.

Yüksek perdeden bir tıslama duyuldu. İhtiyar Aleksi'nin, "Bırakın da tamamen yansın," dediğini duydum. "Saadella'yı Taş Oda'ya götürmemiz gerekiyor. Bu kadar beklememeliydik."

Kauko'nun üstümdeki ağırlığı kayboldu ama tekrar yatağa fırlayamadan Aleksi'yle birlikte beni geri sürüklediler. Sofia hâlâ yanıyor, usulca çırpınıyordu. Kanı çarşafırlara bulaşmış, yere akıyordu. Ardına dek açılmış, acısı dinsin diye yalvaran kırmızı gözlerinin görüntüsü beni antreye girene dek takip etti. Kafamın içi allak bulaktı. Vücudum zonklayıp titriyordu. Sanki göğsümde bir yarık açılmış, bir zamanlar yerine sıkıca bağlanmış olanı koparıp atıyordu. Midem altüst olup içimdekileri boşaltırken sarsıldım. İki yardımcı, mermer zemine atlayıp pisliği cüppeleriyle temizlediler.

Leevi, çıraklara ve yardımcılara bağırarak emirler yağdırırken Aleksi ve Kauko da beni kubbeli odadan çıkartıp geriye, aşağıya inen taş bir merdivenin başına götürdüler. Elleri nazik ama sabırsızdı. Nereye dönersem döneyim, kaçmama müsaade etmiyorlardı. *Valtia'm. Valtia'm.* Sesim çatlayana dek defalarca adını

haykırdım. Ağıt yakanların seslerini duydum ama ne dediklerini anlayamıyordum. İçimde gittikçe büyüyen bir boşluk beni içine çekiyor, çığ gibi üstüme çöküp her şeyimi yok ederken tüm dikkatimi ona vermemi istiyordu.

İhtiyarlar son basamağa varırken ayaklarım yerde sürükleniyordu. Artık mezarlıktaydık, duvarlardan Motherlake'in kokusu yükseliyor, sivri kaya parçaları zeminden ve mağaralarla tünellerin tavanından fışkırıyordu. Meşaleler yolu aydınlatıyordu ama burası yine de bir kabirdi; sırlar ve yüzyıllık ritüeller eşliğinde yüzen, mürekkep karası gölgelerle doluydu. İhtiyarlar beni nihayet ufak, yuvarlak bir odaya sürükleyip, odanın çoğunu kaplayarak sadece köşelerde dar bir yol bırakan pürüzsüz bir taşın üstüne bıraktılar. Taş ne soğuk ne de sıcaktı. Sert, insafsız bir şey gibi altımda duruyordu.

Kauko, "İçindeki büyü açığa çıkarken karşı koyma," dedi, nefesi ciğerlerinden zorla çıkıyor, kaşı terden parlıyordu. "Yeni evini arıyor. Canını yakmayacak."

Ellerime baktım. Valtia'nın dudaklarının değdiği avucumda hâlâ solgun bir kızılık vardı. "Onu öldürdü. Onu paramparça etti."

Kauko aceleyle, "Büyüden korkamazsın!" dedi "Sofia, bir hata yaptığı için mahvoldu."

Aklıma kollarındaki sargı bezleri ve akşamüstü ne kadar bitkin görüldüğü geldi. "Neden kanını akıttın? Onu daha güçlü kılacağına hepten zayıf düşürmediğinden emin misin?"

Kauko, "Fazlalığın bir kısmını akıtarak vücudundaki

büyünün dengesini kurmasına yardım etmeye çalışıyordum,” dedi. “O tanıdığımız en güçlü Valtia değildi ve bugün gücünü fazla ciddiye aldı. Sen daha güçlü olacaksın. Daha akıllı. Daha iyi.” Öfkeyle ona baktığımda tereddüt etti. “Yıldızların senin gücünü bize anlattığını söylediğinde haklıydı, Saadella. Sofia’yı eleştirmiyorum, sadece...”

“Ona *Valtia* de,” diyerek tersledim onu. Dolgun dudaklarıyla o ismi söyleyerek günaha giriyordu.

Koyu renkli gözleri sabır ve acıma duygusuyla doluydu ki bu yüzden içimden çığlık atmak geldi. Bir kez daha doğumumu, kontrol edeceğim gücü haber veren kehaneti anlatmaya başladığındaysa bunu kaldıramadım.

“*Dur.*” Avuçlarım taşa yapıştı ve başım öne düştü. Böyle mi hissetmem gerekiyordu? Bacağımdaki kızıl ateş izi eklemlerimi uyuşturuyor, bu his ta el ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu.

Aleksi şevkle, “Başlıyor,” diye fısıldadı.

İçimdeki boşluk büyüyor, göğüs kafesimi, kamımın narin tenini tırmalıyordu. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. “Ben sadece onu geri istiyorum.” Hüzün beni yiyip bitirirken alnımı taşa dayadım.

Kauko, “Büyüyü karşılamalısın,” dedi. “Kollarını aç. Karşı koymaya bir son ver.”

“Karşı koymuyorum.” Nasıl karşı koyabilirdim ki? Hiçlik beni yutarken orada öylece yatıyordum. Karşı koyamayacak kadar perişandım.

Aleksi, “Aklın fikrin *onda*, büyüyü kabul etmekte değil!” diye bağırdı.

Ses tonundaki ani öfke beni kendime getirdi. Onu, Sofia'yı, Valtia'mı onurlandıracaksam, bana verdiği şeyi kabul etmeliydim. Titreyerek nefes aldım. Bacaklarım altımda kalmıştı. Yüzüm taşa yapışmıştı. Kollarımı açtım, avuçlarımı çevirdim. Ona asla veda etmek istemediysem de kendimi bildim bileli bugünü bekliyordum. Korkarak ve hevesle... Nihayet öğrenecektim. Nihayet bir bütün olacaktım, kaderimde olduğu gibi. Yeni bir Elli... Hayır. Yeni bir *kişi*. Güçlü olan biri. Faydalı. Ve de çok önemli. Valtia'mdan geriye kalanı memnuniyetle içime alacaktım. Onu gururlandırabilecek biri olacaktım. Tüm vücudum sarsılırken, "Hazırım," dedim.

Aleksi'yle Kauko mırıldanarak onayladılar.

Tepemizden derin bir *bum* sesi gelince kulaklarım tetiklendi. Aleksi'yle Kauko'dan kesik nefesler yükseldi. Nereden geldiğini anlamadığım bir güç beni taş parçasına yapıştırdı, üstüme öyle bir çöktü ki kıpırdayamadım. Soluğumu kesti. Bacaklarımı da kollarımı da hissedemiyordum. Gözlerim kararırken dehşet damarlarımda zonkluyordu. Başım haykıran, bomboş bir alana dönüştü. Gözlerimi sıkıca yumdum. Valtia'nın gelip elimden tutmasını ne çok isterdim. Ona ait olduğumu ve her şeyin çok yakında düzeleceğini söylemesini isterdim.

Bu düşünceyi uzaklaştırdım. Büyü. Büyüye odaklanmalıydım.

Zaman kavramını yitirdim.

Yanaklarımdan, burnumun ucundan gözyaşları akıyordu. Ancak yavaş yavaş daha rahat nefes almaya başladım. Zihnimi kaplayan gürültü an be an yok oluyordu.

Eklemlerim yanıyor, dudaklarım uyuştugu için karıncalanıyordu. Sonunda gücümü toparlayabildiğimde doğruldum, kollarım sarsılıyordu. Kauko'yla birbirimize baktık. Gözleri parlıyordu.

"Oldu," dedi, sesi titriyordu. "Aleksi, herkesi çağır."

Aleksi koridora girip kayboldu, Kauko da yanıma çöktü. "İyi bir iş çıkarttın," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Vücuduma baktım, artık gemileri batırabilecek büyüye sahipti. Ekinleri büyütebilecek. Yaraları iyileştirebilecek. Kalbim göğsümde çarparken yankılandığını duyabildiğime yemin edebilirdim. *Bomboş*, diyecektim neredeyse. "Bi... bilmiyorum. Ben... fena değilim?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve sonra kahkahayı basarken gülücüğü yuvarlak yüzüne yayıldı. "*Fena değilsin. Fena değilsin demek.*" Başını sağa sola sallarken yavaşça ayağa kalktı. "Sadece yüzyıllardır görülen en güçlü Valtia böyle bir şey derdi."

Neşesini görünce dudaklarıma zayıf bir tebessüm kondu. Diz üstü doğruldum ama başım dönünce kendime mukayyet olmam gerekti. Bacaklarım vücudumdan sarkan ahşap bloklar gibiydi. "Belki de biraz fenayım," diye mırıldandım.

"Birkaç gün dinlenmen gerekecek. Rüyaların... Rüyalara hazır ol. Sen dinlenirken buz ve ateş istediğini yapar. Bu en güçlü büyücülerin katlanmak zorunda olduğu bir yüküdür ama içindeki büyü dengelendiğinde ortadan kalkacak."

"Elbette. Rüyalar." Alnımı ovuşturdum. Başımın içine yün doldurulmuştu sanki.

Yere vuran ayak sesleri eşliğinde rahipler, çıraklar ve yardımcılardan oluşan bir kalabalık geldi. Taş Oda'ya doluşup dışarıdaki tünele yayıldılar, nazik tebessümler ve selamlar eşliğinde bana iyice bakmaya çalıştılar. Bana muhtaçtılar. Yankılanan kalp atışlarımı, uyuşuk bacaklarımı, karıncalanan dudaklarımı yok saymaya çalışarak biraz daha dik oturdum. Artık olduğum kraliçe gibi görünmem gerekiyordu.

Aleksi, kalabalığı yararak ilerleyip önümde diz çöktü. “Kaderini kabullenmeye hazır mısınız?”

Başımınla onayladım.

Çırağından oymalı, ahşap bir kutu aldı. Anında ne olduğunu anladım. Kutuyu taş parçasının üstüne koyup açarak Astia kelepçesini ortaya çıkarttı. “Yoldaşın, kılıcın ve kalkanın.”

Sağ elime bakınca kolumu kaldırdım. Kolumu bir kaya parçasıymış gibi hissetsem de Aleksi kelepçeyi bileğime takarken sabit kaldım. Meşalenin ışığıyla parladı; saçlarımın rengindeydi, koyu ve parlaktı, üzeri ona güç veren kan kırmızı sembollerle kaplıydı. Kelepçe takılır takılmaz Aleksi kolumu bıraktı ve kolum yanıma düştü.

“Bugünden itibaren son nefesini verinceye dek artık adın Elli değil,” dedi, ayağa kalkıp aynısını yapmam için bana işaret verdi. “O isim, bir kız çocuğuna aitti ama sen artık bir kraliçesin.”

Ayaklarımın zemine basıp vücudumu kaldırması için tüm dikkatimi vermeme gerekti. İlk adımlarını atan bir geyik yavrusu gibi hissediyordum kendimi. Dengemi korumama yardım etsin diye kollarımı kaldırdım. Nefes

aldım. Ben, dengenin ta kendisiydim. Mükemmel den-
genin.

Karşılarında sapasağlam durduğumda herkes gülüm-
sedi. Aleksi kollarını açarak beni takdim etti. “Bugün-
den itibaren son nefesini verinceye dek,” diyerek devam
etti, bu sefer sesi daha yüksekti, “Valtia’sın!”

Başımı eğdim, onlar da alkışladılar. Kauko gülüm-
serken yardımcılardan biri ona bakır bir tabakta duran
kalın bir mum verdi. Bal mumundan yapılmış mükem-
mel bir sütundu, hiç yakılmamıştı.

Kauko bana utangaç utangaç gülümsedi. “Böylesine mu-
azzam bir büyüden istenmeyecek kadar ufak bir şey olduğ-
nu biliyorum ama geleneğimiz böyle. Dilersen Valtia’m, bu
mumu büyüünü kullanarak yak. Tapmağa yükselip bu yeni,
muhteşem döneme adım atarken yolumuzu aydınlat.”

Sofia’ya büyüsunü hediye ettiği için teşekkür et-
mek üzere bir an duraksadım ve ona bu büyüüyü tıpkı
onun yaptığı gibi iyi bir şekilde kullanacağıma dair söz
verdim. Sonrasında gözlerimi fitile diktim, sarıydı ve
muma bulanmıştı. Yanarak alevden bir dile dönüşece-
ğini hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi yumup içimdeki ateşin yükselmesini bek-
ledim, altın renkli alevden bir mücevher gibi mumu do-
natmasını, bal mumunu eritmesini... Gözlerimi açtım.

Titreyen sesimle, “Ah,” dedim. “Nasıl yapmalıyım?”

Aleksi’nin kaşları çatıldı. “Senin için zor olmamalı
Valtia. Gücünle hepimizi tutuşturmaktan endişe etmi-
yorsan tabii?”

Odadakilerden gergin kahkahalar yükseldi; büyü kontrolden çıksaydı, kesinlikle olacak olan buydu. Ancak benim büyüm, Valtia'nın büyüğü, tamamen dengeliydi ve bu nedenle kontrol etmesi kolaydı.

Edilemeyecek raddeye gelene dek, diye fısıldadı düşüncelerim. Sofia'nın bedeninin gözlerimin önünde paramparça olmasını hatırladım. Kauko koluma dokunup beni şimdiki zamana döndürdü. "Korkmaya hiç gerek yok Valtia'm," dedi. "Kendine engel olmaya bir son vermelisin. Aklından gelip geçen bir düşünce bile mumu yakar. Sadece alevi görmeyi dile, ortaya çıksın."

Bunu zaten denediğimi sanıyordum. Fakat bir kez daha, odanın öbür ucunda yanan meşaleye tüm dikkatimi vererek yaptım. Ateşin görüntüsünü hafızama kazıdım ve sonra bir kez daha el değmemiş fitile baktım. Kalbim bomboş göğsümde çarpıyordu. Uzanıp mumu tabaktan aldım, parmaklarımı doladım ve önüme tuttum. Astia kelepçesi bileğimde ağır ve teskin edici bir şekilde duruyordu. Sadece birkaç saat önce gölde hortum yaratıp gökyüzünde şimşekler çaktırmaya yardım etmişti. Bir mumu yakmak çocuk oyuncağıydı. İçimde yükselen şüpheyi bastırarak güldüm. "Asla şüphe etme," diye fısıldadım.

Kauko gülümseyerek tekrar fitile baktı. Ben de öyle. Gözlerimle yiyip yuttum. Ucunu yaksın, fitili karartsın, tutuştursun diye ateşi çağırdım. Yanaklarıma değen sıcaklık dalgasını ve yeni tebaanın tezahüratlarını hayal

ettim. Kollarım acıdan sarsılmaya başladı. Dişlerimi sıkıttım.

Lütfen.

Lütfen tutuş.

Lütfen yan.

Yanmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kauko bana acıyana dek orada öylece ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Mumu kaskatı kesilmiş parmaklarımın arasından aldı. Başını eğerek, “Affına sığınırım Valtia,” dedi. “Bu gece çok şey atlattın. Dinlenme fırsatın olmadan senden bir şey istememiz bencillikti.”

Astia kelepçesini bileğimden çıkartıp ahşap kutuya koyarken elleri biraz titriyordu. Kutuyu çırağına verirken gözlerimi kırparak boş ellerime, avucumdaki minik, soluk ruj izine baktım. Çekinerek başımı kaldırdım. Hiç kimse konuşmuyor, hiç kimse gülümsemiyor ama hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Aleksi’nin gözleri gözlerimle buluştu. Gerdanını titreterek, “Odayı boşaltın!” diye gürledi. “Valtia’mızın sessizliğe ve dinlenmeye ihtiyacı var.”

İnce omzu cüppesinin içinde gerilen Leevi, çırakları ve yardımcıları dışarı çıkarttı. Taşlarla kaplı koridora çıkan son çırağın yanındaki yardımcı kadına, “Bir mumu yakmak için düşünmeme bile gerek yok,” diye fısıldadığını duydum.

Kelimeleri havuza atılan taş gibiydi, eklemlerime bir şüphe dalgası gönderdi. Derinden gelen sesimle, “İhtiyar,” dedim. “Benim sorunum ne?”

Kauko kolumu tutup beni taştan kaldırdı. Çoraplı ayaklarım sıırılsıklamdı ve sızlıyordu, artık hissiz değildi. Aslına bakılırsa, tüm bedenim sızlıyordu. Sanki bir atın çiftesini yemiştım. Kırmızı cüppem ıslaktı ve ter lekeleriyle kaplıydı. Gelmiş geçmiş en pasaklı Valtia olduğuma şüphe yoktu.

Kauko, beni odadan çıkartıp basamaklara yöneltirken usulca, “Hiçbir şey olduğunu sanmıyorum kraliçem,” dedi. Önden giden Aleksi yatak odama götürülürken beni kimse görmesin diye uğraşıyor gibiydi. “Sofia’nın son dakikalarını görmek seni yıprattı sanırım. Onu öyle görmene müsaade etmek bir hataydı.” Beni basamaklardan çıkartırken dirseğimi tutan eli kıpırtısız ve teskin ediciydi.

Ağrıyan boğazımı ovuşturarak, “Ben ısrar ettim,” dedim. “Leevi’in suçu değildi.”

“Ne kadar da cömertsiniz Valtia.” Suratını öyle bir astı ki sanki birisi burnunun kenarından çenesinin kıvrımına kadar bir çukur kazmış gibi geldi.

Bakışlarımı kaçırdım çünkü beni huzursuz ediyordu. Ona, “Dinleneceğim,” dedim. “Eminim ki sabaha kadar toparlanmış olurum.”

“Hiç şüphem yok.” Kubbeli odadan çıkıp Saadella kanadına giderken kolunu sırtıma doladı. “Biz Valtia bölümünü senin için hazırlarken sen de bu gece eski yatak odanda kalacaksın.”

Yanık izini tavandan ve yerden kazırlarken, Sofia’nın kanını taşlardan silerlerken, buz gibi suyu paspaslayıp yanmış yatağı çöpe atarlarken... Midem ağzıma geldi. O odada bir gün bile yatabileceğimden emin değildim. “Cenaze töreni yapacak mıyız?”

Bir önceki Valtia’nın cenaze töreni, bu tapınağın dışındaki nadir anılarımdan biriydi, beyaz bedeni bakır renkli bir bezle sarılıp bahar çiçekleriyle süslenmişti. Beni bir gün sonra bulmuşlardı. Annem beni rıhtıma götürmüş, töreni, kraliçeye veda eden diğer vatandaşların omuzlarının arasından görebileyim diye havaya kaldırmıştı. Ölü Valtia mükemmel ve sapasağlam görünüyordu. Teknesini onu sessizce kıyılarımızdan alıp götüren Motherlake’in sularına ittirdiklerinde oturup bize el sallayabileceğini düşündüğümü hatırlıyordum. Alevler onu alaşağı etmek için odunların kenarlarından fişkırdığında ödümün patladığını hatırlıyordum.

Çılgılık attığımı hatırlıyordum.

Ayrıca yeni Valtia’nın, *Valtia’mın*, tahtirevanının tepesinde, rıhtımın bir ucunda kollarını açarak durduğunu da hatırlıyordum. O zamanlar tekneyi derin sulara sürükleyen o olduğunu, ateşten onun sorumlu olduğunu bilmiyordum. Sadece olanların beni korkuttuğunu biliyordum.

Kauko, Saadella kanadına vardığımızda, “İhtiyarlar konuyu görüşmek için toplanacaklar,” dedi. “Bazı sorunlar var.”

Midem bir kez daha ağzıma geldi. *Bazı sorunlar.* Valtia’nın parçalanıp kül olması gibi... Güzel, huzurlu bir ceset olamazdı. Bildiğim kadarıyla, ıslak bir kül yığımından başka bir şey değildi. “Ah yıldızlar,” diye inleyerek öğürmek için eğildim.

Mim koridordan bana seslendi: “Elli!” Bir dakika sonra elleri belimdeydi ve ağzıma kuru bir bez bastırıyordu.

Kauko hafifçe öksürdü. “Ona bir daha asla bu isimle seslenme hizmetçi,” dedi ters ters. “O artık Valtia. Saygı göster.”

Mim geri çekilip yerlere kadar eğildi. “Valtia’m.” Sesi gözyaşlarıyla değişmişti. “İzin verirsen, seni odana götürüyüm.”

Kauko beni bıraktı. “Yarın seni almaya geleceğiz.” Elini kel kafasında gezdirip bana şöyle bir baktı. “O zamana kadar toparlanmış olursun.”

O sırtını dönüp kubbeli odaya doğru ilerlerken Mim kaşlarını kaldırdı. Beni Saadella kanadına götürdü. “Neden öyle dedi?”

“Söyleyemem Mim. Sadece beni temizle lütfen,” diye fısıldadım. Ateş yakamamış olmam yeterince kötüydü. Bir de ona anlatacak olsaydım, hüznün ve utançtan milyonlarca parçaya bölünürdüm. *Valtia’m.* Elimi göğsüme koydum. *Lütfen hayal kırıklığına uğrama.*

Mim beni canlanmış bir oyuncak bebekmişim gibi

yıkarken, içimdeki büyüü bulmaya odaklandım. Karnımda mıydı? Kalbimde miydi? Kemiklerimin içinde miydi? Yoksa hemen gözlerimin ardında mıydı? Neden hissedemiyordum? Neden benden saklanıyordu? Soğuk kaynak suyu gibi köpükler saçarak fişkırmasını, parmak uçlarımdan buharlaşarak bulut gibi çıkmasını beklemiştim. Beni ağzıma kadar doldurmasını, olmam gereken kişiye dönüştürmesini, öz güvenden başka hiçbir şey hissedemeyeceğim raddeye gelinceye kadar çepeçevre kuşatmasını beklemiştim. Fakat tek hissettiğim... boşluktu.

Mim beni yatağıma yatırıp üstüme fazladan battaniler örttü. “Bu gece odama gitmek yerine yatağının ucunda yatacağım,” dedi. “Herhangi bir şey istersen –su, soğuk bir bez, ayağının altına koymak için sıcak bir taş– adımı söyle yeter. Sadece fısıldasan bile hemen yanına gelirim.” Kaşlarına düşen saçımı okşadı. “Bugünü hevesle beklemediğini biliyorum Valtia’m ama sen bunun için doğdun. Sana hizmet etmekten gurur duyuyorum.”

Teskin edilmeye öyle muhtaçtım ki neredeyse yanıma yatmasını, yüzümü boynuna gömmeme ve kollarımı boynuna dolamama müsaade etmesini isteyecektim. Ancak balkonda olanları, sırf emrettiğim için yanımda kaldığını fark edişimi hatırladım. Bu nedenle yanımdan çekilirken gözlerimi yumarak kendimi olacıklara hazırladım. Kauko beni rüyalar konusunda uyarmıştı. Mim’in nasıl da üstüme titrediğini –normalde olduğundan daha da fazla– görünce onu da uyardığını düşündüm.

Motherlake’ten esen rüzgâr açık balkon kapısından

içeri girip yüzümü serinletti. Karanlıkta dalıp giderek rahatlamaya çalıştım. Sessizce uyurken güçlü büyüyle birlikte gelen rüyaları bekledim.

Ama gelmediler.

*

Ilık bir el yanağımı okşadı. “Valtia, rahipler seni çağırdılar.”

Valtia mı? Gözlerim titreşerek açıldı. Gün ışığı balkondan içeri sızıyor, odamı ılık bir ışıkla dolduruyordu. Aklım karmakarışık. Saat kaçtı? Hasat günü müydü? Fakat doğrulup otururken gerçekler etrafımı kement gibi sardı. Valtia’m çoktan gitmişti ve artık kraliçe bendim.

Mim bana yarım yamalak gülümsedi. “Deliksiz uyudun. Kauko’nun anlattıklarını düşününce tüm gece bir o yana bir bu yana döneceğini sanmıştım!” Elimi tutup battaniyeleri çekerek kalkmama yardım etti. “Gerçi sanırım tarihteki en güçlü Valtia böyle şeylerle baş etmesini çok iyi bilir.” Sırıttı. “Her zaman yaptığı gibi.”

Zorla tebessümüne karşılık verdim. Hiç rüya görmemişim. Tek gördüğüm şey Motherlake kadar derin ve bir mağara kadar boş bir karanlıktı. “Bugün gücümün sınırlarını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.” Sesim titreyince utandım ama Mim sadece başını salladı.

“Gitmeden önce sana aktarabileceğim bilgiler var, dilersen,” dedi.

Bir adım öne geçip geceliğimi başımdan çıkartmasına müsaade ettim. “Soturiler hakkında mı?”

“Hayır. Yabandaki tek sorun onlar değil. Artık geri püskürtüldükleri için de kasaba konseyi ve İhtiyarlar dikkatlerini tekrar haydutlara verecekler. Özellikle de dün olanlardan sonra.”

“Ne oldu?” diye sordum. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

“Seni festivale hazırladığımız sırada Valtia’nın bahsettiği kavga. Bir grup madenci, kurmayı planladıkları mağara sistemi için temizlik yapmayı kendilerine vazife bilmişler.”

“Haydutların topladıkları yerde.” Aleksi’nin de yarımadadaki kazılmamış tek bakır yatağı olabileceğini söylediği yerde.

Başıyla onayladı. “Bu sabah elime daha fazla ayrıntı geçti. Yaralanan iki madenci ölmüş.”

Başımı ellerimin arasına gömmek istedim ama tamamen kıpırtısız kaldım. Artık bu benim sorumluluğumdaydı ve bir kraliçenin yapması gerektiği gibi baş edecektim. “İhtiyarlarla buluştuğumda bunu görüşüp nasıl ilerleyeceğimize karar vereceğim.”

Dudağını ısırdı. “Daha fazlası da var. Ölen iki madenci... yanmış.”

Kaşlarım çatıldı. “Neyle yanmış?”

Vereceği haberin heyecanıyla dolup taşarken öne eğildi. “Söylentilere bakılırsa büyüyle.”

Bacaklarım altımdan kaymış gibi yatağın üstüne oturdum. “Yabanda bir ateş büyücüsü mü?” Rahipler her ay şehri ve çiftlikleri büyücü çocuk var mı diye tarıyorlardı. Kayanın Üstündeki Tapınak’ta yaşamak büyük

bir ayrıcalık sayıldığı için aileleri çocuklarını vermeye dünden razıydı. Hem yabanda sadece şehirden kovulan suçlular vardı. “Olacak iş değil, Mim. Ayrıca bir meşale de pekâlâ aynı işi görür.”

“Ben de aynısını Irina’ya, bana bunları anlatan mut-fak görevlisine dedim ama bana senelerdir kaçak ya-şayan büyücüler olduğunu söyledi Ell...” Mim dudak-larını sıkıca yumup utanarak gülümsedi. “Valtia’m.” Sonrasında el çırpıp beni tekrar ayağa dikti, sanki bana özel bir ikramda bulunacaktı. “Artık kraliçe olduğuna göre söylentilerime kulak asmayıp gerçekleri kendin öğrenebilirsin! Sonra da madencilerimizi tehdit eden kaçakları halledersin. Ya da her kim olursa...” Artık ne-redeyse pırıltılar saçıyordu ve bu da karnıma ağırlar gir-mesine neden oldu.

Mim bana basit, kırmızı bir elbise giydirip saçımı örer-ken bu his artarak devam etti. Derken bunun açlık oldu-ğunu anladım. “Bana kahvaltımı getirebilir misin Mim?”

Gülücüğü soldu. “Rahipler sana hiçbir şey verme-memi söylediler. Ama... Eminim ki onlarla görüştükten sonra sana güzel bir sofrta kurdurturuz.”

“Su?”

Dudağını ısırdı. “Yasakladılar Valtia,” diye mırıldan-dı, pırıltısı hızla söndü.

“Ne zamandan beri rahiplerin sözü Valtia’nınkinden önemli?” diyerek onu tersledim. Suratının bembeyaz ol-duğunu görünceyse onu berbat bir konuma soktuğumu anladım. “Boş ver,” diyerek elini sıktım. “Zaten susa-madım.”

Susuzluktan ölüyordum ama onu, bunu dile getiremeyecek kadar çok önemsiyordum. Kapıya kadar başım dimdik yürüdüm. Bugün ihtiyar rahiplere içimdeki büyüü gösterdiğim gün olacaktı. Öyle bir göreceklardı ki bu bilgiyle sarsılacaklardı. Sonra da haydutlar ve aralarında gizlenen kaçaklarla ilgilenecektim. Bugün saltanatım başlayacaktı. “Nereye?”

Odama girerken Aleksi, “Mezarlığa,” dedi. “Günaydın Valtia.” Başıyla selam verdi. Başını kaldırırken sanki bir gecede değişmemi bekliyormuş gibi koyu renkli gözleriyle vücudumu taradı. “Umarım rüyalara rağmen dinlenebilmişsindir.”

Avurdumu ısırdım. “Beni düşündüğün için teşekkür ederim İhtiyar Aleksi. Gayet iyi dinlendim.” Bir parça şüphe azmimi kırdı. Belki de fazlasıyla iyi dinlenmiştim.

Mezarlığa indiğimiz sırada sırtımı eğmedim ve başımı dimdik tuttum. Tüm bunlarla bu soğuk, rutubetli kabir yerine gün ışığında yüzleşmeyi dilerdim. Burası münzevi yardımcıların, çırak olarak seçilmeyen ve otuzlu yaşları yarılایana dek herkesten uzakta yaşayanların evreniydi. Birlikte, bir topluluk olarak yaşıyor, yukarıdaki dünyanın dikkat dağıtıcı unsurlarından tamamen gizlenerek her şeylerini Valtia büyüüne adıyorlardı. Hep gün ışığından uzakta geçirdikleri yıllardan sonra tenlerinin ne kadar soluk olabileceğini merak etmiştim ama ne zaman sorsam, İhtiyar Kauko sadece kıs kıs gülüp bazılarının ateş büyücüsü olduğunu bana hatırlat-

mişti; ışığa ya da ısıya muhtaç değildiler. *Ve artık ben de ateş büyüğü yapabileceğim. Bugünden başlayarak. Şu andan itibaren.*

Aleksi'nin peşinden Taş Oda'yı geçip bir diğer yuvarlak odaya varırken yeşil ve turuncu bakır damarları meşale ateşinde parlıyordu. Bu oda daha büyüktü, durduğum yerden bakınca daha çok bir çukura benzeyen, ufak bir alana açılan dört geniş, dik basamağı vardı. Basamaklarda rahipler oturuyordu, otuzu birden. Bugün yardımcı ya da çirak yoktu. İhtiyar Aleksi, beni en dibe giden bir dizi basamağa götürdü. "Valtia, sen arenadaki yerini al. Biz de başlayalım."

Kalbim güm güm çarpınca bir kez daha içimde yanıldığını hissettim. Düz, kaygan taş zemine vardığımda döndüm. Üç İhtiyarımız, Aleksi, Kauko ve Leevi birlikte oturuyorlardı.

Leevie, "Dün geceki olaylardan sonra," dedi, sesi odayı doldurdu, "taç giydirme törenine başlamadan önce hazır olduğundan emin olmak istedik." Bana gülmüsediydi ama sıska yüzü ve çıkık kaşlarıyla daha çok sırtıyor gibiydi. "Hep itaatkâr ve sadık bir Saadella olduğun biliyoruz, biraz fazla meraklı olsan da..." Herkesin bu kusuru iyice anladığından emin olmak istiyormuş gibi devam etmeden önce duraksadı. "Ama daima Valtia rolüne saygı duydun. Bu nedenledir ki senden isteyeceğimiz şeyin önemini anlamamı bekliyoruz."

Ellerimi önümde kavuşturdum. Nemli parmak uçlarım sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Elbette İhtiyar. Böyle bir zamanda, sevgili kraliçelerini kaybettik-

lerinde halkın güvende ve koruma altında olduklarını hissetmeye ihtiyacı var.”

Kauko onaylarcasına başını salladı. “Çok iyi söyledin Valtia’m. Bundan daha kritik bir an düşünülemez. Şimdi senden tek istediğimiz buz ve ateş büyüğü gücünü çalıştırman. Bu basit işlemleri tamamladığında taç giyme törenine geçeceğiz. Birkaç dakikadan fazla sürmeyecek.”

Yutkundum ama ağzım o kadar kuruydu ki boğazım acıdı. “Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordum, gözlerini üzerime dikmiş bir oda dolusu rahibin önünde sessim acınacak raddede yumuşak çıkmıştı. Böyle bir şey Sofia’nın da başından geçmiş midir diye merak ettim. Nasıl hissettiğini düşündüm.

Aleksi, çok basit bir şeymiş gibi, “Sadece üç basit görev,” dedi gülümseyerek. “Gözetimimiz altına giren tüm yeni çıraklardan ve yardımcılardan istediğimiz görevlerin aynısı, böylece bünyelerinde hangi elementin –buz mu ateş mi– daha baskın olduğunu anlıyoruz.” Güldü. “Elbette sen her görevi kolayca yerine getireceksindir.”

Solumu, taş bir sunakta derin olmayan bakır bir kâse- de duran suyu gösterdi. “Suyu buza dönüştür.” Sağımı, bir başka sunakta duran bir parşömen parçasını gösterdi. “Yakıp küle dönüştür.” Sonrasında kalın parmağını üçüncü sunağa, tam önümde durana çevirdi. Üstünde bir taş duruyordu, Motherlake’in kıyılarını dolduran taşlardandı. “Havaya kaldırıp uçur.”

Yardımcılardan ve çıraklardan istedikleri şeylerdi. Basitti.

Yüzüme sakın olduğunu umduğum bir tebessüm kondurdum. "Nasıl istersen." Önce su dolu kaba yöneldim çünkü dün gece içimdeki ateşi uyandırmayı denediğimi hatırladığım için henüz kendimi parşömeni yakmaya hazır hissetmiyordum. Kalbim bomboş göğsümde çarparken gözlerimi yumup orada olduğunu bildiğim büyüye uzandım.

Yardım et bana Sofia, Valtia'm. Beni asla terk etmeyeceğini biliyorum.

Elimi kaldırdım, avuç içim yere dönüktü, suyun yüzeyinden birkaç santim yukarıda duruyordu. Bu alana mutlak sessizlik hâkimdi ama rahiplerin elbisemin ucunu çekiştiren parmaklar misali bakışlarını hissedebiliyordum. Uyuşan dudaklarımın arasından hafifçe nefesimi verip soğuğu çağırdım. Kışın Motherlake'te kalın plaka'ar hâlinde oluşan buzu hayal ettim, baharda parça parça hareket edip çarpışıyorlardı. Titremeye başladığımda ruhum şenlendi. İşte oluyordu.

Ancak gözlerimi açtığımda su, her zaman olduğu gibi suydu. Hissettiğim şey, sadece odadaki serin havaydı. İlk kez korkunun keskin bıçağı omurgamı yardı. Dişlerimi gıcırdatıp soğuk havayı etrafıma pelerin gibi sardım, dondurucu bir hava dalgasına dönüşmesini dileyerek bir kez daha denedim.

Arkamdan hafif bir mırıltı yükseldi, rahiplerden biri şüphesini diğer rahibe fısıldıyordu. Arkamı döndüm; Eljas'tı, yassı burnu ve ayırık, mavi gözleriyle kurbağaya benziyordu. Eğitimcilerimden biriydi, bana bilinen dünyanın coğrafyasını öğretmekle görevlendirilmişti.

Onun nasıl da küf, rutubet koktuğunu derste öğretilenlerden daha iyi hatırlıyordum. “Sen dedikodu yaparken nasıl dikkatimi verebilirim ki Rahip Eljas?”

Eljas kollarını göğsünde kavuşturdu. Duygusuz bir sesle, “Dikkatini vermek zorunda kalmamalıydın,” dedi. “O kâsedeki suyu dondurmak, nefes almak kadar kolay olmalı.”

Kaşlarımı çattım. “Sanki bana büyü yapmakla ilgili herhangi bir şey öğretildi de.”

“Bu kadar önemsiz bir şeyi yapabilmen için sana öğretilmesi mi gerekiyordu?” Elini sallayınca kâsedeki su donuverdi. Yanındaki rahip de hareketini tekrar etti ve buz anında eridi. Sonra da su kaynamaya başladı.

Yüzümü yıkayan, ardında yağlı ve ılık bir his bırakan buhara dönüştü. Lütuf gibiydi çünkü belki de gözümden akan yaşı gizlemeyi başarmıştı. Valtia’m, beni asla terk etmeyeceğini söylemişti ama ben artık onu bulamıyordum. Bana söz vermişti. *Söz vermişti.*

Fakat görünüşe göre verdiği sözlerin garantisi yoktu.

Kauko ayağa kalktı. Usulca, “Taşı dene Valtia’m,” dedi. “Sıcağı ve soğuğu kullanarak sunaktan havalanmasını sağla.” Bana cesaretlendirici bir tebessüm gönderdi ama odada kimse ona katılmadı. Diğer herkesin yüzü şüpheyile asılmıştı. Aleksi’ninki bilhassa fenaydı. siyah kaşlarını öyle bir indirmişti ki gözlerini zar zor görebiliyordum.

Kendimi toparlayarak uzun adımlarla İhtiyarlarla aramda duran taş sunağa gittim. Aleksi’yle işlediğimiz hava ve rüzgâr hakkındaki tüm dersleri, sıcak havayla

soğuk hava çarpıştığında neler olacağını anımsıyordum. Kaslarımdaki, kalbimdeki ve beynimdeki tüm sinirleri zorlayarak sunağın sıcaklığını değiştirmeye, onu ısıtırken etrafını saran havayı soğutmaya odaklandım. Ancak içimde kabaran bir güç hissetmek yerine elime geçen tek şey başımın içinde zonklayan nabzım oldu.

Aleksi ayağa fırlayıp parmağını bana doğrulttu. Kükreyerek, “Büyüyü reddettin,” dedi, ince dudakları parlak, beyaz dişlerinin gerisine çekildi. “Sofia’ya olan hislerinle dolup taşıdığından gücü kendinden uzaklaştırdın!” Odaya şöyle bir baktı. “İçindeki büyüyü hissetmiyorum bile. Valtia olmak istemiyor!”

Kauko, Aleksi’nin kolunu kapı. Gerilen köşeli çenesiyle, “Oradaydım. Büyüye teslim oldu. Söylediklerini kendi kulaklarımla duydum. Ve elementler birbirini dengelediğinden Valtia’nın büyüsunu tespit etmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorsun,” dedi.

Aleksi kolunu Kauko’dan kurtardı. Tıslar gibi, “Söyledi ama söylediklerinde ciddi değildi. Başka nasıl açıklanabilir ki?” dedi, eliyle hâlâ sunağında kıpırdamadan duran minik taşı gösteriyordu. Yumruğunu sıkıp havaya kaldırdığında taş da havalandı. Yükselirken midem altüst oldu. Bileğini şöyle bir oynatınca taş odanın bir ucuna gönderdi, o kadar şiddetliydi ki üst sırada oturan rahiplerin kafasının üstünde parçalandı. “Kıpırdatamadı bile! Suya etki edemedi. Parşömeni yakamayacağından da adım gibi eminim.”

Meydan okuyan kara gözleri gözlerimle buluştu. “Beni haksız çıkar *Valtia*.” Bu asil unvanı küfredermiş gibi söyledi.

“Bu ne cüret,” diye fısıldadım ama şimdiden rahiplerimin güvenini yitirdiğimi anlayabiliyordum. Şüphe içimi kaplayıp narin öz güvenimi sıyrarak ardında sadece çiğ, pembe bir deri parçası bıraktı, yaralanması ve parçalanması çok kolaydı. “Valtia’mı seviyordum. Ona sadıktım. Ve onun büyüğü artık içimde.”

“Ama kendi kendini yoldan çıkarttın,” dedi. “Hizmetçinin adi dedikodularıyla, çocukça davranarak...” Ağzına gelen diğer suçlamaları yutup bana bakmaya dayanamıyormuş gibi arkasını döndü. Yıllardır sorularına karşılık içten içe dolduğundan artık taşmıştı; hem de olabilecek en kötü zamanda, tam da İhtiyarların önderliğine ve desteğine ihtiyaç duyduğum anda.

Rahipler kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Şaşkınlıkları ve öfkeleri odaya dalga dalga yayılıyor, beni çepeçevre kuşatıyordu. Leevi, önüme geldi ve bir anlığına benim gibi bomboş gözüktü. “Şok,” dedi. “Dün gece resmen şoka girdi.”

“Şok mu? Sayende Leevi.” Aleksi’nin konuşurken çift gerdanı titriyordu. “O kadar endişelendiysen, ben-cil isteklerine aldırmayıp onu direkt Taş Oda’ya getirmeliydin.” Parmağını Leevi’a uzattı. “Hem Valtia’sı iki haftada eriyip biterken Sofia da şoktaydı. Ama Kaarin son nefesini verdiği anda güç ona geçmişti. Bu hep böyle oldu. Bana şoktan bahsetme.”

Leevi, “O hâlde bakır,” diye fısıldadı, rahiplere sinirli sinirli bakarak.

Aleksi başını sağa sola salladı. “Hepimiz etkilenirdik. Zaten böyle bir yerde sorun dahi olmaz.”

Birkaç rahibin mırıldanmayı kesip bize dönmelerini sağlayacak kadar yüksek sesle, “Bakıra ne olmuş?” diye sordum.

Aleksi kısık sesle, “Sorun olmaz dedim,” diye cevap verdi, her kelimeyi tiksinererek söylemişti.

Kauko bana gözünün ucuyla baktı. “Kehaneti okudun ama Aleksi.”

Aleksi’nin burun delikleri genişledi. “Bir kısmını okuduk, evet.”

“Sizde sadece *bir kısmı* mı var?” diye fısıldadım ama şüphe sesimi kısıtı. Zaten onlar da beni duymamış gibi görünüyorlardı.

Kauko iç çekti. “Yıldızları birlikte okuduk Aleksi ve bu da kehaneti onayladı. Kızıl ateş izinin ne kadar net ve büyük olduğunu gördün, onu bulan sendin! Ama belki de büyü derinlere gömülüdür. Belki de kehanetin kayıp kısmı bununla ilgiliydi. Belki de tamamen yeni bir şeyle karşı karşıyayız. Ve belki de şu anki...” O da hâlâ gözlerini üzerimizden ayırmayan rahiplere şöyle bir baktı. “... *noksanlık* sadece yeni bir çağın habercisidir.”

Aleksi’nin diğer tarafında kıpırdanan Leevi, Kauko’yu onaylarcasına başını salladı ve bunu gören Aleksi’nin gözleri kısıldı. “O hâlde, bu büyüü nereye gömülüyse oradan çıkartmalıyız çünkü bunun anlamı, artık ona her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğudur.”

Böyle ağzından tükürükler saçarak söylediğinde içimi dehşet kapladı. “Belki de,” dedim, “birazcık daha vaktim olsaydı...”

Aleksi, “Vaktimiz yok!” diye bağırdı, yüzü kıpkırmızı kesildi. “Soturiler tekrar toplanacak ya da Vasterut’taki birliklerini kullanarak tekrar saldıracaklar. Hırsızların mağaraları, çiftliklerimizi yağmalayan ve madencilerimize saldıran haydutlarla dolu! O bakırı çıkartmamız gerekiyor. Önümüz kış. Halk ısınmak için o kubbeye muhtaç. Hiç vaktimiz kalmadı!” Bağıra bağıra konuşurken içim titredi. Öne doğru uzandığında neredeyse geriye tökezleyecektim. “Ancak elimizdeki tek şey, yaşamak için *ihtiyaç duyduğumuz* büyüü sahiplenemeyecek kadar kendi hislerine ve arzularına gömülmüş inatçı bir kız!”

Haklı olabileceğinden korkarak başımı eğdim. Kekeleyerek, “Be... benden ne isterseniz yapacağım İhtiyarlar,” dedim.

Kauko ellerini göbeğinin üstünde birleştirdi. “Peki ya testleri?”

Leevi’m ağzı bir karış açık kaldı. “Tarihimizde hiçbir Valtia öyle bir şeye maruz...”

“Ancak belki de tamamıyla yeni bir şeye şahit oluyoruz.” Aleksi, Kauko’ya içerlemiş gibi bakıp ellerini geniş kalçalarına attı, parmakları cüppesinin sert, siyah kumaşına kenetlendi. “Sanıyorum ki İhtiyar Kauko’nun önerisi zekice, her zaman olduğu gibi.”

İhtiyarlar tartışırken kendi aralarında fısıldaşan diğer rahipler sustular. Kauko basamağa çökünce ona baktım. Çenesinde uzayan sakalların karanlık bir gölgesi ve gözlerinde de af dileyen bir ifade vardı. “Bazen büyücüler gücü istedikleri anda çağıramazlar,”

diye açıkladı. “Ancak stresli bir durumda güç onları asla yüzüstü bırakmaz.” Göz kırptı. “Genellikle öyle bir fişkirir ki büyücü bile şiddeti karşısında şaşırır.”

“Başlayalım o hâlde,” dedim, resmen haykırarak. Artık büyüü ortaya çıkarttığı sürece bana ne yapacaklarını umursamıyordum. Tek başıma ortaya çıkartamadığımı biliyordum. İçimde bomboş bir uyuşukluk hariç hiçbir şey hissetmiyordum. Hüznüm mü buzla ateşi bastırıyordu? O hâlde neden Sofia da kendi Valtia’sı öldükten sonra bunu yaşamamıştı? Beni ilk kez karşıladığında nasıl da üzgün görüldüğünü hatırladım. Hâlâ yastaydı. Yine de Valtia olarak tacını takmıştı. Gücünü kolayca ve incelikle kucaklamasını bilmişti. Fakat benim aynısını yapamamamın sebebi mutsuzluğum değilse, o hâlde sorunum neydi? Aleksi’nin dediği gibi doymak bilmeyen merakımın kurbanı mı olmuşum? Zar zor anlayabildiğim arzularım mı beni yoldan çıkartmıştı? Sebebi ne olursa olsun, sorunu ortadan kaldırmak için her şeyimi verebilirdim.

Omuzlarımı kaldırıp yavaşça topuklarımın üstünde döndüm, buz mavisi gözlerimle her yüzü taradım. Kızıl ateş izimden yayılan uyuşturucu dalgayı hissedebiliyordum. Ben bir hatanın sonucu burada değildim. Ben sıradan biri değildim. Valtia olmak için seçilmiştim ve yıldızlar doğum günümde hizaya geçmişti. Bunun anlamını tam olarak bilmesem de Sofia’nın bana ne dediğini biliyordum.

Asla şüphe etme.

Yüksek perdeden, kontrollü bir sesle, “İhtiyarlar,” dedim. “Testlere seve seve katılacağım.”

Kauko başıyla onayladı. “Gece yarısı başlarız o hâlde.”

Rahipler kalkıp dışarı çıkmaya başladılar ama Leevi basamaklardan inip kolumu tuttu. “Beni Saadella kanadına geri mi götürüyorsun?” diye sordum. Mim’e korkularımı anlatamazdım, onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım ama o anda her şeyden çok dokunuşunun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Leevi’in mavi gözleri bir mezar kadar karanlıktı. “Hayır, Valtia’m. Beklemen için başka bir yerimiz var.” Beni basamaklardan yukarı çıkartırken kolumu daha da sıkı tutmaya başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Çılgılık atmamak için elimden geleni yaptım. Aldığım her nefeste kendimi sessiz olmaya zorladım. Kıpırtısız kalmak, odaklanmak için kendi kendime öğüt verdim. Dizlerimdeki, kalçamdaki, omuzlarımdaki, başımdaki acıyı yok saydım. Tehlikede olan şeylerin yanında azıcık rahatsızlığın lafı bile olmazdı.

Bakır sandığı ilk gördüğümde olduğum yerde donakaldım. Yolun geri kalanında beni Leevi sürükledi. Ufak odayı tek bir meşale aydınlatıyor; tavan akıyor, ağır, metalik bir koku havayı kaplıyordu. Leevi başını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı. Öne eğilip titreşen ışıktaki hastalıklı bir yeşile dönen ağır kapağı kaldırdı. Sonrasında elini koridora doğru salladı ve gözlerini yere çeviren iki yardımcı kadın içeri girdi. Ağzım korkudan açık kalırken Leevi onlara, “Kıya-

fetlerini çıkartın ve içeri girmesine yardım edin,” dedi.

“İhtiyar, neden...” diyecek oldum.

“Senin için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz Valtia’m,” dedi iç çekerek, sabırsızlığı ses tonunu keskinleştirmişti. “Şimdi bizi sorgulamak zorunda mısın? Belki de vaktini büyüü ve ancak senin sunabileceğin bu hediyeye muhtaç olan halkına nasıl hizmet edebileceğini düşünerek geçirmelisin.”

Yanaklarım utançla yanıyordu. “Peki İhtiyar,” diye fısıldadım.

Gitti. Yardımcılar elbisemi çıkarttı. Çırılçıplak kalınca titredim. Soğuk, insafsız kutuya girmeme yardım etmeleri gerekti çünkü sarsılıp duruyordum. Dizlerimi göğsüme çekip yan yattım; baldırlarıma, omurgama ve enseme değen metal duvarlar buz gibiydi. Burnum ter ve dehşet kokusundan yanıyordu.

Yardımcılardan biri bana bakarken, “Büyüye sahip olduğunu biliyorum Valtia’m,” diye fısıldadı. “Umarım bunun yardımı dokunur.”

Kapağı kapatınca bastırılmış binlerce çığlğın ilkinı yutmuştum. Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyordum. Bir şeyler görebilmeme yetecek kadardı. Sofia, acıyla kamburlaşan sırtı, kan kırmızısı gözleri... Mim’in kimsenin bakmadığını sandığı anlarda tokasını çıkartması, şömine tenini parlatırken eliyle boğazını okşaması. Bu görüntüye elimden geldiği kadar tutundum çünkü karanlığın beni yediğini hissettiğime yemin edebilirdim; önce ayaklarımı sonra parmak uçlarımı. Gizli

kapaklı dehşetlerin kokusuyla tenimi üşüten nefesini hissedebiliyordum.

Ben, bu kutuda yatan ilk kişi değildim. Vücudumun zayıflığıyla kutuyu lekeleyen ilk kişi değildim. Benden önce burada kaç kişinin kıvrılıp yattığını ve sonunda kaçının aklını yitirdiğini merak ediyordum.

“Dur,” diye fısıldadım. “İhtiyarlar seni buraya koydularsa, yardımı dokunacağına inandıkları içindir.”

İhtiyaç duydukları gözlerinden okunuyordu ve bu nedenle bana kızdıklarını biliyordum. Tapınaktı büyücülerin korumasına muhtaç olan halkı seviyor ve onlara hizmet ediyorlardı. Bu nedenle beni bu bakır tabuta kapatmışlardı. Birçok farklı bilgi kısıntısı aynı anda aklıma gelip düşüncelerimi içinde bulduğum çıkmazdan uzaklaştırdı. Kupari halkından büyücüler çıkıyordu, başka kimseden çıkmadığı hâlde. Bakır madeni açısından zengin bir yarımada yaşıyorduk. Bakır, evlerimizi ve bedenlerimizi süslüyordu. Bakır tabaklardan yiyor ve bakır kupalardan içiyorduk. Yeni kraliçelerindeki büyüü uyandırmak için de onu bakır bir tabuta kapatmışlardı.

Bakırın, gücümüzün kaynağı ve dünyaya karşı kuşandığımız kalkanımız olan ateş ve buz büyümüz ile bir ilgisi olmalıydı ama görünüşe göre kaynaklarımız tükeniyordu. Daha önceki tüm Valtialardan daha güçlü olacağı öngörülen bense burada yatıyordum. Belki de sebebi Kuparilerin kraliçelerine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymasıydı.

Lütfen, diye yalvardım. Büyüye, yıldızlara.

Sophia'ya ve ondan önceki tüm Valtialara. *Lütfen beni terk etmeyin.* Tabut gıcırtilar eşliğinde açılıp yardımcılar beni dışarı çıkartana dek kendimi bu duaya kaptırdım. Saçım yüzüme nemli, yağlı teller hâlinde dökülüyordu. Tırnaklarım kirliydi. Pis kokuyordum. Yardımcı, elbisemi üstüme geçirip çıplaklığımı örterken yüzünü buruşturuyordu. Mim burada olsaydı buna asla katlanamazdı. Yıldızlar aşkına, onun burada olmasını ne kadar da çok isterdim. Yüzünü düşünürken hissettiğim hüznü yutkunarak bastırdım. Bana bir kere bile hayal kırıklığıyla baksaydı, paramparça olurdu.

Belki de şu anda burada olmadığına memnun olmalıydım. Onun yanına muzaffer olarak dönmek istiyordum ki birlikte Valtia kanadına kraliçe ve hizmetçisi olarak dönebilelim. Benim için birçok şeyden –düzenli bir hayattan, aile kurmaktan, çocuk sahibi olmaktan– vazgeçmişti; onurlandırılmayı ve rahat ettirilmeyi hak ediyordu ve ben de bunları ona sunmakta kararlıydım.

Dirseğimi tutup beni koridora götüren bir yardımcı, “Seni şimdi test odasına geri götürüyoruz Valtia'm,” dedi.

Saçımı düzeltip yapış yapış olan dilimi ıslatmaya çalıştım. Kauko'nun güven veren sözlerini, testlerin daima işe yaradığını, stres altındayken bastırılmış büyüünün bile büyücüyü korumak için öne çıktığını hatırladım. Nemli avuç içlerimi elbiseme silip önümüzü aydınlatmak için bir meşale taşıyan diğer yardımcıyı takip ettim. Üç ihtiyar, yanlarında genç bir yardımcı kadın ve ince uzun bir çirakla birlikte odada, bu sabah bulduğumuz yerde bekliyorlardı.

Çırağın elinde bir kamçı vardı.

Tüylerimi diken diken eden, soğuk bir his beni tepeden tırnağa kuşattı. Kamçının birkaç tane ucu vardı, örülmüş deri şeritler sert sapın ucunda sallanıyordu. Mim, bazen asilik yapan hizmetkârların bir seferde on defaya kadar kamçilandığını ve günlerce sırtüstü yatamadıklarını anlatmıştı. Midem düğümlendi. Pekâlâ. Kamçı. Karnımda dolaşan iç gıcıklayıcı, buz gibi his bir işaretse, az önce kurtulduğum bakır mezar uyuyan büyümüyü uyandırmıştı ve bu, ortaya çıkması için ziyadesiyle yeterli olacaktı.

Basamakların sonuna vardığımda çırak gözlerime baktı. Ancak ona gülümsediğimde gözlerini kaçırdı, çenesi gerildi. Çıraklar gibi kafaları kazınmış üç kadın yardımcı kapüşonlarını indirip ciddiyetle bana baktı. İhtiyarlar yerlerini aldılar. Aleksi tombul parmaklarını cüppeyle örtülü dizlerine koydu. Yüksek sesle, “Testler otuz kamçı darbesiyle başlayacak,” dedi. “Yardımcılar, onu beline kadar soyun.”

Otuz kamçı darbesi mi? Korktuğumu göremesinler diye sırtımı ihtiyarlara döndüm. Çırakların ya da yardımcıların görmesini de istemiyordum. Soğuk eller omzuma dokundu. Genç kadınlardan biri, “Affet Valtia,” dedi. Benimkiler gibi soluk mavi gözleri ve Mim’inkiler gibi nazik elleri vardı. Elbisemin bağlarını çözdü ve erkeklerle kadınların arasında beni soydu. Elbiseyi kollarımdan çıkartıp büstiyeri eteğimin üstüne bıraktıklarında utançtan gözlerim yandı. Kollarımla göğüslerimi kapattım.

Yüzü lekelerle dolu bir diğer yardımcı, “Bu taraftan,” dedi. Tabutun kapağını kapatan, her şey kararmadan önce inanç dolu sözleriyle tek umut ışığını yakan oydu. Beni karşıki duvara götürürken elleri ateş gibiydi, ateş büyüsüne karşı bir yatkınlığı olmalıydı. Onunla birlikte sevimli, geniş bir yüzü ve belirgin elmacık kemikleri olan üçüncü yardımcı bileklerimden tutarak kollarımı başımın üstüne götürdüler, avuçlarımı arenanın taş duvarına yasladılar. Tepeye uzanıp kalın bir zincirle yere tutturulmuş iki bronz kelepçeyi aşağı çektiler.

Ağır kelepçeleri bileklerime geçirdiklerinde elimde olmadan titredim. Dün gece taktığım Astia kelepçesinden ne kadar da farklıydılar. O bakır kelepçeler benim yoldaşımdı. Bunu *hissetmişim*. Fakat bu zincirler... Düşmandı, kalpsiz ve soğuktu. Çıplak göğsüm nemli taş duvara değdiğinde tir tir titredim. Saatlerce metal bir kutuda çıplak kaldıktan sonra, dün geceden beri de hiçbir şey yiyip içmediğimden ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Lekeli yardımcı omzumu sıktıktan sonra beni bıraktı, sanki tüm olanlar için beni affetmişti. Minnetle yanağını öpmek istedim. Bu ufak nezaketi hatırlayacaktım.

“Buz büyüsü o zincirleri kırabilir,” Kauko arkamdan konuştu, sesi neredeyse boş olan arenanın duvarlarında yankılandı. “Ateş büyüsü de eritebilir, böylece kollarını kurtarabilirsin. Buz ve ateş birleşerek buz parçalarını ya da erimiş metali teninden uzaklaştırabilir. Bu anlattıklarım, içindeki büyüünün uyandığını bize göstermenin sadece birkaç yolu.”

Alnımı taşa dayadım. “Devam edin.”

Hiçbir şey olmadığında gözümün ucuyla çırağa baktım. Çökük yanakları ve yumuşak bir çenesi vardı, erkekle oğlan çocuğu arasında sıkışıp kalmıştı. Nazikçe, “Hadi yardımcı,” dedim. “Görevini yerine getir.” Yüzümü tekrar duvara döndüm.

Bir anlığına etrafı sessizlik kapladı. Çırac bana vurmayı reddedecek mi diye merak ettim. Fakat sonra taşın üstünde hızla kayan çizmelerini, derinin havadaki ıslığını duydum ve ondan sonra âdeta acıya dönüştüm. Kamçı sırtımda yıldırım gibi patlıyor, acısı dindiği anda yeniden başlıyordu. Ve tekrar. Ve tekrar. Cehennem gazabıyla boğazımdan bir çığlık yükseldi. Sırtım alev aldı. Tenimi dağılayan alevler vücudumu sardı; eklemlerime, göğsüme, karnıma ulaştı. Hiçbir yerim güvende değildi. Çırac bana bir kez daha vururken sarf ettiği efor yüzünden homurdanıyordu.

Yardımcılardan biri, “Zincirleri kır Valtia!” diye bağırdı.

O böyle yalvarınca işkencenin amacına geri döndüm. Büyüye. Artık sıradan bir kız değildim. Dün gece o taş parçasının üstüne kapaklandığımda bir şey hissetmiştim; Valtia’nın gücü yeni evine varıyordu. Dahası saatlerimi gücümüzün kaynağı olması gereken o bakırın içinde geçirmiştim. Büyü içimde bir yerlerdeydi ve artık ona muhtaçtım. Hem de fena hâlde.

Buz, gel bana.

Kamçı ensemden belime kadar tüm tenimi ısıırıyordu. Vücudum iznim olmadan hareket ediyor, deri bir kez daha amacına ulaşırken bileklerim kelepçelere asılıyordu.

Omurgam kasılıp eğriliyor, saf eziyetten kurtulmak için çırpınıyordu. Zihnim yanıp küle dönüyordu. Nihayet uyuşukluk hissine kapıldım, tepeden tırnağa kuşatıldım. Bacaklarım boşaldı, vücudum sarktı, yanağım soğuk taşa yaslandı, saçım alnıma yapıştı.

Çırak, derin nefeslerin arasında, "Lütfen İhtiyar," dedi. "Bu kadar yeter." Ses tonundan yalvarış okunuyordu.

Aleksi, "Sadece on iki etti," dedi. "Devam et Armo." Çırak Armo titreyerek nefesini verdi.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Yarım yamalak bir fısıltıyla, "Devam et," dedim. Beni o kamçıyla ortadan ikiye yarsın istiyordum. Uyuyan büyümüyü uyandırır istiyordum. Bir parçam eksikti ve beni o parçama kavuşturması için ona güveniyordum. "Armo, lütfen."

Armo boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı ancak bir an sonra kamçı savruldu, öyle sert indi ki boğazımdan kopan çığlığı bastıramadım. Böylece devam etti, sayısını unutana, aklımı yitirene, ateşlere atılana dek sürdü... Ama beni kurtaracak buza sahip değildim. Kelepçeler vücudumu sabit tutuyordu; kan kollarımdan aşağıya sızıyor, omzuma ve göğsüme akıyordu. Taşa bulaşıyordu.

Kan. Bakır. Ateş. Buz. Ben, Kupari'ydim ve bu şeylerden ibarettim.

"İzini göster," demişti Valtia'm, balkonuna oturduğumuzda. "Nerede? Bana hiç anlatmadılar."

Elbisemi on yaşındaki incecik parmaklarımla kaldırıp izi ona göstermiştim. Gülümsemişti. "Ne güzel," demişti. "Ne kadar canlı bir renk." Parmaklarının tersiyle izi okşamıştı. "Benimkini görmek ister misin?"

Başım la onaylarken yanaklarım ısınmıştı. Sırtını dönüp kalın, bakır renkli saçlarını bir yana atmış, sonra da elbisesini sol omzundan aşağı indirmişti. Ve orada, kürek kemiğinin hemen ucunda ateş izi duruyordu. "Küçükçük," deyivermiştim, parmaklarımı üstünde gezdirmek istiyordum.

Gülmüştü. "Minicik," diyerek bana göz kırpmıştı. "Seninkinin yarısı kadar. Ama yine de geçen yaz bizi, neredeyse Loputon'u yutan cehennem ateşinden kurtaran büyüü yaptım. Ve yine o büyük yangını yok eden soğuğu çağırarak kadar da güçlüydüm."

Kekeleyerek özürlerimi sıralamaya başlamıştım, saçma laflarım yüzünden utanıyordum ama o başını sağa sola sallamış ve tekrar elbisesini omzuna geçirmişti. Beni kollarının arasına almıştı. "Hayatım, özür dilemene hiç gerek yok." Yanan yanağıma soğuk parmak uçlarıyla dokunmuştu. "Sadece ne yapabildiğimi hatırla. İzin minicik de olsa, ihtiyarların beni bulması aylar sürmüş de olsa, hatta beni bulabilmeleri şans eseri de olsa... Ve bir gün neler yapabileceğini hayal et."

Yardımcılardan birinin kollarının arasına sırtüstü düştüm, kollarım iki yana açıldı, bileklerim özgürdü. Yapmıştım. Tepedeki yıldızlara şükürler olsun.

Genç kadın, güzel yüzündeki gözyaşlarıyla bana baktı. "Lütfen büyüü kullan Valtia," diye yalvardı, yere düştüğümüz sırada beni sıkıca tuttu.

Tavana gözlerimi diktim, kıpırdamayacak kadar acılar içindeydim ve güçsüzdüm. "Kullanmadım mı?"

diye fısıldadım. Fakat tüm vücudum yanıyordu! “Az önce zincirleri eritmedim mi?”

Başını sağa sola sallayıp kelepçeleri gösterdi; açık duruyor, kanım hâlâ üstünden akıyordu. Arkamdan berbat bir ses geldi. Armo hıçkırıyordu. Lekeleri olan kız onu teselli ediyor, ona sadece görevini yaptığını söylüyor, benim de ondan bunu istediğimi hatırlatıyordu. Ancak bunlar onu yatıştırmıyordu. İhtiyar Aleksi’nin sesi o kamçı kadar net bir şekilde havayı yarana dek kulak tırmalayan feryadı kesilmedi. “Onu temizleyin,” dedi Aleksi ters ters. “Sonra da bir sonraki test için tapınak rıhtımına getirin.”

Lekeli yardımcı nefes nefese, “İhtiyar,” dedi. “Çok güçsüz düştü. Belki... Belki önce İhtiyar Kauko yaralarını iyileştirebilir?”

Aleksi, “O Valtia!” diye kükredi. “Kendini iyileştirecek kadar gücü yoksa hüküm sürmeye layık değildir. Ve bir kez daha kararımı sorgularsan, derhâl inzivaya çekilmeni sağlarım!” Yere sertçe inen adımlarının sesi yok oldu, ardından Kauko’yla Leevi’in daha yavaş, daha sakin adımları duyuldu.

Kel kafasını ovuştururken lekeli yardımcının eli titriyordu. Titreyen sesiyle, “En azından bir beş sene sonra inzivaya çekileceğim,” dedi.

Yanımdaki Armo her yere kustu. “Yapamam,” diye inledi. “Buna şahit olamam.”

Lekeli yardımcı kaşlarını çatı. “Kendini toplamazsa, rahip Bernold *onun* inzivaya çekilmesini sağlayıp yerine başka bir çırac bulacak.”

Mavi gözleri ve sakinleştirici elleri olan yardımcı, “O hâlde, bırak da burada kalsın,” dedi. Yanağında bir ben vardı, ufak ve yuvarlaktı. “Onu rıhtıma biz taşıyabiliriz.”

Acıdan kendimden geçerken üç yardımcı kadın sırtıma bez bastırdı, sonra da elbisemi kollarımdan geçirip düğmeledi. Lekeli olan, “Bu sargılar fazla dayanmaz Kaisa,” dedi.

Kaisa, beni olan kız, “Biliyorum Meri,” dedi. “Ama fazla vakit harcarsak da ihtiyarlar sinirlenecek.”

Geniş, güzel suratlı olan kız, “Ben Armo’yla kalırım,” dedi. Çocuğun sırtına vurdu. O da artık kanlı kamçıya bakıyordu. İç çekerek, “Zaten yakında inzivaya çekilmem gerekiyor,” diye ekledi, “yani, beni birkaç gün önceden zorlarlarsa, sorun etmem.” Hepimize gü-lümsedi. “Ayrıca, Sallio birkaç ay önce inzivaya çekildi ve onu tekrar görmeyi iple çekiyorum.”

Meri’yle Kaisa beni yerden kaldırıp kollarımı omuzlarına attılar. Yavaşça beni taş basamaklardan çıkartıp mezarlık dehlizine soktular. Başım öne düşüyordu. Ayaklarımı kıpırdatmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Meri usulca, “Şimdiden yeni Saadella’yı aramaya başladılar,” dedi.

Kaisa, “Umarım yakında bulurlar,” diye mırıldandı. “Halk korkuyor. Yüzlerinin gülmesi için bir şeye ihtiyaçları var.”

Gözümden bir damla yaş aktı. Onların yüzlerini benim güldürmem gerekirdi. Halkıma cesaret aşılayabil-

mek için her şeyi yapabilirdim. Ancak bu iki yardımcı sanki bir et parçasından başka bir şey değilmişim gibi konuşuyorlardı. Ne kadar kibar olsalar da endişeli olduklarını biliyor ve yankılarını bomboş göğsümde duyabiliyordum. İçimi herkesi yüzüstü bırakmanın korkusuyla birleşen bir acı kaplıyordu.

Meri beni sola çekip bizi ucunda tek bir meşale yanan karanlık koridora götürdü. “Hırsızların mağarasındaki kavgayı duydun mu? Armo geçenlerde bana anlattı da.”

“Herkesin dilindeki dedikoduyu duydum, iki madencinin yandığını.”

“Büyücüler mi?” diye fısıldadım. İhtiyarlar yabanda büyücülerin olabileceğini biliyorlar mıydı? Sormak istedim ama söylediğim tek kelime tüm enerjimi bitirmişti.

Kaisa dudak büktü. “Bence o pisliklerden biri madencilere kürekle ateş topu fırlatmıştır.” Koridorun sonuna vardığımızda kolumu sıktı. “Ama yabanda bir ateş büyücüsü olsa bile büyüne kavuştuğun anda seninle boy ölçüşemeyecek, Valtia’m,” dedi yumuşayan sesiyle.

Kaisa’yla Meri beni bir ucunda uzun, ahşap bir masa olan bir odaya götürdüler. Yıldızlar adına, oda kan kokuyordu. Ama belki de koku benden geliyordu.

Meri, “Büyücü olsun ya da olmasın,” dedi, “halkın şu anda bir teminata ihtiyacı var.” Bir duraksama oldu. Başımı kaldırmamam da ikisinin birden bana baktığını biliyordum. Ben, halkın ihtiyacı olan şeydim. Büyüme kavuştuğum anda mağaralarla ilgili sorunu çözüp

madencilerimiz çalışabilsin diye bölgeyi işgalcilerden temizleyecektim. Azim, kendini tüm şüphelerin altında belli ediyordu. Henüz pes etmeyecektim.

Odadan çıkıp rıhtıma açılan uzun, geniş tünele girdik. Kaisa paslı metal bir kapıyı açıp bizi serin gece havasına çıkartırken Meri'nin beni tutmasını sağladı. Rıhtıma vuran Motherlake'in sesi kendimi evimde hissettirdi. Beni, acının arasında, uyuşukluğun ortasında buldu ve ben de titreyerek derin bir nefes aldım.

Meri, elini saçımda gezdirdi. Usulca, "Valtia, neredeyse geldik," dedi. "Çok cesurdun ama artık bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak. Lütfen."

Kaisa'yla birlikte beni bekleyen tekneye götürdüler. Vardığımızda Meri, "Eşlik etmemizi istiyor musun İhtiyar?" diye sordu.

Aleksi sertçe, "Hayır," dedi. "Bunu tek başımıza halledeceğiz. Bizi burada bekleyin."

Kaisa yanlışlıkla sırtıma değince tıslar gibi bir ses çıkarttım, o da hemen elini çekti. "Özür dilerim Valtia," dedi, mavi gözleri pişmanlıkla doluydu. Teknenin dibine indiğimde geri çekildi. İki kürek seti olan orta boy bir tekneydi. Pruvasında büyük, ağır bir şey vardı. Bulutların ayı gizlediği gölgelerle dolu gecede ne olduğunu tam olarak seçemedim.

Tekneyi göle sürüklerken ihtiyarlar asık suratlı ve sessizdi. Küreklerle uğraşmıyorlardı. Aleksi kollarını kaldırmıştı ve tekne, sabit esen bir rüzgârın önündeymiş gibi suyu yararak ilerliyordu. Leevi yanımda oturuyordu. "Geçen testin sana yardımcı olamadığına üzüldüm."

dedi. “Ancak bu... mecbur bırakacak. İşe yarayacağını düşünüyoruz.”

“İyi,” diye mırıldandım. Çünkü büyülü güçlerime ihtiyacım vardı. Kendimi iyileştirmem gerekiyordu. Sırtımın kamçı izleri ve yarıklarla dolup taşıdığından emindim. Tüm vücudum acıyla kıvranıyordu. Artık ağlayamayacak kadar acı çekiyordum, karşı koyamayacak kadar yorgundum. Artık beni kurtarabilecek *tek* şey büyüydü.

Suyun kapkara ve sakın olduğu bir noktaya vardık. Leevi bir çapayı suya bıraktı ve üç ihtiyar birden kollarımdan tutup beni teknenin ucuna götürdü. Hafif, metalik bir ses duyuldu ve Kauko bir kandili havaya kaldırdı.

Önümde rıhtıma çakılmış bir mekanizmaya kalm bir zincirle bağlanmış bronz bir kafes duruyordu. Aleksi kapıyı açıp içeriği gösterdi. “Hazır olduğunda *Valtia*.”

Sanki inadına yaptığımı düşünüyor ve bu yüzden acı çekmemi istiyordu.

Meri’nin ufak nezaketini hatırladığım gibi Aleksi’nin gaddarlığını da hatırlayacaktım. Sonsuza dek.

Kafese girmek için eğilmeye çalıştım ama kumaş sırtımdaki yaralara değince içim titreyerek tekrar dizlerimin üstüne yığıldım. Leevi’yla Kauko beni kaldırıp bu küçük kodese girmeme yardım ettiler. O kadar dardı ki dizlerimi göğsüme kadar çekip başımı ayaklarımın üstüne eğmem gerekti. Sırtım çığlık çığlığıyken Leevi mekanizmayı çalıştırdı ve kafesim havaya kalktı. Aleksi kapıyı çarparak kapatıp kilitledi.

Dişlerim takırdamaya başlarken Aleksi, “Düşmeden önce gölü dondurabilirsin,” dedi. “Ya da gölün dibinde

seni havaya kaldırsın diye buzdan bir platform yaratabilirsin. Veyahut da etrafını saran suyu buharlaştırıp kendinden uzaklaştırmak için ateşi kullanabilirsin. Büyüyü kullanmanın birçok yolu var Valtia.”

Kauko parmaklıkları tuttu, eti aralardan fişkırıyordu. “İçgüdülerine güven. Zorlama. Bırak da o sana gelsin.” Kolunun izin verdiği ölçüde kafesin içine uzandı ve parmak uçlarıyla dizime dokundu. Elini yakalamam gerektiğini biliyordum ama parmaklarımı kontrol edemeyecek kadar çok titriyordum. “Hayatta kalabilmek için büyüne ihtiyacımız var. Lütfen. Çok uzun bir süredir bunu bekliyoruz. Kim olduğunu unutma,” dedi, sesi çaresizlikten katılaşmıştı.

Neredeyse kahkahayı basacaktım. Eskiden tam olarak kim olduğumu bildiğimi sanırdım. Şimdi mi? *Hiçbir fikrim yok.*

Kafesimi Motherlake’e ittirdiklerinde, beni Motherlake’in buz gibi sularının üzerinde bir yem gibi sallandırdıklarında zorla ve hızla nefes alıp veriyordum. Leevi, zinciri bırakınca kafesim suya daldı. Ani soğukluk etkisiyle gözlerim şoka girdi. Artık yanmıyordum, şimdi sıra soğuktaydı. Dondurucu acı tenimin her bir köşesini bıçak gibi yarıyordu. Boynumda buz gibi bir halat gerildikçe geriliyordu.

Ateş, gel bana.

Ancak bu kez gelmediğinde şaşırmadım bile. Nefes almak için çırpındım, kollarım kafesimin üst kısmındaki parmaklıklara uzanıyor, suyun hemen üstünde sallanıyordu. O kadar yakındım ki... Suratımı aniden yukarı

çevirdiğimde bronza çarptım. Tepemdeki ihtiyarların kopkoyu gölgelerini, tuttukları meşaleyi, artık bulutların arasındaki bir delikte duran ayı görebiliyordum. Göğsümdeki acı tutuşup yanarken dumanlar saçan kömür gibiydi; acı yukarı doğru çıkıyor, beni tamamen ele geçiriyordu. Yine de su soğuk kaldı. Ben de öyle.

Ölüyorum.

Düşünce aklıma gelir gelmez her yanıma güçlü bir fırtına gibi başkaldırdı. Vücudum sarsılırken ben de savaşıyordum. Ah, yıldızlar, öyle çok savaştım ki. Tüm gücümle parmaklıkları tırmaladım, tekmeledim, tuttum, ittirdim ve salladım. Ağız dolusu su yuttuğumda göğsüm sıkıştı, vücudum korkunç, insafsız Motherlake sularına karşı çırpınıp kıvrandı.

Soturi işgalcileri için de bu böyleydi. İşte böyle yok olup gitmişlerdi.

Valtia'ma, "Hiç birini öldürdün mü?" diye sormuştum. Ekin Festivali'nde geçirdiğimiz uzun bir günün ardından devasa yatağında yatıp dövülmüş bakır tavan-daki aksimizi izlerken leziz, tatlı patates çöreklerinden yiyorduk.

"Henüz değil," demişti. "Ama sanırım öldüreceğim, yani bir gün."

"Son derece eminsin." Ben de son derece sakindim. On üçüme yeni girmiştim ve onun duru güzelliği, pürüzsüz teni aklıma başımdan alıyordu. İçim kıskançlıkla dolmuştu.

Elimi tutmuş, avucuma buz gibi bir serinlik göndermişti. "Kuparilere hizmet etmek için yapmam gerekeni

*yapıyorum. Bazen seçilirsin bazen de seçmek zorunda kalırsın. Birinin hayatını alırsam, bu seçimimden pişmanlık duymam. Halkımızı korumak için olduğunu bili-
rim.” Başını çevirip gözlerimin içine bakmıştı. “Sen de
böyle olacaksın Elli, zamanı geldiğinde. Yapman gere-
keni yapacaksın. Asla şüphe etme.”*

Asla şüphe etme.

Küllerinden doğan bir ateş kuşu gibi sudan fırladım.
Ama büyü sayesinde değil.

İhtiyarlar beni tekrar tekneye çekerlerken kel kafa-
larına bir kova dolusu suyu boşalttım. Aleksî öğrenerek
homurdandı. “Bunun büyüyle alakası bile yoktu.”

Onu hâlâ su altındaymışım gibi duydum. Buzdan
yapılmıştım. Kanım akıyordu. Tamamlanmam için tek
yapmaları gereken beni ateşe vermektir: Kan. Bakır.
Buz. Ateş. İşte hayat buydu.

Ve şimdi ölümün de bundan ibaret olduğunu biliyor-
dum.

Etli yüzü tiksintiyle çarpılan Aleksî, kafesimin kilidi-
ni açıp kapıyı çekti. Kauko’yla Leevi beni dışarı çektiler.
Hâlâ çırpınıp öksürüyordum, öyle şiddetli titriyordum
ki beni zar zor tutabiliyorlardı. Beni pat diye tekneye
attılar. Ruhum duymadı. İçimdeki bomboş yarığa sürük-
lendim, yine boğuluyordum ama bu kez yenilgidendi.

İhtiyarlar bir yandan kendi aralarında usulca ko-
nuşurken bir yandan da tekneyi büyüyle tekrar kıyıya
sürüklüyorlardı ama konuşmaları esen rüzgâra ve tek-
neye çarpan suya karışıp gidiyordu. Yardımcıların beni
Saadella kanadına taşımasına yardım ettiler. Mim’in

feryadını duyunca eve geldiğimi anladım. Beni yatağıma yatırdılar, çarşaf larım pembe ve kı zıla boyandı. Kaku ko yanıma oturup omzuma dokundu.

“Yıldız ları yan lış mı anladın İhtiyar?” diye fısıldadım.

“Hayır evladım. Senden bahsediyorlardı. Eminim.”

“O hâlde, kehanet... Bir kısmı kayıp demiş tin.”

“Doğ ru.” İlk kez sesinde öfkeyi duydum. “Rahiplerimiz tüm arşivimizi tarıyor, eksik olan kısımda ne yazdığını çözmeye çalışıyorlar. Bu esnada...” Bana bakarken omuz ları sarktı.

“Yardı mı... Yardı mı olacağını düşünüyorsan, bakır kutuya geri dönebilir im,” dedim, düşü ncesi bile içimi titrettiği hâlde.

Başını sağa sola salladı. “Artık gereği yok.”

Gözyaş ları akarken neredeyse boğulacaktım. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

Kalın dudak ları titredi. Göz lerindeki hü zünle, “Bir test daha var,” dedi. “Bir test daha var ve bu kez işe yarayacağını umuyoruz.”

Zorla çıkan ses imle, “Yapın o zaman,” dedim. “Yüzleşmeye hazır im.”

Kolumu sıktı. “Çok cesur olman gerekecek. Ama sen zaten öylesin, değil mi? Hepimiz bunu görebiliyoruz. Aleksi bile.”

Görebildikleri bir diğ er şey: Cesaretim yeterli değil. Hem de hiç.

“Bir teste daha girecek kadar cesur um.”

“Keş ke senden bunları istemek zorunda kalmasaydık

ama elzem olduğunu anladığına memnunum.” Başını eğdi. “Bu gece dinlen. Aya bak. Bulutlar dağılıyor.” Sesi kısıldı. Devam etmeden önce birkaç dakika boyunca dudaklarını kapalı tuttu. “Görülmesi gereken bir manzara. Çok güzel, tıpkı senin gibi. O hâlde, uyu ve tatlı rüyalar gör. Yarın görüşürüz.”

Gittikten sonra gözlerimi kısarak açık balkon kapılarının arasından gözüken bir parça gökyüzüne baktım. Ayı göremiyordum ama yansıması Motherlake’te parlıyordu. Kendi bedenimden, tapınaktan çıktım, gölün üstüne süzıldüm ve o muhteşem küreye doğru uçtum. Cennet gibiydi. Sorumluluğun ağırlığı yok oluyordu. Artık bana kimsenin ihtiyacı yoktu. Kimse çekip gitmediğini bilmiyordu. Tatlı özgürlük beni sardı, kollarının arasına aldı. O kadar güzel, o kadar huzur doluydu ki...

Mim, “Elli,” diye fısıldadı. “Uyan.”

Beni sarsınca homurdandım. Zar zor nefes alıyordum. Elimi elbisemin sarkık yakasından içeri soktum. Upuzun ve ince bir kumaş parçası göğsümden sırtıma kadar dolanmış, yaralarımı sarmıştı. Saçım örülmüştü. Çarşaf larım temizdi. Kahverengi yünden basit bir elbise giyiyordum, tıpkı Mim’in her gün giydiği gibi.

“Son teste girme zamanı mı?” diye fısıldadım. Yıldımlar, öyle yorgundum ki.

“Kalk artık Valtia. Kalk.” Kollarımı çekiştirdi ama inlediğimi duyunca özür diledi. Doğrulduğum anda ayaklarıma bir çift basit, deri terlik geçirip yüzümü ellerinin arasına aldı. “Çok cesur olmalısın.”

“Kauko da aynısını söyledi,” diye mırıldandım.

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Mim, seni yüzüstü bıraktığım için çok özür dilerim.”

Mavi gözleri yaşlarla parladı. “Ah aşkım, sen beni asla yüzüstü bırakamazsın. Kalk artık.”

“Nereye gidiyoruz?”

Alnı korku ve hüznle kırıştı. “Uzaklara Elli. Uzaklara gidiyoruz.”

“Ama test...” Parmaklarını dudaklarıma dayadığında lafım yarıda kesildi.

“İhtiyarların kubbeli odada konuştuklarını duydum, hazırlık yapıyorlardı.”

İrkildim. “Bilmek istediğimi sanmıyorum.”

“Evet, istiyorsun.” Beni dikkatlice ayağa kaldırdı. “Çünkü birkaç saat içinde gelip seni alacak ve mezarlığın derinliklerine götürecekler.” Gözleri, gözlerimle buluştu. “Sonra da boğazını kesecekler.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Beni öldüreceklerdi. Kauko'nun da rızası alınmış olmalıydı. O bile sonunda benden vazgeçmişti. Şaşırp kalmalıydım. Öfkeden kudurmalı ve acı çekmeliydim. Ama o anda tek yapabildiğim bitkinlikle kabullenmekti.

“Yeni Saadella'yı buldular mı?” Mim beni kapıya kadar götürüp koridora gizlice bakarken sordum.

“Sanmıyorum. Ama şehirde bir yerdeler ve onu bulmayı kafalarına koymuşlar. Kanını akıttıklarında büyü-yü senden çıkartıp yeni Saadella'ya geçsin diye özgür kılacaklarını düşünüyorlar. Halkı nasıl sakinleştireceklerini şaşırdılar. Kupariler Valtia'sız duramazlar, çocuk dahi olsa. Bence saçmalık ama bahse girerim ki Aleksi ile Leevi kolayca etkileyebilecekleri genç bir kraliçeye kavuşma şansı karşısında dört köşe olmuşlardır. Son

Valtia onlara göre biraz fazla inatçıydı.” Duvara yaslanmamı sağladı.

“Sofia,” diye fısıldadım. Sofia isteklerine boyun eğmeyi reddedince Aleksi’nin ellerini yumruk yapması gelmişti aklıma. “Aleksi onu acele ettirmeye çalışıyordu.”

Mim aceleyle bir sandalyeye gidip üstünden kahverengi bir pelerin aldı. “Yardımcılar ve çıraklar her şeyi biliyorlar. İhtiyarlar, Valtia’nın hırsızların mağaralarını temizlemesini istediler ama o durumu iyice öğrenmeden yapmak istemedi. Güven duymadığı için de İhtiyarlar gücendiler. Valtia’nın gözü kulağı olmaları gerekiyordu ama o kendi gözleriyle görmek istedi.”

Boğazım düğümlenirken, “Yani her istediklerini yapsın diye küçük bir kızı mı Valtia yapacaklar?” diye sordum.

Mim pelerini şöyle bir sallayıp yanıma gelirken beni duymamış gibiydi. “İhtiyarların yöntemlerini onaylamıyorum ama diğer şehirlerde Valtia’mız olmadığı duyulursa ne olur bir düşünsene. Ya da o mağaralardaki haydutlar duysa... Valtia’mız, kasabayı yağmalayıp istediklerini ele geçirmelerine engel oluyor. Başımızda bir kraliçe olmalı.” Muhtemelen ağzından çıkan her bir kelimeyle başarısızlığımın acısının kalbimin derinliklerine gömüldüğünü bilmiyordu.

“Tüm bunlar söz konusuken bile benim önceliğim *sensin*,” diye ekledi. “Elli. Sen, daima benim kraliçem olacaksın.”

Zihnim, *Ama Valtia’n değil*, diye fısıldarken pelerini

omzuma attı, yaralarımı acıtmamak için iplerini gevşek bıraktı. Artık bir hizmetçiye benziyordum; sıradan, basit bir kıza. Belki de zaten hep öyleydim. Belki de bunca zamandır başka biriymişim gibi davranıyordum ve artık giymem gereken şeylere bürünmüştüm. “Mim, sence bana neler oluyor böyle?”

Gözleri hüznle gölgelendi. “Bilmiyorum Elli. Ve bilmek de bana düşmez.” Mutsuzluğu gözlerimin önünde kristalleşip karanlıkta parıldadı. “Ama emin olduğum bir şey var: Sen hiçbir hata yapmadın. Bırak da İhtiyarlar *kendi* büyülerini kullanarak kışın bizi sıcak tutsun ve düşmanlarımızdan korusun. İş başına geçmelerinin vakti geldi de geçiyor bile.”

Mim beni koridora, sağa, kubbeli odadan uzağa götürdü. Yolumuzu aydınlatan tek bir meşale bile yoktu ama Mim tam olarak nereye gideceğini biliyormuş gibi görünüyordu, öz güveni de her adımla güçleniyordu sanki. “Gece-leri nöbet tutan yardımcılar nerede?” diye fısıldadım.

“Bazısı Valtia’nın odasını temizlemeye yardım ediyor. Öldüğünde oda harabeye döndü. Tüm vakitlerini odayı toparlamaya ayırıyorlar. Ayrıca birine rüşvet verdim.” Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını görünce gülmüsedim. “Elli, bir anlığına bile olsa seni kesip biçsinler diye İhtiyarlara vereceğimi düşündüysen beni hiç tanımamışsın demektir.”

Beni hizmetkârların merdivenine götürüp basamaklardan inmeme yardım ederken minnetle ona yaslandım. Kulağına, “Seni seviyorum Mim,” diye mırıldandım. “Hep sevdim.”

Kıkır kıkır güldü. “Kendinde değilsin.”

Bir anlığına dediğini düşündüm. Her yanıma acıyordu ama zihnim berraktı. Olanları düşündükçe dehşete düşüyordum. “Nereye gidiyoruz?”

“Seni ailemin yanına götürüyorum. Ama önce tapınak bekçisine alarmı çalmasını diye rapor vermek gerekiyor, yani bir-iki saatliğine kendi başına kalacaksın. Gün doğumunda, ihtiyarlar daha gittiğimizi bile anlamadan yanına geleceğim.”

“Sahiden benimle mi geleceksin?”

Beni kavrayan ellerini sıktı. “Seni asla terk etmem.” Güldü. “Sabahları seni kim giydirecek? Güzel saçını kim tarayacak? Hem buradan kalkıp her yere gidebiliriz. Düşünecek olursan, tam bir macera.”

Düşünüyordum da; onunla birlikte, kendi yağında kavrularak geçen bir ömür fikri, tüm bu karanlığın ortasında yakılan bir meşale gibiydi. Onun bana olan sevgisi de öyle. Bir hizmetkârın hanımına duyduğu türden bir sevgi olduğunu biliyordum, belki de bir ablanın kardeşine duyduğu sevgiydi; benim ona olan sevgim gibi değildi. Yine de gerçektir, sıcaktı ve benim buna ihtiyacım vardı. Özellikle de artık her şeyimi kaybetmişken...

Basamakların sonuna vardığımızda Mim kalın, ahşap bir kapıyı itirdi; kapı taş pervaza sürtünürken zorlandı. Zifiri karanlık gece bizi karşıladı. “Şu patikadan gidersen...” Tapınaktan ve beyaz meydandan bakıldığında hizmetkârların koşuşturmacası manzarayı bozmasın diye yüksek bir duvarla gizlenmiş beyaz taşlı bir patikayı işaret etti. “... kapıların etrafında dolanırsın; seni

kuzey yoluna sokar. Meydana açılana kadar o yoldan git, sonra da beni demircinin orada bekle. Oturup dinlenebileceğin sıcak bir yer. Geldiğimde yanımda daha fazla yiyecek getiririm.” Elime bir somun ekmek tutuşturdu. Yarılmış, ortasına kalın bir parça peynir sokulmuştu. Ağzım sulandı.

“Git,” diye fısıldadı. “Yakında görüşürüz.”

Yüzünü çevreleyen kahverengi saçları karman çorman-
dı, mavi gözleri yine parıldamaya başlamış, yanakları kızarmıştı. Beni mutlak ölümün elinden alırken çok güzel ve çok neşeliydi; bu, gözümde kurtuluşu mümkün kılıyordu.

Ona, “Kendimdeyim,” dedim. “Dediğim şeyde cidden idiydim.”

Asılan yüzünde bir anlığına, saklamak için çok çabaladığı korkuyu gördüm. “Elli, git. Lütfen. Yakalanırsan seni koruyamam.”

“Ya sana ne olacak?” Aleksi beni suçlayabilirdi ama ya Mim’i de bana bilgi aktardığı için suçlarsa ne olacaktı? “Şimdi benimle gel. Biz...”

Mim başını sağa sola salladı. “Önce bekçinin yanına gidersem, seni saklamak için daha fazla vaktimiz olur. Ama sen daha beni özlemeye başlamadan yanında olacağım. Söz veriyorum.” Başlığını indirip yüzümü sakladı, sonra da beni nazikçe tapınağın dışındaki dünyaya itti. Terliğim toprağın, çimenin ve taşın üstünde durdu. Dört yaşından beri çıplak zemine adım atmamıştım. Yıllardır tahtırevanda ya da tahtta taşımıyordum. Ancak bu adımı atmazsam, ölecektim.

Bu durum, adım atmayı şaşırtıcı derecede kolaylaştırdı.

Bildiğim tek evden, hüküm sürmem gereken kaleden uzaklaşırken beyaz taşlara değen ayaklarım sessizdi. Hıçkıra hıçkıra ağlamalı ya da çaresizce dizlerimin üstüne çökmeliydim ama büyü gibi bu hisleri de içimde bulamıyordum. Üzgündüm gerçi. Hem de çok.

Herkesi yüzüstü bırakmıştım. Halkımı hayal kırıklığına uğratmıştım. Valtia'mı hayal kırıklığına uğratmıştım. Peki, çocuk yaştaki Saadella'yı bulduklarında onu kim sevecek ve ona kim göz kulak olacaktı? Onu da hayal kırıklığına uğratmıştım.

Belki de toplumdan dışlanmayı hak ediyordum. Hatta belki öldürülmeyi de hak ediyordum. Arazinin bir ucuna vardığımda dönüp tepemde duran Kayanın Üstündeki Tapınak'ın kubbeli silüetine baktım. Asil ve kudretliydi, soluk yeşil bakır ve kar beyaz mermerden-di. Bencillik mi ediyordum? Geri dönüp kendimi teslim mi etmeliydim?

Yoksa bu, gençliğini rahiplerin arzularına itaat etmekle geçirmiş küçük bir Saadella'yı genç yaşta ölüme mahkûm etmek anlamına mı gelirdi?

İçim titredi. Yürümeye devam ettim, meydanın güneyine açılan yolda ilerledim. Sağ tarafımda, rıhtımlara yakın bir yerlerde denizcilerin uzaktan gelen gürültüsünü duyabiliyordum. Onlar aramızda en erken kalkan kişilerdi, pırıltılar saçan alabalık dolu ağları Motherlake'ten çekecekleri güne hazırlanıyorlardı. Buharı üstündeki alabalığın, çıtır çıtır pişmiş, suları damlayan görüntüsü

aklıma gelince midem guruldadı. Peynirli ekmeğimi ısı-
rıp tuzlu tadını alınca inledim. Daha ne olduğunu anla-
yamadan tüm somunu ağzıma sokmuştum. Yanaklarım
şişti, vahşice çiğnemeye başladım. Hayattaydım. Sonba-
harın serin havasım yüzümde, sert çakıl taşlarım ayakla-
rımın altında hissediyordum. Nefes aldım. Sırtım gerildi,
sızladı, yandı. Kalbim çarpıyordu. Besbelli ölesim yoktu.
Henüz. Buna hazır değildim.

Meydana girerken gözden kaybolmayı dileyerek
pelerinime sarıldım. İhtiyarlar yok olduğumu anladık-
larında ne yapacaklardı? Alarmı mı çalacaklardı? Beni
onlara teslim eden vatandaşa ödül mü vereceklerdi?
Omuzlarımı düşürüp adımlarımı hızlandırdım. Demir-
cinin metal bir tavanı ve taş duvarları olan üçgen şeklin-
de bir kulübesi vardı. Ön kısmı çitli ve kapılıydı. Demir-
ci şimdiden işe koyulmuştu. Kıllı, kash kolları ocağına
kömür atarken kasılıyordu. Gri cüppeli bir hayalet gibi
çitlerin arkasında gezindiğimi fark etmemişti.

Dükkânın tam önündeki taş duvara gittim. Demirci
ateşi yakarken sıcaklığın dışarı yayıldığını hissettim.
Mim'in beklememi istediği yer burasıydı. Göğün doğu-
suna şöyle bir baktım, yavaşça siyahtan mora dönüyor-
du. Burada bulunmak, bu basit kıyafetlerin içinde, az
önceki yolculuğumdan dolayı sızlayan narin ayaklarım-
la burada durmak çok garipti. Ayaklarımdaki acı beni
yere çekti, çoraplarımdan birini indirip ayağımı terli-
ğimden çıkarttığımda bileğimin dağlandığını gördüm.
Daha önce hiç böyle olmuş muydu? Hatırlamıyordum.
Bununla nasıl ilgileneceğimi bilmiyordum ama Mim

biliyor olmalıydı. Tüm bunlara onun sayesinde katlanabiliyordum.

Parmaklarım elbisemin altından geçip kızıl ateş izimin üstünde gezdi. İz beni selamlamak için hafifçe zonkladı, bacağıma ürpertici bir his gönderdi. Valtia değilsem bu izin bende ne işi vardı? Kraliçe değilsem neydim? Bacağımyı tutup tekrar tapınağa baktım.

Teslim olmayacaktım. İçimdeki büyüye sahip çıkmamanın bir yolunu bulacak, ondan sonra da tapınağa muzafer bir şekilde dönecektim. Kauko, gelmiş geçmiş en güçlü Valtia olacağını söylemişti. Seçilmiş kişi olduğumu söylemişti.

“Asla şüphe etme,” diye mırıldandım.

Yıldızlar, kimi kandırıyordum ki? Artık resmen şüpheden *ibarettim*.

Taş duvara yaslandım ve mahvolmuş sırtım insafsız yüzeye değdiği anda çılgılığımı bastırmak zorunda kaldım. Mim sargılarla iyi bir iş çıkartmıştı. Yaraların üstüne uyuşturucu bir krem de sürmüştü herhâlde ki acı tahammül edilebilir düzeydeydi. Ancak bu gece pansuman yapması gerekecekti. Tenimin nasıl görüldüğünü öğrenmek istediğimden emin değildim. Eskiden pürüzsüzdü ama artık... Artık muhtemelen sonsuza dek yara izleriyle kaplı olacaktı. Belki de büyüme kavuştuğumda kendimi iyileştirebilirdim. Yatıştırıcı bir düşünceydi.

Gök aydınlanmaya başlarken karnım guruldadı, önce mutluluktan sonra da açlıktan. Mahvolan Hasat Festivali'nden önce yediklerimden beri sadece o peynirli ekmeği yemiştim. Güneşin biraz daha hızlı doğması için

dua ettim çünkü bu Mim'in kahvaltıyla birlikte geleceğinin işareti olacaktı. O beni asla yüzüstü bırakmazdı. Sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye özel bir şey getireceğinden emindim.

Nihayet güneş kendini ufuktan koparıp yükselmeye başladı. Turuncu ve pembe ışınlar göğe yayıldı ve şehir uyandı. Yere vuran at toynakları ve işe koyulan seyyar satıcıların haykırışları havayı doldurmaya başladı. Önce birkaç ses vardı, sonra sesler çoğaldı. Balıkçılar rıhtıma girdiklerinde çanlar çaldı. Demir döven demircinin indirdiği darbeler tiz perdeden sesler çıkartıyordu. Rüzgâr bana etli çöreklerin, pişen ekmeklerin ve sarımsaklı, baharatlı sucukların kokusunu getiriyordu. Sanırım kolum kadar büyük bir tanesini yiyebilirdim.

Meydanın kuzey sınırındaki iki geniş binanın ortasındaki alanı, kuzeydeki tapınak arazisine açılan kapılara doğru giden yolu izliyordum. Güneş kasaba konseyinin toplantı salonunun tepesindeydi artık. Kalbim daha da hızlı atıyordu. Onu özlemeye başlamadan önce yanımda olacağını söylemişti, yani yakında gelmesi gerekiyordu.

Ve işte oradaydı. Kapüşonlu silüet yolda ilerliyor, elinde üstü kapalı bir sepet tutuyordu. Ayağa dikildim ama duvardan uzaklaşmadım. Görülmek istemiyordum. Mim iki binanın arasından çıkınca açgözlülük yaparak sepete baktım, neler hazırladığını merak ettim. Yanlarına gittiğimizde ailesinin hakkımda ne düşüneceğini de merak ediyordum. Neler olduğunu kavrayarak anlayış gösterecekler miydi? İhtiyarlara haber vereceklerini düşünseydi, Mim beni onların yanına götürmezdi elbette.

Mim yanıma gelmek yerine sola dönüp meydana doğru yürüdü. Beni görmemiş olmalıydı, gerçi tam da söylediği yerde bekliyordum. Yüzümü kapadığından emin olmak için kapüşonumu çekştirerek yola çıkıp meydana gittim seyyar satıcıların arabalarının, hizmetçilerin ve çalıştıkları evlerin sabah alışverişini yapan uşakların arasından geçtim. Mim bir fırına girince kıs kıs güldüm. Tapındaki mutfaklarda özel bir şey yoksa muhtemelen buradan benim için özel bir şey alacaktı. Fırına yaklaştığımda neredeyse havalara uçacaktım. Tereyağının ve mayanın kokusu başımı döndürüyordu.

Fırından çıktı. Artık sepeti hamur işleriyle doluydu. Kapüşonu indirilmişti.

İşte o anda fark ettim: O Mim değildi. Irina'ydı, koridorları paspaslayan ve şömineleri temizleyen hizmetçilerden biriydi. Doğuya giden ana caddeye çıktığında hızla arkamı döndüm, muhtemelen birkaç gün dinlenmek için ailesinin yanına gidiyordu.

İçimdeki boşluk hissi büyürken elimle karnımı tuttum. Artık sabahın ilk saatleri geride kalmıştı. Gün doğumunda yanıma geleceğini söylemişti. Peki neredeydi?

Demircinin oradaki küçük yerime geri döndüm. Gözlerimi kısarak tapınağa giden yola bakıp durmamak için meydandaki insanları seyrettim. Hafif, baharlık pelerinlerini giymişlerdi. Şehir duvarları arasında giymeleri gereken en kalın kıyafet buydu çünkü Valtia bizi kışın ortasında bile sıcak tutardı. Yanakları dolgun ve eklemeleri sağlamdı çünkü Valtia bahçelerin ve tarım arazilerinin yazın fazla ısıya maruz kalmasına engel olurdu.

Takıp takıştırmış, rengârenk tunikler giyinip kuşanmışlardı çünkü Kupari halkı zengindi ve bereketli erzakımızı güneydeki Korkea, Ylpeys, birkaç ay öncesine kadar da Vasterut Krallığı'ndan gelen malzemelerle takas edebiliyorduk. Tüm bu insanlar, Valtia'yla büyü gücüne ve Kayanın Üstündeki Tapınak'taki büyücülere güvenerek hayatlarını sürdürüyorlardı. Bu, özel ve kıymetli bir güven duygusuydu çünkü vatandaşlardan bazılarının ağabeyleri, yeğenleri, oğulları ve kuzenleri çocuk yaşta büyücü olarak keşfedilip tapınağın beyaz duvarları arasına kabul edilmişlerdi. Herhangi bir aileden büyülü güçleri olan bir çocuğun çıkması büyük bir onurdu.

Başlarında onları sıcak tutan ve yağmacılarla haydutlardan koruyan bir Valtia olmadığında bu iyi giyimli, sırtları dik vatandaşlara ne olacaktı? Onları yüzüstü bırakan kızın aralarında olduğunu biliyorlar mıydı? Aralarından bazıları bana bakıyor, ben de her seferinde geriliyor, gözlerini kocaman açıp beni tanıyacaklarını sanıyordum.

Ancak bakışları üstümden kayıp gidiyordu. Dikkatlerini çekmiyordum. Beni tanımıyorlardı; kan kırmızı elbisem ve makyajım –beyaz yüzüm, kıpkırmızı dudaklarım, bakır desenlerim– olmadan seçemiyorlardı.

Güneş en tepeye varırken elbisemin sırtından ter damlaları akıyor, yüzlerce öfkeli eşek arısı gibi yaralarını sokuyordu. Ancak kapüşonumu indirip saçımı ortaya çıkarsaydım halk o zaman beni tanır mıydı?

Bir kez daha, hayır. Gerçekten dikkat edince neredeyse her beş kişiden birinin güneşte parlayan, altına

çalan kızıl saçları olduğunu fark ettim. Vatandaşlarımızdan birçoğunun gözleri soluk maviydi.

Demek ki ben bulunmaz Hint kumaşı değildim.

Beklerken bunu düşündüm. Beklerken, beklerken ve beklerken... Nihayet demirciden gelen ısıyla güneş ve öfkem birleşince yıldım ve kuzey yoluna yakın bir yerde oturmak için meydana gittim.

Akşamüstü balıkçı tekneleri dönerken de gökyüzünde bulutlar çıkıp hava kararırken de oradaydım.

Alaca karanlık çöküp şaşırtıcı derecede sıcak sonbahar havasını değiştirirken de *hâlâ* oradaydım. İçimde açlıktan, geçirdiğim şoktan ve endişeden bir boşluk vardı. Mim, hiç gelmedi.

Başka biriyle karıştırılamayacak tiz bir ses duyuldu: “Çoktan Lantinen’i aradım.” Bu Leevi’ydı. “O hâlde şimdi de Etela Yolu’nu arayalım. Haber versin diye önden çırağımı yolladım.”

Tüm vücudum sarsıldı. Uzakta, Motherlake’in tepesinde gök güröldeyince kapüşonumu kafama geçirip alelacele kuzey yolundan uzaklaştım, sonunda tekrar fırına, hem de tam İhtiyar Aleksi’yle İhtiyar Leevi meydana çıkarken vardım. Onlar ilerlerken halk geri çekiliyor; kemerlerini, statülerini belirten bakırı fark edince de saygıyla başlarını eğiyorlardı. Fırından çıkan birkaç kadın kendi aralarında fısıldaştığında Leevi ile Aleksi’nin tam olarak ne yaptığını anlamamı sağlayan tek bir kelime duydum.

Saadella.

Bakır saçı, buz mavisi gözü ve kızıl ateş izi olan

küçük kızı arıyorlardı. Yerime geçsin diye. Ölürsem, Valtia olsun diye. Ya da en azından, onların düşündüğü buydu. Usulca ihtiyarların arkasından gitmek için meydana çıktım. Beni de arıyorlar mı diye merak ediyordum. Meydandan çıkıp direkt güneydeki şehri çevreleyen ahşap duvara uzanan Etela Yolu'na girdiğimizde halk yağmaya başlayan yağmura rağmen sokaklardaydı. Anne babalar yüzlerine düşen damlaları silip kızlarını yolun ortasına doğru ittiriyorlardı. Tüm kızların saçları bakır rengiydi. Gözleri soluk maviydi.

Sadece bu sokakta bile en az on tane olmalıydı.

Aleksi ile Leevi ilk kıza yaklaşırken fıçı imalathanesi ile birahane arasındaki bir sokağa girdim. Belki üç ya da dört yaşındaydı ve ıslak, kırmızı saçları omuzlarına karman çorman bukleler hâlinde dökülüyordu. Annesi onu göğüs kafesinden kavrayıp havaya kaldırdı. "Tuhaf, sakin bir çocuk İhtiyar. Bebekliğinden beri böyle. Yaşına göre fazla olgun. Hep düşünüp dururum."

Hızla nefes almaya başladım. Ben bulunduğumda da mı böyle olmuştu?

Aleksi öne doğru uzanıp kızın buklelerini kokladı. "Saçının gerçek rengi ne?" Kadının gözleri kocaman açılınca sırtıttı. "Kınanın kokusunu iyi bilirim sevgili kadın." Elini kızın ıslak saçında gezdirdikten sonra annesine doğru salladı, avucu turuncu-kızıl bir renk almıştı. "Tüm çarşaflarına bulaşmadan önce içeri girip yıkasan iyi olur."

Leevi kaşlarını çatı. "Ve de bir İhtiyar'ı kandırmaya çalıştığın için sürülmeden önce..."

Aleksi ile Leevi yollarına devam ettiler. Beti benzi atan kadın küçük kızını yıkık dökük kulübelerine geri soktu. Yağmur iyice hızlandığında olduğum yerde donakaldım. İhtiyarların, bir kızı işareti kızıl değil de kahverengi diye, başka bir kızı da kızıl ateş izi boya çıktı diye seçmediklerini gördüm. Küçük kızların hepsi oyuncuydu, aileleri ise umut dolu sahtekârlardan oluşuyordu. Leevi, Kupari halkını fazlasıyla düzenbazlığa yönelttiğinden belki de Saadella karşılığında yüksek bir ücret teklif etmemeleri gerektiğini düşündüğünü söyledi. Aleksi, yıllardır fazlasıyla hoşgörülü davrandıklarını ve hile yapmaya çalışanları sürgün etsin diye muhafızları çağırımları gerekip gerekmediğini düşündüğünü söyledi. İhtiyarları beklerken bu tehdidi duyan birkaç ebeveyn aceleyle kızlarını evlerine soktular.

Şüphe içimi kemiriyordu. Ben de bundan mı ibarettim, ailem için maddi bir kaynak mıydım? Ücreti alıp kimsenin Kupari halkını kandırdıklarını bilmeyeceği başka bir yerde yeni bir hayat kurmak için yarımadayı terk mi etmişlerdi? En başından beri sahtekârın teki miydim? Kapüşonumun altındaki saça dokundum. Gözlerimi kııptım. Tıpkı bana benzeyen, hiç bulunamayan bir başkası mı vardı?

Midemde herhangi bir şey olsaydı, ayaklarımın ucundaki toprağa çıkartırdım. Ailem ihtiyarları kandırmanın bir yolunu mu bulmuştu? Yoksa bu masum bir hataydı? Başım dehşetten ve yorgunluktan ağrıyordu. Kulaklarım uğulduyordu. Sırtım acının vücut bulmuş hâliydi. Yalpalayarak sokaktan çıktığımda Leevi'yla Aleksi

yollarına devam edip gitmişlerdi, yıldızlara şükürler olsun. Yolda tökezleyerek yürüdüm. Yağmur pelerinimi sıırıslıklam ediyor, çamur topuklarıma kadar ulaşıyordu. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke Mim bana ailesinin nerede yaşadığını söyleseydi. Şu anda oraya gidip beni içeri almaları için yalvarmaya razıydım.

Bu geceyi geçirmek için bir yer bulmalıyrdım. Sabah olunca yine Mim'i bekleyecektim. Geldiğinde orada onu beklemek istiyordum, böylece buluşabilecektik. Tapıktan çıkmanın henüz güvenli olmadığını düşünmüş olmalıydı. Belki birisi ortadan kaybolduğumu fark etmiş, o da şaşırmış gibi yapmak zorunda kalmıştı. Belki de beni arayanlara yardım etmesi gerekmişti. Ancak kaçıp gelmesi an meselesiydi. Endişe bir sarmaşık gibi etrafımı sarıp umudumu boğsa da kendime sürekli bunları söyleyip duruyordum.

Sokaktaki insanların gölgeleri yol boyunca sıralanmış kulübelerden taşan ateşin ışığında uzuyordu. Sarsak adımlarla yoluma devam ettim. Ağır ağır yürüyen atlara ve sağanağın altında kapüşonlu, kambur şöförlerin sürdüğü takır tukur ilerleyen arabalara neredeyse hiç dikkat etmiyordum. Derken çok tatlı bir koku burnuma doldu, güçlü ve insanın içini burkan türdendi. Hemen ötede bir pazar vardı, pazarcılar gece olduğundan mallarını topluyorlardı. Brandanın altındaki bir masada henüz temizlenmemiş ahşap bir tabak, içinde de birkaç tane etli börek duruyordu.

Daha düşünmeden vücudum öne atıldı. İhtiyaçla

titreyen ellerim uzandı. Göz açıp kapayınca kadar böreklerden birini ağzıma tıktım. Tuzlu, doygun tadı dilime ulaşınca inledim. Gözlerimi yumup masanın başındaki sandalyelerden birine yığıldım.

Genizden gelen kaba bir ses, “Ne yapıyorsun sen orada?” dedi.

Depodan, önlüklü, şişman bir kadın fırlayınca ayağa dikildim. Geriye doğru bir adım atıp eksik dişlerinin üstünde gerilmiş ağzına, şapkasının altından terli teller hâlinde dökülen kahverengi-beyaz saçma baktım. Gözlerim onunla hâlâ iki çöreğin durduğu tabak arasında gidip geldi. Muhtemelen bir günlüktü, muhtemelen atıkların arasına karışacaktı.

Masaya atıldım, çörekleri alıp kaçtım.

Kadın, “Hırsız!” diye çılgılığı bastı. “Hırsız!”

Yolda hızla koşarken derin çukurlara batıp çıkan ayaklarım her adımda bacaklarıma bir acı dalgası gönderiyor, nefesim boğazımdan zar zor çıkıyordu.

“Dur hırsız!” diye kükredi adamın biri. Arkamdan ağır adımların sesi geldi. Yaklaşıyordu. Ancak karşıda bir sokak vardı. Oraya gidebilsem, yapabilsem...

Sırtıma değirmen taşı gibi indi, yere düşünce çılgılık attım. Etli börekler havaya fırlayıp yol kenarındaki bir su birikintisini boyladı. Adam göğsümdeki nefesi keserken omurgamda bir acı patlaması oldu. Çizmeler ve terlikli ayaklar etrafıma toplanırken, “Yakaladım onu!” diye bağırdı. Aralarından biri ayağıyla yüzüme çamurlu su attı.

Adam sırtımdan inip saçlarımı avuçladı. Beni ayağa

dikti. Birisi yüzüme bir meşale tuttu. “Hırsızlara müsamaha göstermediğimizi biliyorsun kızım. Ailen nerede? Kocan var mı?”

Dehşetin vücut bulmuş hâliydim. Kim olduğumu anlarsa, boğazım kesilsin diye tapınağa geri götürülürdüm. Ancak kendim değilsem kimdim?

Adam beni sarsıp acıyla titrememe neden olurken, “Onlar... Ben... Bilmiyorum,” diye haykırdım.

Kafamı geri yatırdı. Gür, sarı sakalı ve burnunun kemerinden geçen bir yarası vardı. Şapkası madenci olduğunu gösteriyordu, elleri granit kadar sertti. Koyu mavi gözleri yüzümü taradığında korkudan nefesim kesildi. Beni tanıyacak mıydı? Beni ihtiyarlara teslim edecek miydi?

Öfkeyle yüzüme baktı. “Dürüst, çalışkan insanların malını çaldın.” Pazarıcı kadına baktı. “Muhtemelen evden kaçmış, sokaklarda yaşıyordur.”

Pazarıcı kadın ayağımın ucuna tükürüp dişsiz ağzım sildi. “Muhafızı çağır.”

Sakallı madenci, “Gerek yok,” diye homurdanıp beni yola sürükledi. Serpiştiren yağmurun arasından bakınca şehrimizin kapısının üstündeki kemerden sarkan ışıkları gördüm.

Şehrin bir ucuna kadar yürüdüğümü bilmiyordum. Panik şimşek gibi çarpınca adamın ellerinin arasında çırpındım. Yaralı omzumun üstüne elini sertçe bastırınca acıyla haykırdım. Umutsuzca karşı koyup pençelerimi savururken arkamdan küfrederek gelen ufak bir grupla birlikte çamurda sürüklenerek götürüldüm. Kapıya

vardığımızda siyah saçlı, siyah gözlü ve siyah dişli bir adamın önüne uzatıldım. Kıpırmızı bir tunikle kahverengi bir şapkası vardı. Kemerine bir sopa takılmıştı.

“Muhafız, işte bir hırsız.”

Siyah dişli muhafız bana hayretle baktı. “Dur bakalım, gözüm seni bir yerden ısırtıyor.”

Benden çıkan tek ses tiz bir çığlıktı. Kaşları çatıldı. “Seni daha önce nerede gördüm kızım? Konuş bakalım. Sana yardımım dokunabilir.”

Ağzım açılıp kapandı ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Pazarcı kadın, “Besbelli bir şeyler saklıyor,” dedi. “Pis, küçük hırsız. Yüz kere aynısını yaptığından emim. Muhtemelen bu yüzden onu tanıdın; daha önce senden kaçmayı başarmış!”

Birçok kişi kahkahayı basınca muhafızın ağzı bu hakaret karşısında kıvrıldı. Biraz daha yüzüme baktıktan sonra dikkatini etrafımı saran kalabalığa verdi. “Suçuna tanıklık ettiniz mi?”

Hepsi bir ağızdan konuşmaya, nasıl da arsızca hırsızlık yaptığımı, nasıl da kimsesiz olduğumu, nasıl da topluma yük olduğumu, zorla kazandıkları mallarını nasıl da yalayıp yuttuğumu anlatmaya başladılar. Kendimi savunamayacak kadar büyük acılar içindeydim. Hem ne diyecektim ki? Doğrular, bana inansalar bile ancak mutlak ölümle sonuçlanırdı. Fakat madencinin parmak boğumları kürek kemiğime değince sırtım gerildi, acıdan başka hiçbir şey hissetmedim ve ölümün daha kolay olabileceğini düşündüm.

Muhafız nihayet ellerini kaldırdı. “Yeterince dinle-
dim. Kovuldu.”

“Kovuldum mu?” diye feryadı bastım ama ben daha başka bir şey diyemeden muhafız kapıları açtırdı ve beni ite kaka dışarı çıkarttılar. Yüzüstü yere kapaklanıp ağız dolusu çamuru soluduğumda sakallı madenci pelerininle elbisemi arkadan kavradı. Demir parmakları sırtımda dolandı. Beni ileri fırlattığında öksürüp öğürüyordum.

Yolun kenarındaki çimenlik alana düştüm. Arkamdaki ağır kapı çarpılarak kapandı.

Titreyerek nefes alırken sevdiğim şehre, yönetmem gereken şehre bakakaldım. İçinden loş ışıklar göz kır-pıyordu. İçinden sıcaklık fışkırıyordu. Ve ben artık onu tamamen yitirmiştim.

Mim’i de yitirmiştim. Tapınaktan çıkıp beni bulamayınca ne düşünecekti? Burada olduğumu, ona ihtiyacım olduğunu nasıl anlatacaktım?

Peki ya o sana ihtiyaç duyuyorsa? Rahipler kaçma-
ma yardım ettiğini anladılarsa, onu kamçıları mıydı?
Hayır. O, yakalanamayacak kadar zekiydi. Şimdi bile muhtemelen beni arayan herkesi yanlış bir yola sürüklü-
yor, bana zaman kazandırıyor. Gerçi o bile nerede ol-
duğumu asla tahmin edemezdi. Sendeleyerek çimenden kalkarken ben bile inanmıyordum. Başım şok etkisiyle zonkluyor, kendi düşüncelerimi duymamı zorlaştırı-
yordu. Ancak yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Belki de çiftçilerden biri hâlime acırdı. Belki de birileri hâlime acırdı.

Islak yolda yalpalayarak ilerledim. Bataklığın uzun, kalın çalıları ara sıra uzaklardan süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Yağmur azalıyor, bulutlar yavaşça dağılarak ayı ve yıldızları, bir zamanlar gelmiş geçmiş en güçlü Valtia'nın doğumunu öngören minik ışıkları ortaya çıkartıyordu. O olduğuma nasıl inanabildiğimi aklım almıyordu.

Bataklığın ilerisinde, sağ tarafta bir grup ağaç vardı; yarımadamızın tam ortasını kaplayan ormanın kuzey ucuydu burası. Bileklerime kadar çamura batarken durup izledim. Artık yağmur durduğundan yerini soğuk bir rüzgâr almıştı. Burada böyle dikilirsem soğuktan ölürdüm. Başımı sokacak bir yere ihtiyacım vardı. Ama yabanda kimse yaşamıyordu. Şehir, yarımadamın kuzeyini tamamen kaplıyordu. Çiftçilerin konutları kıyı şeridi boyunca uzanıyordu. Madenciler güneybatıdaki yalçın kayalıklardan aşağıya iniyorlardı. Ancak ortada kalan alan, Loputon Ormanı'na kadar giden her yer sürgün edilen hırsızlara ve dilencilere aitti.

Bu yoldan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bataklık arazideki bir tepeye vardığımda yukarı tırmandım, sonra da yorgun argın ormana doğru yürüdüm. Ağaçların koruması altına girdiğimde artık topallıyordum ve aklım başımdan gitmişti ama yine de aptalca bir şekilde gururluydum. İhtiyar Aleksi'ye ölümümün zevkini yaşatmamıştım, özellikle de hiçbir işe yaramayacakken. Çünkü ben sahtekârın tekiydim. Hiçbir zaman gerçek Saadella olmamıştım ve asla Valtia olamazdım. Normal bir hayat sürmem için ailemin yanında bırakılmalıydım.

Seçilmiş olmayı ben seçmemiştim ve ölmeyi de seçmeyecektim.

Fundalar pelerinimi, ellerimi, yanaklarımı deliyordu. Tenim alazlanacak kadar sıcaktı. Ayaklarım bileklerime eklenmiş acıdan ibaret olan kütüklerdi. Ağzım kül çukuruydu. Pelerinin ucunu dudaklarımın arasına sokup yağmur suyunu emmeye çalıştım ama tatmin etmeye yanaşmadı bile. Ucunda küçük bir gölet olan ufak bir açıklığa varıncaya dek yürümeyi başardım. Susuzluktan titreyerek kendimi suya bıraktım ve acı suyu ağzıma aldım. Doğrulup oturduğumda suyla dolmuştum ve başım dönüyordu ama biraz da olsa zafer kazanmış gibi hissediyordum. Kendi başımın çaresine bakabiliyordum. Ona bu olanları anlattığımda Mim gurur duyacaktı ve onun tebessümünü her şeye degecekti. Yakınlardaki bir ağacın altında kızıl bir parıltı gördüğümde neşeden yerimde duramıyordum.

Bir sürü meyve vardı. Sürünerek ilerledim. Neden bir sürü olgun meyvenin orta yerde durduğunu bilmiyordum ama pek umursadığım da söylenemezdi. Etrafta aldığımı görececek kimse yoktu. Elimi uzattım.

Başka bir şeyin parıltısını çok geç fark ettim: Metal uçlar çam dikenlerinin arasından fırlıyordu. Meyvelerin havaya fırlamasıyla korkunç bronz bir ağız gürültüsüyle kapanırken elimi geri çektim. Yana düştüm, tüm vücudum alarma geçmişti. Neredeyse bir avcının tuzağına yakalanacaktım. Nefes nefese gülerek yanağımdaki çam dikenlerini temizlemek için uzandım.

Avucumun içi kanla kaplıydı.

Yapışkan kırmızı damlalar bileğimden geçip elbise-
me akarken kulaklarım çınladı. Gözlerimi elime diktim.
Şekli doğru gelmedi. Parmaklarım...

Dudaklarımın arasından boğuk bir feryat koparken
karanlık üstüme çöktü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Acı beni devasa kollarına alıp masasına yatırdı ve canlı canlı yemeye başladı.

Ağzının hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ne zaman dişleri üstüme kapansa omuzlarımdan ayak parmaklarıma kadar acılar içinde yanıyordum. Ahenkle, durmadan, sonsuza dek devam ediyordu.

“Yıldızlar aşkına, ne kadar da ağırsın,” diye homurdanıyordu.

Gözlerim açılıverdi ama etrafım karanlıktı. Dertop olmuş vaziyette kan ve hayvan kokulu, kaşındıran bir kozaya hapsedilmiştim. Sert duvarlarına doğru kıpırdandım. Islak elbisem bacaklarıma dolanmıştı. Pelerininim yoktu. Saçlarım karman çorman olmuştu. Sol tarafım sert, soğuk ve inatçı bir şeye yaslanmıştı; kalçama ve omzuma dolanmış bir şeyle sıkı sıkı bağlanmıştım.

Başımı kaldırmaya çalıştım ama daracık bir yerdeydim. Kumaşı yırtmaya çalıştım ama yakıcı bir sıcaklık dalgası koluma kadar uzandı. Çığlığı bastım.

Acı çığnemeye bir son verdi. Sonra da küfretti.

Kalçamı saran bağ gevşedi, ardından da omuzlarımdaki gerginlik yok oldu. Dünya döndü ve ben de düştüm ama çarptığım yer şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Bir şey kafamı dürttü, sonra da kaşındıran şeyi yüzümden çekti. Gün ışığı gözlerimi acıtınca irkildim. Etrafımdaki bulanık yeşil, turuncu, sarı toplar yavaşça ağaçlara dönüştü. Rüzgâr esti ve birkaç renkli yaprak döne döne yere indi. Hava sadece *yeşil* olarak adlandırabileceğim bir kokuyla doluydu. Tapınak bahçelerinde birkaç ağaç vardı ama böylesi değil...

Birisi üstüme eğildi. Seçebilmek için gözlerimi kırpıttım. Genç bir adamdı, belki benden birkaç yaş büyüktü. Granit grisi gözleri ve ensesinde toplanmış koyu kahverengi saçları vardı. Birkaç saç teli topuzdan kurtulup yüzüne düşmüştü. Bronz bir tene ve hayatımda gördüğüm en geniş omuzlara sahipti.

“Susadın mı?” diye sordu, sesi derinden geliyordu ama kısık değildi.

Ne? Dudaklarım hareket etti ama ses çıkmadı. Beni yakalayan kişi bağı çözüp kozamı açtı. Bakışlarım deri çizmelerinden kemerindeki bıçaklara kayarken dehşete kapıldım. Bıçaklardan biri dümdüzdü, diğeri kıvrık uçlu.

Uzanınca tüm gücümle yüzüne tokadı bastım. Ancak neredeyse hiç gücüm kalmadığından kolayca savrulan

kollarımı yakalayıp bileklerimi tuttu. Sertçe, “Kes şunu,” dedi. “Yine yaraların kanayacak.”

“Ne, ne, n-ne...” diye kekeledim, sesim kupkuru ve genizden geldiğinden daha çok karga ciyaklamasını andırıyordu.

“Sakin ol,” dedi, sağ elime bakıp kaşlarını çattı. “Sana su vereceğim.”

Acıyla alev alev zonklamaya başlayan elime baktım. Kıpırmızı olmuş yünle sıkıca sarılmıştı. “Hayır,” diye inledim. Çünkü hatırlıyordum.

Genç adam, “İki parmak. Boğumlardan tamamen kopmuş,” derken el çantasından bir tulumla birçok kurumuş şey çıkarttı. “Tüm elini kaybetmediğin için şanslısın.” Tekrar yanıma yaklaştı. “Ya açlıktan aptallaşmıştın ya da sadece aptalsın. Geyik çubuğu?”

“Geyik... çubuğu mu?”

Pörsümüş, kahverengiye çalan kırmızı bir et çubuğu uzattı. Tereddüt ettiğimde çubukla dudaklarımı dürttü. “Hadi ama. Gayet leziz. Hem belli ki açken berbat kararlar alıyorsun.” Ağzımı açıp dişlerimle kurutulmuş etten bir parça kopardığımda sırıttı. Tuzluydu, çiğnemek gerekiyordu, yağlıydı ve yıldızlar aşkına, bunlardan bir dünya yiyebilirdim. Bana çubuğun yarısını lokma lokma yedirdi, sonra da tam çenemi üstüne kapatırken son kısmı çekti. “Yavaş ol. Mideni daha beter bozmak istemiyorum. Özellikle de av torbamda durduğün müddetçe.”

Av torbastı mı? Soğuk ve keskin korku tenimde gezindi.

Elini enseme atıp beni birkaç santim kaldırdı, aralanan dudaklarımın arasına birkaç damla su akıttı. Yutkundum ve o da bana biraz daha su verirken güldü. Ağzımda su varken, “O tuzağı sen mi kurmuştun?” diye sordum.

Çenesindeki koyu renkli sakalı kaşıdı. “Hayır. Ben öyle bir şeyi hayatta kullanmam. Biraz daha su?” Tulumu kaldırdı.

Başımı sağa sola salladım. “Neden bir av torbasındayım?”

“Çünkü onun içinden kaçamayacak kadar güçsüz olduğumu düşünüyorum,” dedi, sonra da tulumdan birkaç büyük yudum aldı. Tulumu dudaklarından çekip ağzını kolunu saran eski, yünlü kumaşa sildi. Tekrar, mahvolan elimi saran şeye baktım, sonra da ona döndüm. Tunığının yanından büyük bir parça kopartılmıştı. Kaburgalarının sert çıkıntılarını ve karnını bu delikten görebiliyordum. Vücudunun yan kısmında gümüş-pembe üç derin çizik vardı. Baktığımı görünce utanmış gibi yıpranmış kumaşı çekiştirdi. “Bir şekilde kanamayı durdurmam gerekiyordu.”

Gözlerimi yumarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

“Bana şimdiden teşekkür etme,” diye cevap verdi. “Daha önümüzde birkaç kilometre var.”

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadım. Beni bir ateşin üstünde pişirip akşam yemeği olarak yese bile pek umursamazdım. Ne kadar uyanık kalırsam canım o kadar çok yanıyordu.

Sert bir parmak ucu yanağımı dürttü. “Hey. Hey. Dalıp gitme sakın.”

“Hım?”

“Ölme. Seni gömmek için mola verirsem gün batımına kadar eve varamam ve geceleri burası soğuk olur.” Omuzlarımdaki kaşındıran kumaşı çekiştirdi ama başımı örtmeye çalıştığında çırpınmaya başlamamla durdu. “Başın geriye düşüp duruyordu, ben de bata çıka giderken boynunu kırmaktan endişelendim. Uyanık kalmaya söz verersen başını torbadan çıkartabiliriz.”

“Söz veriyorum.” O kokulu materyalin içine hapsolmamak için her şeyi yapacaktım.

Gülümseyince çenesinin sert köşesi yumuşadı ve gözlerinin kenarları kırıştı. “Uslu kız.”

“Kimsin sen?”

Koyu renkli, çıkık kaşları yukarı kalktı. “Ben mi? Hiç kimse. Ama sen bana Oskar diyebilirsin. Peki ya sen?”

Islık gibi acı bir kakhaha atıp gerçeği söyledim. “Ben de hiç kimseyim. Ama sen de bana Elli diyebilirsin.”

Gri gözleri yüzümü taradı. “Oldu. Artık birbirimizi iyice tanıdığımıza göre yola koyulma vaktidir.” Omuzlarımdan tutup beni kaldırdı, böylece kollarım dizlerime dolanmış bir vaziyette oturdum. Gülünç gözüküyor olmalıydım, tepesinden kafa çıkan eğri büğrü bir sırt çantasıydım. Oskar, yanımda duran kalın bir halatı aldı. “Bu biraz canını yakacak.”

“Her şey canımı yakıyor.”

Bir anlığına gözlerini yere dikti, sonra da gözlerimin

içine baktı. “Sırtındaki yaralar sargıları kana bulamış. Elbiseni de. Ayrıca bileklerin de...”

Yanaklarını alev alınca gözlerimi kaçırdım. Bileklerimiz kabuk bağlamıştı ve kelepçeler yüzünden açılan yaralar sızlıyordu.

Usulca, “Olur o kadar,” dedi. “Buralarda kimsenin hayatı güllük gülistanlık değil.”

Oskar sırtını bana dönerek oturup av torbasının kalın saplarını kaslı omuzlarına atarak beni kendine çekti. Sonra halatı iki ucundan tutup sıkıca kalçama doladı. Belinden geçirip bağladı. Halatın ikinci kısmını omuzlarıma dolayıp göğsüne bağladı.

“İşte gidiyoruz.” Öne uzandı. El çantasını tutarak ayağa kalkınca dişlerimi gıcırdattım. Çantayı omzuna attı. Yavaşça nefes alıp acıyı bastırmaya çalıştım ama o da hâlâ elinden geleni yapıyordu. Yürümeye başladığında ne kadar yüksekte olduğumu fark ettim ve Oskar’ın çok uzun boylu olduğunu anladım. Engebeli zeminde ilerlerken vücudunun devinimi yine başımı döndürdü. Başımı kürek kemiğine yaslayıp gözlerimi yumdum. Çantanın sapma takılmasın diye yana çekilmiş saçı yanağımı gıdıkladı. Neyse ki yanmış odun gibi kokuyordu, av torbasının içi gibi değildi ki bu kesinlikle iyi bir gelişmeydi.

O yürürken ormanın sesini, çizmelerinin dalları ve düşen yaprakları ezişini, tepemizdeki kuşların cıvıltısını, ağaçlara ya da çukurlara koşuşan küçük hayvanların telaşını dinledim. Bana biraz tapmak hayvanlarının ve kuşlarının tutulduğu kapalı bahçede geçirdiğim saatleri

anımsattı. Gri tavşanların ipek gibi kürklerini okşama-ya ve kafeslerinde daireler çizerek koşuşan gelinciklerle porsukları izlemeye bayılırdım. Hiç kıpırdamadan oturur, elimi yem ve kırıntıları sunmak için uzatırdım, gökçe kuşlar ve baştankaralar gelip avucumu gagalardı. Huysuz bir kargamız ve kendine özel kafesi olan asil, sessiz bir kartalımız da vardı. Bir de gün ortasında vuran güneş ışıklarının altında yan gelip yatan tembel ve şişman bozayımız Balparmak. Eskiden ona bala batırılmış meyveler atar; kalın, pembe dilinin yakalamak için harekete geçmesini izlerdim. Devasa pençeleri o kadar uzundu ki zar zor yürüyordu.

İçimden bir ses, bu ormandaki ayıların çok daha hızlı hareket ettiğini söylüyordu.

Gözlerim aniden açıldı. “Burası güvenli mi?” diye fısıldadım.

“Hı?”

“Hayvanlar? Ayılar? Kurtlar?”

Oskar kahkaha attı. “Eh, ben seni çoktan sahiplen- dim, yani diğer yırtıcıların şansı kalmadı.”

Sesindeki neşe korkuyu uzaklaştırdı. Ya da belki kemiklerimi yiyip bitiren azgın ateş umursamama engel oluyordu. “Peki, leşimle aileni beslemeyi mi planlıyorsun?”

Sessizce neşelendiğinde yanağım titredi. “Yok. İşin aslı, sen biraz fazla cılızsın.”

“Değilim!”

Tekrar kahkaha attı, öyle özgür ve mutlu bir sesteki ben de gülümsedim. “Pekâlâ,” dedi, “biraz etin var.

pişince leziz ve doyurucu olacağına da eminim ama..." Sesi kesildi. "Boş ver. Hayır, seni yemeyeceğim. Seni şifacıya götürüyorum çünkü yakın gelecekte yardım almanı sağlayamazsam öleceğine eminim."

Biri hâlîme acıdı. Uçsuz bucaksız bir dehşet gölünde huzur verici bir adaydı. Hafifçe öksürünce canım yandı. "Bana neden yardım ediyorsun?"

Oskar, dimdik bir yokuştan aşağı inip yokuşun dibindeki izi takip ederken yere sağlam adımlarla basıyordu. "Yardım edecek başka kimse yoktu," dedi, cevap zaten ortadaymış gibi.

Yol bizi ormandan çıkartıp bir çayıra soktu, altın rengi otlar serin esen rüzgârda dalgalanıyordu. Hayatımda hiç bu kadar geniş, açık bir alan görmemiştim. Motherlake'e bakmak gibiydi, sadece su yerine toprak vardı. Duvar yoktu, bina yoktu. Oskar, sanki hep insanları sırtında taşıyormuş gibi yürüyor, yüzünü parlayan güneşe çevirip gülümsüyordu. Kendisiyle ilgili hiçbir bilgi vermiyordu, ben de öyle... Şehirde olmasak da gerçekte kim olduğumu kimseye söylememeliydim.

Ya da *eskiden* kim olduğumu.

O kadar utanıyordum ki keşke kızıl ateş izimi silebilsem, tenimden kazıyabilsem diyordum. Çok uzun bir süre boyunca gurur kaynağımdı ancak artık düşününce bile irkiliyordum. Halkı gerçek Valtialarımdan mahrum mu bırakmıştım? Kupariler benim yüzümden yok mu olacaktı? Bu düzenbazlığın bir parçası olmamamın bir önemi yoktu, kendimi hâlâ sorumlu hissediyordum.

Bir şeyden daha sorumluydum: Mim. Buluşacağımız

yere varmış ve gittiğimi fark etmiş miydi? Endişeden aklını yitirerek beni mi arıyordu? Ya da daha beteri... Bir şekilde yakalanmış mıydı? Ne kadar ilerlersek, karşımıza o kadar çok otlarla kaplı, dik kayalar çıkıyordu. Kısa süre sonra yolumuz iki tarafından kayalarla çevrildi ve toprağın altına iniyormuşuz gibi hissettim. Acılar içinde de olsam endişe etmeden duramıyordum. Sonunda, “Şu şifacı nerede?” diye sordum.

“Kimsenin onu tehdit edemeyeceği, ona sataşamayacağı bir yerde,” dedi Oskar sertçe. “Hepimiz gibi.”

Daha önceki gayriresmî, muzip laflarıyla uzaktan yakından alakası olmayan ses tonu çenemi kapatmama neden oldu. Gittikçe daralan yolda geçirilen dakikalardan sonra durdu, ayakları kayaların üstünde kaydı. “Sanırım kafanı kapatırsak çok daha iyi olacak. Yabancı birini buraya getirmek için uygun bir zaman değil. Kusura bakma.”

Onayımı beklemeden arkaya uzanıp çantanın ağzını kapattı, sonra da başımın üstünde bir düğüm attı. Karanlığa gömülünce gerildim.

Oskar tekrar yürümeye başladı ve sadece birkaç dakika sonra birinin ona seslendiğini duydum. Oskar da ona, “Selam Jouni,” diye cevap verdi. “N’aber?”

Tepemizde bir yerlerden kalın sesli bir adam, “İyidir,” dedi. “Bütün günü nöbette geçirdik. Yeni Valtia’nın kapımıza dayanması an meselesidir diyordum.” Güldü. “Ya da en azından muhafız sürüsünün.”

Endişem bir korku dalgasına dönüştü.

Oskar hoşuna gitmediğini belirten bir ses çıkarttıktan

sonra yürümeye devam etti. “Gardımı düşürme. Sig’in yaptıklarının sonucunu göreceğiz.”

Çizmeler taşa değdiğinde bir homurtu yükseldi, sonra da Oskar’ın hemen yanında ayak sesleri duyuldu. Jouni, “Şu anda İhtiyarların ve kasaba konseyinin bambaşka sorunlarla boğuştuğunu düşünüyorum,” dedi. “Soturi tehdidiyle Valtia’nın ölümü arasında kalınca, birkaç madencinin lafı olmaz.”

“İnsan hayatının nasıl lafı olmaz?” diyen Oskar ikiyüzlülükle ilgili bir şeyler mırıldanıp adımlarını hızlandırdı.

Kolum acıyla, kafam da edindiğim bilgilerle zonkluyordu: Oskar beni hırsızların yaşadığı mağaralara getirmişti. Şu diğer adamla da sanki buranın yerlisiymiş gibi konuşuyordu.

Kıvranmış olmalıydım çünkü Jouni şaşırdığını belirten bir ses çıkarttı. “Bugün torbanda ne var? Kunduz mu?”

“Porsuk,” dedi Oskar

Jouni kahkahayı bastı. “Canlı canlı mı taşıyorsun? Taze ete lafım yok ama...” Kınından çıkarılan metalin sesini duydum. “Acısını dindirmemi...”

Oskar aniden dönüp beni Jouni’yle bıçağından uzaklaştırdı. Keskin bir dille, “Hayır,” dedi. “Gerek yok,” diye ekledi, bu kez nazikti. “Zaten ölü sayılır.”

Jouni, “Derisini yüzerken yardıma ihtiyacın olursa, söyle,” dedi. “Sonra uğrarım.”

Oskar yoluna devam ederken adamın sesi çoktan kesilmişti. Kısık sesle, “Hey,” dedi. “Sana hareket etmeni söyleyene dek kıpırdama.”

Acıdan kıvrınarak sabırsızca, "Burası hırsızların mağarası," dedim tıslar gibi.

Duygusuz bir tonla, "Çok özür dilerim," dedi. "Ormanda onurunla kan kaybından ölmeyi mi tercih ederdin?"

Buna karşılık diyecek hiçbir şeyim olmadığından torbasında tortop oldum. Beni nereye getirdiyse, hava gittikçe soğuyordu. Oskar titredi ve adımları bir anlığına kesildi. Ama sadece bir anlığına... Torbanın içine sızan gün ışığı kararıp soldu, sonra da yok oldu; yerini birçok ufak ateşten çıkan sabit bir parıltı aldı. Her tarafında insanları duyuyordum; kahkahalarla gülüyor, atıyor; güvece en çok yakışan baharatları, kimin nöbete çıkacağını, kimin Ristikontra oynamak istediğini, kimin tek eksiksiz kart desteğini çaldığını tartışıyorlardı. Çok fazla sohbet dönüyor ve çocuklar gülüşüyordu. Çocuklar mı? Hem de hırsızların mağarasında! Ve fazla uzaklaştıkları için onları paylayan anneleri!

Yanlarından geçerken bir sürü kişi Oskar'a selam verdi. Birkaç tanesi çantasında ne olduğuyla ilgili espri yaptı. Her seferinde onlara farklı bir cevap veriyordu: Yaban domuzu, bir düzine sincap, çakal, tombul bir kaz. Ben de hiç kıpırdamadan ölü taklidi yapıyordum ki başka biri daha taklidimi gerçeğe dönüştürmeye kalkmasın... Bir çocuk avaz avaz bağırıp ona ne zaman eve döneceğini sordu, Oskar da bilmediğini söyledi. Bir kadın ona nereye gittiğini sordu, o da avını çok cılız olan Raimo'ya götürdüğünü söyledi. Birçok şey duydum ama pek bir şey öğrenemedim. Özellikle de başım

zonkladığı, gözlerim ateşe atılmış süs domatesleri gibi patlayacak kadar yandığı için.

Bir süre sonra sesler kesildi ve Oskar karanlık, kaygan bir yolda ilerlemeye başladı. Yoldaki göletlere şıp şıp su damlıyordu. Oskar titredi, küfretti, suları etrafa sıçrattı, gürlledi. Canı sıkırken yaşlı ayı Balparmak da biraz böyleydi. Mantıklı geldi, Oskar bozayıyla neredeyse aynı ebatlardaydı.

Sonunda hızla nefes alırken, “Lütfen hâlâ hayatta olduğunu söyle,” dedi. “Çok uzun zamandır hiç kıpırdamadin.”

“Kıpırdama demiştin ya,” dedim çatallaşan bir sesle. “Yıldızlar aşkına, sesin berbat geliyor.”

“Ne çok iltifat ediyorsun,” diye fısıldadım. Beni duyduğundan emin değildim. Sarsak adımlarla yürümeye devam etti ama sonra aniden durdu.

“Raimo!” diye seslendi. Boğuk sesi mağara duvarlarında yankılandı. “İçeri geliyorum. Bir şey yapmaya kalkışma.”

Belki beş metre kadar öteden tiz bir kahkaha yükseldi. “Niye ki evlat, kendini mi savunacaksın?” Sesin yaşlı bir adama ait olduğu ortadaydı ama ses tonu meydan okur gibiydi.

Oskar huzursuzlanarak nefesini verdi ve yürümeye devam etti. “Sana bir hasta getirdim.”

“Meşgulüm.”

“Kâğıt oynuyorsun.”

“Çok kritik bir noktadayım.”

Oskar sessiz kaldı. Birkaç dakika sonra Raimo’dan

tekrar tiz bir kahkaha geldi. “Gözlerinden alevler fışkırıyor. Biri görse, seni tehlikeli biri sanır. Eh, neredeymiş bu hasta? Burada mı? En öndeki mağaraya kadar gidecek değilim.”

Oskar, “İşte burada,” dedi, hareketlerinden belindeki ve göğsündeki halatları çözdüğünü anladım. Halatlar tek tek yere indi, sonra da Oskar diz üstü çöktü. Av torbasını kollarından aşağıya indirirken dünyam sarsıldı, sonra da kendimi soğuk, kayalık bir zeminde buldum. Hoşuma gitti. İçten dışa yanıyordum. Oskar torbayı açıp kumaşı yüzümden çekti. Önümü göremiyordum. Tek görebildiğim yanan ateş ve ıslak kayalardan oluşan duvarda dans eden gölgelerdi.

“Vals yapmayı deneyin,” diye mırıldandım. Mim bana bir keresinde nasıl yapılacağını göstermişti ve tüm geceyi kahkahalar arasında dans ederek geçirmiştik, dünya tıpkı şimdi olduğu gibi dönüyordu. Onu düşününce boğazım öyle bir düğümlendi ki nefes alamaz oldum, boğulur gibi hıçkırdım.

Oskar parmaklarının tersiyle yanağıma dokunup küfretti. “Alev alev yanıyor.”

“Onu daha önce hiç görmedim.” dedi Raimo.

Oskar göremediğim birine baktı. “Onu ormanın kuzeyinde buldum, belki şehre bir saatlik mesafedeydi.”

Raimo’nun boğazından huzursuz bir ses çıktı. “Peki, yardımım karşılığında bana ne vereceksin?”

“Kunduz kürkü,” dedi Oskar.

Raimo dudak büktü. “Bana hakaret ediyorsun.”

“Öyleyse, iki tane.”

“Onu buradan götür evlat. Kâğıtlarım beni bekliyor.”

Oskar, “O hâlde avlayacağım ayıyı getiririm,” diyerek onu tersledi. “Hem etini hem kürkünü.”

“Ne istediğimi çok iyi biliyorsun.”

“Cevabım hâlâ hayır.”

“O hâlde. Onu. Buradan. *Götür.*”

Oskar, “Ölecek!” diye bağırdı. Sesi mağarada yankılandı.

“İnsanlar her gün ölüyorlar evlat, özellikle de burada. Her bulduğunu buraya getirmekten vazgeçmelisin.”

“Zamanında Sig için de böyle demiştin.”

“Papaz her gün pilav yemez. Zaten ne zaman başıma kaybolmuş, hasta bir ruhu getirsen, ben haklı çıkıyorum. Her sene en az bir tane getiriyorsun ve geçtiğimiz ilkbaharda Josefina’yı bataklıktan çıkartıp getirdiğinde hakkını doldurdun. O yaşlı keçiyle zor baş ettim. Karşılığı ne olursa olsun, böyle bir şeyi tekrar yaşamaya can atmıyorum.” Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra, “Bir şey hariç,” diye ekledi.

Oskar kollarını göğsünde kavuşturup öfkeyle Raimo’ya baktı. Sıktığı dişlerinin arasından, “Yapacağım,” dedi. “Ama sadece ben. Freya değil. Ve bu konuda çeneni kapalı tutacaksın yoksa... seni öldürürüm.”

Raimo’nun kahkahası öyle bir yankılandı ki keşke kulaklarımı kapatabilecek kadar gücüm olsaydı dedirtti. “Kız kardeşin beni hiç ilgilendirmiyor ve söylediklerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında değilsin. Ama söz veriyorum. Sen aksine karar verene dek aramızda kalacak.”

“Oskar,” diye fısıldadım. “Sorun değil.” Raimo’nun yardımına karşılık ne önerdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki canına okuyormuş gibi geliyordu.

Beni görmezden gelerek, “Onu nereye bırakmamı istiyorsun?” diye sordu.

“Şuraya koy. Nesi var?”

Oskar beni mağaranın derinliklerine götürdü. Beni yumuşak bir şeyin üstüne koyarken sırtüstü değil de yana yatırmaya dikkat etti. “Ayı kapanında iki parmağını kaybetti. Ama ondan önce de hâli pek iyi değildi. Kamçılanmış herhâlde.”

“Herhâlde mi?” Raimo’nun sesi artık çok daha yakından geliyor, içimi titretiyordu.

Oskar ilgisizce, “Soyup kontrol etmedim,” dedi. “Ama sargıları kanayınca ortaya çıktı, kamçı izinin ne olduğunu iyi bilirim. Sanırım kasabada hizmetkârdı. Elbisesi basit ama usta işi. Hepten zayıf da değil ayrıca.”

Raimo, “Kaçak bir hizmetçi. Ne kadar da romantik,” dedi. “Torbanı al da git. Onu sabaha kadar iyileştiririm.”

Sabaha kadar mı? Kulağa ne kadar hoş gelse de çok daha uzun süreceğini düşünüyordum.

Fakat Oskar şaşırmış gibi görünmüyordu; torbayı çekip çıkarttı ve harap olmuş elimi dikkatlice göğsüme koyup acıyan bacaklarımı düzeltti. Güçlü parmakları tam da kızıl ateş izimin üstünde kapandı ve iz vücudumu uyuşturan bir dalga gönderdi.

Tereddütle kalarak, “Yani, ona yardım edeceksin,” dedi. “Onun için elinden gelenin en iyisini yapacaksın.”

“Hayır evlat, onu kesip kendime güzel bir güveç

yapacağım. Annenin yanına dön. Ah, bu arada ona çavdarlı ekmek için teşekkür ettiğimi de söyle. Çok lezzetliydi.”

Oskar üstüme eğildi. Yüzü kir pas ve ter içindeydi. Usulca, “Raimo seni iyileştirecek, Elli,” dedi. “Sonra kontrole gelirim.” Sol elimin arkasına dokundu; parmakları serin, sesi nazikti.

Onu tekrar göreceğimden emin değildim. Ağzım kanın bakır-demir tadıyla kaplanmıştı ve sanırım bu da öleceğim anlamına geliyordu. Ona denediği için teşekkür etmek istiyordum ama konuşamayacak kadar yorgundum. Doğruldu ve çekip gitti. Kısa süre sonra ayak sesleri de yok oldu.

Üstüme başka bir yüz eğildi. Kulaklarının arkasındaki iki parça beyaz saç hariç keldi. Yanakları çökmüştü. Çıkık bir çenesi ve ucundan sarkan ince, beyaz sakalı vardı. Burnu uzun ve eğriydi. Zeki, ölçüp biçen, buz mavisi gözleri vardı. “Adın?” diye sordu.

“Elli,” diye fısıldadım.

“Pekâlâ, kaçak hizmetçi Elli.” Dilini şaklattı. “Eline bir bakalım.”

Kahverengi yünü çözerken kendimi bıraktım, yarımın üstünden çekerken ise çığlık attım. Geri çekilmeye çalıştım ama bileğimi acımasızca tutuyordu. “Yazık,” derken berbat bir şekilde şişmiş elime ve yüzük parmağımla küçük parmağımın olması gereken yerdeki boşluğa baktı. “Seni ayı kapanına yakalanacak kadar çaresizliğe sürükleyen neydi?”

Cevap vermedim. Cevap vermemi beklediğini san-

miyordum zaten. Birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve ıslak bir bezle geri döndü. Derisi kalkmış kanlı elimi temizlerken acıdan kıvrandım. Soluk gözleri gözlerimle buluştu. “Önce bunu iyileştireceğim, sonra da sırtını.” Bunu öz güvenle, sanki ölüme doğru sürüklenmiyordum gibi söylemişti.

Elimi avucuna alıp gözlerini dikkatlice üstüne dikti. Önce solgun ateş patlamaları hissettim, sonrasında ise buz.

Büyü. Şifacı, bir büyücüydü. Bu kadar büyülü gücü olan biri İhtiyarların gözünden kaçamazdı, onu daha çocukken bulup diğerleri gibi hizmet etsin diye tapınağa getirirlerdi. Onun yabandaki bir mağarada çürümesine asla izin vermezlerdi! Bir anlığına Raimo’nun kim olduğu ve buraya nasıl geldiğiyle ilgili sorularım zihni mi berraklaştırdı ve beni hiçliğin kıyısından döndürdü. Ama yaşlı adamın elimi kıpırdatmasıyla bir diğer acı dalgası düşündüğüm her şeyi yok etti.

Raimo’nun çalı gibi beyaz kaşlarının arasına derin bir çizgi yerleşti. Yarama daha da ilgiyle bakıyordu. Daha fazla buz patlaması oldu, sonrasında ateş ve sonra tekrar buz geldi ama ben tam manasıyla hissedemiyordum, sanki gerçek değil hayaldi.

Raimo şimdi de suratını asmıştı.

Kendi kendine söylendikten sonra elbisemi ciddiyetle çözüp kollarından aşağı indirdi. Bu hareketinin paramparça olmuş sırtındaki sargıları oynatmasıyla umutsuzca çırpındım. Bir kez daha ateşi ve buzu hissettim, bu sefer omurgama yayıldı. Ne kadar devam ettiğini bilmiyordum ama tekrar kendime geldiğimde Raimo üstüme eğiliyordu.

“Sır saklıyorsun canım.” Başparmaklarıyla gözlerini ardına dek açtı. “Buz mavisi,” dedi. Bir tutam saçımı parmağına doladı. “Ve işlenmiş bakır.”

Kalp atışlarım düzensizleşti.

Eğri burnuyla aramda birkaç santim kalana dek yaklaştı. Balık ve ıslak kürk kokuyordu. “Sana bir soru soracağım ve bana gerçeği söylemen çok önemli. Hayatın bu gerçeğe bağlı. Anlıyor musun?”

Kalbim deliler gibi çarpsa da başımla onayladım.

“İzin var mı?”

“N-ne?” diye fısıldadım. “Neden bana bunu soruyorsun?” İçimi bir panik duygusu kapladı. Bunu nasıl anlamıştı ki?

Gözlerimdeki korkuyu okuyunca sırtıttı. “Aramaya kalkarsam, beni durduracak kadar güçlü değilsin ama bana nerede olduğunu söylemen işleri çok daha kolaylaştırır. Canını yakmayacağım.”

Gözlerinde kötülüğe dair bir iz aradım ama buzdan başka bir şey yoktu. Soğuktu ama şeytani değildi. Öyle umuyordum. “Bacağımda.”

Eteğimin ucunu kaldırdı. Gördüğü anı anladım çünkü küfretti. “Kesinlikle gözden kaçırılacak gibi değil. Oskar... bunu gördü mü?”

“Hayır.”

“Tapınak dışında kim olduğunu bilen var mı?”

Aklıma MİM geldi ama onu daha fazla tehlikeye atmayı reddettiler. “Hayır.”

“İyi. Kimse öğrenmemeli. Yıldızlar aşkına, o kadar uzun bir süredir bekliyordum ki.” Başıma dönüp

yüzümü yıpranmış ellerinin arasına aldı. “Karhu’yla Susi’nin aynı noktada bulunduğu gün doğdun, değil mi? Biliyor musun bunu?”

“Hayır...” Ancak Kauko yıldızların doğumumu işaret ettiğini söylemişti. Bahsettiği şey bu muydu?

Gülümsediği sırada Raimo’nun çenesi titredi. “Sırlarla dolu olabilirsin ama sırları saklamak konusunda berbatsın. Bunca senedir prenestin, öyle değil mi?”

Tenim utançla yanınca gözlerimi yumdum.

“Buldukları kişi sendin,” dedi. “O olduğunu sandılar. Ama değilsin.”

Gerçekleri bana anlatırken boğazımdan usulca bir hıçkırık yükseldi. Zorla, “Sen nasıl bilebilirsin ki?” dedim.

Bir kahkaha patlattı. “Çünkü ben, sır saklama konusunda çok iyiyimdir. Peki... Büyü sana geçmediğinde ne oldu? Kaçtın mı yoksa seni onlar mı kovdular?”

“Kaçtım. Onlar... Beni öldüreceklerdi.”

Ona muhteşem bir haber vermişim gibi sırıttı. “Ah, hiç anlayamamışlar!” Ellerini rahiplerin giydiğine çok benzeyen siyah bir cüppeyle örtülü dizlerine koydu. “Eh, gecemin rengini değiştirdin. Ben lapa yaparken nefes almaya devam etmeye bak.”

Kaşlarımı çattım. “Ama sen beni büyüyle iyileştiriyordun.”

Gözlerinin altındaki çukurlar gölgelerle doluydu. Yüzü bu hâliyle kurukafaya benziyordu. “Deniyordum. Ama işe yaramıyormuş.”

“Neden?”

Çökük yanaklarını kaplayan kırışıklıklar keyfe benzeyen bir hisle iyice derinleşti. “Çünkü canım, büyüye tamamıyla bağışıklığın var. Sana bir faydası dokunmaz.” Kaşlarını kaldırdı. “Ancak canımı da yakamaz.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu topraklarda senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla büyücü yaşıyor.” Bakışları bacağıma, açıkta kalan baldırında keskin bir canlılıkla duran kızıl ateş izime kaydı. “Ve sen her birinin ya en güçlü silahına ya da en kötü düşmanına dönüşebilirsin.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kuru dilimi çatlamış dudaklarımda gezdirdim. “Kesinlikle büyülü güçlerimin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Zerre kadar yok. Eser miktarda bile yok. Azıcık bile yok.” Raimo yanımdan uzaklaşmış, odayı taptaze, keskin bir kokuyla dolduran otları kestiği ahşap bir tahtanın üstüne eğilmişti. “Zerre-i miskal yok. Ufacık bile...”

“Anladım,” dedim ters ters ama sarf ettiğim bu çaba beni öksürttü. “O hâlde neden benim tehlikeli olduğumu düşünsünler ki?”

“Herkesin içinde belirli miktarda ateş ve buz vardır. Sadece kolayca öfkelenmelerine ya da hep sakın kalabilmelerine neden olsa bile. Sadece buzda balık tutabilecek ya da demir dövecek yeteneğe sahip olmalarını sağlasa bile. Kupari olmayan insanlarda bile

bu böyledir, bakır damarlarımızda gezer ve az sayıda insanda bu elementleri güçlendirip büyü olarak ortaya çıkmasına yol açar.”

“Bakır... Beni bakır bir tabuta hapsettiler...”

Gözlerini devirdi. “Elbette. Ama anlıyorsun ya, her şeyin kaynağı bakır. Hiç kimsede büyümlü güçler yokken Kuparilerde olmasının sebebi de bu.” Homurdandı. “Ve Kupari halkı büyümlü güçlerine bayılır, büyücüler tapınak duvarları arasına hapsediğı sürece yani. Ama daha önce aramızdan hiç senin gibi ateşten ve buzdan tamamen arınmış biri çıkmamıştı.”

Yine utançla doldum. “Ben hep böyle miydim?”

Omuz silkti. “Valtia ölmeden önce senin içinde hiç buz ya da ateş yoktu ama muhtemelen büyüye karşı bağışıklığın da yoktu. Şu anda olduğun gibi taşıyıcı konumunda değildin, tıpkı büyü içine girene dek sıradan bir kız olan Valtia gibi.”

Belki de sözleri içimde açılan uçsuz bucaksız ve şekilsiz boşluğu, kalbimin bomboş atışını açıklamaya yeterliydi. Kızıl ateş izimden yayılan uyuşukluk hissini de. “Bu beni işe yaramazın teki yapmaz da ne yapar? Ben bir hatayım.”

Ateşin yanından ahşap saplı bir sürahi alıp tekrar yanıma gelirken, “Var olman bile yanlış,” diye yorumda bulundu.

Gözlerimi yumdum. “O hâlde, bırak da öleyim.”

“Hayatta olmaz.” Sıcak su sırtımdan aşağı akarken Mîm’in sıkıca sardığı sargıları çözmeye başladı. “Daha önce hiç senin gibi bir şey *dünyaya gelmedi* Elli. En

başından beri yanıldığımı düşünmeye başlamıştım. Ancak varlığın, Kupari halkı için yeni bir dönemin başlangıcını işaret ediyor. Her şeyi değiştireceksin ama ya iyi yönde ya kötü.” Kanlı kumaş parçasını atarken tiksinti dolu bir ses çıkarttı. “Bu geceyi atlatmayı başarırısan yani.”

Zorlanarak, “Kötülükten başka ne getirebilirim ki?” dedim. “Kupari halkının bir Valtia’ya ihtiyacı var.”

“Ah, o zaten dışarıda bir yerlerde.” Son sargıyı da çıkarttı. Mağaranın serin havası parçalanmış tenime işledi ama sonra kamçıların açtığı yaralara yapışkan bir şey döktü. Ada çayı ile soğan, bal ile kaygan karaağaç gibi koktu. Çalışırken, “Aslında,” dedi, “gücü ölçülemeyecek raddede olacak.”

Tıpkı yıldızların öngördüğü gibi. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü öyle olmasaydı kozmos dengeyi sağlamak için seni yaratmazdı.”

“Ama denge *zaten* Valtia.” Bu kemiklerime kadar işlemiş bir gerçektir.

Göz göze geldik. “Bu kez değil.”

“Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” İhtiyarlar ve rahipler bilgiyi kendilerine saklardı ki bu hep inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Hem bir keresinde Sofia bana çoğu vatandaşın büyüü ancak bir nebze anlayabildiklerini söylemişti. Büyü yapabilen çocuklar keşfedildiği anda tapınağa getirildiğinden bu mantıklı gelmişti. Besbelli bu adam istisnaydı. Bunun da tek bir anlamı olabilirdi.

“Eskiden rahip miydin?”

Yanan ateşin ışığında tebessümü parladı. “Sen doğduktan sonra değil.”

Reddetmemişti. “Neden bıraktın?”

Çalı gibi kaşlarından biri yaşayan bir canlıymış gibi kıpırdıyordu. “Rahip arkadaşlarımı biraz kana susamış gördüm diyelim.” Mahvolmuş elimi tutup temiz bir parça kahverengi yüne koydu. “Hâlâ kanıyor. Dağlamak zorunda kalacağım.”

İçim titredi. “Ateşin bana etki etmeyeceğini söylemiştin.”

“Büyünün sana etki etmeyeceğini söyledim. Sıradan bir yakıttan çıkan sıradan alevler tamamen farklı bir konu.” Ateşe yaklaştı. Metalin sesini duydum. Midem altüst oldu.

“Dağlanmazsa ne olur ki?”

“Kan kaybından ölürsün. Ya da kan zehirlenmesinden.”

Hiçbiri o anda kulağa berbat gelmiyordu. Belki de Raimo düşüncelerimi hissetmişti çünkü omzunun üstünden bana baktı. “Saadella olarak yetiştirildin, öyle değil mi?”

“Öyle,” diye fısıldadım.

“Yani, seni Kupari halkına hizmet etmek için doğduğunu söyleyerek yetiştirdiler.”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi, sesi tam kulağımın dibindeydi. Eli bileğini kavradı. Bir ateş patlaması hissettim, ardından öyle bir acı geldi ki tutuştum, sırtım

gerildi, tüm mağara yanan etimin kokusuyla ve boğuk çığlıklarımınla doldu. Gözlerimin önünden beyaz alevler fışkırınca yıldızlara rahatlamak için yalvardım ama olmadı. İşini bitirdiğinde ölmeyi diliyordum ama bana sürekli amacımı, görevimi hatırlatıyor, İhtiyarlardan aldığım tüm derslerin anısını canlandırıyordu. Hayatım bana ait değildi. Bedenim halka aitti. Büyüm onlar içindi, benim için değil. Büyüm. *Büyüm.*

Kahkaha atabilseydim, atardım. Raimo yanılıyordu. *Her şey değişmişti.*

*

Aniden uyandım, boynuma kadar sargılar içindeydim, sıcaktı ve hareket edemiyordum. Vücudum sanki yüzlerce taş kadar ağırdı. Göz kapaklarım kaldırılamayacak kadar ağır geliyordu. Ancak kulaklarım mükemmel çalışıyordu ve o anda beni hiçliğin ortasından çekip çıkartan şeyi duyuyordum: Tartışmayı.

“O zaman neden o uyurken yapmadın?” Oskar’dı, derinden gelen sesi kemerinden sarkan bıçaklar kadar keskindi.

Raimo, “Sırf her istediğimi yapabileceğim kadar zayıf düştü diye genç bir kadının arzularına karşı gelmemi mi isterdin yani?” diye sordu. *Onun* sesi dalga geçer gibi neşeliydi. “Sevgili evladım, senden böyle bir şey duyacağımı asla düşünmezdim.”

Oskar saf öfkeyle kükrer gibi bir ses çıkarttı. “İstekleri bağınazca, ateşten aklını kaçırdığı için söylediği şeylerse, o hâlde...”

“Ah, akli gayet yerindeydi. Arzuları gayet netti. Büyü istemedi. Sadece basit yöntemlerle iyileştirilmek istedi.”

Ben hiç böyle bir şey söylememiştim, değil mi?

“Şu ana kadar çoktan iyileşmiş olacağını söylememiş miydin? O “basit yöntemlerin” günlerce acı çekmek ve...”

“Bana biraz güven. Keçi gibi inatçı.” Raimo sesini bilerek titrek, tiz perdeden çıkarttı. “*Bana büyü falan yapayım deme sakın! Asla kabul etmem!*” Kıs kıs güldü.

Oskar nefesini verdi. “Böyle hissettiğini bilseydim...”

“Yine de onu buraya getirirdin. Sen zaten doğru olanı yaptın. Şimdiden iyileşmeye başladı. Ateşi düştü. Yaşayacak ve buna hepimiz şükretmeliyiz.”

“Peki ya eli?”

“Artık kanamıyor ve şu ana kadar çürüme ya da kan zehirlenmesine dair bir iz de görmedim. Muhtemelen elini kaybetmeyecek. Ama acı çekecek.”

Taşa sürtünen çizmelerin sesinden Oskar’ın yattığı yere yaklaştığını anladım. Kıpırdayacak ya da konuşacak gücüm olsaydı ona selam verirdim. Niyeyse yüzünü tekrar görmek istiyordum.

“Kendi kendine bakabilecek mi?” diye sordu.

“Bir gün. O gün gelene dek ona sen bakacaksın.”

“Ne?” Oskar’ın sesinden şaşırdığı belli oluyordu. “Hava her gün daha da soğuyor ihtiyar. Benim yapacağım...”

“Ben ne diyorsam, onu yapacaksın. Hayatta kalması

için ilkbahar gelene kadar korunması lazım. Yaralarını iyileştirebilirim ama karnını doyuramam ya da onu koruyamam.”

“Ama *kış*... Şu ana kadar tapınaktan hiç sıcaklık gelmedi ve bildiğimiz kadarıyla da geleceği yok. Şu anda ona yardım edebilecek en son kişiyim.”

Raimo güldü. “Ah, evlat, sana katılmam mümkün değil. Hem onunla ilgilenirsen, ilkbahar gelene dek sözünü erteleyebiliriz. Ondan daha fazla da bekleyemeyiz.”

Oskar uzun bir süre sessiz kaldı. “Annemle konuşmam lazım. Freya’yla da.” Bu fikir onu dehşete düşürüyordu sanki.

“O hâlde, konuş. Elli’yi almak için de... Sekiz gün sonra gelebilirsin. O zamana kadar ben ona bakarım ama daha fazlası mümkün değil. Zaten elimden gelenin fazlasını yapıyorum.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Ve bir daha muhafızlar gelirse, hepimize bir iyilik yaparak onu buraya getirdiğini söyleme, oldu mu?”

Oskar, “Nereden geldiğiyle ya da neden kovulduğuy-la ilgili bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Raimo hızla, “Hayır,” diye cevap verdi. “Ama haklıydın, kamçılanmış. Bunu kim yaptıysa onu arıyor olabilir ve en son istediğimiz şey de zengin ailelerin hizmetkârlarını kaçırmakla suçlanmak.”

“Buraya, ben kovulan bir hizmetkâra yardım ettim diye değil de Sig’in madencilere yaptıkları yüzünden gelecekler.” Oskar’ın sesi kısılmış, katılaşmıştı.

Raimo homurdandı. “Belki ama yine de onlara tapınaktaki büyücüleri kapımıza dikmeleri için daha fazla

sebeup vermemeliyiz, değil mi? Şimdi beni yalnız bırak, seninle sekiz gün sonra görüşürüz.”

Oskar homurdana homurdana mağaradan çıkınca Raimo’nun eğri büğrü parmakları omzumu kavradı. “Mecbur kaldığım yalanlar,” dedi ama ben yine kendimden geçmek üzereydim. Dudaklarının arasından başka bir Şey çıktıysa da duymadım.

*

Raimo, b   l  güçleri bir yana muhteşem bir Őifacıydı. Birkaç gün içinde vücudumu benim kadar hatta belki de daha iyi tanımaya başlamıştı. Her ihtiya ımı karŐılamasına müsaade etmek garip ve utanç verici olsa da başka Şansım yoktu. Ayrıca, insanların bana bakmasına alıŐkındım. Sadece eskiden bunu hep kadınlar yapardı.  ekinmekle ya da itiraz etmekle t ke-tecek enerjim yoktu. Gerçi Raimo’nun da böyle bir Şey karşısında ancak güleceğini düşünüyordum.

Mağaranın içinde, gündüz m  gece mi olduğunu anlayamıyordum, sadece uyumakla uyanık kalmak arasındaydım. Raimo bana güveç yediriyor ve sürekli dudaklarıma bir bardak dayayıp,  ğ rmeme neden olan bir karıŐımı içmeye zorluyordu. Doktorların en inat ısı ve en ilgilisiydi; her yarayla ilgileniyor, birkaç saatte bir yeni bir lapa uyguluyordu. Sağ elim sanki parmaklarım hâlâ yerindeymiŐ de çok fena yaralanmıŐ gibi zonklayıp sızlıyordu. Bu his, kapana kısıldığım anı tekrar tekrar yaşadığım r yalarımaya kadar giriyordu. Ancak titreyerek

uyandığımda Raimo hep başucumda oluyordu. Asla beni yatıştırmak için konuşmuyordu ama ılık bir bezle terleyen alnımı silerken nazik davranıyordu.

Birkaç kez, nerede olduğumu hatırlamadan önce geçirdiğim umut dolu anlarda onu Mim sandım ve yaklaşıp kokusunu almaya çalıştım. *Mücevherden farksızsin*, diye fısıldıyor, pırıltılar saçan gülüşü içimi ürpertiordu. Parmağımı ensesindeki buklelere dolamayı çok istiyordum. Adımı söylediğini duymak için çıldırıyordum. Ancak sağlam elimi uzattığımda parmak uçlarım yumuşak ve ılık olması gerekirken kuru ve damarlı bir tene değiyor, ben de hatamı anlayarak geri çekiliyordum.

Lütfen güvende ol Mim. Ve lütfen beni unutma.

Bu, yıldızlara ettiğim duaydı. Karanlıkta defalarca okuyordum.

Bu son birkaç günde, on altı yıllık hayatımda ağladığımdan çok daha fazla ağladım. Olduğumu düşündüğüm şeyin yasını tuttum. Gerçekten olduğum şey için endişelendim. Huzursuz uykulara dalıp uyandım. Rüyalarım kanla, buzla, ateşle doluyordu. Soracak bir dolu soruyla bir kez daha kendime geldiğimde Raimo, aklım cevaplarını hatırlayabilecek kadar yerine gelince konuşacağımızı söyledi.

Böyle bir hâlde uyandığım bir gün bana, “Oskar bugün seni almaya gelecek,” dedi. “Sırrını koruman konusunda sana neler dediğimi unutma. Gerçek doğanla ilgili ağzından bir şey kaçırırsan, yanarız.”

“Ama ben hâlâ gerçek doğamı anlamıyorum ki!”
Ondan bir şeyler öğrenecek vaktimin kalmadığımı

öğrenince dehşete düşmüştüm. Sağ elimi göğsümde tutarak sol elimden destek alıp doğruldum. “Beni bugün buradan gönderiyorsan, o hâlde anlatsan iyi olur.”

Raimo’nun gözleri kısıldı. “Valtia’nın bileğine taktığı takıyı gördün, değil mi?”

Hem de onu her gördüğümde... “Astia kelepçesi.”

Başıyla onayladı. “Peki, ne işe yaradığını biliyor musun?”

Sabırsızlandım. Büyü hakkında pek fazla şey bilmiyor olabilirdim ama embesilin teki de değildim. “Gücünü artırıp yansıtmasını sağlıyor. Bana çoğu zaman ihtiyaç duymadığını söylemişti. Sadece kış aylarında ısı kubbesi yaratmak gibi çok büyük ölçekli büyüler yaptığında gerekmiş.” *Ve onu öldüren kasırgayı yarattığında.*

“Kesinlikle öyle. O, bir araç. Şehirdeki her evin çatısında duran bakır teller gibi. Gücü yakalayıp artırıyor ama ayrıca içine hapsediyor, büyücünün denge kurmasına yardım ediyor. Tek başına düşünüldüğünde sadece bir metal parçası, ne kadar özel bir parça olursa olsun.” Bana bakarken ağzının kenarı kıvrıldı. “Çok güzel ama pek işe yaramıyor. Tıpkı senin gibi.”

Sözleri canımı yaktı ama itiraz edecek olsam sadece dalga geçecekti. Oskar’la nasıl konuştuğunu duymuştum.

“Ancak ateş ya da buz veya ikisini birden barındıran biri tarafından kullanıldığında,” diyerek devam etti, “Astia kelepçesi zaferi getirir.”

Ölü gibi bir sesle, “O hâlde, ben bir aracım,” dedim. “Ya da belki bir silah.”

“Böyle söyleyince kulağa hiç de ilginç gelmiyor,” diye karşılık verdi. “Şöyle düşünmek daha zekice olur: Sen yaşayan, nefes alan, *düşünen* bir Astia’sın.”

“Raimo!” diye derinden bir ses yükselince yerimden sıçradım.

Raimo, “Unutma,” diye fısıldadı. “Kimseye söyleme. Gücünü topla. Düşündüklerimde haklıysam savaş kapıda. Ama kış bastırdığında ve buna engel olacak bir Valtia olmadığında biraz zaman kazanabilirsin. Başı derde girmesin diye her şeyini ortaya koyan Oskar’ın yanından ayrılma. Hayatta kal lütfen. İyileşmeye odaklan.” Küçümsercesine, “Bir de bir işe yaramaya odaklan,” diye ekledi. “Buradaki kimsenin sana hizmet edecek vakti yok.”

Karşı çıkamayacak kadar güçsüz olsam da sorularıma cevap versin diye üstüne gitmediğim için kendime küfrettim. “Kimsin sen cidden? Neden artık rahip değilsin?” Kolundan yakalamak için öne uzandım ama elimden kaçtı. “Ne olduğumu İhtiyarlar bilmezken sen nasıl bilebiliyorsun?” Oskar’ın ayak sesleri yaklaşırken sol yumruğumu sıktım. “Raimo, seninle burada kalamaz mıyım?”

Ateşe yaklaşırken titriyordu. “Seni zaten burada ziyadesiyle ağırladım kızım.”

“Tekrar görüşemez miyiz? Bilmediğim çok şey var!”

Raimo elini neredeyse tamamen kel olan kafasında gezdirdi, ilk defa dalga geçiyormuş gibi değil de pişman olmuş gibiydi. “İlkbaharda.”

“Ama...”

Oskar uzun adımlarla mağaraya girdi. Tek elinde bir meşale, diğerinde ise kumaşlarla dolu bir çıkın tutuyordu. Saçı toplanmıştı ama kürküyle falan ayıya her zamankinden daha çok benziyordu.

Raimo, Oskar'ın vücudunun üst kısmıyla omzuna sardığı kalm şeylere baktı. "Hava değişti herhâlde," dedi.

Oskar üstüne başına baktı. "Dün gece don oldu." Ateşe yaklaşıp yanında yattığımı gördü. Beni tepeden tırnağa süzdü, kaşları havaya dikildi. Tanıştığımızdan beri ilk kez kendi başıma doğrulup oturuyordum.

Ayrıca, üstümde bir battaniyeden başka hiçbir şey yoktu. Göz göze geldik. "Daha iyi görünüyorsun."

Kalın, yünlü kumaşı iyice göğsüme çektim. "Teşekkür ederim. Daha iyi hissediyorum."

Kumaş dolu çıkını uzattı. "Sana birkaç kıyafet getirdim. Sanırım üstüne olur." Bakışlarını kaçırdı. "Ben, dışarıdayım."

Kıyafetleri Raimo'nun kollarına itip hızla mağaradan çıktı. Onu izlerken suçluluk duygusu içimi kemirdi. Sorumluluğumu üstlenme konusunda ne kadar isteksiz olduğunu, Raimo bunu zorunlu kılınca da ne kadar daraldığını hatırladım. Raimo yanıma gelip kıyafetleri uzatırken gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Oskar onurlu davranmaktan hiç vazgeçmiyor. Genellikle sinir bozucu bir hâl alır ama bugün sanırım bunun için kendimizi şanslı saymalıyız."

"Bana göz kulak olmak istemiyor."

Raimo başını sağa sola salladı. "Hayır, şu anda

değil.” Kirli çizmesinin ucuyla kıyafet yumağını kucağıma ittirdi. “Ayağa kalkıp giyin kızım. İyileşeceğim diye tembel tembel yattığın yeter.”

Ateşin yanındaki düz bir kayaya doğru yürüdü, taşların arasından bir deste kumar kâğıdı çıkarttı. Ben hâlâ sıkıca sarılı olan sağ elimi sakınmaya çalışarak kıyafet yumağını sakarca bozmaya çalışırken o da oynamak için kâğıtları dizmeye başladı.

Giyecekleri elime aldım. Oskar bana bir çift kalın, sıcak tutacak çorap, dayanıklı deri terlikler, tuniğiyle aynı kahverengi yünden yapılmış şekilsiz bir elbise ve saçım için de bir eşarp getirmişti. Köylü kıyafetleriydi. Endişe ve utançla içim titredi.

Kendimi üstün gördüğümünden değildi. Bunlara sahip olduğum için minnettardım. Ancak nasıl giyileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatımda hiç kendi kendime giyinmemiştim ve şimdi bunu yapmak için sadece tek bir elim vardı. Evet, sağ elimde üç parmak kalmıştı ama başparmağımın ucunu işaret parmağıma bile değdiremiyordum çünkü ikisi de kaskatı ve hassastı. Orta parmağım öylece duruyordu, eğri büğrü ve işe yaramazdı.

Raimo usulca, “Ne kadar çok oynatırsan, o kadar kolay olur,” dedi. “Muhtemelen bir daha asla tam manasıyla kullanamayacaksın ama bu denememen için bir mazeret değil.”

Gözlerimi Raimo’nun sırtına diktim. Elinde bir kart vardı ama oynamıyordu. Bekliyordu. Yardım isteme mi ya da hizmetçiye ihtiyacım olduğu için sızlanmamı beklediğini fark ettim. Ve o anda Mim’e her şeyden

daha fazla ihtiyacım vardı, birçok sebeple. Ancak bunu Raimo'ya söylesem ancak dalga geçerdi. Dudaklarımı sıktım. Çok güzel ama pek işe yaramıyor. *Tıpkı senin gibi*. Kelimelerin su götürmez gerçeğini kavradığımda canım yandı; özellikle de dışarıda bekleyen, beni kanatları altına alma fikrinden tiksinen Oskar'ı düşününce.

Mücevher gibi değilim. Hazine gibi de. İnanılmaz ya da mucizevi bir şey de değilim.

Ancak yük olmasını bilirim.

Azim, göğsüme yumruk gibi oturdu.

Kimseye yük *olmayacağım*.

Dişlerimi sıkarak çorabın ucunu buldum ve ayağımı içine soktum. Ayağım kumaşın dar kısmına takıldı. Uğraşıp dururken sinirlenerek hafifçe homurdandım. Alnımı ter bastı. Sağ elim acıyor, acısı koluma kadar çıkıyordu. Ancak pes etmedim.

Bir çorabın beni alt etmesine izin vermeyecektim.

"Hazır mı?" Oskar mağaranın dışından seslendi.

Raimo, "Pek değil," diye seslendi, gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

İki kat daha fazla çabaladım, dizim dağlanmış parmak boğumlarıma çarpınca kıvrandım, çırpındım, inledim. İğrenç çorabı bacağıma çekene kadar neredeyse bitap düşecektim.

"Tüm ayağını içine sokmaya çalışacağına önce parmak uçlarını geçirmeyi dene," diye önerdi Raimo. Sesi neşeyle titriyordu.

Burun deliklerim yandı. "Bunu dakikalar önce de söyleyebilirdin."

“Doğru,” deyip oynamaya devam etti.

Bilgece öğüdü sayesinde ikinci çorabı giymek çok daha kolay oldu. Elbise de yeteri kadar basitti; başımı içinden geçirip sol kolumu oyuktan geçirdim.

Raimo bana gözünün ucuyla baktı. “Ters giydiğini söyleseydim, moralin bozulur muydu?”

“Hiç de bile,” dedim hırlar gibi. Kolumu geri çekip elbiseyi ters çevirdim. Garip bir tarzı vardı, boynu dimdikti ve sırt kısmı aşağıda kalıyordu ama şikâyet edecek değildim. Bu şeyin düğmesi olmadığı için şanslıydım çünkü aksi hâlde ne yapacağımı şaşırırdım. Elimdeki sargıdan ve açıkta kalan parmaklarımın garip, kaskatı duruşundan ötürü sağ kolumu geçirmek birkaç dakikamı aldı ama elbise sonunda kendini salıp dizlerime kadar inince rahatlayarak nefesimi verdim. Terlikleri ayaklarıma giyip eşarbı aldım.

Oskar, “Şimdi hazır mı?” diye seslendi, rahatsız olduğunu gizlemeye bile çalışmadı. “Bugün yapılacak işlerim var.”

Raimo, “Sabır, sabır,” diye cevap verdi. “Mükemmel olmak için zamana ihtiyaç vardır.”

Eşarba bakarken gözlerim yandı. Bu şeyi nasıl takacağım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu ama saçım açıktı ve karman çorman olmuştu yani bir şeyler yapmam gerekiyordu. Eşarbı ortadan ikiye katlayıp kafama yapıştırdım, sonra da uçlarını garip bir şekilde çenemin altında bağladım.

Ateşin etrafından dolanıp Raimo’nun solmuş, yıpranmış kartları karıştırdığı yere gittim. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Baharda seni bulurum,” dedi, kartları dağıtırken kafasını kaldırmaya tenezzül etmedi. “Daha erken olsun isterdim ama o zamana kadar meşgul olacağım.”

“Niye?”

Başını kaldırırken gözleri parıldadı. “Kış uykusuna yatıyorum. Böylece genç kalıyorum.” Sararmış dişlerini, çenesinin altında sallanan uzun, çalı gibi sakalını ortaya çıkartacak şekilde sırttı. “İlkbahar geldiğinde uyanacağım ve o zaman konuşacak çok şeyimiz olacak. O gün gelene dek gücünü topla ve yıldızlar aşkına, çeneni kapalı tut. Bu mağaralardaki tek bir kişi bile sırrını öğrenirse, hepsi öğrenir.”

Ağzım açık bakakaldım, tam ona kış uykusuna yatma konusunda ciddi olup olmadığını soracaktım ki –çünkü bu yaramaz ihtiyarın ne zaman ciddi olduğunu anlamak imkânsızdı– Oskar’ın sesi kayalık odada yankılandı. “Yıldızlar aşkına, bu kadar uzun süren ne?” diye kükredi.

Raimo kahkaha atmaya başlarken kemikli omuzları sarsıldı, ben de yanından uzaklaşıp, hırsızların mağarasında bir kanun kaçağı olacağım yeni hayatıma balıkla ma daldım.

ONUNCU BÖLÜM

Dilimin ucuna kadar gelen özürlerle Oskar'ın yanına gittim. Fakat Raimo'nun mağarasından fırladığımı gördüğünde gergin çenesi gevşedi ve dudakları kıvrıldı. Bakışları saçıma yönelince eşarby alnıma çektim. Kaşlarını çatı. "Elini kullanmakta zorlanıyor musun?" diye sordu, sesi biraz titriyordu.

Elbise eğri büğrü parmaklarımı kapatsın diye sağ omzumu oynattım. "Pek değil."

Yürümeye başladı. "Ailemin yanında kalacaksın. Annemle küçük kız kardeşimin. Bugün balığa çıkmam lazım, yani sana onlar göz kulak olacaklar."

"Onlara yardım edebilirim. Ne gerekiyorsa yaparım." Gerçi aslında ne yapılması gerekeceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Mağara süpürülüyor muydu? Parlatılacak kapacak var mıydı? "Ne zamandan beridir mağaralarda yaşıyorsun?"

“Bunlarda mı? Sadece ilkbahardan beri.” Kalın bir izden ibaret kaşını kaldırdı. “Biz hırsızlar göçebe yaşıyoruz, yarımada da bir sürü eski maden ocağıyla mağara var.”

“Bu henüz kazılmamıştı,” dedim, madencilerin burayı ele geçirebilmeye nasıl da can attıklarından bahsedildiğini hatırladım, gerçi İhtiyarlar kadar can attıklarından emin olamadım.

Oskar, “Kazılmayanlardan biri,” dedi. “Bunun anlamı da çökme olasılığının düşük olduğu. Artık daha fazla kişiyiz ve güvenlik önemli.”

“Burada kaç kişi yaşıyor?”

Bana gözünün ucuyla baktı ama cevap vermedi. Avurdumu ısırdım ama çenemi tutamadım, “Şehirde mi yaşıyordun? Önceden?”

“Ya sen?” diye sordu, iğneleyici bir ses tonuyla.

Hayatımda ilk kez basit soruların ne kadar tehlikeli olabileceğini anladım. Görünüşe göre ikimiz de açığa çıkacak sırların yankılarından korkuyorduk. Kendi sırlarımı ele vermek istemiyorsam merakımı dizginlemeliydim. “Sorularımla seni bunalttığım için özür dilerim.”

Oskar homurdanıp önüme geçerken tünel de daraldı. “Göletlere ve sabit durmayan kayalara dikkat et.” Tek ışık kaynağımız elindeki meşaleydi ve sırtında beni taşıyarak buraya gelirken bir meşalesinin olmadığını düşününce şaşırdım. Sırf yardım alabilmem için boğucu karanlıkta, onu yavaşlatan ağır bir yükte bata çıka yol almıştı. Şimdi de muhtemelen pişmanlık duyuyordu.

Yavaşça ilerledik. İçimden bir ses, Oskar’ın benim

için yavaşladığını söylüyordu. Her adıma dikkat ettiğim hâlde birkaç saniyede bir tökezlemeyi başarıyordum. Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen tünel yukarı doğru çıkıyordu. Bacaklarım yorgunluktan sızlıyordu. Nefesim kesik kesik ve hızlıydı; bu kadar uzun süre yürümeye alışık değildim, özellikle de yokuş yukarı. Sağ elimde kalan üç parmak ani hareketlere karşı aşırı hassastı, ben de bu nedenle sağ elimi karnımda tutup dengemi sağlamak için sadece solumu kullanıyordum.

Binince kez tökezlediğimde Oskar omzunun üstünden baktı. “Seni taşımam gerekiyor mu?”

Sertçe, “Hayır,” dedim, sonra da ses tonumu yumuşattım. “Ama bana daha ne kadar gideceğimizi söylersen, memnun olurum.”

Gizemli bakışları üstümdeydi. “Ana mağara şu dönemecin ardında.” Meşaleyle uzaktaki bir kıvrımı işaret etti. Sırtını dönene kadar suratımı asmadım.

Sonunda dönemece vardık. Bizi uzaktaki kamp ateşlerinin ışığı karşıladı. Tünel her iki tarafında açılan birkaç yolla birlikte genişledi; yollar, konuşan insanları ve suyun sesini duyabildiğim daha küçük mağaralara gidiyordu. Bir dakika sonra en öndeki mağara göründü. Devasaydı, en azından Kayanın Üstündeki Tapınak’ın kubbeli odası kadar genişti. Etrafında ise... eh, kulübe demek abartılı olabilirdi. Mağaranın iki tarafında da en azından kırk tane küçük barınak vardı, üst üste konulan taşlarla oluşturulan alçak duvarlardan keskin ahşap parçaları fişkırıyordu. Kumaşlar, hayvan kürkleri, kurutulup örülmüş bataklık çalıları, içeride kalanları

birazcık gözlerden gizleyebilecek her şey bunların üstünden sarkıyordu. Hiçbir barınağın çatısı yoktu ama ihtiyaç da duymuyorlardı; mağara çatı görevi görüyordu, gerçi kara, çentikli tavanından su damlıyordu.

Bu mağaranın geniş, görece düz zemininde derme çatma bir ocak vardı ve besbelli ki ortak kullanıma açık bir fırın görevi görüyordu; etrafını saran kadınlar, çubuklar ve ahşap spatulalarla koyu kahverengi ekmek somunlarını dürtüyorlardı. Ocağın etrafında birbirlerini kovalayan çocukların yüzleri kir içindeydi, pantolonlarının dizleri eski püskü ve delik deşikti. Erkekler mağaranın önündeki daha büyük bir ateşin etrafına üşüşmüş, kâğıt oynuyorlardı. Bazısı kendi barınağının yanında çalışıyor, kapanları yağlayıp düğümlenen misinaları çözüyordu. Yakınlardaki bir adam bir tavşanın derisini yüzüyor, acımasız bir ustalıkla kürklü etini kaslarından ayırıyordu. Yutkunup bakışlarımı kaçırdım.

Oskar kısık sesle, “Burası da ana mağara,” dedi, bir kayaya yaslanıp kolunu etrafında sallayarak. “Hırsızların mağarası olarak da bilinir. Çok vahşi görünmüyorlar mı?”

Mağara sakinlerinden çoğu içeri girdiğimizi görmüştü. Tek tek durup bana bakmaya başladılar. Bir adım gerileyerek, “Pek dost canlısı göründükleri söylenemez,” diye mırıldandım.

Oskar’ın kocaman eli omzuma kapandı. “Korumam altında olduğunu biliyorlar,” dedi, büyük ateşin yanında duran kahverengi sakallı, şişman bir adama el salladı. Adam, Oskar’ı selamlamak için elini salladı, sonra da

alevlerin arasına odun atma işine geri döndü. “Yeni gelenler onları usandırıyor. Sen kendi işine bakarsan...”

Biri, “Oskar!” diye cırladı. Küçük, belki on yaşında bir kız solumuzdaki barınaktan fırladı. Koşarken kafasındaki iki siyah örgü havaya zıplıyordu. Önümüzde durup nefesini verirken, “Bu o mu?” diye sordu.

“Hayır, bu ayı kapanından kurtardığım başka bir kız.”

Oskar’ın kürkle kaplı koluna vurdu. “Hava soğuyunca çok huysuz oluyorsun.” Bana dönerken yeşil gözleri enerjiyle doluydu. Elbisemin tuhaf bir şekilde yüksek olan boyun kısmına bakıp, “Neden elbisen ters?” diye sordu. *Raimo yine yapacağını yaptı.* “Peki, saçın niye öyle?”

Sol elim eşarbıma uzandı. “Ben...”

Oskar, “Eli yaralı ve günlerdir aynaya bakmıyor,” diyerek cehaletimi ortaya dökmeme engel oldu. “Ve kızlarla görüşmüyor. İşte bu noktada devreye sen giriyorsun.” Kızı işaret etti. “Bu küçük haydudun adı Freya.” Uzanıp örgülerinden birini çekti. “Canımın içi kardeşim ve geleceğin usta hırsızı.”

“Hırsız mı?” dedi kız suratını asarak. “Yıldızlar aşkına, sen neden bahsediyorsun...”

“Elbette hırsız değilsin,” diyerek ağabeyine öfkeyle baktım ki o da bana meydan okuyormuş gibi bakıyordu. “Seninle tanıştığıma memnun oldum Freya. Benim adım da Elli.” Mim’in defalarca yaptığını gördüğüm şekilde ona dizlerimi bükerek selam verdim.

Freya küçümseyerek beni taklit edip aptalca bir şey

yaptığımı göstermiş oldu. “Pekâlâ, Elli, hadi gel. An-nem seninle tanışmak istiyor. Oskar da gidip kürklü or-man yaratıklarını avlasın.”

Oskar kızın omzuna dokundu. “Freya, eğer alarm ça-larsa...”

Çenesini kaldırdı. “Ne yapacağımı biliyorum. Ken-dime de ona da bakabilirim.”

Sırtınca yüzü aydınlanan Oskar, Freya’yı çabucak bağrına bastı. Kız pelerinin arasında kayboldu, ortaya çıktığında saçları karman çormandı ve yüzünde kocaman bir gülücük vardı. Oskar, “Birkaç saat içinde dönerim,” dedi.

Freya sağ elimi tutmaya çalıştı ama Oskar tam zama-nında kolunu ittirdi. “Sana eliyle ilgili ne söylediğimi unutma!”

Freya, “Ah! Doğru ya,” dedikten sonra sol elimi tu-tup beni barınaklarına doğru çekti. Omzumun üstünden Oskar’a bakmak istedim ama çoktan yanımdan ayrıldı-ğına seviniyormuş gibi uzun adımlarla mağaranın ucu-na varmıştı. İçimde yükselen hayal kırıklığını bastırıp Freya’yı takip ettim, yolda göz göze geldiğim herkese gülümsedim. Çoğu ters bakışlarla karşılık verdi. Hay-van kürkünden yapılmış duvarlarla üç küçük parçaya bölünen bir barınağa girdiğimizde rahatladım. Ön taraf-ta ufak bir dokuma tezgâhının, üstünde tokmak bulunan bir öğütme taşının, ateş yakılan bir çukurun ve adını bilmediğim bir yığın aracın olduğu geniş bir alan var-dı. Böyle şeyleri eskiden derslerde kullandığım kitaplar

hariç hiçbir yerde görmemiştim. Bir yanım gidip sırf elimde nasıl duracağını görmek için hepsini almak istiyordu. Diğer yanımsa bunun beni ancak hâlihazırda gördüğümünden daha da aptal göstereceğinin farkındaydı.

Bu barınağın girişindeki oda uzun boylu iki adamın kafa kafaya yatabileceği kadar geniş, Oskar gibi uzun boylu tek bir adamın dümdüz yatabileceği kadar derindi. Birçok hayvan kürkünün çuval bağıyla dikilmesinden oluşan kürk duvarlar, taşlarla çevrili çukurda yanan ufak ateşin ışığıyla parlıyordu.

Açık kahverengi saçları toplanmış, benim boylarımda bir kadın uzun ahşap direğe çakılmış kalın, kürklü postu yana ittirerek küçük odalardan birinden çıktı. Otuzlu yaşlarının ortasında gibi görünüyordu; alnı kırışmış ve kötü hava şartları yüzünden yıpranmıştı. Gri gözleri besbelli gülünç olan saçlarıma takıldı ve dudakları birbirine kenetlendi. “Sen Elli olmalısın.”

“Evet, siz de...”

“Maarika.” Belli ki tüm yazı güneşin altında geçiren Oskar’dan çok daha açık tenliydi ve Oskar’ın dağınıklığının aksine derli toplu görünüyordu, tek bir saç teli bile dağılmamıştı. Ancak ortak bir noktaları vardı: İkisinin de yüzünü okumak çok zordu.

Bir kez daha dizlerimi bükerek selam verdim çünkü başka ne yapacağımı bilemiyordum ama Maarika sadece kaşlarını çatı. “Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. “Elimden ne gelirse yapmak...”

“Benim için mısır öğütebilir misin?” diye sordu. “Ben Oskar’m geçen hafta parçaladığı tuniğinin yerine

yenisini yapmaya çalışıyorum, Freya'nın da su getirmesi gerekiyor." Bunu düşmanca ya da sert bir şekilde söylemedi. Sanki sadece bana yaşam şartlarını anlatıyordu. Tereddüt ettiğimi görünce, "Ee?" diye sordu. "Yapabilir misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, sağ elimin parmaklarını zorla elbisemin uzun kolundan uzattım ve derisi soyulmuş et sargılara sürtününce irkilmemeye çalıştım. "Ah... Evet. Tabii ki."

Başını eğdi. "Harika." Kurutulmuş mısırlardan oluşan bir yığını işaret etti, yaprakları çıkartılmıştı, yeşil dallardan yapılmış bir sepette duruyordu. "Mısır orada." Öğütme taşının yanında duran ahşap bir kabı işaret etti. "İşini bitirince ona doldur."

Barınağın arkasındaki meşaleyle aydınlatılan odaya girip gözden kayboldu. Usulca mısır koçanlarına yaklaştım, kalbim güm güm atıyordu. Sebzeler hakkında bir şeyler okumuştum; nasıl ekildiğini ve toplandığını, halkımız için ne kadar da önemli olduğunu biliyordum. Ancak gerçek mısırı sadece bana bir tabakta sunulduğunda görmüştüm; taneleri kızartılmış, şişkin ve tatlı olurdu. Ayrıca yemek için kurutulup öğütülebildiğini biliyordum, tokmakla öğütme taşının bu amaçla kullanıldığını da. Gülümsedim. Bunu yapabilirdim. O kadar da zor olmamalıydı. Çömeldim, bir koçan alıp öğütme taşına koydum. Tokmağa uzandığım anda arkamdan bir kahkaha yükseldi.

"Sana onu öyle yapmayı kim öğretti?" diyen Freya kıkırdayarak yanıma çömeldi. Bir koçan alıp taneleri

başparmağının güçlü, öz güven dolu hareketleriyle çıkarttı. Minicik, altın renkli taneler hafif takırtılarla öğütme taşının içine döküldü. İşini bitirdiğinde taneleri bir araya topladı, geniş tokmağı eline aldı ve ince bileklerinin hızlı, kararlı hareketleriyle hepsini ezdi. Tokmağı bana uzattı. “İşte böyle.”

Dudaklarımın arasından nefesimi verdim. “Elbette. İşte öyle.” Tokmağı aldım. Göründüğünden daha ağırdı; ince, deneyimsiz tenime sertçe değiyordu.

Başını eğerek bana baktı. “Eşarbin çok komik görünüyor.” İzin almadan kafamdan çıkartıp benim yaptığım gibi dikdörtgen değil de üçgen şeklini alacak şekilde katladı. Kendimi şapşal gibi hissettim ama kafama geçirip enseme, kalın buklelerimin altından bağlayınca ona minnettar kaldım. Sonra da kolumu çekiştirdi. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca kollarımı kaldırdım, o da elbisemi çevirip düzeltti.

“Çok teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Parmaklarına üzüldüm,” dedi, elbisemin kolundan çıkan sargılı elime baktı. “Çok üzülüyor musun?”

Gözlerimin dolduğunu görmesin diye başımı eğdim. Kaybettiğim diğer şeylerle kıyaslanınca iki parmak kaybetmek Motherlake’te bir damlaya benziyordu. “Çok üzülüyorum,” dedim, sesime bir parça neşe katmaya çalıştım. “Hayatta olduğuma seviniyorum.”

“Ben de hayatta olduğuna seviniyorum.” Freya ayağa kalkıp köşeden büyük, ahşap bir kova aldı. “Üç parmaklı da olsa, fazladan bir el işimize yarar.” Kürk perdenin arkasına geçti.

Arkasından bakarken içimden gelen hem kahkaha atma hem de ağlama isteğine karşı koydum. İki hafta öncesine kadar geleceğin kraliçesiydim, şimdiyse sadece nasıl yapılacağını bilmediği işlerde kullanılabilecek sırtı yaralarla kaplı sekiz parmaklı bir kızdım. Eskiden tüm halk tarafından seviliyordum, şimdiyse dünyada beni önemseyen tek kişi Mim'di ve onu da kaybetmiştim. Benim yüzümden cezalandırılıyor bile olabilirdi. En azından onu meraktan öldürdüğüm kesindi. Bir devin parmakları arasında kalmış gibi sıkışan göğsümü ovdum. Mim'in karşıma çıkıp kollarını boynuma dolması için neler vermezdim.

Gözlerimi koluma sildim, sonra kederime daha fazla katlanamayan vücudum iki büküm oldu. Kollarımı vücuduma sarıp alnımı soğuk öğütme taşına dayadım. Her şeyimi kaybetmiştim.

"Öldüğünde Valtia'n kaç yaşındaydı?" Bütün gece, ona bu soruyu sorabilmek için cesaretimi toplamaya çalışmışım, şimdi de Ekin Festivali'ne kadar kış boyu beni Valtia'mdan ayıracak tahtirevanımın gelmesini bekliyorduk.

Valtia, elini karnına koyup bir adım geri atmıştı ama ben dudaklarımdan dökülen özürlerle öne atıldığımda ellerini kaldırmıştı. "Sorun değil Elli," demişti, sesi hüznle kaplıydı. "Sanırım otuz iki yaşındaydı." Tebessümü acı doluydu. "Elveda demeye hazır değilim."

Bana kollarını açmıştı ve ben de sebep olduğum mutsuzluğu yok edebilme telaşıyla ona sarılmıştım. "Bana bunu niye sordun?" diye fısıldamıştı.

"Bu kadar güçlü birinin nasıl bu kadar kolay ölebileceğini aklım almıyor." Kendi Valtia'mı kaybedeceğim an aklıma gelince ödüm kopardı. Yirmili yaşlarının neredeyse sonuna gelmişti.

"Hayatlarımız bize ait değil canım," diye mırıldanmıştı. "Biz, sadece bu büyüünün muhafızlarıyız. Onu kendimizi korumak için kullanmayız, sadece Kuparileri korumak için kullanırız. Bize 'kraliçe' diyorlar ama aslında hizmetkârız." Sesinde hiç de içerlemiş gibi bir hâl yoktu. Gerçi sadece kendimi bildim bileli günlük derslerimin başında bana söylenen şeyi tekrar ediyordu.

Omzuna doğru, "Hiç adil değil," diye mırıldanmıştım. Koridorda ilerleyen yardımcıların ayak seslerini duyabiliyordum. Onunla geçirdiğim vaktin sonuna gelmiştik. Ya onu bir daha hiç göremezsem? Parmaklarım elbisesinin koluna dolandı.

Saçımı öpmüştü. "Biz bunun için yaratıldık. Sen ve ben. Ve bunun anlamı da baş edebilecek kadar güçlü olduğumuzdur." Nazikçe ellerimden sıyrılıp parmaklarını parmaklarımın üstüne koymuştu. Soluk mavi gözleri azimle parlıyordu. "Sen, her şeyle baş edebilecek kadar güçlüsün Elli. İşte bu yüzden yıldızlar seni seçti."

Başımı kaldırdım. Anılarımdaki Raimo, hiçbir şey değişmedi, diye fısıldadı. Valtia olmayabilirdim ama yaşlı adam haklıysa, yine de seçilmiş kişiydim. Dişlerimi gıcırdatıp tekrar tokmağa uzandım. "Her şey farklı," diye fısıldadım. "Ama hiçbir şey değişmedi." Sonra da içimden gülmek geldi. "Artık bir hizmetkâr olmam dışında."

Sağ elimdeki parmaklar mısırı tutamayacak kadar sakar ve hassastı, ben de her koçanı kaburgalarımınla dirseğimin arasında tutup sol elimle tanelerini ayıkladım, sonra da yenilebilecek kadar dövdüm. Maarika bir süre sonra gelip bana yeterince ince olmadıklarını söyledi, ben de ezilen tanelerle dolu kâseyi tekrar öğütme taşına döktüm ve yine işe koyuldum.

Oskar bir sülünle döndüğünde sol elim dağlanmıştı, sağ elimdeki sargı da kanlıydı. Öğütme taşına eğilip bana baktı. Gözleri ellerime kaydı. Sonra da arka tarafa geçip gözden kayboldu ve Maarika'ya mırıldanarak bir şeyler söyledi, o kadar sessizdi ki duyamıyordum.

Freya dönünce hızla yemeğimizi yedik, sonra da Oskar kâğıt oynamaya gitti. Freya beni yandaki ufak bir mağaraya götürüp bana tuvalet olarak kullanılan odayı gösterdi, derin bir yarık vardı ve işini yaparken dikkatli olmalıydın. Sıram geldiğinde dakikalarca çukura baktım, bir kez daha kıkır kıkır gülmekle gözyaşlarına boğulmak arasında kaldım. Freya'dan eteğimi tutmasını isteyebilmeyi dilerdim ama o birkaç dakika önce böyle bir yardım almadan kendi işini görmüştü. Birkaç garip dakika boyunca uğraştım ama sonunda çukura düşmeden ve eteğimle çoraplarımı mahvetmeden işimi görmeyi başardım. Bu, gözümde gerçek bir başarıydı.

Devasa mağara gece boyunca sesle, müzikle, kahkahayla kaplandı ama o kadar yorgundum ki ne olursa olsun uyuyabilirdim. Barınağın arka tarafında perdeyle ayrılan küçük alanda Freya'nın kendisinininkinin yanına serdiği döşneğin üstünde yatıyordum. Battaniyesine

sokulurken Freya, “Niye Oskar sana hırsız olduğumu söyledi ki?” diye mırıldandı.

“Ah, sadece benimle dalga geçiyordu. Bana bu mağaraların haydutlarla dolu olduğu söylenmişti.”

Öne uzandı. “Öyle,” diye fısıldadı. “Ama hepimiz de suçlu değiliz.”

Kalbim kaburgalarımın çarptı. “Bu seni korkutuyor mu?”

Freya kıkır kıkır güldü. “Ah, hayır. Kendimi savunabilirim, savunamayıp bile zaten kimse benimle uğraşmazdı. Seninle de uğraşmayacaklar.”

“Niye?”

“Oskar’a iyice baktın mı? Onun önemseydiği birine *sen* sataşır mıydın?”

“Ne demek istediğini anladım.” Beni pek önemsemese de Raimo onun onurlu biri olduğunu söylemişti ve Oskar hakkındaki az bilgime güvenerek bu sözüne inanmışım. Bu teminatla birlikte etrafımdaki hiç kimseyi ve hiçbir şeyi düşünmeden kapkara, bomboş bir uykuya daldım.

Bir inilti yükseldiğinde aniden uyandım. Tekrar duyduğumda gergin ve bitkin bir hâlde doğrulup oturdum; bu, acı çeken birinin sesiydi. Tenimin soğuk terle kaplanmasını, hayata tutunup ölmeyi dilediğim günlerin anısının canlanmasını sağladı. Mağara neredeyse tamamen karanlıktı ve Freya yanımda derinden, yavaş nefesler alıyordu, besbelli uykudaydı. Ancak postla ahşap direklerin arasındaki boşluktan bakınca ön odadaki ateşin hâlâ yandığını gördüm. Bir kıpırtı görünce dikkat kesildim.

Oskar, ateşin yanında bir kürke sarılarak yatmıştı. O kadar yakındı ki terleyeceğini düşündüm. Fakat o tir tir titriyordu. Hasta ya da yaralı olduğunu düşünerek postu kenara ittim ve sürünerek yaklaştım. Derken sırtüstü döndü.

Aralık dudaklarının arasından çıkan hava buz gibi beyaz bir buluttu. Kapalı göz kapaklarının altındaki gözleri hızla hareket ederken kâbus görüyormuş gibi inliyordu. Birkaç santim daha yaklaştıktan sonra olduğum yerde donakaldım.

Oskar acı dolu bir nefes verirken koyu renkli kirpiklerinin ucunda buz kristalleri oluştu, kirpiklerini beyaza boyadı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Freya uykusunda kıpırdanıp sayıklıyordu. Tekrar postuma gömüldüm, zihnim az önce şahit olduklarımla dolup taşıyordu. Oskar rüyalarına hapsolmuşken kalın bir buz tabakası tenini kaplamış, yanaklarına kadar yayılmış, kısa, dağınık sakalını yaşlı bir adamınki gibi beyaza boyamıştı. Çenesi hareket edip yüzü gerildiğinde buz geçici bir süre için eriyordu ama birkaç dakika sonra tekrar oluşuyordu.

Acı veren, yorucu bir şeye benziyordu.

Büyüdü. Başka bir şey olmasına imkân yoktu. Kauko'nun berbat rüyalarla ilgili söylediklerini de hatırlıyordum. *Bu en güçlü büyücülerin katlanmak zorunda olduğu bir yüküdür.*

Oskar'ın ateşin başındaki yatağından kalktığını düşünce hemen gözlerimi yumdum. Aramızdaki posttan yapılmış perdeyi çekti. "Elli?" diye fısıldadı.

Yeni uyanıyormuşum gibi esneyip gerildim. “Evet?”
 “Seninle konuşabilir miyim?”

Döşekten kalkıp peşi sıra ön odaya girdim. Kürk duvarların dışında insanlar hareket hâlindeydi, yeni güne başlıyorlardı. “Her şey yolunda mı?” Korku midemi altüst etti. Gitmemi isterse gidecek hiçbir yerim yoktu.

“Her şey yolunda.” Yüzünü ovuşturdu. Buz yok olmuştu ama yorgun görünüyordu. “Sadece burada neler olup bittiğini, başını belaya sokmayacak kadar iyi bilmeni istiyorum.”

“Bela,” diyerek lafını tekrarladım. Raimo’nun tüm uyarılarını hatırlıyordum, özellikle de bir büyücünün elinde silaha ya da kazanca dönüşebileceğini söylediğini. “Bela, en son istediğim şey.”

Başıyla onayladı. “Büyüye sıcak bakmadığını biliyorum. Şehirdeki birçok insan da aynı fikirde.”

“Festival günlerinde pek öyle gözükmüyor.”

“Belki büyüye değil de...” Oskar omuz silkti. “Ama bazıları büyü yapabilen *insanlara* güvenmiyorlar. Sadece demek istediğim, böyle düşünüyorsan, anlayış gösteririm. Ama bu fikrini burada dile getirirsen birileri alınabilir.”

“Valtia’ya ve rahiplerine sadakatle mi bağlılar?” Bu fikir ödümü patlatıyordu. Kim olduğumu anladıklarında ne olacaktı? Beni teslim ederler miydi?

Oskar çizmelerini kayalık zemine sürttü. “Hayır,” diye mırıldandı. “O yüzden değil.”

Gizemli, gri gözlerine baktım. “Sebebi buradaki bazı insanların da büyücü olmaları.” *Tıpkı senin gibi.*

Sanki anladığıma seviniyormuş gibi ufak bir tebesüm etti. “Kesinlikle. Ama en iyisi bundan hiç bahsetmemek. Görürsen bile belli etmemek.”

“Sanırım ne demek istediğini anladım.” Sorular çıkıvermesin diye çenemi sıktım.

Av malzemelerini toplayıp birkaçını belindeki deri kemere takmaya başladı. “Herkesi kendi hâline bırakırlarsa büyü yapmayan insanlar da burada geçinip gidebilirler. Kimse kavgaya sebep aramıyor.” Bir anlığına gözleri kısıldı. “Eh, en azından çoğu.”

Neden bu büyücülerin olmaları gerektiği gibi –eğitim, günde üç öğün yemeğin, güvenliğin ve kendilerini ait hissedecekleri bir ortamın garanti edildiği– tapınakta olmadıklarını sormaya can atıyordum ama kendimi tutmayı başardım. “Yani, benim gibi büyü yapmayan insanlar çenelerini kapalı tutmalılar.”

Omzuma vurdu. “Benim gibi de. Tıpkı yaptığım gibi... Çeneni kapalı tutmak zorunda değilsin ama insanların işine de karışmamalısın.”

Gözlerimi Oskar’a dikip ayaküstü söylediği yalanı düşündüm. Yüzüne vursam beni evinden kovabilirdi, özellikle de zaten burada olmamı istemediği için. “Öğüt verdiğin için teşekkürler.”

Pelerinini omuzlarına attı. “Avlanmam lazım.”

Barınağın kapısına gidişini izledim. “Seni tutmayayım.”

Bir anlığına sessiz kaldı. Ancak sonra... “Elli? Annem dün mısırla harikalar yarattığını söyledi.”

Başımı kaldırdım ama çoktan gitmişti. Öyle bile olsa,

göğsüm garip bir şekilde gururla kabardı. İşe yaramazın teki değildim. Mısır dövebilir, çorap giyebilir, eşarp bağlayabilir ve elbisemi tutan bir yardımcı olmadan da tuvalette işimi görebilirdim. Düne kadar hiç yapmadığımı şeylerdi bunlar.

Sonraki hafta boyunca diğer konularda da işe yaramayı öğrendim. Maarika bana nasıl dikiş dikileceğini öğretiyordu. Kalın, bakır bir iğneyle birkaç postu birbirine dikmemi istedi. Otları kesiyor, sülünlerin tüylerini yoluyor ve Oskar'ın ağır, kışlık tuniğindeki delikleri yamıyordum, barınakta meşgul kalmaya gayret ederek mağarada yaşayan diğer insanların bana güvenmediklerini belli eden bakışlarından ve genel anlamda dikkatlerinden kendimi sakınmaya çalışıyordum. Ya Raimo'nun korktuğu gibi ihtiyarlar beni arıyorduydu? Buraya bakmak akıllarına gelir miydi?

Maarika sık sık beni gözetliyordu, gri gözleri ciddi ve anlaşılmazdı. Asla gülümsemiyordu ama beni paylamıyordu da. Bir hata yaptığımda sadece doğrusunu gösteriyordu ve yaralı elime dikkat ediyor, bir şeyi beceremediğimde sabırlı davranıyordu. Minnetimi yaptığım işle gösteriyordum. Her gece döşeğimin üstüne bitkin, acılar içinde ama huzurla yatıyordum; bugün kimseye yük olmadım diyordum. İşe yaradım.

Yaşanabilir bir hayattı. Her gün Mim'i düşünüyordum ama acısı katlanılabilir hâle geliyordu. Asla kraliçe olmayacağım, asla içimde uyanan büyüü hissetmeyeceğim gerçeği de öyle... Elimden gelenin bu olduğu gerçeği de... Bazen kendimi eksik hissediyordum;

özellikle de elimin erimiş demire batırılmış gibi yandığı, en ufak bir temasta bile bana çılgılık attıracak kadar hassaslaştığı zamanlarda. Fakat acıya katlanmayı da öğreniyordum. Yaralanmıştım ve asla eskisi gibi olmaya-caktım ama güçleniyordum da.

Oskar ise görünüşe göre tam tersiydi. Günlerce avlandıktan sonra kızağı içi boşaltılmış hayvanlarla dolu geliyordu, öyle ki diğer adamlar kıskançlıkla homurdanıyordu. Ancak dudakları soğuktan morarmış oluyordu ve titremesinin geçmesi için ateşin başında bir saat durması gerekiyordu. Birçok genç adam tıraş olurken o sakal uzatıyordu. Çorbasını kaynar kaynar içiyordu ama çorba ona asla yeterince sıcak gelmiyordu. Geceleri ise en beteri yaşanıyordu. Dönüp duruyor, zorla aldığı soluğu buz kristalleri olarak çıkıyordu. Günler gittikçe soğurken sessizleşip yorgun düşüyordu.

Kaç kez onu biraz olsun rahatlatabilmek için gidip elimi omzuna koymak istediğimin sayısını unutmuş-tum. Beni ona çeken bir şey vardı. Kendimi, ellerimi yüzünün her iki yanına koymak ve ona ne olduğunu bildiğimi söylemek, nasıl yardımcı olabileceğimi sormak isterken buluyordum. Ancak bana sadece sabahları yola çıkarken bakıyordu. Tam barınaktan çıkacağı anda arkasını dönüyordu.

“Elli, çok iyi yama yapmışsın.” Dirseğini kaldırıp önüme doğru sallıyor, biraz beceriksizce yapılan işimi bana gösteriyordu. “Yeni gibi olmuş.”

Her gün böyle bir şey söylüyordu ama o kadar az gülüyordu ki gülücüklerini toplayıp bir köşede saklamak

istiyordum. Bir sabah o giderken ben de ateşin başında oturuyor, kuru bir bisküvi yerken kahkahasını hatırlamaya çalışıyordum ki Freya annesinin küçük odasından fırladı. “Haydi, kalk Elli. Benimle geliyorsun.” Döşekleri katlayıp bir sepete koymaya başladı.

“Yapmam gereken işler var. Maarika’ya da yapacağımı...”

Maarika başını odadan çıkarttı. “İş bekleyebilir. Günlerdir bu küçücük odadasın.”

Ateşe biraz daha yaklaştım. “Size yardımım dokunmadı mı?”

Maarika’nın sert bir çizgiden ibaret ağzının hatları yumuşadı. “Hem de çok. Ama saklanıyormuş gibi davranıyorsun, bu da komşularımızı huzursuz ediyor. Oskar burada pek vakit geçiremediği için bunu görmüyor.”

Freya homurdandı. “Zaten kimse ona yaklaşmaya cesaret edemez, özellikle de şimdi. Ama insanlar konuşuyorlar. Aira’nın Senja’yla kocasına senin kasaba konseyinden birinin kızı olduğunu ve ahırda çalışan bir çocuktan hamile kaldığın için kaçtığını söylediğini duydum.”

Ağzım açık kaldı.

Freya, “Senja’nın kocası da konseyden birinin, yoldan çıkmış kızını kaçırdığımızı düşünerek buraya gelmesinin kötü olacağını söyledi,” diyerek devam etti. “Muhafızlara bize saldırmaları için bir sebep daha vermek istemiyor.” Öne uzandı. “Peki, Aira haklı mı? Sen...”

Maarika’yla birlikte karnıma baktılar.

Elimi dümdüz karnıma koydum. “Hiç de bile.”

Maarika, “Ah. İyi, o zaman Luukas sevinecek. Bunun aptalca bir dedikodu olduğunu düşünüyordu,” dedi. Ancak ben daha gülümseyemeden ekledi, “O, bize karşı casusluk yaptığını, konsey üyeleriyle rahiplere bildirmek için aramızdan kimlerin büyücü olduğunu öğrenmeye çalıştığını, böylece onların da mağaraları ve bu tünel duvarları arasında gizlenen bakırı sahiplenmek için geri döneceklerini, bu arada da hepimizi öldürebileceklerini düşünüyor. Daha önce de kampımızı ele geçirmeye çalışan casuslar olmuştu.” Ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. “Ve onlar daha sırlarımızı söyleyecek fırsatı bulamadan biz onlarla baş etmesini bilmiştik.”

Dizlerimi göğsüme kadar çekip mağarada yaşayanların bir casusla nasıl “baş ettiklerini” hayal ettim.

Maarika ahşap direklere yaslandı. “Dün Luukas’ın barınağında Veikko’ya –hem en büyük oğlu hem de bir büyücü– senden kurtulması için Oskar’la konuşmaları gerektiğini söylediğini duydum yoksa tüm ailemizi buradan uzaklaştıracaklarmış. Luukas haklı mı? Sig maddencileri kovaladıktan sadece iki gün sonra çıkageldin. Sen casus musun?”

Elim ayağım titredi. Kısık sesle, “Kesinlikle değilim,” dedim.

Freya kolumdan çekiştirip beni ayağa kaldırmaya çalıştı. “Ama ortaya çıkıp normal bir insan gibi davranmazsan bunu kimse öğrenemeyecek.”

Maarika’ya döndüm ve konuşurken sesim titredi. “Aileni tehlikeye atmayı asla istemezdim.”

Maarika başıyla onayladı. “Biliyorum Elli. Ama dışarı çıkıp *onlara* kimseye zararının dokunmayacağımı göstermen gerekiyor. Saklayacak hiçbir şeyinin olmadığını da...” Odasına girerek gözden kayboldu.

Oskar’ın geyik çubuklarını ve kürklü postlarını, kumaş, birkaç somun ekmek ve koca bir domuz yağı küpü gibi diğer temel gereksinimlerle takas yapan Freya’nın peşi sıra mağarada sakince ilerledim. Beni herkese “Oskar’ın ayı kapanından kurtardığı kız” ya da “Oskar’m ormanda ölmek üzereyken bulduğu kız” olarak tanıtıyordu. Mağarada yaşayanlardan hiçbiri açıkça düşmanlık etmiyordu ama konuşkan, dost canlısı insanlar da değillerdi. Gösterdikleri aşırı dikkat, beni geriye iten bir el gibiydi. Üstelik fark ettim ki *hepsinin* saklayacak bir şeyi vardı. Bu nedenle herkes gergindi.

Kendimi hangilerinin büyücü hangilerinin haydut olduğunu düşünürken buldum.

Takas devam ederken etrafımda büyünün izlerini fark etmeye başladım. Ufak tefek. Göze batmayan. Başka bir şeyle karıştırılamayacak izlerdi. Kara sakallı, Ismael adında bir adama bir yığın yakacak odun karşılığında bir kürk verdiğimizde, tutuşturmak için çalı çırpı yerine ıslak yaprakları kullanarak bir ateşi harlıyordu. Sonra Freya, kızı içebilsin diye bir bardak kaynar çayı sadece parmağını döndürerek soğutan bir kadınla takas yapmaya gitti. Kadının Senja olduğu anlaşıldı. Kocas, yani Ruuben konsey üyesinin kaçak, hamile kızı olduğum için muhafızları buraya çekeceğimden endişe ediyordu. Senja parmağındaki çay damlasını yalarken bakışları

karnıma yöneldi ve ben de ardında bir bebeğin saklanmadığını görebilmesi için bol kumaşı elimle düzelttim.

Kabaca, "Seninle tanışmak ne hoş," dedi, uzun, sarı saçını omzunun üstüne savurup bardağı altı ya da yedi yaşında gösteren kızının önüne koydu. "Kukka, ılık. İç bakalım."

Altın rengi saçı kıvrırcık ve karman çorman olan Kukka, yüzünde yaramaz bir ifadeyle gözlerini çaya dikti. Bardaktaki çay anında dondu.

Gözlerim kocaman açılırken Senja inledi. "Kes şunu, seni ufak haylaz seni!" Bana gergin bir bakış atıp Kukka'yı göremeyeceğim tarafa çekti. "Eminim ki başka bir yerlerde yapacak işlerin vardır."

"Kimseye söylemem," dedim, gerçi hâlâ gözlerim Kukka'nın bardağındaki donmuş çaydaydı.

Senja'nın gözleri kısıldı. Sertçe, "Eh, umarım söylemezsin," dedi. "Çünkü kızımı benden ayırmaya kalkan olursa..."

"Çoraplar için teşekkür ederim Senja. Postun keyfini çıkart!" Freya sol elimi tutup beni barınaklarma doğru sürükledi, Senja'ya da Maarika'nın yaptığı ve Kukka'nın çok sevdiği mısır keklerinden getireceğini söyledi. Oskar'ın küçük kız kardeşini mağarada takip ederken düşüncelerim karmakarışıkta. Senja bir büyücüydü, kızı da öyle. Büyü anne babadan çocuğa mı geçiyordu? Bunu hiç düşünmemiştim. Büyücülerin çocuğu yoktu; rahiplerin, çırakların ve yardımcılarının evlenmesi yasaktı, nerede kaldı çocuk sahibi olmak. Gerçi ben hep Kayanın Üstündeki Tapmak'ta büyülü güçlere sahip

olanların kendilerini Valtia'ya ve Kupari halkına hizmet etmeye adadıklarını düşünmüştüm, belli ki çok yanlışım.

“Freya, Maarika büyücü mü?”

Mağaranın arka kısmında kalan barınağa vardığımızda bana sert bir bakış gönderdi. “Hayır. Nereden çıkarıyorsun bunu?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Öylesine sordum.” Çünkü dün gece bir saat boyunca Oskar'ın alnındaki ter damlalarının donmasını izledim. Freya'nın yüzünden okunan şüphe çenemi kapatmaya yetmişti ama ben babalarını bile merak ediyordum. Hiçbiri ondan bahsetmiyordu.

Freya aniden, “Harri,” diye seslendi, usta işi silahlarla, birçok pelerin ve eldivenle hatta şehirdeki zengin kadınların giydiği türden bakır takılardan oluşan ufak bir yığınla dolu bir barınağı olan kıvrıcık, siyah saçlı genç bir adama el salladı. Bir çıkın dolusu geyik çubuğu, bir kunduz postu ve Oskar'ın avlayacağı bir sonraki hindi karşılığında bize Oskar için bir av bıçağı verdi.

Harri kahkahayı basıp yanaklarındaki derin gamzeleleri göstererek, “Şişman olsa iyi olur deyin,” dedi.

Freya ellerini beline attı. “Oskar'ın sana asla cılız bir kuş vermeyeceğini biliyorsun.”

Harri ellerini kaldırdı. “Bu konuda onunla asla inatlaşmam. Huysuzun teki zaten.” Bana göz kırptı. “Ama belki de yeni kızımız onu mutlu ediyordur?”

Keşke öyle olsaydı. Aynen bu şekilde cevap verecektim ama Freya pat diye, “Harri, sen bu mağaradaki en

arsız çocuksun,” dedi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Özür dile.”

Kaşlarım kalktı. “Niye ki?”

Harri önüme geçip kahkahalar atarak başını eğdi. “Sevgili yeni kız...”

Freya kolunu dürttü. “Onun adı Elli.”

Harri’nin boynu büküldü. “Sevgili, sevgili Elli, bakır saçlı ve güzel mavi gözlü...” Dış görünüşümü fark ettiği için gerilerek hızla geriye doğru bir adım attım ama o devam etti, ses tonu şakalaşır gibiydi. “Lütfen üstü kapalı hakaretlerimi affet, varsayımlarımı, çıkarımlarımı, imalarımı...” Başını kaldırıp sırttı ve ben de gülmeden edemedim. “Affedildim mi?”

Başımın onaylayınca doğruldu. “Peki, Oskar’la aranızda... öhöm, bir şeyler olmadığını varsayabilir miyim?”

Ağzım açık bakakaldım, sonunda Freya’nın neden alındığını anlamıştım. “Evet. Lütfen öyle yap.” Şimdi de muhtemelen *benim* yüzüm kıpkırmızıydı.

Harri kuzgun postunu koluna attı. “O hâlde, seninle yakında kesinlikle görüşeceğiz.”

Freya beni mağaranın ortasındaki ortak kullanıma açık ocağa götürdü. “Bu kampın en çapkınıdır. Ayrıca, en iyi hırsız da. Burada hırsızlık yapmaya asla cesaret edemez ama şehre gizlice giriyor –yolunu bildikten sonra kolay– ve her döndüğünde cepleri dolu oluyor.” Oskar’ın yeni bıçağını gösterdi. “Bunu dürüst yollardan kazandığını sanmıyorum.”

Maarika, ocağın başına çömelmiş diğer iki kadınla

birlikte bir taşın üstünde hamur yoğuruyordu. Yaklaştığımız sırada göz göze gelince yıldızlardan bana zihin okuma yeteneği vermesini diledim. Freya yeni bıçağı ona doğru sallayınca yaşça büyük kadın gülümsedi. “Güzel ve keskin görünüyor,” diye seslendi.

Diğer kadınlar da kafalarını kaldırıp bana bakınca yüzlerinde bana güvenmediklerini belirten birbirinin eşi ifadeler oluştu. Soldaki, siyah saç ve açık yeşil gözleri olan akranım özellikle rahatsız olmuş gibiydi. Freya, “O, Aira. Ismael’in kızı,” diye fısıldadı. “Oskar’a karşı boş değil ve barınağımızda yaşamandan hiç hoşlanmıyor.”

“Ahırda çalışan bir çocuktan hamile kaldığımı söyleyen de o değil miydi?”

Freya kıs kıs güldü. “Öyle olsaydı, onun işine gelirdi.” Aira’ya el sallayıp şeker kadar tatlı bir tebessüm gönderdi.

Aira, su hendeğine vardığımız sırada, “Ne zaman saklandığın delikten çıkacağını merak ediyorduk,” dedi. Elleri yapışkan, kahverengi hamurla kaplıydı.

Etrafıma baktım. Maarika’dan yaşça büyük, tek gözü bulanık, tek gözü parlak mavi olan diğer kadın hariç ocağın başında tek bir kişi kalmıştı, bu eğri büğrü bir burnu olan benim boylarımda incecik bir adamdı. Beni süzüp homurdandı. “Ortaya çıkıyor işte. Canı casusluk yapmak isteyince... Söyle bakalım kızım, ne zaman muhafızlarla rahipler kapımıza dayanacaklar?”

“Umarım ki hiçbir zaman,” diye cevap verdim. “Ama gelirlerse de benim yüzümden olmayacak.” Söylediği-

min doğru olduğunu ve halkın iyiliği için de benim peşime düşerek vakit kaybetmek yerine gerçek Valtia'yı aradıklarını umuyordum.

Maarika duygusuz bir tonla, "Luukas," dedi. "Elli bize geldiğinde yaralıydı." Sağ elimi, parlak pembe yaralarımı ve kaybettiğim parmaklarımı işaret etti. "Casus olsaydı, bu bayağı zahmetli bir gizlenme şekli olurdu."

Luukas avurdunu ısırarak elime baktıktan sonra gözlerini gözlerime çevirdi. "O hâlde sana ne oldu?"

Sesimin titrediğini duymamasını umarak, "Hizmet-kârdım," dedim.

Aira, "Hangi evde?" diye sordu.

Başımı eğdim, kalbim göğsümde deliler gibi çırpınıyordu. "Ben... söylememeyi tercih ederim." İnanması kolay bir hikâye olması için yıldızlara dua ederek sırtımı işaret ettim. "Beni hırsızlıkla suçladılar. Öyle bir şey yapmamıştım. Ama hanımım bana inanmadı. Kamçılayıp dışarı attı. Sonra da etli bir çörek çaldığım için şehirden kovuldum. Çok açtım." Başımı kaldırıncaya şaşırtıcı tepkilerle karşılaştım.

Maarika'nın kaşları anlayış gösteriyormuş gibi çatılmıştı. Bulanık gözlü kadın ağlamak üzereydi. Luukas'ın dudakları yalan söylediğimi ortaya çıkartmak istiyormuş gibi birbirine kenetlenmişti. Siyah saçlı Aira ise surat asıyordu. "Yani, hırsızsn," dedi. "Daha beter bir cezadan kaçmadığına, şehirden kovulduğuna inanmamız mı bekleniyor? Hanımının ardından muhafızları göndermediğini nereden bileceğiz?"

Ardımdan sert bir ses, "Neden ona inanmayasın ki?"

dedi. Oskar, birkaç adamla birlikte arkadaki tünelden çıkmıştı. Uzun saçları ıslaktı. Az önce yıkanmış olmalıydı. Dudakları soğuktan mora dönmüştü ve çenesi dişleri takırdamasın diye uğraşıyormuş gibi gerilmişti. Yanımdakilerle birlikte bize doğru yürürken yün bir bezi yüzünde gezdirip omzuna attı. “Buradaki kaç kişinin benzer bir hikâyesi var? Buradaki kaç kişi şehirden kovuldu? Birbirimize güvenmekten başka yapacak bir şeyimiz yok.”

Aira dikkatli, kadife gibi bir sesle, “Kusuruma bakma Oskar,” dedi. “Bu mağaradaki insanları korumak istiyorum.”

Oskar ona sertçe bakarken dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. “Sence ben istemiyor muyum?”

Kız bakışlarını kaçırdı. “İstediğini biliyorum.”

Oskar’ın yaşındaki bir çocuk, parmağını bana uzatarak, “Sen ona güveniyor musun?” diye sordu. İnce uzundu, gri gözlerinde bitkin bir bakış vardı ve kolunun altında bir yığın kirli çamaşır tutuyordu. Luukas’ın yanında durmak için Oskar’ın yanından ayrıldı.

Oskar ince uzun arkadaşına, “Veikko,” dedi, “onu bulduğumda resmen ölmek üzereydi.” Oskar bana o kadar yaklaştı ki boğazındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Soğuk, Motherlake dalgaları gibi üstünden akıyordu ama beni havada esen rüzgâr gibi titretmiyordu. Raimo’nun beni iyileştirmeye çalıştığında deneyimlediğim gibiydi; bu soğuk, zihnimde anlayabildiğim bir şeydi ama görünüşe göre vücudumun bağışıklığı vardı. Bağışıklığının olmadığı şey, Veikko’yla

konuşmaya devam ederken Oskar'ın yüzünün aldığı bitkin, umutsuz ifadeydi. "Elli'nin sırtındaki kamçı izleri şu ana kadar gördüğüm en kötü izlerdi, bir tanesi hariç."

Luukas'ın oğlu olduğunu ve büyücü olduğunu hatırladığım Veikko dudağını ısırıp beni süzdü. "Tamamdır. Hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Zaten daha büyük sorunlarımız var."

Luukas oğlunun sırtına vurdu. "Şehirde bir şeyler öğrenebildin mi?"

Aira nemli bir bezle ellerindeki hamuru silerken tekrar yere oturdu. "Muhafızların şehir duvarındaki deliği tıkadıklarını sanıyordum. Başka bir yerden mi girdin?"

Veikko gülümsedi, ona büyüleyici bir serseri havası katan iki dişinin arasındaki küçük boşluğu ortaya çıkarttı. "Bir delik daha açtım. Lantinen Yolu'ndaki bir ara sokağa çıkıyor. Çöp yığınının içinden sürünmen gerekiyor ama öyle olunca da deliği fark etmeleri zorlaşıyor." Islak kahverengi saçını gösterip kirli çamaşırları—herhâlde pis kıyafetleriydi—Aira'ya doğru salladı, o da yüzünü buruşturdu.

Luukas, Veikko'nun omzunu sıktı. "Yani? İyi bir kış mı geçireceğiz kötü mü?"

Veikko'nun gülücüğü soldu. Boğuk sesiyle, "Tüm kasaba bundan bahsediyor," dedi. "Yerlerin donduğunu ve bahçelerin mahvolduğunu söylüyorlar. Ve tüm rahipler de yeni Valtia'nın eski Valtia'nın yasını tutmak için taç giyme törenini ertelediğini söylüyor."

Midem altüst oldu.

Oskar kaşlarını çattı. “Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?”

Bulanık gözlü kadın başını sağa sola salladı. “Ama belki de eski Valtia gerçekten ölmemiştir.” Hamurlu elleri su hendeğinde gezindi. “Bence İhtiyarlar yönetimi ele geçirmek için Soturi istilasını uydurdular. Valtia’yı bir yerlerde zincire bağlamışlardır. Ona kötü şeyler yapıyorlardır.” Sesi yükseldi. “Demedi demeyin, artık başa İhtiyarlar geçti. Zaten vakit kolluyorlardı!”

Herkes ona bakmaya çekindiğinde ilk kez böyle patlamadığını anladım. Maarika, omzuyla nazikçe kadını dürttü. “Josefina, sus artık. Valtia böyle bir şey yapmalarına engel olacak kadar güçlü.”

Josefina başını sağa sola salladı, beyazla karışık sarı saçları savruldu. Boğulur gibi bir sesle, “Muhtemelen Saadella da bir yerlere hapsedilmiştir,” dedi. “İhtiyarlardan beklenir. Beklenir.” Düşüp bayılacakmış gibi Maarika’ya yaslandı ve Oskar’ın annesi de alını terle kaplansa da yaşlı kadını tuttu. Ateş büyücüsü olduğundan şüphelenerek Josefina’ya iyice baktım, özellikle de Aira’ya hava gelsin diye tuniğini sallayarak irkilip geri çekildiğinde.

“Valtia’nın ölümü duyurulduğunda şehirdeydim,” diye belirttim. “İhtiyarlar yeni Saadella’yı aramaya gitmişlerdi. Eski Valtia yaşıyor olsaydı, böyle bir şey yapmazlardı.”

Veikka, “Doğru, her gün onu bulmak için dolaşıp duruyorlar,” dedi. “Ailesine karşılığında bir servet vade ediyorlar. Ödülü iki katına çıkarttılar.” Gözleri Oskar’ın

gözlerini buldu. “Ama o hâlde, yeni Valtia’nın sorunu ne? Hava insanın canını yakacak kadar soğuk! Neden bizi ısıtmıyor?”

Oskar’a baktım. “Yabandayken de ısıyı hissediyor musunuz?”

Hafifçe tebessüm etti. “Herhâlde şehirdeki gibi değildir. Burada gerçekten kış oluyor ama bu seneye kadar aşırı soğuk olmasını önlemişti.”

İçim suçluluk duygusuyla dolup taşı. Oskar’ın sıcağa ihtiyacı vardı. Olmadan acı çekiyordu. Aira ayağa kalkıp diğer yanından Oskar’a sokuldu. Elini kolunda gezdirdi. Oskar, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Parmaklarının kolunda gezinmesini izleyip ona bir şeyler sunabilmeyi dilerken göğsüm sıkıştı.

Aira, “Peki ya,” diye başladı. “Peki ya yeni Valtia kederinden öldüyse? Ya bu nedenle sıcak olmuyorsa?”

Veikko, ona da dokunmasını umuyormuş gibi Aira’ya biraz daha yaklaşarak, “Dedikodulardan biri bu yönde,” dedi. Aira’nın ateş büyücüsü olduğunu düşündüm, pek hissedemesem de bir sıcaklık yayıyordu. “Halk neden eski Valtia’ya cenaze töreni yapılmadığını da neden yenisine taç giydirilmediğini de merak ediyor. Hiç iyi değil... Özellikle de güneydoğu kıyılarında gemiler görülmüşken.”

Luukas’ın rengi attı. “Vasterut’ta mı?” Başını sağa sola salladı. “Dua edelim de Motherlake hemen dunsun. O Soturi piçleri pes etmemiş. Valtia donanmalarının bir kısmını mahvetmiş olabilir ama ellerindeki tek güç de bu değildi.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum. “İmparatorlukları ne kadar büyük ve ne istiyorlar?” Bunların hepsi rahiplerin başından savdıkları, bana hazır olduğumda, gerçekten bilgiye ihtiyaç duyduğumda bileceğimi söyledikleri sorulardı.

Luukas kahkaha attı. “Ne mi istiyorlar? Bakır. Mahsul. Et. Köle. Alabilecekleri her şeyi. Son on beş senedir de kıyılarımıza dadandılar, her sene birkaç saldırı oluyordu ama hepsi o kadardı. Vasterut’u ele geçirdikleri güne kadar organize olamamış kabilelerden ibaret olduklarını söyleyebilirdim, bir imparatorluk değil.”

Usulca, “Ama eskiden oldukları şey bir yana, artık toprak peşindeler,” dedim. Haberin tapınağa vardığı günü hatırlıyordum, bana da Mim’in keskin kulakları ve gözleri sayesinde ulaşmıştı. Vasterut elçisi Valtia’nın yardımı için yalvarmıştı ama ihtiyarlar onu huzuruna bile çıkartmadan gerisin geri göndermişlerdi.

Veikka, “Doğru,” dedi. “Yakında sıranın bize geleceğini bilmemiz lazımdı.”

“Ama Valtia donanmalarını yerle bir etti.” Şahlanan dalgaları, şiddetli gök gürültüsünü ve her şey olurken bana tutunan Mim’i hatırlayarak elbisemin kol kısmından sarkan sağ elimdeki acıyan parmaklarımı kıpırdattım. “Elbette tekrar denemeden önce durup düşünmelerini sağlar.”

Gözlerini ateşe diken Oskar, “Başımızda bir Valtia olmadığını fark etmezlerse,” dedi.

Josefina, “Valtia yoksa kendimizi şimdiden köle olarak sunsak da olur,” diye feryat etti, yapışkan, kahverengi

hamurla kirlenmiş ellerini saçında gezdirdi. “Rahipler bizi kurtarmaz. Onlar ancak kendilerini kurtarmaya bakarlar.”

Luukas, “Ve bizim ordumuz da yok,” diye ekledi. Başını sağa sola salladı. “Bir gün bunu diyeceğim hiç aklıma gelmemişti ama umarım tapınaktaki İhtiyarların bir planı vardır.”

Josefina, “Var tabii ya,” diye fısıldadı, beyazlaşmaya başlayan saçları kafasına yapışmıştı. “Hep bir planları var zaten.” Hıçkırmaya başlayınca Maarika kolunu zavallı kadının omzuna dolayıp onu ayağa kaldırdı, sonra da mağaranın ön tarafındaki küçük bir barınağa götürdü.

Arkalarından bakarken zorla yutkundum. Josefina bir konuda haklıydı: Artık yönetim İhtiyarlardan soruluyordu. Ancak Kuparilerin bir Valtia’ya ihtiyacı vardı. Tüm benliğimle olmak istediğim kişiye. Olmam gereken kişiye. Ve gerçekten olsaydım, halk, bu mağarada yaşayan garip insanlar bile daha güvende olurlardı.

Ancak ben *hiçbir şeydim*.

Arkadaki tünele doğru birkaç adım attım, bomboş göğsüm umutsuzlukla dolmuştu. “Be-benim gidip...” Bir mazeret uydurmaya çalışmak çok fazla gelince elimi tünele doğru sallayıp öne atıldım, gözyaşlarım görmeme engel oluyordu. Raimo’yu bulmam gerekiyordu. Ne yapabileceğimi bana söylemesi gerekiyordu. Bir fark yaratırsam, o fark neydi? Ben halk için yaratılmıştım; bu, Saadella olduğum her gün kalbime kazınmıştı. Raimo, hiçbir şeyin değişmediği konusunda ısrarcıydı. O hâlde, her şey yerle bir olurken ben nasıl seyirci kalabilirdim ki?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan tuvalet olarak kullanılan odayı, dondurucu nehrin olduğu mağarayı geçmiş ve Raimo'nun inine giden tünele doğru dönmüştüm. Meşale olmadan yol karmaşık ve kapkaranlıktı. Terliklerim ıslak kayaların üstüne kaydı ve hızla aldığım soluğum kulaklarımı doldurdu.

"Elli!" Oskar'm sesi tünelde yankılandı. Ateşin turuncu ışığı karanlığı yendi. "Yıldızlar aşkına, sen ne yapıyorsun böyle?"

O yaklaşırken sert, soğuk tünel duvarına yaslandım, meşalesinden çıkan alevler gölgelerimizi dans ettiriyordu. Sesim çatlarken, "Raimo'yu bulmam gerek," dedim.

Kaşları çatıldı. "Hasta mısın?"

Başımı sağa sola salladım. Ancak sonra Oskar'a kendimle ilgili hiçbir şey söylememem gerektiğini hatırlayınca başımla onayladım.

"Ee, hangisi yani?" Tünelin rutubetli havasında titredi.

"Ben... Ben... Ona bir şey sormak istiyorum. Şeyle ilgili..." Sağ elimi kaldırdım.

Meşaleyi kaldırıp avucuma baktı. "Yanıklarla mı?"

Elimi geri çekip parçalanmış deriye ve sertleşen nasırlara baktım. "Hayır." Çektiğim bu acı tatmin ediciydi. Anlamı çok çalıştıyım. "Aslında..." Yaralı parmak boğumlarıma bakıp aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bir kere kopunca gerçekten yok olacaklarını sanıyor insan. Bir daha hissetmeyeceğini. Ama tam tersi." Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyordu. "Bir parçamken canımı bu kadar acıtmıyordu."

Sadece parmaklarımdan bahsetmediğimi fark ettim. Hayatımdan bahsediyordum. Mim'den. Sofia'dan. Geleceğimden. Görevimden. Hepsi benden koparılmıştı, hiçbirini aklımdan çıkmıyordu.

Yaklaştığı sırada Oskar'ın gözleri karanlıktı. Utanacağımı düşünüyormuş gibi tereddüt ederek kollarını açtı. Ancak o kadar sefildim ki kabul ettim, başımı göğsüne koydum; suratım asık, gözlerim kapalıydı, tüm hayaletlerimin acısı beni yerle bir ediyordu. Uzun saçımı okşayıp bir çocukmuşum gibi beni pırpıpladı. Usulca, "Bu kadar çok acı çektiğini bilmiyordum," dedi. "Çok iyi görünüyordun."

"Raimo'ya ihtiyacım var." Ellerim Oskar'ın tuniğine yapıştı. Her şeyi geniş omuzlarına atmak isterdim çünkü tek başıma taşımaktan yorulmuştum. "Raimo beni hemen başından gönderdi. Bana vermesi gereken cevaplar var."

"Şu anda onu bulamazsın Elli. Her kış ortadan kaybolur, onu tanıdığım günden beri bu böyledir. Onu bulacağını düşünseydim, seni kendim götürürdüm."

Oskar'ın bunu yapacağına inanıyordum. Gözlerindeki hüzünden okuyabiliyordum. Alnımı sert omzuna yasladım, yanmış odun kokusunu, terini, soğuk ve ağır kokan bir şeyi içime çektim. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Her şey paramparça oldu ve ben parçaları birleştiremiyorum."

Oskar'ın kalbi elimin altında gümlüyordu. Kafamı kaldırıp baktım ama yüzü tünelin tavanına çevrilmişti. "Nasıl olduğunu bilirim," diye mırıldandı.

Etrafımı saran kollarını indirince ben de geri çekildim. “Peki, ne yaptın?” diye sordum.

“Önüme baktım,” dedi. “Yaşamaya devam ettim.” Boşta kalan elini uzattı ve tuttuğumda bana baktı. “Canını yaktığına üzüldüm.”

Canını daima yakacak. Gözleri böyle söylüyordu.

Fakat ne yapabilirdim ki? Kendimi mi salacaktım? Çığlık atıp ağlayacak mıydım? Hayır. Benim bir amacım vardı. Henüz buna inanmayı reddedecek değildim.

Gözlerimi koluma silip nefesimi verdim. “O hâlde, sanırım ben de yaşamaya devam edeceğim,” dedim, kelimelerim tünelde yankılandı.

Oskar parmaklarımı sıktı. Elim elindeyken beni tekrar ana mağaraya götürdü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Günler kısıлып karanlık uzarken yaşamaya devam ettim. Ancak Oskar her gece biraz daha ölüyor gibiydi. Gece geç saatlere kadar oturuyor, gözlerini ateşe dikiyordu ama sonunda uykuya dalıyor ve buz da her geceki işkencesine başlıyordu. İzlemesi acı veriyor ve benimle tüneldeki o günden beri konuşmuyor olsa da onu yalnız bırakamıyordum. Üzerime alınmıyordum çünkü kimseyle konuşmamıştı. Sanki tamamen içine kapanmıştı.

Freya'yla Maarika beni saklandığım yerden çıkartalı iki hafta olmuştu; her gün dışarı çıkmış, ortak kullanımındaki ocağın başında kadınlarla birlikte öğle yemeği yemiş, geceleri ateşin başında kâğıt oynayan Oskar'a çay götürmüştüm. İnsanların gözlerine bakıyordum. Gülümsüyordum. Sohbetlerimiz bugünle ilgiliydi; nem

kapmasın diye çizmelerin en iyi nasıl yağlanacağından, eti kürkten layıkıyla ayırmak için bıçağın nasıl tutulması gerektiğinden, mısıra hem elimizde kalanı idareli kullanmamızı hem de doymamızı sağlasın diye ne kadar su katılacağından bahsediyorduk.

Fakat artık aklımızdan çıkmayan daha büyük bir *gün* vardı. Her gün Saadella bulundu mu, neden ailesi onu henüz ihtiyaçlara vermedi, Motherlake'teki buz ne kadar kalınlaştı ve Soturiler Motherlake'e ayak basmaya cesaret etti mi diye konuşup duruyorduk. Ben de diğer herkes gibi cevaplara susamıştım, belki de bu dünyayla ve bu dünyadaki yerimle ilgili öğreneceğim çok fazla şey olduğundan herkesten daha fazla susamıştım. Ancak laf Valtia'ya ve neden bizi ortada bıraktığına gelince mazeret uydurup başka bir şey yapmak için umutsuzca bir çabayla kalkıp gidiyordum, midem başarısızlık ve utancın acı bir karışımıyla çalkalanıyordu.

Bir gün Maarika beni Senja yemek yaparken Kukka'ya bakmaya gönderdi. Küçük kız büyü yapmaya bayılıyordu, kayaların çatlaklarından buz parçaları çıkartıyor, gözlerimin önünde narin dallar gibi büyümesini sağlıyordu. "Anneciğim bana öğretti," diyerek kıkır kıkır gülüyordu. Büyücüler herkes gibi yaşayıp herkes gibi aile kursalardı Kupariler nasıl bir halka dönüşürdü diye merak ediyordum. Ya büyü çocukların nasıl konuşulacağını ve nasıl davranılacağını öğrendikleri gibi, tapınakta rahiplerin katı kurallarıyla değil de ailelerinin gözetimi altında öğrenilseydi ne olurdu diye de. Daha

güçlü mü olurduk yoksa daha mı güçsüz? Aramızda daha fazla mı büyü olurdu yoksa daha mı az?

Senja dönünce barınağa geri dönüp Maarika'yı ateşi yakarken yakaladım. "Oskar yakında eve gelir," diye mırıldandı.

Yanına gidip ateş çukurunun kenarına düz taşlar yığmaya başladım; Oskar mosmor bir suratla titreyerek geri geldiğinde taşların üstüne bir pelerin serebilir ve oturmak için sıcak bir yere kavuşabilirdi. Maarika hareketlerimi yakalayınca dudaklarını sıktı ve "Hep bugün eve dönmeyeceği gün mü olacak diye merak ediyorum," dedi.

Böylesine bir şeyi ortaya koyunca taşlardan biri elimden kayıp çukurun kenarından yuvarlandı ve ayaklarımın hemen ucuna düştü. Maarika usulca gülüp taşı yerden almama yardım etti. "Bunu her gün düşünüyorum ama genelde söylemiyorum."

Şimdi artık ben de bunu düşünüyordum ve bu bana kendimi hiç de iyi hissettirmiyordu. "Oskar çok güçlü görünüyor."

Omuz silkti. "Biliyorum. Ama insanlar yabanda bir anda kayboluverirler. Hep böyle olmuştur." İşime devam edeyim diye oturdu; gözlerinde sıkıntılı, dalgın bir ifade vardı.

"Birilerini kaybetmişsin." Sesim kısıktı; onu yanımdan kaçırmak istemiyordum çünkü Maarika nadiren konuşuyordu.

"Kocamı, yıllar yıllar önce." Gözleri önce gözlerime sonra da uzağa çevrildi. "Av kazası. Ve ondan önce de

ağabeyimle tüm ailesini kaybetmiştim. Kıyıda, doğduğum evde, annemle babamın öldüğü yerde yaşıyorlardı.” Gözden kaçan ağaç kabuklarını alevlerin arasına attı. “Eskiden sık sık onları ziyarete giderdik. Ağabeyimin kızı, küçük Ansa...” Gülümseyerek hızla uzandı, sert parmaklarıyla bir anlığına saçımın uçlarını okşadı. “Saçı seninki gibiydi, güneşte parıl parıl parlardı. Oskar’la kumulların etrafında yarış ederlerdi ve o hep Oskar’ı yenerdi.”

Gülmeye başladığımda kaşlarım kalktı. “Oskar’ın bacakları çok uzun, demek ki o çok hızlıydı.”

Maarika birkaç kere gözlerini kırıp bakışlarını kaçırdı. “Evet, öyle. Çok hızlıydı. Minik, zehir gibi bir kızdı. Freya biraz ona benziyor.”

Çukurun kenarına bir taş daha koyup bekledim.

Maarika sonunda, “Soturiler yaptı,” diye fısıldadı. “Bir gece Motherlake’ten çıkıp geldiler. Değerli olan her şeyi çalıp etrafı ateşe verdiler. Ağabeyimin mükemmel bir hayatı, bir ailesi, güzel bir kızı vardı ama ertesi gün hepsi yok olup gitti. Kora küle döndü. Niye insan yarma inanır, yaşayacağı dakikalar olduğuna kanaat getirir bilmiyorum.”

“Ama sen inanıyorsun,” diyerek ateşi, taşları, barınacağı gösterdim. “Ve Oskar’ın da farklı olmadığını biliyorsun.”

Hafifçe tebessüm etti. “Evet. Umudum var.” Isınan bir taş dokundu. “Ne kadar az olursa olsun tüm gücümle, son nefesimi verene dek de bu umudu koruyacağım.” Gözleri gözlerimle buluşunca ifadesinde yatan mesajı

aldım. Oskar, onun umuduydu. Ailesi, onun hayatının anlamıydı.

Bana hem güveniyor hem de uyarıda bulunuyordu. Oskar'ın büyücü olduğunu biliyor muydu, benim bildiğimden şüpheleniyor muydu? Neden Oskar'ın saklandığını, neden böyle acı çektiğini sormayı çok istiyordum ama benim de sakladığım bir sürü sır vardı.

Usulca, "Bir ailem olsaydı," dedim, "ben de onları korurdum, tıpkı senin yaptığın gibi."

Sabit bakışları üstümdeydi. "Ama şimdilik senin ailen biziz."

"O hâlde, korumak için çabalayacağım aile de sizsiniz. Tek yapabildiğim ateşin başında taş ısıtmak olsa bile."

Maarika kolumu sıktıktan sonra tekrar özel odasına çekildi ve ben de az önce oturduğu yere gözlerimi dikip testini geçtiğimi umdum.

*

Ertesi gün öğleden sonra Freya ile birlikte yan taraftaki karanlık mağaralara gittim. Bir yeraltı kaynağının buz gibi suyu geniş bir su hendeğine akıp tekrar bir kayanın altında kayboluyordu. Yıkamak için çoraplarımı çıkarttık. "Oskar sence iyi mi?" diye sordum, bir önceki akşam sıkıntılar içinde yatması aklımdan çıkmıyordu.

Freya omuz silkti. "Kışın hep huysuzlanır ama bu sene kesinlikle daha beter oldu."

“Ortada huysuzlanmaktan fazlası var,” dedim ve ayağımın altı suya değince irkildim. Sadece sol elimle çamaşır yıkayabiliyordum çünkü sağ elim artık soğuya karşı korkunç derecede hassastı, suya batırdığım ilk anda keşfettiğim bir şeydi bu. Canımı yakmaya bir son vermesi için saatler geçmesi gerekmişti ve tüm o süre boyunca Oskar’ı, buz gibi bataklıklardan döndüğünde nasıl da acılar içinde göründüğünü düşünmüştüm. “Sence hastalanıyor olabilir mi?”

Cevabını duymak için o kadar sabırsızlanıyordum ki dikkatli olmayı unuttum.

Baldırımındaki kızıl ateş izini görünce, “Hey,” dedi. “O ne?”

Hızla elbisemi üstüne çektim. “Sadece bir yara izi işte,” dedim, sesim yüksek ve tiz perdeden çıktı. “Çocukken ateşin yanında yaramazlık yapıp kendimi ocak demiriyle dağlamıştım.”

Freya yüzünü buruşturdu. “Canını fena yakmıştır,” dedi usulca. “Yanık kadar kötü bir şey yok.”

Bana inandığı için yıldızlara teşekkür ettim. “Evet. Bir daha asla o kadar aptalca bir şey yapmayacağım.”

Ben buz gibi sudan dolayı titrerken Freya garip bir şekilde eğleniyordu. İşimiz bitince barınağa döndük, iki sepet alıp yakacak çalı çırpı toplamak için tekrar yola koyulduk. Sağ elimi soğuktan ve rüzgârdan koruyabilmek için üç kat yüne sardım, bir çift eldivene sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Mağaradan çıktığımızda Aira ve babasıyla karşılaştık. Kara, çalı gibi sakalı, tek kaşının ortasından geçen bir yara izi olan ve

hatırladığım kadarıyla nemli yapraklarla ateş yakabilen Ismael... Aira bir testere taşıyordu ve Ismael'in elinde bir ip dolusu balık vardı. İkisi de acıtıcı derecede soğuk havaya rağmen ince pelerinler giymişlerdi.

Veikko da yanlarındaydı; kalın, kürklü bir pelerine sarınmış, ellerine kalın eldivenler geçirmişti. Onlara, "Bu sefer ön kapıdan girdim," diyordu. "Şehirde sebze kıtlığı var, muhafıza bir poşet patates verince beni direkt içeri soktu!"

Ismael surat astı. "Gittikçe daha da kötüleşiyor," dedi. "Yakında şehirdekiler buraya gelip *bizi* yağmalayacaklar!"

Veikko ipe dizili balıklara baktı. "Şehirdekilerin çoğu kendine bakmaktan aciz. Kolaya alışmışlar. Sıcak havayla, bollukla şımarmışlar. Şimdi ellerinden alınınca öksüz yavru kuşlara döndüler." Kaşlarını kaldırdı. "Anneleri dönene kadar aç bir sansarın yuvalarını bulmaması için dua etmeliler."

"O sansarın gemisiyle kılıcı varsa, fark yaratmaz," dedi Aira dudak bükerek.

Freya ile birlikte mağaranın girişini gözlerden saklayan yüksek, dik duvarların olduğu ortadaki açık alanda onlarla buluştuk. Aira bana gülümsedi. Herhâlde Oskar'ın bana diğerlerine davrandığından daha farklı davranmadığını anlamış olmalıydı ve artık beni romantik umutlarına karşı bir tehdit olarak algılamıyordu. Ne zaman onu düşünsem göğsümde artık alıştığım bir sızı oluyordu ama ben de Aria'ya gülümseyerek karşılık verdim. Onlara, "Kıtlık varsa, tapınaktakiler

bolca istifledikleri yiyecekleri insanlarla paylaşmıyorlar mı?" diye sordum. "Kendi bahçelerinden bir sürü mahsul alıyorlar. Bir şeyler yetiştirmek için de büyümlü güçleri var."

"Tapınak hiçbir şeyi paylaşmıyor," dedi Veikko kaşlarını çatarak. "Şu anda oraya kapanmış durumdalar. Sadece İhtiyarlardan birkaçı kasabada dolaşmaya cesaret ediyor."

"Çünkü halk onlardan korkuyor." Aleksi ile Leevi yürürken nasıl da onlara yol verdiklerini hatırladım. Eskiden büyülenerek ve saygı duyarak yaptıklarını sanıyordum ama artık diğer birçok konuda olduğu gibi bunda da yanıldığımdan endişeleniyordum.

Ismael sakalını kaşıyarak, "Öyle," dedi. "Kimse yanlarına yaklaşmıyor. Ama insanlar iyice acıkınca, çaresizlik korkuyu yenecek."

Veikko, "Şimdiden başladı," dedi. "Dün pazarda yiyecek fiyatları nedeniyle bir isyan çıktı, rahiplerin değış tokuşta kullanılabilecek bakır tapınağı istiflediğı söylentisiyle de işler iyice çığırından çıktı. Birkaç kişi tapmağı yağmalamaları gerektiğini bağıra bağıra söylüyordu."

Başımı sağı sola salladım. "İhtiyarlar bakır tükenecek diye endişe ediyorlar."

Aira, "Ama neden rahipler bunu bu kadar önemsiyor ki?" diye sordu. "Bana kalırsa, kasaba konseyi daha çok endişelenmeli."

"Çünkü bakır..." Aniden dünyanın en ince buz tabakasına adım attığıımı fark ettim. Aira, Ismael ve Veikko

bana meraklı meraklı bakıyorlardı. “Ben... Hanımımın kahvaltısı için fırından poğaça alırken tapınak mutfağında çalışan hizmetçilerin bakırın Kupari büyüsunün kaynağı olduğunu söylediklerini duydum.”

Ismael, “Raimo da bir keresinde o kadarını söylemişti,” dedi, diğerleri dikkatlerini ona verince neredeyse rahatlayarak omuzlarını düşürecekdim. Ancak sonra ekledi, “Ama İhtiyarların bakırın tükenmesinden endişe ettiğini nereden biliyorsun Elli?”

Çok fazla şeyi ortaya koyduğumdan korkunca yüzüm yandı. “Ka-kasabadayken hanımımın kocası... İhtiyarlarla bir iş yapmıştı ve... tapınakta yemek yemişti. Besbelli orada konuşulmuş. O gece hanıma söylerken duydum.”

Aira, “Sen de ne ilginç şeyler duymuşsun öyle,” derken gül dudakları şüpheyle kıvrıldı.

Veikko, “Mantıklı geliyor gerçi,” dedi. “Şu madenciler mağaramıza girmek için çırpınıyorlardı. Ve bir gün geri dönecekler.”

Ismael’in biraz midesi bulanmış gibiydi. “Madem bakıra bu kadar değer veriyorlar, o hâlde yanlarında rahipleri de getirebilirler.” Omzumun üstünden günlük işlerine devam eden onlarca ailenin olduğu mağaraya baktı. “Sanırım kasaba biraz karıştığı için memnun olmalıyız. Umarım bir süre hepsini oyalar.”

Veikko, “Yeterli gelmeyebilir,” dedi. “Kapıdaki iki muhafızın konuşmalarına kulak misafiri oldum, acayip bir şeyler anlatıyorlardı.” Etrafımızda buz gibi bir rüzgâr eserken kürklü pelerinine sarılıp öne uzandı.

“Teki bir rahibin ona bir mesaj gönderdiğini iddia etti, Valtia’yı bulmasını istiyormuş.”

Tüylerim diken diken olurken Aira kahkahayı basıverdi. “Ne? Sanki sokaklarda dolaşıyor da?”

Veikko omuz silkti. “Kederinden kafayı sıyrıp kaçtığını söylüyorlardı. Yabana kaçmış olabileceğini düşünüyorlar.”

Ayak ucumdaki taşların üstüne kusacağımı sandım. Yüksek sesle, “Ama çılgınlık bu,” dedim. “Nasıl böyle bir şey yapabilir ki?” Sesim titreyince yutkunarak toparlandım. “Anında tanınır.”

Ismael başıyla onayladı. “Belki. Kendini nasıl gizleyebileceğimi anlamak güç, özellikle de aklı yerinde değilse. Bana sorarsanız, biraz korkutucu bir düşünce.”

Veikko, “Kesinlikle öyle,” dedi.

Aira gözlerini devirdi. “O kadar büyüyü saklayamazsın.”

Oskar’ın yüzü aklıma geldi. Hızla, “Katılıyorum,” dedim. “Özellikle de dengesini yitirdiyse. Bence o muhafız arkadaşıyla kafa buluyordu.”

Freya güldü. “Şehirden gelen hikâyeler her geçen hafta daha da saçma oluyor. Hadi, Elli. Gitmemiz lazım, yoksa karanlık çökmeden geri dönemeyiz.”

Oradan bundan daha hızlı kaçamazdım. Yürürken beni korkularımdan koruyabilecekmış gibi pelerinine sıkıca sarındım. Bataklığa giden dik yokuşu çıktıktan sonra batıya dönüp Motherlake’e bakan bir tepedeki ağaçlık alana gittik. Tüm bu zaman boyunca kendimi haklı olduğuma, muhafızın acımasız bir şaka yaptığına

inandırmaya çalıştım. Tabii ki İhtiyarlar öldüğümü düşünüyorlardı. Tabii ki peşimi bırakmışlardı. Tabii ki gerçek Valtia olmadığımı fark etmişlerdi. Fakat sonra aklıma Raimo'nun ne dediği geldi: *Hiç anlayamamışlar!* Kuru dalları toplarken korkumu bastırdım.

Gün ışığı solarken buz gibi hava yanaklarımı sızlatıyordu. Henüz kar yağmamış olabilirdi ama kış dişlerini derine gömmüştü. Hayatımda hiç bu son haftalarda üşüdüğüm kadar üşümemiştim. Tapınaktayken hava hep rahat ettirecek kadar sıcak ya da soğuktı. Ancak o zamanlar ne kadar şanslı olduğumuzu daha yeni anlıyordum; parmaklarım kaskatı kesildiğinden kanımın donmaya başladığından emindim ve küçük parmağımla yüzük parmağımın kökü büsbütün uyuşup canımı yakıyordu.

“Ee, teorin ne?” Freya, sepetlerimizi doldurup mağara doğru yola koyulduğumuzda sordu.

“Teorim mi?”

“Eski Valtia hakkında. Sence öldü mü?”

Hüzün içimi bıçak gibi yardı. “Evet,” diye mırıldandım. “Bence öldü.”

“Ben emin değilim. Öldüyse neden yeni Valtia kendini halka göstermiyor? Sence cidden delirmiş midir?”

Yine midem ağzıma geldi. “Neden burada insanlar bunu bu kadar kafalarına takıyorlar?” diye patladım. “Isı yüzünden mi? Valtia'nın yaban için yaptığı tek şey bu, değil mi?”

Freya sessiz kaldı, dönüp ona baktığımdaysa somurtuyordu. “Biz de Kupariyiz,” dedi, sesi titriyordu. “Sırf buradayız diye Kupari olmadığımızı söylenemez.”

Onu incittiğim için rengim attı. Sofia'nın yabana gidip şehir duvarları dışında kalan tebaasıyla görüşmek için İhtiyarlarla tartışması geldi aklıma. "Tabii ki siz de Kuparisiniz! Ben öyle demek..."

"Ama şehirdeki herkes haydut olduğumuzu düşünüyor, değil mi? Bize gitmemizi söylemeye geldiklerinde madenciler de öyle demişlerdi. Hırsızlar demişlerdi. Hepimizi aynı kefeye koymuşlardı." Dudakları gerildi. "Sig'in onları yaktığına seviniyorum!"

Ardına dek açılan gözlerimi ona diktim. "Sig onları nasıl yaktı ki?"

Dudağını ısırıdıktan sonra gizli bilginin ışığında sıırttı. "Onun büyüğü gücü var."

"Mağarada büyüğü gücü olan birçok kişi var." Son birkaç hafta içinde hepsiyle tanıştığımı sanıyordum ve hiçbiri o kadar da güçlü görünmüyordu. "Hangisi o?"

Başını sağa sola salladı. "Madencilerle kavga ettiğinden beri Sig ortalarda yok. Birkaç büyücü o olaydan dolayı kızgındı, Valtia'nın ve İhtiyarların dikkatini çekeceğini düşünüyorlardı. Bu nedenle Sig ile birkaç arkadaşı mağarayı terk ettiler ve bir daha da geri dönmediler. Ama inan bana, hiç kimse ateşe onun gibi hükmedemez. O ateşten *yaratılmıştır*."

Mim'in mutfakta çalışan hizmetçi Irina'dan duyduğu dedikodular demek ki doğruduydu. Mağarada yaşayanlar arasında gerçekten de güçlü bir ateş büyücüsü vardı. "Ateş büyüsüne bu kadar yatkınlığı varsa o hâlde neden tapınakta değil de yabanda?"

"Neden tapınakta olmak istesin ki?"

“Ayrıcalıklı bir hayat yaşamak ve Valtia ile Kupari halkına hizmet etmek için? Böylesine güçlü bir büyücü kesinlikle çırak olarak seçilir, bir gün rahip olacağının da garantisi verilirdi. Neden bunun yerine yabandaki bir mağarada yaşamak istesin ki?” Bu haftalardır sormak için ölüp bittiğim bir şeydi.

Freya’nın küçük suratı gerildi. “Öncelikle iğdiş edilmek ve kel kalmak istemediği için olabilir mi?”

“İ-iğdiş mi?” Kauko’yla işlediğimiz derslerden birini, erkek atların daha kolay kontrol altına alınabilmesi için bu işleminden geçirildiğini hatırlayınca midem altüst oldu.

Freya örgülerini sallayarak öne doğru eğildi ve kumpas kurar gibi kısık bir sesle konuştu. “Yani, onlar oğlanların...”

Elimi havada salladım. “Tamam. Anladım.” Çırakları ve genç rahipleri düşündüm, birçoğu normal bir adam kadar uzun boyluydu, çoğunun sesi yüksek perdeden ve inceydi. Seneler içinde gördüğüm, ailelerinden alındıktan sonra tapınağa getirilen tüm küçük çocukları düşündüm. Bir de Niklas’ı, Aleksi onu içeri taşımadan önce bir arabanın çarptığı çocuğu. Aleksi, tapınağa varabilmek için acele ettiğini söylemişti ama ya aslında kaçmaya çalışıyorduydu? Seneler içinde gördüğüm her şey, çok daha uğursuz bir tonla aklıma üşüştü. Anlamadığım sebeplerle Oskar’ı ve donan kirpiklerini düşündüm. O nasıl rahipler tarafından bulunmamıştı?

Kız kardeşinin gözlerinin içine baktım. “Bu kamptaki büyücüler şehirden kovulmadılar, değil mi? Tapınağa

hizmet etmek yerine burada yaşamayı tercih ettiler. Gizleniyorlar.”

Bunu düşünürken Freya ağzını eğdi. “Bazen yaşı büyük çocuklar büyü yapabildiklerini keşfedip bulunmadan kaçıyorlar. Ama bazen anne babaları neler yapabildiklerini görüyor ve...” derken kaygan bir zeminde olduğunu fark etmiş gibi silkindi. “Oskar sence bize akşam yemeği için ne getirecek?” diye sordu, mağaraya açılan, iyice gizlenmiş kayalık yolda hızlanarak.

Ancak ben kendimi daha fazla tutamıyordum. “Oskar da büyücü, değil mi?”

Freya durdu, ince parmakları sepetinin sapını sıkıca tutuyordu. “Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum ama yalan,” diye parladi.

“Freya,” dedim, Mim’in saçımı yıkatmamak için direndiğimde kullandığı tonu sesime yansıtmaya çalıştım. “Onu gördüm. Dün gece.” *Her gece*. “Uyurken yüzü buzla kaplıydı.”

Gözleri öfkeli yaşlarla parlıyordu. “Kimsenin bilmesini istemiyor. Söylememem için bana söz verirdi.” Şimdi de muhtemelen ona ihanet etmiş gibi hissediyordu.

“Kimseye söylemeyeceğim,” dedim. “Benim için yaptığınız her şey için size minnettarım. Ona ya da ailene zarar verecek hiçbir şey yapmam. Bunu zaten biliyorsun.”

Elinin tersiyle yanağını sildi. Hâlâ öfkeli gelen sesiyle, “Keşke insanlara söylese,” dedi. Sanki yetişkin bozayının yavru kardeşiydi. “Neden hâlâ sakladığını anla-

mıyorum. Sig saklamıyor. Biz birleşirsek Valtia kadar güçlü oluruz diyor.”

Bu kadar şeyi ortaya dökünce artık şaşırıp kaldığımı gizleyemedim. “Biz mi?”

Yanakları pespembe oldu. “Oskar bana bu konuda konuşmamamı tembihledi. Ama... Ben de biraz ateş büyüsü yapabiliyorum.” Dudağını ısırды. “Sig’in yapabildiği gibi değil gerçi.”

“Sig Valtia’yı alt edebileceğini mi sanıyor?” Bunu söylerken sesim çatladı. Hırsızların mağarasının duyduğum kadar tehlikeli olduğuna inandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum bir de. Artık inandığımdan da tehlikeli olduğunu fark etmiştim. “Herhâlde şaka yapıyor?”

Freya’nın bu hayatta aşağı yukarı on yıllık bir tecrübesi olabilirdi ama besbelli çok şey öğrenmişti. Yüzüme şöyle bir bakıp gülümsedi. “Şaka yaptığına eminim,” dedi kıkır kıkır gülerек, yerin altına girmeye başladığımızda da hoplayarak yürümeye başladı. “Sig böyle komiktir işte.” Köşeden döndüğümüzde ağzı açık kaldı. Mağaranın önündeki direğe birkaç at bağlanmıştı.

“Ne oldu?”

“Hadi!” deyip sırtarak kolumdan çektişirdi.

Kalbim hızla çarparken Freya’yla birlikte mağaranın ön kısmına gittim. Ortada bir kalabalık toplanmıştı. Genç bir adam ortak kullanımdaki ocağın üstünde duruyordu. Oskar’ın akranı gibi duruyordu ama birbirlerinden öyle farklıydılar ki. Orta boyluydu, belki benden iki karış daha uzundu ve Oskar’dan bir karış daha kısaydı.

İnzivaya çekilmiş bir yardımcı kadar beyazdı, sanki hiç gün ışığı görmemişti. Elmacık kemikleri o kadar keskindi ki birini kesse yeri ydi. Kısacık kesilmiş saçı, etrafını saran ateşin ışığında parlayan altın rengiyle karışık beyazımsı sarıydı. Çoğu insan pelerin ya da en azından kalın, uzun kollu tunik giyerken bu adam üstsüzdü, sadece zayıf belini saran kemeriyle bir pantolon giymişti ve ayaklarında deri çizmeler vardı. Vücudu muntazamdı, uzun kemiklerinin üstündeki kasları belirgindi. Gözleri karanlık, iki siyah-kahverengi noktaydı, parlamayan tek yeri de gözleriydi. Kolları açıktı ve bir tür konuşma yapıyordu, sesi öyle bir yankılanıyordu ki henüz ne dediğini anlayamamıştım.

Freya, “Bu o!” diye feryadı bastı. “Sig geri dönmüş!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kalabalığa yaklaştığımız sırada karnım kasıldı ve Sig'in, "Saldırmanın vakti geldi! İşte size fırsat," dediğini duydum.

Şaka yapar gibi bir hâli yoktu.

Etrafındaki insanlar homurdandılar. Adamlardan biri, "Kış geldi artık!" diye bağırdı. "İlkbahara kadar erzak yetsin diye uğraşsak daha iyi!"

Sig gülümsedi, koyu gözleri parlıyor gibiydi. Adama, "Ama kışın geri kalanını tapınakta geçirebilirsin," dedi, sesi erimiş bakır gibi yumuşaktı. "Son birkaç haftamı şehri keşfederek, dedikoduları dinleyerek geçirdim. Söylediklerimi dinleyin, Kayanın Üstündeki Tapmak'ta bir dünya yiyecek var."

Arkadaki Josefina, "Ama senin önerdiğin şey resmen intihar!" diye haykırdı. "Valtia yanındaki rahiplerle bizi yerle bir eder."

Sig başını sağa sola salladı, o öz güven dolu gülüş hâlâ yerli yerindeydi. “Ortada bir Valtia olsaydı, belki. Ama nerede? Neden kendini göstermiyor? Kış sığağı hiçbir yerde görülüyor. Tapınak Valtia’nın öldüğü günden sonra kapılarını kapattı ama rahipler hâlâ her gün dışarı çıkıp Saadella’yı arıyorlar. İhtiyarlar halka Valtia’nın yas tuttuğunu söylüyorlar ama sokaklar delirip kaçtığı söylentisiyle çalkalanıyor.”

Senja, “Rahiplerin yalan söylediğini düşünerek hayatını mı ortaya koyacaksın?” diye sordu.

Hayal görmüyordum, gözleri gerçekten de parlıyordu. Koyu renkli göz bebeklerinin içinde alevler oynayıyordu. “Aynen öyle,” dedi. “Kim benimle geliyor?”

En önde duran Aira, “Sayıca yeterli değiliz,” dedi. “Tapmak ağzına kadar *eğitilmiş* büyücülerle dolu. Şehre bir grup hâlinde girmeyi düşünmeden önce bile sayımızı artırmalıyız, nerede kaldı tapınağı ele geçirmeye çalışmak.”

Ağzım açık kaldı. Tapınakta İhtiyarlar hariç otuz tane rahip, otuz tane çırak ve bir ordu yardımcı vardı, hepsi de orayı ölümüne savunmaya niyetliydi. “Sayıca acınacak derecede azsınız!” diye patladım.

Sig’in başı aniden bana çevrilip yorumu yapan kişiyi arayınca irkildim. Bakışları üstümden akıp gidene dek nefes almadım. Gergin geçen birkaç saniyenin ardından Sig, “Belki onlar sayıca bizden üstünler ama rahipler tembel ve yumuşak,” dedi.

Kollarını kaldırdı ve birbirinin eşi iki ateş topu ortaya çıkıp avuçlarının üstünde dolandı. Kalabalıkta

hayranlıkla mırıldananlar oldu. “Gerçek zorluk nedir bilen insanlara meydan okuyamayacak kadar lükse alışmışlar.” Kollarını indirmesiyle alevler ellerinden fışkırıp erkeklerin kâğıt oynamak için toplandıkları geniş ateşin üstüne indi. Havaya parıltılar saçılınca küçük bir kız çığlık attı. Ağzım açık kaldı. Hayatımda Valtia hariç hiç kimsenin yoktan ateş yarattığını görmemiştim.

Bugüne kadar görmediğim bir başka genç adam ocağın üstüne çıktı. İnce, yazlık bir tunik giyiyordu ve uzun, kırmızıya çalan sarı saçını dağınık topuz yapmıştı. “Harekete geçmek için mükemmel bir an olduğu konusunda Sig’e katılıyorum,” dedi, derinden gelen tiz sesini duyunca onu daha önce mağaranın dışında duyduğumu anladım: Oskar’ın Jouni diye seslendiği kişiydi. Gergin bir şekilde avuç içlerini pantolonuna sildi ve Sig başıyla onaylayınca sırtıttı. “Henüz ilk kar yağmadı, yani bence...”

Arkamızdan kısık, kalın bir ses, “İlk kar bu gece yağacak,” dedi. Oskar, ağzına kadar dolu av torbasıyla barınağımızın yanında duruyordu. Kalın, kürklü pelerinini giymişti; kapüşonu saçını örtüyordu. Ancak kalabalığa doğru yürüyüp Freya’yla yanımızda durduğunda gözlemini görebiliyordum, granit gibi sertti.

Kapüşonunu yüzünden çekip Sig’le Jouni’yi saran gruba baktı. “En az birkaç parmak tutacak.” Bakışları Jouni’ye kondu. “Ee, sen ne önerecektin?”

Jouni’nin şevki kırılmış gibiydi. “Boş ver,” diye mırıldandı.

Diğer yandan Sig’in midesi bulanmış gibiydi.

Dolgun dudaklarını büzdü. “Ufak bir kar fırtınasından mı korkuyorsun Oskar?”

Oskar tek kaşını kaldırdı. “Ben daha çok ötümden esip gürleyen aptallık fırtınası için endişeleniyorum.”

Ocağın tepesinden inip kalabalığı yarararak ilerlemeye başlarken çenesi gerilen Sig’in etrafındaki insanlar duyulacak şekilde kesik nefesler aldılar. Sendeleyerek geriye çekilirken Oskar’a çarptım, o da elini omzuma atıp beni kenara çekti, Sig’in yolundan uzaklaştırdı. Sig yaklaşırken duman ve garip, metalik kokusunu aldım; demirci ocağından yükselen kokuları andırıyordu.

“Madenciler henüz buraya gelmediler diye hiç gelmeyecek değiller,” dedi. “Bu mağaranın güneydekilerle yiyecek karşılığı takas etmekte kullanacakları bakırla dolup taşıdığını biliyorlar.”

Ismael’in bana baktığını fark ettim, sanki bir kez daha bildiklerimi yumurtlayacak mıyım diye merak ediyordu. Bu sefer sessiz kaldım. Sig’e kasabaya ya da tapınağa saldırmaması için bir sebep daha vermek istemiyordum, gerçi görünüşe göre ihtiyacı olan tüm sebeplere sahipti.

“Çaresizlikten kıvrandıklarında madenciler geri dönecekler, yanlarında muhafızlar olacak ve belki de rahipler.” Çok fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi Oskar’ın birkaç metre ötesinde durduğu hâlde Sig’in sesi kısıktı. “Artık an meselesi.”

Veikko’nun ona rahiplerin de kayıp, aklını yitirmiş Valtia’yı aramak için yabana gelebileceklerini söylememesini umarak nefesimi tuttum ama ona fırsat kalmadan

Oskar konuştu. “İşte bu nedenle de evlerimizi korumalı ve imkânsız hayallere kapılıp yabanda avarelik etmemeliyiz.”

Ruuben, kolunu Senja’ya dolayarak, “Haklı Sig,” diye seslendi. “Burası kış için güvenli. Şimdilik bu işin peşini bırakalım.”

Sig’in burun delikleri kabardı. Usulca, “Oskar,” dedi. “Böyle yaşamak zorunda kalmamalıyız.” Sesini daha da kısıtı. “Saklanmak zorunda kalmamalıyız. *Hiçbirimiz saklanmak zorunda kalmamalıyız. Bir şeyleri değiştirmek istiyorsak, bu kez şansımız var.*” Gözlerinde alev alev yanan yumuşak bir ifade vardı, yalvarıyor gibiydi. *Oskar’ın ne düşündüğünü umursuyor.*

Ama Oskar’ın bakışları buz gibi ve sertti. “Ben saklanmıyorum. Hayatıma devam ediyorum.”

“Buna hayat dersen...” Sig gözlerini devirdi ama gözleri bastırmakta güçlük çektiği duygularla parladı. “Sen ödleğin tekisin. Zaten hep öyleydin.”

Oskar’ın yüzü sakindi, parmaklarını serbest bırakmıştı. “Huzur istiyorsan, kal. Yoksa git. Buradaki kimse senin savaş çıkartmana yardım etmek istemiyor.”

“Biz savaşmak için yaratıldık Oskar ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.” Sig yavaşça topuklarının üstünde döndü, solgun teni mağaranın serin havasında pürüzsüz görünüyordu. Kalabalığa, bıkmış yüzlere, gerilmiş dudaklara, kaskatı omuzlara baktı. Bir anlığına gözleri gözleriyle buluştu. Bakışı tenimi dağılayan alevdi, dış kabuğunu yakıp içimde neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Başını eğdi. “Sen yenisin.” Bir adım daha yaklaştı. “Adın ne?”

Etrafımdaki hava aniden ısındı, sonra da yakıcı bir hâl aldı ve Freya yüzünü ekşitip uzaklaştı. “Kes şunu Sig!” diye inledi.

Bir kez daha sıcaklığı bir düşünce gibi hissediyordum, gerçekten ısıtıcı değeri yoktu. Orada olduğunu biliyordum ama beni terletmiyordu. “Adım Elli.”

Koyu renkli gözleri yavaşça vücudumu ve yüzümü taradı. “Sen buz büyücüsü müsün?”

Ne? Neden bana bunu soruyordu ki? “Ben...”

Oskar aramıza girerek, “O, benim korumam altında,” dedi, huzursuzluğu soğuk havayla birlikte üstünden akıyordu.

Sig güldü ama gergin ve acı bir gülüştü bu. “Ah, Oskar. Kimse bana kendine bir kız bulduğunu söylememiştii.”

Karnım garip bir şekilde kasılırken Oskar’ın yüzüne bakmak için kenara çekildim. “Sig, git. Çabuk.”

Sig sırtarak bir adım geri çekildi. “Şu öfkenden kurtulacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum. O zaman eğleneceğiz, senle ben.”

Oskar, “Sana *git* dedim!” diye gürledi.

Sig dikkatini tekrar bana verdi. “Tanıştığıma memnun oldum Elli. Sıcak kalmaya çalış.” Sırıttı. “Ama sanırım sen soğuğa meraklısın, öyle değil mi?” Anlık bir bakışmanın ardından mağaradan çıkıp soğuğun ortasına adım attı, sanki onun için yarı çıplak yürümek gayet doğal bir şeydi. Gün ışığı üstüne düştüğünde ensesinden beline kadar inen gümüşü yaraları gördüm. Oskar, *Elli'nin sırtındaki kamçı izleri şu ana kadar gördüğüm en kötü izlerdi, bir tanesi hariç*, demişti.

Bir kısmı ince tunikler, bir kısmı ise Oskar'ınki gibi kalın kürkler giyen en az sekiz genç adam ve kadın Sig'in peşinden mağaradan çıktılar. Sig atlardan birine binerken, "İçinizden biri bu korkağın mağarasından uzaklaşmak istiyorsa, biz kuzeybatı tepesindeki kumullarda olacağız," dedi.

Mağara normal nemli, serin havasına döndü ve insanlar da akşam yemeği hazırlıklarına dönerlerken gergin bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başladılar. Jouni, onlara katılmayı düşünüyormuş gibi Sig'le diğerlerinin ardından baktı ama sonra omuzları düştü ve diğer birkaç adamla birlikte büyük ateşin başına gitti, aralarından biri besbelli babasıydı. Cildi yıllar içinde yaşlanmış ve lekelenmiş adam, Jouni'ye sarılıp ona kasabanın nasıl olduğunu sordu. Oskar yorgun adımlarla barınağa gitti ve Freya'yla çalı çırpımızı bıraktıktan sonra biz de kovaları kapıp su doldurmak için tekrar yola koyulduk.

Tekrar yer altı kaynağına indiğimizde Freya, "Sen buz büyücüsü müsün?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle değilim. Hayatında tanışabileceğin en büyüsüz insanım." Sakin bir edayla söylemeye çalışmışım ama cümlenin sonunda sesim biraz titremişti.

Freya büyülenmiş gibi, "Ama Sig'in ateşi seni etkilemedi," dedi. "Ben bir an bayılacağımı sandım."

Kalbim hızlandı. Gelecekte en azından böyle şeylerden etkileniyormuş numarası yapmayı aklımın bir köşesine yazdım. Aksi takdirde cevaplamamam gereken sorulara yol açardı. Kovalarımızı suya daldırdığımız

sırada, “Ah, sanırım yaz kızı olduğum içindir,” dedim. “Sıcağı hiç sorun etmem.”

Freya, “Oskar da öyledir aslında,” dedi. “Keşke hep yaz olsa der.”

Ve besbelli kıştan nefret ediyordu ama ben onun buz büyüsiyle dolup taşıdığından neredeyse emindim. Çelişkiliymiş gibi geliyordu ama bu rahiplerin açıklamadığı bir diğer şeydi işte. Asla sormayı akıl edemediğim ne çok şey olduğuna, gerçekten ne kadar cahil kaldığıma inanamıyordum. Tam Freya’ya öğrenmek istediğim soruları soracakken elinde kovalarla birkaç kişi geldi, ben de soruları başka bir zamana sakladım ve birlikte gerisin geri barınağa döndük. Elim zonkluyordu, eksik parmaklarımın kökleri aynı anda bin iğne batırılıyormuş gibi hissettiriyor, kaslarım gün boyu süren yoğun çalışmamdan dolayı ağrıyordu. Ancak her zaman olduğu gibi bu tür bir acı beni gülümsetti. Artık bir aydan fazla bir süredir mağaradaydım ve bir işe yarıyordum. Çok şey öğrenmiştim.

İş “yaşayan, nefes alan, *düşünen* Astia” olmayı anlamaya geldiğinde ise buraya vardığımdan beri gelişme gösterememiştim. Bunlar sorması çok tehlikeli olan sorulardandı. Tek bildiğim güçlü bir ateş büyücüsünün önünde durduğumda hiç terlemediğimdi.

Maarika mısır ekmeği ve kurutulmuş geyik etiyle bir akşam yemeği hazırladı, biz de sessizce yedik. Oskar, yemeğini çiğnerken rahatsız görünüyordu ve bitirdiğinde her gece olduğu gibi erkeklerle büyük kamp ateşinin başında kâğıt oynamak üzere ortadan kayboldu. Freya’yla yatmaya gittiğimizde o hâlâ dışarıdaydı.

Ancak her zaman olduğu gibi kâbuslarının sesiyle uyandım. Sessizce odamla odası arasındaki sınıra kadar gidip onu izledim, onu ele geçirmeye niyetli görünen buzla çaresizce savaşıyordu. Buz boynuna kadar çıkıyordu. Saçlarının arasına süzölüyordu. Bu gece sıcaklığını korumaya çalışıyormuş gibi uzun vücudunu tortop etmişti. Geniş omuzları sarsılıyordu. Gün içinde alevler saçıyor, hiçbir şeyden etkilenmiyor ve korkmuyor gibi görünüyordu ama yüzünü bana döndüğünde güçlü çenesinde ve geniş alnında yatan acıyı ve korkuyu görebiliyordum.

Boğuluyormuş gibi çaresizce inlediğinde artık dayanamadım.

Ona doğru sürünerek ilerledim, kalbim bomboş göğüs kafesimde sızlıyordu. Bu his, onun acı çektiğini izlediğim her gece içimde büyüüp durmuştu. Oskar, beni ormanda ölüme terk edebilirdi. Yanımdan geçip gittiğini kimse bilemezdi ve kimse onu suçlayamazdı. Ben isimsiz, kovulmuş, yaralı bir kızdım. Ama o beni kurtarmıştı. Bunu sırf yardıma ihtiyacım var diye yapmıştı. Suçluluk duygusundan değil, benden hoşlandığı için değil, istediğı bir şeye sahip olduğum için değil, özel olduğum ya da büyülü güçlere sahip olduğum için değil.

İyi biri olduğu ve insan hayatına değer verdiği için yapmıştı. Ve onunla tanıştığımdan beri her gün aynı sebeple bana göz kulak olmuştu. Ona karşılığında bir şeyler verebilmeye can atıyordum.

Avucumu açıp Oskar'ın donmuş yanağına koydum.

Zihnim aniden beni paramparça etmeye yetecek kadar keskin, sivri uçlu buzlarla doldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Etrafa yağan kar taneleri değil, ortalığı kasıp kavuran bir buz fırtınasıydı. Öldürücü hızla ilerleyen çığ kafatasıma iniyordu. Bıçak kadar keskin buz parçaları içimi doğrayıp oyuyordu. Hızla nefes alarak elimi geri çektim. Motherlake'in donduğunu, bataklık çalılarını kaplayan donu, mağara duvarlarından sarkan buzdan yolları görmüştüm. Ancak son birkaç saniye içinde yaşadığım buzdan dehşeti daha önce deneyimlememiştim.

Oskar artık titremiyordu. Uzun, koyu renkli kirpikleri elmacık kemiklerinin üstündeki göz çukurlarını gölgeliyordu. Dinlenirken ağzı öyle yumuşacık görünüyordu ki içimde parmak ucumu üst dudağının kıvrımında dolaştırmak için delice bir istek duydum. Verdiği nefesi buğulu ve donuk değildi.

Az önce ne olmuştu?

Tekrar elimi yanağına koydum. Saldırı bu sefer o kadar rahatsız edici değildi ama hâlâ çok güçlüydü. Ve kaynağı kesinlikle Oskar'dı. Rüyasında bunları mı görüyordu? Birbirine sürtüp çatlayan kat kat buz kırılıyor, dağılıyor, sayısız ölümcül parçaya bölünüyordu. Gözleri kör edecek kadar beyaz ve parlaktı ve o kadar soğuktu ki yakıyordu. Fakat orada öylece avucum teninde otururken şiddeti yok olmaya başladı. Sert buz parçaları ağır, ıslak kara döndü. Buz toprağa karıştı.

Benim yüzümden olduğunu anladım. Tenimin Oskar'inkine değdiği yere baktım. Sonrasında buz büyüğü aramızdaki sınırı aşır bombos göğsümü doldururken gözlerimi yumdum.

Raimo beni Kupari şehrindeki çoğu binanın çatısında duran bakır tellerle kıyaslamıştı. Büyünün etkisini artırabileceğimi söylemişti, gerçi bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir de içime hapsedebileceğimi söylemişti. Şu anda yaptığım da bu olmalıydı. Oskar'm yanağı elimin altında dondurucu soğuktan serine dönerken gülümsedim.

Benden aniden kaçınca gözlerim kocaman açıldı. Geri çekilip pelerinine sarılırken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yıldızlar adına, ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı.

Teninde eriyen buzdan dolayı ıslanan avucuma baktım. "Ben..."

Elini yüzünde gezdirip parmaklarını omuzlarına dökülen koyu renkli saçına attı. "Ne zamandır buradasın?"

Ona dokunurken zaman kavramını tamamen yitirmiştim. "Sadece birkaç dakikadır, Oskar..."

Aramıza bir duvar örmesi gerekiyormuş gibi dizlerini göğsüne çekti. “Gördün mü?” Dişlerini sıktı. “Buraya niye geldin? Adama hiç rahat vermez misin sen?”

Biraz yaklaşarak, “Yardım etmek istedim,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Canın yanıyormuş gibiydi.”

Kumaşı baldırlarına çekip bakışlarını kaçırdı. Buzu düşündüğünü, etini kemiğinden ayırabilmek için rüyalara dalmasını beklediğini düşündüğünü anlayabiliyordum. Ancak sonrasında gözleri kısılarak bakışları bana döndü. “Az önce bana bir şey mi yaptın?”

“Niye, farklı bir şey mi oldu?”

“Neden soruma soruyla cevap veriyorsun?”

Çünkü uzun zamandır sorularımı içimde saklıyorum. Çok uzun zamandır. Avucumu elbisemin koluna sildim. “Sadece dokundum. Canını yakmaya çalışmıyordum.”

Bana öfkeyle baktı. “*Senin* canın yanabilirdi.”

Raimo haklıysa, büyüsü canımı yakamazdı. Ancak Raimo bana kimseye söylemememi de tembihlemişti. “Yüzüne dokununca canımın yanacağını düşünmemiştim.” Ona takılıyormuşum gibi konuşmaya çalıştım ama sesim fazlasıyla titriyordu.

Çantasından bir toka alıp saçını topladı. “Hem sana ne oldu da bana dokunmak istedim?”

“Sana neler olduğunu gördüm ve durumu düzeltmek istedim.”

Ağzı seğiren Oskar bana şaşkın şaşkın baktı.

Bu beni yüreklendirdi. “Daha da kötüye gidiyor, değil mi? Anlayabiliyorum.”

İfadesini değiştirip surat astı. "Seni hiç ilgilendirmez."
"Bana ne olduğunu söyle."

Homurdandı. "Hiçbir şey," dedi, yerden kalkıp ellerini ateşe tuttu.

Ben de ayağa dikildim. "Büyüden tiksiniyorum, Oskar. Büyülü güçlerim olmayabilir ama büyücülere karşı ön yargılı değilim. Eminim ki şimdiye kadar bunu öğrenmişsindir."

"Yola çıkmam gerek. Kar yüzünden işim uzayacak. Gün batımından önce dönmek istiyorum." Etrafımdan dolanmaya çalıştı ama yolundan ekilmedim.

"Diğer büyücüler senin gibi acı çekmiyorlar."

Ağzı ince bir çizgiye döndü. "Ben acı çekmiyorum."

"Sana asla zarar vermem Oskar."

"Seni tanımıyorum. Sen de beni tanımıyorsun."

"Neden olduğun şeyi gizliyorsun?" diye patladım.

Granit gözlerindeki ifade sertti. "Neden her şeye burnunu sokuyorsun?"

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Neden yakamı bırakmıyorsun?"

Ağzım açık kalınca acımasızca güldü, kollarımdan tutup beni kenara çekti. Ancak öfke göğsümde büyüyordu. Sırlarını öğrenmeye hakkım yoktu ama acı çeken ifadesinin, tenini donduran buzun, korkunç rüyalarının anısı beni hırslandırıyordu. Hem az önce olanlar hakkında yanılmıyorsam ona yardım edebilirdim. Kolumu tutan eline saldırdım. Serbest kalmaya çalışırken tırnaklarım etine battı.

Teni buz kesildi, sonra da gözleri kocaman açıldı. Elbisemin kolundan tutup elimi elinden uzaklaştırırken, “Hayır,” diye fısıldadı. “Çok özür dilerim. Böyle bir şey yapmak istemezdim...” Avucumu çevirdi.

Parmağını tenimde gezdirdikten sonra bana sorgulayan bir bakış attı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Raimo’nun seni neden büyüyle iyileştirmediyiğini söyle.” Yaklaşıp tepeme dikilirken sesi kısıktı.

“Ona yapma dediğim için...”

“Yalan söylüyorsun.” Sol bileğimi yakalayıp avucumu çevirdi, sonra da ortasına parmak ucuyla dokundu. Çimenin yeşil olduğunu nasıl biliyorsam parmak ucunun soğuk olduğunu da öyle biliyordum ama *hissetmiyordum*. Ne hissediyordum: Tehlike. Elimini ondan kurtarıp sendeleyerek geri çekildim.

Başını eğip dokunduğu noktaya baktı. Suratımı ekşitip avucumu ovuşturdu. “Aaah,” diye sızlandım.

Tekrar elime uzanarak, “Seni hiç etkilemedi bile,” dedi.

Elimi göğsüme çekip bacaklarım barınağı çevreleyen taş duvara vurana dek geri kaçtım. “Tabii ki etkiledin.” Biraz daha inandırıcı olabilmeyi dileyerek inledim. “Ben...”

Nazikçe, sol elimi epey büyük olan eliyle tutup tekrar avucumu çevirirken geniş göğsüne baktım. Tenimi lekeleyen tek şey, zorla kazandığım nasırlardı. Soğuk parmağını üstünde gezdirirken avucumun ortası yumuşak ve ılıktı. “Bana *ne* olduğunu söyle,” diye fısıldadı.

"Hiçbir şey." Gözyaşlarını gözlerini yakıyordu. *Ve her birinin ya en güçlü silahına ya da en kötü düşmanına dönüşebilirsin*, diyen Raimo'yu hatırladım. Neden kendimi ifşa etme riskine giriyordum ki? Çok aptaleaydı. Saklamak unutmamı sağlayacakmış gibi yumruklarını sıktım. "Oskar, sana dokunduğum için çok özür dilerim, soru sorduğum için özür dilerim, yaptığım her şey için özür dilerim ama ben..."

Ellerini kaldırdı. "Dur." Ağzım kapandı. İtaat ettiğim için gülümsedi. "Burada bekle."

Maarika'nın küçük odasına girip gözden kaybolduğunda onunla konuştuğunu duydum. Kalbim korkuyla sıkıştı, bende bir gariplik olduğunu mu söylüyordu? Yoksa o...

Odadan dize kadar gelen bir çift çizmeyle ve kürkle kaplı kalın, deri bir pelerinle geri döndü. "Şunları giy." Üstüme bir çift de deri eldiven fırlattı. "Bunları da."

Yıldızlar aşkına, beni karların ortasına atacaktı. Boğulur gibi, "Çok özür dilerim," dedim. "Lütfen bunu yapma."

"Giy şunları Elli." Oturup kendi çizmelerine ayaklarını sokmaya başladı. Birkaç saniye sonra, "Kıpırda biraz," dediğinde ben hâlâ ayakta dikiliyordum. "Gitmem gerektiğini söylediğinde şaka yapmıyordum."

Büyüye bağışıklığım olabilirdi ama dehşet içimi donduruyordu. Ellerim titreyerek çizmeleri giyip bağcıklarım gelişigüzel bağladım. Pelerini sırtıma geçirip etrafıma sardım. Eldivenleri de giydim, onlar da kürklüydü. Oskar kendi hazırlıklarını tamamladığında uzun

adımlarla hâlâ karanlık olan ön mağaraya giderken peşine düştüm. Bu saatte pek fazla kişi uyanmazdı, gerçi bazı barınaklarda ufak ateşlerin parıltısını gördüm ve Senja'nın susturmaya çalıştığı küçük Kukka'nın tiz kahkahasını duydum. Ayaklarım şimdiden buz kütesine dönmüştü, daha mağaradan çıkıp kalın kar tabakasıyla karşılaşmamıştık bile. "Haklıydın," diye mırıldandım.

"Konu kar olunca ben daima haklıyım," dedi, sonra da yola koyuldu.

Yünlü çoraplarıma kar girmesini önlediğinden bana bu çizmeleri verdiği için minnet duyarak ona ayak uydurmaya çalıştım. Bataklığa giden dar patikada ilerliyorduk. Beni nereye götürüyordu? "Oskar, lütfen. Daha çok çalışırım."

"Böyle bir şey mümkün mü ki?" Bana gözünün ucuyla neşeli bir bakış attı. "Senin kadar çok çalışanını görmedim."

Ona, "Böyle devam ederim," dedim. "Kalmama müsaade edersen, ben..."

Yürümeyi kesti. "Neden kalmana müsaade etmeyecekmişim?"

"Nereye gidiyoruz o hâlde?"

"Birkaç kar tavşanı bulabileceğimizi umduğum bir yere. Bugün izleri görmek kolay olacak."

Kaşları çatıldı. "Beni neden yanında götürüyorsun?"

Bakışları sağ elime, ödünç verilen eldivenimin boşta sallanan iki parmağına kaydı. "Çünkü bunu yapacaksam kimsenin duymasını ya da görmesini istemiyorum."

Ona fal taşı gibi açılan gözlerimle baktım. “Kimseye senden bahsetmem,” diye inledim.

Oskar kahkaha atmaya başladı, haftalardır duymadığım o güzel, derin, *canlı* sesti bu. İki büklüm olup ellerini dizlerine koyduğunda belindeki bıçaklar şıkırdadı.

Gözlerim dolarken, “Yüzün,” dedi. “Yemin ederim ki gören de seni... öldüreceğimi söyledim sanır...” Gülmeyi kesti. “Dur. Cidden böyle mi düşündün yoksa?”

Kaşlarımı kaldırdım.

Tekrar doğruldu. “Sahiden bunu yapacağıma mı inandın?”

Kalbim biraz yavaşladı ama korkunun etkisini hâlâ eklemelerimde hissediyordum. “Dediğin gibi Oskar. Seni tanımıyorum. Öldüğümü düşündüğünde benimle daha çok konuşuyordun.”

Tokadan kurtulup yüzüne düşen koyu renkli saçının bir telini eliyle ittirdi. “Raimo bana büyüden nefret ettiğini söylemeden önce daha çok konuşuyordum, besbelli sendeki bu garipliği gizlemek için uydurduğu bir yalandı.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup çizmelerine baktım. Eldivenli parmağıyla çenemi kaldırdı.

Kapüşonunu başına geçirip tekrar yürümeye başlarken, “Çocukluğumda şehirde yaşıyorduk,” dedi. “Babam avcıydı.”

Onu takip ederken kendi ayaklarıma takılıp tökezledim. Oskar pelerinimi tutup beni olduğum yere sabitledi. “İyi misin?”

“Sadece şaşkınlığımı atlatmaya çalışıyorum. Bana resmen kendinle ilgili bir şey söyledin.”

Gözlerini devirip bir tepeden aşağı inmeye başladı. “Ben avcı olmak istememiştim. Tüm gün içeride, ateşin önünde oturup ahşaptan küçük hayvanlar yapmak istiyordum.” Güldü. “Kulübemiz onlarla doluydu.”

Güneş doğudaki ağaçların üstünde dolanıp etrafımızı kuşatan tepeleri parlattı. Tüy gibi hafif kar altında olduğundan Oskar uzun adımlarla batıya, Motherlake’in kıyısını saran kumullara doğru giderken ona ayak uydurmayı başardım. Geride kalmaya cüret edemezdim çünkü söylediği her kelimeyi duymayı arzuluyordum.

“Babam sert bir adamdı. Ve benim de yumuşak başlı olduğumu düşünüyordu. Yürümeye başladığım anda beni yaz ve sonbahar aylarında yabanda av peşinde; kurtların, ayıların, kunduzların, çıkartabileceğimiz postların ve bizi hayatta tutacak etin peşinde sürükledi. Sekiz yaşına bastığımda hava şartları ne olursa olsun her gün onunla gitmem gerektiğine karar verdi.” Oskar durup yüzünü batıya çevirdi, güneş azıcık ısıttığında gözlerini yumdu. “Soğuktan nefret ediyorum. Soğuktan hep nefret ettim.”

“Anlamıyorum.” Güneş ışınları alnını okşarken yüzünde beliren ufak tebessüme baktım. “Sen buz büyüçüsün, öyle değil mi?”

“Öyle olduğumu zaten biliyorsun.”

“O hâlde, soğuk seni nasıl rahatsız edebilir ki? Yani ne bileyim, neden sana etki ediyor?”

Bir an düşünceli göründü. “Valtia’yla ilgili bir şeyler biliyor musun?”

Kuru kuru güldüm. “Biraz.” Ancak büyü konusunda

son bir ayda, tapmakta geçirdiğim on iki senede öğren-
diğimden daha çok şey öğrenmiştim.

Oskar başıyla onayladı. “O zaman hem buzu hem de
ateşi mükemmel bir dengeyle kontrol ettiğini biliyor-
sundur.”

“Doğru.” Sesim hissettiğim kadar donuk çıktı.

“Ve onda ikisinden de çok büyük miktarda bulundu-
ğunu da biliyorsundur.” Bana işaret verip tekrar yürü-
meye başladı. “Ama artık birçok insanın o türden bü-
yülü güçlere sahip olduğunu, sadece o kadar çok ve o
kadar dengeli olmadığını da öğrenmişsindir. Onun yap-
tığı şeyleri yapamazlar.”

“Yapamazlar,” diye fısıldadım, sıra sıra beyaz ku-
mulların güneyindeki ağaçlık alana vardığımızda pele-
rinime sarındım.

Oskar, “Bazılarında biraz buz büyüğü var. Veikko,
Senja ve küçük Kukka gibi; bazılarındaysa bir tutam ateş
büyüsü, tıpkı Aira, Ismael ve Jouni gibi. Çoğu büyücüde
biri diğerine baskın geliyor ama neredeyse herkeste bu
iki elementten biraz var,” diyerek sözlerine devam etti.
“Birkaçımız hariç. Bizde bir elementten yok denecek
kadar az, diğerinden de o kadar çok var ki neredeyse
ölümümüze yol açacak.” Beni dallı budaklı bir ağaca
götürüp beline kadar uzanan bir dala kolunu attı. Sonra
benden hiçbir şekilde izin almadan belimden tutup beni
dala oturttu. Elleri üstüme değince şaşırıp kaldım ama o
ellerini hızla geri çekti. “Orada, ayakların kara değme-
den daha rahat edersin.”

Biraz nefessiz kalarak, “Teşekkürler,” dedim, bana

bir daha dokunmasını ne çok istediğimi anlayınca şaşır-
dım. “Yani... Sende sadece buz büyüğü olduğunu söy-
luyorsun.”

“Bazen beni mahvetmek istiyormuş gibime geliyor.”
Göğsünü ovuşturunca aklıma Sofia’nın vücudundan
fışkıran, onu içten dışa öldüren buzdan bıçaklar geldi.
“Ama daha da kötüsü, içimde o kadar az ateş var ki ısı-
namıyorum. İşte bu yüzden soğuktan nefret ediyorum.”

Aklıma mağaradan çıkıp serin havanın ortasına üst-
süz dalan Sig geldi. “Sig senin tam tersin, değil mi?”

Oskar’ın suratı asıldı. “Sanırım öyle denilebilir.”

“Neden senden bu kadar çok nefret ediyor?”

Başını eğdi. “Eskiden arkadaştık. Beş sene kadar
önce kampa katıldı. Yalnızdı, ailem de onu yanına aldı.
Çok kötü zamanlar geçirdi ama hızla toparlandı. Raimo
ona yardım etti. Sig’in etrafta olması iyiydi. Birbirimizi
dengeliyorduk.” Eldivenli parmaklarını bükerek yum-
ruk yaptı. “Ama madenciler ya da muhafızlar veya çift-
çiler tarafından kovalandıkça, kamplarımız yakıldıkça
Sig daha da öfkelen-di. Karşılık vermek için büyüünü
kullanmak istedi, hepimizi ifşa etme pahasına da olsa...
Birkaç kişiyi kendi safına çekmesi de zor olmadı.”

“Sen hariç.”

Gözleri gözlerimle buluştu. “Ben savaşmak istemi-
yorum. Sadece yaşamak istiyorum.”

“Bazı şeyler için savaşmak zorunda değil misin?”
Aklıma tek bir kez daha nefes alabilmek için bronz ka-
feste tüm benliğimle savaştığım an geldi.

Oskar bir adım uzaklaştı. “Ben savaşırsam insanlar

ölür.” Gözleri artık anlaşılmaz değildi. Acıyla dolup taşıyordu. Eline uzandım ama pelerininin içinde kayboldu ve gözleri kapandı. “Ormanda ayılar var. Kazan kadar kafası olan bozayılar. Tek bir post, bir aileyi iki ay boyunca besleyecek kadar yiyecek almaya yeter.” Bu kelimeleri söylerken sesi duygusuzdu, sanki derin karların arasında ilerliyordu. “Babam bir tane bulmaya niyetliydi. Kapanlar kurdu, parmaklarını koparan kapanlara benziyordu. Ve bir yaz günü kontrol etmek için onunla birlikte gittim. Kapanın sesini duyunca koştuk. Çok fazla enerjim olduğunu, böyle sonsuza dek koşabileceğimi sanıyordum. O kadar hızlı koştum ki babamı geçtim, o kadar hızlı ki iş işten geçene kadar haykırıışlarını duymadım.”

Gözlerini kara dikti. “Kapana bir yavru yakalanmıştı. Fe-yat figan bağıırıyordu. Çam dikenlerini boyayan kanını gördüğümü hatırlıyorum. Anne ayı saldırmadan önce gördüğüm son şeydi.” Pelerininini geri çekip bir anlığına tuniğini kaldırarak kaburgalarındaki üç tane büyük, pembe pençe izini ortaya çıkarttı. “O beni öldürmeden babam onu vurdu.”

Başını kaldırdı. “Büyüm ilk o zaman açığa çıktı. Tıpkı bir...” Yavaşça nefesini verdi. “Çığ gibiydi. Durduğundaysa etrafımdaki her şey sessizdi. Ayı donarak kaskatı kesilmişti. Babam da öyle.”

Ah, yıldızlar. İhtiyar Kauko’nun bana büyüünün tehlikeli ya da gergin bir durumda büyücüyü nasıl koruduğunu söylediğini hatırladım: *Öyle bir fişkırır ki...* Koyu renkli saçları, granit gözleri olan küçük bir çocuğun

kendi buz gücünün uyanışıyla geriye savrulduğunu hayal ettim. “Ne yaptın?”

Ellerini kaldırdı. “Onu uyandırmaya çalıştım. Onu sürükleyerek götürmek istedim ama hâlâ ayının ellerindeydi. Kolunu çektiğimdeyse...” Yüzü düştü. “Kolu paramparça oldu,” diye fısıldadı.

Ağzımı kapattım. *Her şey paramparça oldu ve parçaları birleştiremiyorum*, demiştim. *Nasıl olduğunu bilirim*, diye cevaplamıştı. Gözyaşlarımı tutarken suratım buruştu.

“Kasabaya koştum. O kadar kan kaybediyordum ki neredeyse başaramayacaktım. Muhafızlar olay yerine varana kadar her şey erimişti. Yavru, ayı ve babam yerde cansız yatıyorlardı. Muhafızlar neler olduğunu anlamadılar. Ben de yalan söyledim. Çok korkmuştum.” Titredi, daldan atlayıp yanma gitmemek için kendime engel oldum. Ondan söküp alabileceğim türden bir soğuk değildi. “Ama annem, babamın cenaze töreninden sonra yola çıkacak kadar iyileşmemiş olsam da o zamanlar birkaç aylık olan Freya’yla beni alıp yabana kaçtı.”

“Maarika, bana babanın bir av kazasında öldüğünü söylemişti.”

“Sanırım haklı,” dedi irkilerek.

“Senin büyücü olduğunu biliyor mu?”

Oskar parmağını oturduğum dalın sert yüzeyinde usulca gezdirdi. “Sanırım o hep biliyordu. Ama bu konuda tek kelime etmedi. Ben de hiç konusunu açmadım.” Kalçama birkaç santim kala parmağı durdu. “Sanırım ikimiz de olduğum şeyden nefret ediyoruz.”

Sesindeki katıksız acı boğazımı düğümledi. “Ama ne olduğunu inkâr edince de canın yanıyor.”

Parmakları dalı kavrayınca vücudundaki gerilim içimi titretti. “Kabullenirsem de herkesin canı yanar.”

Benim canım yanmaz. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi, dışarı çıkmak için savaş verdi. Ancak bu itirafın beraberinde getirebilecekleri sözlerime engel oldu. “Hiç kullanıyor musun? İhtiyacın olmuyor mu?”

Sanki büyü istese de istemese de üstünden akıyordu. Başıyla onayladığında şüphemi doğrulamış oldu. “Tek bir iyi yanı var,” dedi, sesi neşeli bir hâl aldı ama mutsuzluğunu yansıtan tınısı da dikkatinden kaçmadı. Sıra sıra kumullara baktı. “Görmek istersen sana hemen gösterebilirim.”

Hevesle başımı salladım, o da bana nerede duracağımı gösterdikten sonra sinsice ağaçlara yaklaştı. Durduğumuz noktadan birkaç metre ötede kumullardan birinde iki beyaz tavşan vardı, kemirecek narin bitkiler arayarak zıplayıp duruyorlardı. Oskar büyük bir meşe ağacına yaklaşp iki küçük hayvana baktı. Aniden yükselen rüzgâr karları hayvanlara ulaştırdı.

Tavşanlar, bir yırtıcının kokusunu almış gibi kafalarını kaldırdı. Ama kaçmak yerine ikisi de kara gömüldü. Oskar ayağa kalkıp ağaçların arasından çıktı ve ikisini de kaldırıp bana getirdi. Elinden kaskatı sarkıyorlardı.

Ölmüş hayvanlara bakakaldım. “Ne yaptın?” diye sordum.

Oskar avına bakıp sadece, “Kanlarını dondurdum,” dedi.

O ayı kapanının ona ait olup olmadığını sorduğumu

hatırlayarak gözlerimi yavaşça kırıştırdım. *Ben hiç öyle bir şey kullanmam.* “Sen böyle mi avlanıyorsun?”

Omuz silkti. “Kapandan daha hızlı. Hayvan için de olabildiğince acısız bence.” İki tavşanı ayaklarının ucundaki kara yatırdı. “Hem içimdeki buzun bir kısmından kurtulmamı da sağlıyor.”

Demek bu yüzden artık hava soğuduğu ve Maarika ne yapacağını bilemeyecek kadar çok ete sahip olduğu hâlde her gün ava çıkıyordu. “Bunu bilen var mı?”

Çizmelerinin ucunda toplanan karı silkelemek için ayaklarını yere vurdu. “Muhtemelen şüphelenenler vardır. Ama tek başıma avlanıp hepsini tek başıma temizliyorum, yani kimse nasıl öldürdüğümü görmüyor.”

“Raimo biliyor mu?”

Oskar surat astı. “Evet, çünkü on üç yaşındayken kâbuslar iyice kötüleşince ona gidip büyüü ortadan kaldırabilir mi diye soracak kadar büyük bir aptallık ettim. O gün pantolonumu ateşe verdi.”

“Ne?”

Kupkuru bir tonla, “Ateşe soğuktan çok daha dayanıklıyım,” dedi. “Ama anneme gidip mahvolan pantolonumla ilgili açıklama yapmak zorunda kalmıştım.” Elini bacağına vurdu. “Raimo, kontrol edebilmem için beni eğitmek istiyor. Suurin diye bir şey olduğumu söylüyor. Uç bir vaka. Sig’in de öyle olduğunu düşünüyor. Sig, Raimo’dan eğitim almaya dünden razıydı, neye dönüştüğü ise ortada.”

Oskar böyle söyleyince, Sig’in iyi bir şeye dönüştüğünü düşünmediğini anladım.

“Raimo nasıl bu kadar çok şey bilebiliyor?”

Öylesine, “Belki de çok uzun bir süredir yaşadığı içindir?” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Biz katılmadan çok önce de bu kampın bir parçasıymış ve kimse ne zaman çıkıp geldiğini hatırlamıyor. Yiyecek ve eşya karşılığında yaraları ve bazı hastalıkları büyüsüyle iyileştiriyor. Kış olduğunda ise ortadan kayboluyor.” Çizmesini kara geçirip dibindeki toprağa kadar ulaştı. “Peki... *sana* ne olduğunu söyledi mi?”

Başımı hızla sağa sola salladım, gözlerine bakamadım. “Sadece buz ve ateş büyüsünden tamamıyla mahrum olduğumu, bu nedenle de o büyülerden etkilenmediğimi söyledi. Kazara ortaya çıkan bir şeymişim.” Oskar’ın bana kendisiyle ilgili tüm bunları anlatırken benim de ona aynı şekilde karşılık vereceğimi umduğunu düşündüm ama bunu *yapamazdım*. “Sana Suurin olmanın tam olarak ne demek olduğunu anlattı mı?”

Konuyu aniden tekrar ona getirince ağzının kenarı seğirdi. “Söylemez, yani beni eğitmesine izin vermezsem.”

Raimo’nun beni iyileştirmesi karşılığında istediği şey de bu olmalıydı. “Neden ona izin vermiyorsun ki?”

“Bana büyü yaptıracak, bense elimden geldiğince yapmamaya çalışıyorum. Avlanmak için büyü yapıyorum ama sebebi ailemi beslemek zorunda olmam. Ama tutup da Raimo’ya gidersem...”

Babasını öldüren ölümcül yeteneğine kollarını açması gerekecekti. “Peki sana kontrol etmeyi öğretse?” Hem Raimo daha fazla bekleyemeyeceklerini de söyle-

memiş miydi? Olduğu şeyi kabullenmezse Oskar'a ne olacaktı?

“Büyüm kontrol edilemez Elli. İnan bana, denedim. Ben diğer büyücüler gibi değilim.” Ses tonu çabalamaktan bıktığını ortaya koyuyordu. “Sadece benden çıkıp gitmesini istiyorum.” Bir anlığına dudağını ısırıdıktan sonra yavaşça gözlerini gözlerime çevirdi. “Ve bu sabah olanlardan sonra da bana bu konuda yardım edebilir misin diye düşünmeye başladım.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Oskar tüm sırlarını ortaya döktükten sonra ona kendimle ilgili resmen hiçbir şey söylememiş olsam da bana tek bir soru sormuştu. Basit bir istekti ve o kadar umut doluydu ki canım acısa da ona hayır diyemezdim.

Günün çoğunu dışarıda geçirdik. Oskar buz büyüleriyle sekiz tavşan avladı. Akşam olduğunda da birlikte mağaraya döndük. Oskar tavşanların derisini soymasına yardım etmemi istemedi; ateşin başında kalıp ellerimi, özellikle de sağ elimi sıcak tutmam konusunda ısrarcıydı. İşe yaramayı tercih ederdim ama bir yanım da rahatlamıştı. Elim, ilk yaralandığım andan beri hiç bu kadar acınamamıştı ve ne kadar saklamaya çalışsam da acı beni hasta ediyordu. Oskar'ın bunu anladığı ortadaydı, Maarika'nın da öyle. Yoğun bir şekilde ağaç kabuğu kokan bir çay yaptı, ben de minnettar kalarak içmeye ve suratımı ekşitmemeye gayret ettim.

Oskar, Freya'yla küçük yatak odamıza çekildiğim sırada bana imalı imalı baktı. Dakikalar boyunca benimle konuşup Harri'nin nasıl da bu akşamüstü beni sorup durduğunu, nasıl da benimle "içli dışlı olmak" istediğini düşündüğünü anlattı. Yapmak üzere olduğum şeye dikkatimi verdiğimden onu can kulağıyla dinlediğim söylenemezdi. Freya'nın sesi kesilip nefesi düzene girdiğinde doğruldum ve kürk ile kürkün sarktığı direğin arasındaki boşluğa baktım. Oskar beni bekliyordu. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Her gecenin hatırı sayılır bir kısmını onu izleyerek geçirmiştım ama yanma gitmek için sürünürken neler olduğunu, bunun ne kadar da farklı olduğunu biliyordum.

İsteyip istemediğimden emin değildim. Ona dokunmayı *gerçekten* istiyordum. Uzun bir süredir ona dokunmak istiyordum ve sebebi sırf ona yardım etmek istemem değildi. Aklımı karıştırırsa da ellerimi ona değdirdiğim ve bana dokunduğu birkaç anı düşündüğümde midem tıpkı bu tip şeyleri Mim'le yapmayı düşündüğümde olduğu gibi altüst oluyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı; Mim yumuşak ve huzur doluyken Oskar hırçın ve sertti. Aradan bunca zaman geçtikten sonra bile onu düşününce içimde bir sıcaklık, endişe ve arzu hissi uyanıyordu. Ancak Oskar'a baktığımda içimdeki kıpırtıyı, özlemi inkâr edemezdım. Aynı zamanda kazara içindeki tüm büyüğü kurutmak da istemiyordum, her ne kadar umduğu bu olsa da... Ona zarar verebileceğimden korkuyordum.

Oskar kendi döşөгünü ateşin başına sermiş, yanına

bir tane daha koymuş ve üstüne de fazladan bir kürklü battaniye örtmüştü. Perdeyi açıp içeri girdiğimde zorla yutkundü, bu işi yapmayı kabul ettiğimde ne kadar sevindiğini hesaba katıp verdiği karardan sandığım kadar emin olamadığını gördüm. “Sence,” diye başladıktan sonra boğazını temizledi. “Sorun olur mu? Yeterli mesafede mi?”

Döşeğimle onunkisi arasında resmen bir metre vardı. “Kolum o kadar uzun değil.”

Yazın yanan ama artık kış soğuğuyla rengi solan yanaklarına bir kızarıklık geldi. “Ah. Sence biz nasıl...” Önce kendi vücudunu sonra da benimkini işaret etti.

Bunu yapmamalıydım. Raimo öğrense küplere binerdi. Ancak döşeğimi birazcık daha –ama çok değil– yaklaştıran Oskar’a baktığımda ona karşı koyamayacağımı anladım. Bu onu biraz olsun rahatlatabilecekse denemeye değerdi. Fakat üstünde olumsuz bir etki yaratırsa da geri çekilecektim.

Usulca, “Sanırım birlikte anlayacağız,” dedim.

Döşeğime uzandım, yumuşak kürk yaralı elimin içini gıdıkladı. Akşamın erken saatlerinde yağan yağmur artık durmuştu ama yine de koruyabilmek için göğsümde tutuyordum. Oskar pelerinine sarıldı. Yan yana yatarak yüzümüzü birbirimize döndük.

Ağzının kenarı kıvrıldı. “Freya’nın Harri hakkında söylediklerine kulak misafiri oldum...”

Yanaklarım alev almış olmalıydı. “Onunla hiç işim olmaz.”

Oskar bir anlığına gözlerini bana dikerek sessiz

kaldı. Sonunda, “İyi,” dedi, sonra da aşağıya uzanıp kürk battaniyeyi omzuma kadar çekti. “Bunu yapmaya razı olduğun için minnettarım,” diye mırıldandı.

“Ama söz veremem.”

“Anlaşıldı.”

Elini çekinerek bana uzattı, nasırlı ve güçlü avucu açıktı. Aramızda duruverdi. Bekliyordu. Bunu yaptığım andan itibaren saklanamaz, geriye dönemez, bende bir gariplik yokmuş gibi davranamazdım. Oskar’ın önce eline, sonra yüzüne baktım. Dudaklarındaki gerginlikle beni izliyordu. Parmakları kabuğuna çekilen bir salyan-goz gibi kıvrıldı. “Yapmak zorunda değilsin Elli. *Hayır* dersen, aramızdaki hiçbir şey değişmez. Burası yine senin evin olur, ihtiyaç duyduğun sürece.”

Sessizce söylediği sözleri içimdeki boşluğu doldurdu. Aniden avucumu avucuna koyduğumda dolan gözlerim sızladı.

Yaşadığımız en sakın, en narin andı. Uzun parmakları parmaklarımın üstüne kapanırken teninin soğukluğunu da dokusunu da hissediyordum; hem sert hem yumuşak, hem pürüzlü hem de pürüzsüzdü. Göz göze geldiğimiz anda soğuk büyü avucuma doldu, bileğime dolandı, koluma tırmanarak parıltılar ve buz gibi bir hava eşliğinde göğsüme aktı. Oskar’ın dudakları aralandı. Konuşamayacak kadar iyi hissediyor gibiydi, şaşırıp sersemlemişti. Büyünün hızı arttı, içimi hızla doldururken yüzümde kar tanelerinin minik, soğuk öpücüklerini hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Gözleri titreşerek kapandığında, “Ah,” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim.”

Huzurlu bir uykuya dalarken yüzünün rahatlayarak ufacık bir tebessümle aydınlanmasını izledim. Düzenli bir şekilde nefes alıyordu, güçlü vücudunda sakin bir ritim tutturmuştu, içinde verdiği onca savaştan sonra ihtiyaç duyduğu barışa kavuşmuştu. Zihnim Motherlake'te yüzen buzlara, ağaç dallarının ve taşların üstünde oluşan buz kütlelerine, neşeyle havada dönüp duran kartanelerine kaydı. Rahatladığını görünce gözümden bir damla yaş aktı. Başımı eğip sıkıca tuttuğum parmaklarını öptüm. Suçluluk ya da utanç duygusu olmadan bu hisse boyun eğdim. Seni biraz tuzluydu, belki de sebebi gözyaşlarımdı.

"İyi geceler Oskar." Gözlerimi yumup buz gibi rüyalarını bomboş karanlığıma kabul ettim.

*

Sonraki iki hafta içinde yeni bir rutin geliştirdik. Oskar her gece bekliyordu, ben de her gece yanına gidiyordum. Buz gibi rüyalarını çekip alıyordum. İçimde eriyip gidiyorlardı. Canım yanmıyordu. Buz bana üstün gelemiyordu. Beni titretemiyordu bile.

Fakat Oskar'ı titretiyordu, gerçi farkında olduğunu sanmıyordum. Artık kolayca uykuya dalıyor, dinlenmiş ve ısınmış bir şekilde erkenden uyanıyordu. Büyüsünü hep ateşin önündeki suda test ediyordu. Bir gece boyunca bana dokunduktan sonra ancak suyun yüzeyini dondurabiliyordu. O muazzam buz büyüsünü kuruttuğum için dehşete düşmek yerine keyifleniyordu. Rüyalarının

beni üşüteceğinden endişe ediyormuş gibi bana çay demliyordu. Nasıl yaptığımı ya da neden böyle bir güce sahip olduğumu hiç sormuyordu. Hep yorgun olup olmadığımı, diğer odada Freya'nın yanında yatmak isteyip istemediğimi soruyordu. Utanıyor gibiydi. Bana da iyi geldiğini anladığını sanmıyordum. Onu bir şekilde inciteceğimden korkmuştum ama artık her gün daha da iyi görünüyordu.

Belki onu kendi kâbuslarından koruyor ve dinlenmesini sağlıyordum ama o da bana bir şey veriyordu. Bir akşamüstü pelerinimin altında mucizevi bir şekilde beliren, sağ elim için olanda sadece üç parmak yeri bulunan bir çift eldivenden daha fazlasıydı. Ertesi gece yastığımın altında bulduğum, ahşap kanatları uçmak için açılmış, coşkun ve özgür vücudu gerilmiş zarif güvercin oymasından da fazlasıydı.

Bu hissi nasıl adlandıracağımı bilemiyordum. Anlaması vücudumu kuşatan uyusukluk kadar güç bir şeydi. Her gün saatleri, Oskar'ın iri vücudunun mağaraya girişini görmeyi bekleyerek, heyecandan yerimde duramayarak geçirdiğimi fark ettim. İçeri girdiğindeyse yüzüme yayılan gülücüğe engel olamıyordum; özellikle gözleri beni aradığında, bulduğundaysa gülerek karşılık verdiğinde. Bu bile kendi başına büyümlü bir şeydi ve göğsümü gururla kabartıyordu.

Oskar'a tekrar gülmeyi öğretmiştim.

Bir gün kurusun diye çamaşırları ateşin başına astığım sırada arkadaki mağaradan çıkıp geldi, yüzü tıraşlıydı. Kıvrıkcık saçları ıslanmıştı ve Harri'nin de

aralarında bulunduğu bir grup genç adam onunla şaka-
laşıyordu. “Söylesene Oskar, çirkin suratına yuva yapan
küçük şeytanı öldürmek zor muydu?”

Oskar avucunu pürüzsüz yanağında gezdirdi. Harri
bundan daha fazla yanılamazdı, Oskar’ın çirkinlikle uzak-
tan yakından alakası yoktu. O sakal olmadan birkaç yaş
daha genç görünüyordu ama çenesi dümdüz ve güçlüydü.
“Çok zor oldu,” dedi gülerek, sonra da av bıçağını çıkarıp
havada salladı. “Ama ya o gidecekti ya da ben.” Onu izle-
diğimi görünce dudağımı ısırıp barınağa geri döndüm.

Kış bizi avucunun içine almış olsa da mağara kemik-
lerimi dur durak bilmeden sızlatacak kadar soğuk olsa
da hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Oskar
büyüsünü tamamen yok edeceğimi umuyordu. Söyle-
meye utansam da büyüğü gün içinde çoğalıp gece dö-
şeğine yattığında dokunmamı arzulayarak titremesine
neden olduğu için seviniyordum. Elimi eline koyduğum
an, kesinlikle her günün en güzel anı oluyordu.

Her sabah Oskar’a biraz daha yakın uyanıyordum.
Derken bir sabah kollarının arasında uyandım. Nasıl
olduğunu hatırlamıyordum ama kafam omzundaydı ve
alnım boğazının soğuk tenine değiyordu. Bakır saç tel-
lerim koyu renkli sakalına dolanmıştı. Parmakları kalın
buklelerimin arasındaydı. Derin derin nefes alıyor, hâlâ
tatlı tatlı ve sessizce uyuyordu. Ama benim kalbim hız-
lanmıştı. Kolumu çekine çekine göğsünden aşağı kay-
dırıp vücut hatlarını hissederek bu hissi hafızama kay-
dettim. Zihnim, *bir sevgilinin kollarında olmak insana
böyle hissettirir işte*, diye fısıldıyordu.

Bu asla deneyimlemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi ancak birçok kez hayalini kurmuştum. Oskar'la arkadaş olduğumuzu, onun için yaptığım şeyi takdir ettiğini ve bunu yaptığım için de beni önemsediyini biliyordum ama bir anlığına gözlerimi yumarak rol yaptım. Diğer eli belimde, ayaklarım bacaklarının arasındaydı. Yanan odun, ter ve buzun en saf hâli olduğunu düşündüğüm keskin ve ferah bir şeyle karışık kokusunu içime çektim. Tunüğünün kumaşına parmaklarımı dolamak, dudaklarımı tenine dayayıp tadını almak için içimde delice bir arzu uyandı.

Tadının ne kadar leziz olacağını düşünmeden edemedim.

Harekete geçmem gerekiyordu ama içimden gelmiyordu. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Bu güçlü buz büyücüsünün vücuduna sarıldığımda üşümem gerekiyordu ama sıcaklık damarlarımda hızla dolaşıyordu. Vücudum gerildi, ona yaklaştı, sokuldu. Ne aradığımı bilmiyordum ama her ne ise onu hayatımda hiç arzulamadığım gibi arzuluyordum.

Oskar'ın usulca aldığı nefesi kesildi. Kısacık bir an için saçımdaki parmakları gerildi. Sonra yana dönüp dirseğinin üstünde doğruldu. Omuzlarına dökülen saçları yüzünü gölgeliyordu. Gözlerini üstümde hissediyordum. Titreyerek uzandım ve üst dudağının ortasındaki minik kıvrıma dokundum. Başını eğerken nefesi parmak uçlarımı ısıttı.

“Ben yokmuşum gibi davranın,” dedi Freya neşeyle, odasından fırlarken. “Ben size engel olmayayım.”

Barınaktan büyük adımlarla çıktı, muhtemelen tuvalet olarak kullanılan mağaraya gidiyordu.

Oskar aniden doğrulup oturdu, yanından çekilirken perlerini vücuduna sardı. Elini yüzünde gezdirerek yerden kalktı. “Ben, şey... Benim gidip... Evet, Öyle.” Barınaktan çıkıp gitti; beni yerde saçım başım dağınık, kalbim bir kez daha bomboş olan göğsümde çarparken yalnız bıraktı.

Freya birkaç dakika sonra dönüp yanan ateşin başında bana katıldı. “Her gece sinsice kaçarken beni kandırdığını düşünmedin herhâlde?”

Kürk battaniyelerden birini kucağıma çekip parmaklarımı yumuşak posta geçirdim. “Sanırım düşündüm.”

Freya dalga dalga uzanan koyu kahverengi saçlarını toplamamış, ince bacaklarını kalın yünlü geceliğinin altından göğsüne kadar çekmişti. “Gizlice hareket edemediğin söylenemez.”

“Kızdın mı?” Zorla yutkunup omzumun üstünden Maarika’nın odasını gizleyen, posttan yapılmış perdeler baktım.

“O zaten biliyor Elli.” Freya ateşe kurtulmayı başaran bir odun parçasını fırlattı. “Ama Oskar son haftalarda uzun zamandır olmadığı kadar mutlu. Buna kızmak zor.” Sonra gülererek, “Kızacak birkaç kişi aklıma geliyor gerçi,” diye ekledi.

“Oskar’la ben öyle...” Ne olmadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da ne olduğumuz hakkında. Fakat az önce aramızda olanların her şeyi zora sokmasından korkuyordum. Yine de tekrar tekrar yaşamak istiyordum. Anlamak için. Sindirmek için.

Freya kolumu dürttü. “Ah, *eminim ki* öyledir. On yaşında olabilirim ama aptal değilim.”

Güldüm. “Eh, senin için sevindim. Ben on altı yaşındayım ve şu anda kendimi *gerçekten* aptal gibi hissediyorum.” Ayağa kalkıp boş kovalardan birini aldım. “Su doldurmaya gidiyorum.”

Oskar’ın küçük kız kardeşi bana tek kaşını kaldırarak küstahça baktı. “Su doldururken Aira’ya dikkat et. Arkandan ittirmeye kalkabilir.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir şey ayak parmağıma saldırınca ayağımı geri çektim. Ardından bileğimi yakalayıp çekince aniden uykumdan uyandım. Oskar'ın silüeti perdenin arasından görüldü. "Elli," diye fısıldadı.

"Geliyorum." Rahatlamıştım; Oskar dün gece barınağa dönmemişti ve artık yanımda yatmak istemeyeceğinden korkuyordum.

Ancak hasbelkader sürünerek küçük odadan çıktığımda Oskar'ın çizmelerini giydiğini fark ettim. Sesimin hissettiklerimi yansıtmamasına dikkat ederek, "Neredeydin?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

Çizmesinin ucunu ortada duran bir kayanın üstüne sürdü. "İlk cemre düştü. Sıcaklık mevsim normallerinin üstünde."

"Nereden biliyorsun?"

“Hissedebiliyorum.” Bana yarım ağızla gülümsedi. “Yürüyüşe çıkmak ister misin diye soracaktım.”

Kaşlarım kalktı. Geçtiğimiz hafta onunla birkaç kere ava çıkmıştım, çoğu da karların arasında eve dönemesini sağlayacak kadar ısınamayacağından endişelendiğim buz gibi soğuk günlerdi. Sonrasında yaralı parmaklarıma yapışan acıya değerdii, elini tuttuğumda soğuğa daha iyi dayanabiliyordu. Bana sıcak bir günde neden ihtiyaç duyacaktı ki?

Neden bu kadar çok soru soruyordum? Önemli olan tek şey şuydu: Onunla dışarı çıkmak istiyor muydum?

“Bir dakika bekle.” Çizmelerimi ayağıma geçirdim, artık Oskar’ın Jouni’nin babasından bir kurt postu ve birkaç kilo geyik eti karşılığında aldığı bir çift çizmem vardı. Aceleyle tuvalet olarak kullandığımız mağaraya gidip işimi gördüm, sonra da koşarak su kaynağına gidip yüzümü yıkadım. Geri döndüğümde Oskar gitmeye hazırdu. Pelerinimi omzuma attı, bu da Senja’dan Kukka’ya mont yapmak için ihtiyaç duyduğu dört beyaz tavşan postu karşılığında alman bir diğer şeydi. Oskar bana kuru bir bisküvi verdi, mağaradan çıkarken yedim. Yolda giderken merkezdeki dumanı tüten ateş çukurundaki kıvılcımları kullanarak bir meşale yaktı ve birlikte patikada ilerledik.

Oskar haklıydı, hâlâ karanlık olsa da dışarıda acı bir soğuk değil tatlı bir serinlik vardı. “Bugün karlar iyice eriyecek,” dedi. “Son haftalar berbattı. Valtia sonunda bizi biraz ısıtmaya mı karar verdi acaba?”

Olduğum yerde donup kaldım, Sofia’yla Mim’in

yüzü aklıma gelirken şaşkınlık ve üzüntü ile doldum. Hemen ardından suçluluk duygusu geldi; onları düşünmeden, halkı düşünmeden mutlu olmaya hakkım var mıydı? Şehre gizlice giren mağara sakinlerinden duyabildiğimiz tek şey, Kuparilerin kaosa sürüklenmişti. Sokaklarda suç işleniyor, muhafızlar rüşvet alıyor, pazarlarda ayaklanmalar baş gösteriyor, çiftçiler keskin uçlu tırpanlarla aç vatandaşları geri püskürtüyor ve öfke halkın yüreğini ele geçiriyordu. Bakır istifleyen rahiplere karşı... Ortadan kaybolan kraliçeye karşı...

Onu, gerçek Valtia'yı bulmuş olabilirler miydi? Her şeyin çözümü bu olabilir miydi? "Müthiş," diye fısıldadım. Hem içim acıdı hem de omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. "Emin misin?"

Oskar, "Mevsim normallerinde değil," dedi. "Sene'nin en soğuk ayı olması gerekiyordu. Sebebi büyü olmalı. Valtia yas tutmayı bıraktı herhâlde, yıldızlara şükürler olsun."

"Ondan tiksindiğini sanıyordum. Tapınağa kaldırılmayasın diye annen şehirden kaçmamış mıydı?"

Oskar başıyla onayladı. "Ama benim Valtia ile bir sorunun yok."

"Peki ya rahiplerle?"

Oskar eriyen karların arasındaki bir taşla tekme attı. "Eh, onlardan biri olmaya hiç niyetim yok diyelim. O tapmağa hapsedilmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Saadella'nın ekim ve hasat festivalleri hariç hiç dışarı çıkmadığını duydum. Valtia da ondan

sadece biraz daha fazla çıkıyormuş. Bunun insana ne gibi bir faydası dokunabilir ki?"

Pelerinime sıkıca sarındım. "Belki de ne demek olduğunu bilmeyince özlem duyması gerektiğini de bilmiyordur."

"Kafese hapsedilmiş vahşi bir hayvan gibi," diye homurdandı. "Bence ruhunun bir köşesinde o hayvan da bir şeyleri kaçırdığını biliyordur."

Söyledikleri beni göğsümden vurdu. Balparmak'ı, zar zor yürüeyebilen o şişman, tembel bozayı düşünmeden edemedim. Tüm kuzey ormanları evi olsaydı, nasıl bir şeye dönüşürdü kim bilir? Sonra aklıma son altı haftada ne kadar değiştiğim ve ondan önceki on iki senede tüm ihtiyaçlarımın ve kaprislerimin ben daha lafinı etmeden nasıl karşılandığı geldi. "Ama kesinlikle altından bir kafeste yaşamak gibi," diye mırıldandım.

"Altından da olsa kafes kafestir. Benim güneşe, ağaçlara ve çimenlere ihtiyacım var. İstedğim zaman çıkıp gidebilmek isterim."

Gülümsedim. "Sürekli ateşin başında durup ahşap hayvanlar yapmak isteyen küçük çocuk böyle demezdi. Gerçi hâlâ o konuda iyisin." Ne zaman istersem bakabilmek için küçük, ahşap güvercini yastığımın altında tutuyordum.

Gülmeye başlayınca yanakları koyulaştı. "Şehirden ayrıldıktan sonra seçme şansım kalmadı. Ama yazın pek evde durmam. Sıcakta dışarıda olmak çok hoşuma gidiyor." Gülüşü gün doğumu kadar parlaktı. "Bugün de yaz gelmiş gibi hissediyorum."

Bataklığın başına vardık, kaskatı çimenler karı deliyordu. Güneş daha doğmamıştı ama pembe, mor ve turuncu ışıkları göğe yaymaya başlamıştı. Oskar güneydoğuya dönüp ışığa doğru yürüdü, yanında rahatlıkla yürüyebileyim diye adımlarını kısalttı.

Sonunda, “Ne avlayacağız?” diye sordum. Mağaralar sağımızdaki tepenin en dibinde kalmıştı. Küçük bir çocuk birkaç hafta önce o kestirme yoldan gitmeye çalışınca bacaklarını kırmıştı. Raimo’ya ihtiyacımız olmuştu ama tabii ki yaşlı adamı bulamamıştık. “Daha önce hiç bu tarafa gelmemiştik.”

Oskar dudaklarını sıktı. “Sana bir şey göstermek istiyordum.” Beni bir köşeden döndürüp ana yoldan ayırdı, mağaramızı meraklı gözlerden sakınan sarp kayalıktan yukarı çıkarttı. Dakikalar sonra meşalesini bir yığın iri kayaya doğrulttu. “Düşündüm de belki... gün doğumu hoşuna gider.”

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. “Beni buraya güneşin doğuşunu izleyeyim diye mi getirdin?”

Oskar’ın gözleri endişeyle parladı. “İzlemek zorunda değiliz. Sadece çok hoş ve...”

“Hayır, gerçekten çok güzel.” Ve de kafa karıştırıcı.

Yüzümü inceledi. “Kabul mü?”

“Kabul.”

Sırıtıp elimi tutarak beni iri kayalara götürdü. Ona ayak uydurabilmek için koşmam gerekti. Vardığımızda *birinin* önceden gelip tüm karları temizlediği ortaya çıktı. Kupkuru ve pürüzsüz kayalar bizi bekliyordu. Oskar meşalesini taşların arasına sokup beni ucu diğerlerine

göre biraz daha düz olan küçük bir kayaya oturttu, sonra da yanına geldi. Yan yana oturduk; bacaklarımız aşağıya sarkıyordu, yüzlerimiz güneşe dönüktü. Kalçası benimkine değince heyecandan ve şaşkınlıktan elim ayağıma dolandı.

“Bazen sabahları ava çıkmadan önce buraya gelip izlerim,” dedi. “En iyi yer burası.”

Turuncu bir çizgi yerden yükselip göğe yayılırken gözlerimi ufka diktim. İlk başlarda çok narin görünüyordu, kolayca bastırılıp yok edilebilecekmiş gibiydi ama sonra güneşin altın kubbesi amansız ve durdurulamaz bir şekilde göğe yükseldi. Tıpkı yeni bir Valtia’nın içindeki büyü gibi, diye düşündüm hüznle. Asla öğrenemeyeceğim bir histi bu. Böyle hissetmek istemiyordum ama tapmakta Astia kelepçesini ve tacı takan başka bir kızı düşününce içimdeki sızıya engel olamıyordum. Memnundum. Rahatlamıştım. Fakat bu bana eskiden olduğumu sandığım ama sonunda bir yalandan ibaret olduğunu anladığım şeyleri de hatırlatıyordu.

Tüm bu hisleri bastırdım. Artık her şey sona ermişti, halk ihtiyaç duyduğu şeye kavuşmuştu, her şey gerçek Valtia ortaya çıktığı için yoluna girecekti; hissettiklerimin bu anı mahvetmesine müsaade etmeyecektim. “Çok güzel. Beni iyi ki buraya getirdin.”

Oskar hafifçe öksürdü. “Seninle konuşmak istiyordum.”

Sinirlerim midemde bir yumruk gibi gerildi. “Pekâlâ.”

“Dün sabah ben...” Duraksayıp tokasından fırlayan bir tutam teli kulağının arkasına attı.

Yıldızlar aşkına, yüzüm ateş gibiydi. “Biliyorum, Freya bizi görünce muhtemelen utandın.”

“Hayır, utanmadım.” Oskar’ın gözleri yanağıma kaydı ve sonra çekinerek aynı yolu parmağıyla dolaşınca tenimin daha beter yanmasına neden oldu. Parmak uçları oyalanırken nefesini verdi. Usulca, “Ah bu sıcaklık,” dedi. “Onu vücudumda hissederek uyandım.” Bakışları dudaklarıma kadar inince karnımda ufak bir hareketlenme oldu. “Hayatımda hissettiğim en güzel şeydi. Binlerce yaz gününden daha güzeldi.”

Parmakları daha da aşağıya, boynuma inince zar zor nefes almaya başladım. “Benim için de öyleydi,” diye fısıldadım. Her yanım karıncalandı.

Uzanıp alnıyla alnıma dokundu. “İçimde uyanan bu arzuyla ne yapacağımı bilemedim. Ve... Korktum.”

“Ben de öyle.” Hayatımda kimseye bu kadar yaklaşmamıştım, Mim’e bile. Oskar’ın dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim ötedeydi. “Ama senden korkmuyorum.”

Ağzının kenarı kıvrıldı, sonra da dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Serin ve yumuşaktı ama öyle kısa sürdü ki. Gözlerimizi birbirimize diktik. Parmakları saçımda dolanırken, “Yine yapabilir miyim?” diye sordu.

Başımı salladım, ona hevesle dudaklarımı sunarken burnum burnuna değiyordu. Yaklaşıp nazik ama emin hareketlerle dudaklarını dudaklarıma bastırduğında gergin vücudum titriyordu. Buzdan ibaret de olsa beni arzuyla, şüpheyle ve korkuyla alevlere atıyordu. Kolları belime dolandı ve dudaklarımız birbirine temas ederken,

dokunurken, çarparken ve karışırken beni kendine çekti. Başparmağı çenemi okşarken dili alt dudağımda geziyordu. Dokunduğu her yer büyüyle ürperiyordu. Doğru şekilde davrandığımdan ya da onun doğru şekilde davrandığından emin olamıyordum ama hoşuma gidiyordu. Daha fazlasını istediğimi biliyordum. Çok daha fazlasını. Elim omzuna kondu. Kalbi benimki kadar hızlı çarpıyordu. Bu garip bir şekilde yatıştırıcıydı.

Oskar ağzımın kenarını öptü. “Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum,” dedi. “Yıldızlar aşkına Elli, çok güzelsin.”

Parmaklarım sert yanağında gezdi, uzamış sakalı tenime battı. “Sen de öylesin.”

Güldü. “Bunu bana *bugüne kadar* hiç kimse söylememişti.”

“Ama biliyor olmalısın.” Aira’nın onu gizli gizli izlediğini görmüştüm. Mağaradan çıkarken Oskar’ı takip ediyordu, üstelik bunu yapan tek kişi de o değildi. “Benim yerimde olmak isteyen bir sürü kız vardır.”

“Ah, beni gerçekten öpmüş olsalardı, istemezlerdi. Yanlışlıkla dudaklarımızı dondurup birbirine yapıştırabilirdim.” Kıs kıs güldü. “İlk kez bir kızı öptüğümde bu cidden başıma geldi.”

O hâlâ gülse de midem altüst oldu. “Buz büyüü yüzünden. O şekilde de etki gösterebileceğini ben hiç...”

Ensesini ovuşturdu. “Gardımı indirirsem, buz hemen şahlanıyor.” Sırıttı. “Ama seninleyken bu konuda endişelenmeme gerek yok.”

Elim göğsünden düşerken kendi göğsümdeki derin

boşluk ardına dek açıldı. “İşe yaradığıma sevindim.” Aniden içimdeki şüphe Oskar’ın büyüsu kadar güçlü ve engellenemez bir boyuta ulaştı. Beni sırf böyle olduğum için mi öpmüştü? Yoksa ona yaptıklarım için mi?

Tebessümü soldu. “Ben öyle demek...”

“Sorun değil.” Fakat boğazım düğümlemişti, gözlerim yanıyordu. Dudaklarımın arasından yavaş, titrek bir nefes verdim. Bu şüphenin mutluluğumu bu kadar hızla yiyip bitirmesinden nefret ediyordum. “Be-ben sadece birini öpeceğimi hiç düşünmemiştim,” dedim. “Ne yaptığımı bilmiyorum.”

Oskar bana garip bir bakış attı. “Birini öpeceğini *hiç* düşünmemiş miydin?”

Panik içimi doldururken gözlerimi kaçırdım. Oskar delirdiğimi düşünecekti. Birisinin kollarının arasında olmanın, emrettiğim için değil de benim kadar çok istediği için orada olduğunu bilmenin nasıl bir his doğuracağını merak ettiğim anları hatırladım. Şimdi Oskar yanımdaydı, yakışıklı ve güçlüydü, bana dokunmak ve beni öpmek için de izin istiyordu. Ve tek yapabildiğim ilgisi gerçek mi yoksa halkın Valtia’ya karşı hissettiği türden mi diye merak etmektir. Evet, onu seviyorlardı ama büyüsu işlerini görmezse ona daha ne kadar hayranlık duyarlardı?

Uzanıp Oskar’ın sert yanağını öptüm ki bu da kaşlarının saf şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu. Aptal göz yaşlarını bastırarak, “Özür dilerim. Bu konuda pek iyi değilim,” diye fısıldadım. Yıldızlar aşkına, benim sorunun neydi? “Ve yapacak işlerim var.” Kayanın ucuna yaklaşıp aşağıya kaydım.

Oskar'ın ayakları da benimkilerle aynı anda yere indi. "Dur... Elli! Seni öpmemi istemiyor muydun?" Kafası karışmıştı. Ve fazlasıyla gergindi.

Ben de öyleydim. Zihnim sorularla, korkularla, arzularla, isteklerle dolup taşıyordu ve tek bildiğim onun yanından uzaklaşmazsam ağlayacağımıydı. Yürümeye başladım ama Oskar yolumu kesmeden ancak birkaç adım atabildim. "Neyi yanlış yaptım ki?"

Dürüst olarak, "Hiçbir şeyi," derken yanından geçmeye çalıştım. "Her şey çok hızlı oldu sadece. Ben... Ben hazır olduğumu..." Suratım çarpıldı, başımı eğerek görmesine engel oldum.

Oskar omuzlarımı tuttu. "Hazır değilsen, bunu kabullenebilirim. Ama ortada bundan daha fazlası olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum." Beni kendine yaklaştırdı, gözlerime sertçe baktı. "Lütfen. Kendimi birçok kez geri çektim. Burnumu sokmayayım dedim. Ama o gözlerin ardında bir savaş verildiğini görebiliyorum ve ne olduğunu anlamak için yanıp tutuşuyorum."

"Oskar, ne yapabildiğimi keşfetmemiş olsaydın şu anda burada olur muyduk?"

Kaşlarını çattı. "Ne bileyim ben?" Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tek bildiğim bir dakika önce seni kollarımın arasına aldığım ve senin de beni öptüğün. Bana doğrusu da bu gibi gelmişti." Tereddütte kaldı. "Öyle değil miydi?"

Kesinlikle doğrusu buydu. Ancak içimde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Anlamama yardım edebilmesi için ona her şeyi anlatmak istiyordum ama Raimo'nun

uyarıları sırlarımı içime atmama neden oluyordu. Orada durdukları sürece de Oskar'ın hisleri hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecektim çünkü o asla gerçekte ne olduğumu bilemeyecekti. *Ben* bile gerçekte ne olduğumdan emin değildim. Avuç içlerimi göğsüne koydum. “Şu anda bu ikimiz için de hiç adil değil. Sa-sanırım her şey eskide neyse, öyle kalmalı.”

Neler diyordum böyle?

Ah, yıldızlar, *neden* bunları söylüyordum?

Oskar'ın gri gözleri acıyla parladı. “İstediğin buysa...”

Hayır. Değildi. Aslında tartışmasını istiyordum. Bana meydan okumasını istiyordum. Birbirimiz için doğru kişiler olduğumuzu, bunun iyi bir şey olduğunu, kalbi izin vermeyeceği için peşimi bırakamayacağını söylemesini istiyordum. *Mücadele etmesini* istiyordum.

Ancak bunun yerine beni bırakıp ellerini saçında gezdirdi. “Seni zorlamak istememiştim.”

Hızla, “Yine de büyüünü içime çekeceğim,” dedim çünkü geriye kaçıyor, gözlerime bakmıyordu. “Yine de sen... Yine de biz geceleri birbirimize dokunabiliriz. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey değişmek zorunda değil.”

Göge bakıp zoraki, genizden bir kahkaha attı. “Doğru. Aman ne rahatladım. Hiçbir şey değişmedi.” Kendi etrafında döndü. “Ava çıksam iyi olacak. Herkes muhtemelen ormana varmıştır.” Yolda ilerledi, tepenin etrafından döndü.

Ellerimle gözlerimi ovuşturup ardından bakarak peşine düştüm. İçim her zamankinden daha boştu. Şüpheli

içimde zehirli bir mantar gibi büyümemiş olsaydı, belki de Oskar'la hâlâ o kayaların üstünde olurduk, dudakları dudaklarımda, elleri vücudumda olurdu. Şimdi bir daha asla bana dokunmayacakmış gibi duruyordu. Belki de sevinmeliydim çünkü hem kendi kalbimi hem de onunkini sırlarımın tehlikesinden korumuştum ama bunun yerine kaskatı çimenin üstünde kıvrılıp gözlerim kuruyana dek ağlamak istiyordum.

Yüksek perdeden, titrete bir çığlık sabah havasını yardı, ardından birkaç çığlık daha yükseldi. Omuzları kaskatı kesilen Oskar öne atılıp sesin geldiği yere doğru tüm gücüyle koştu. Elimden geldiği kadar hızlı koşarak peşinden gittim ama tepenin başına vardığımda o yamacın başına koşuyordu.

“Oskar!” diye bağırdım ama ateş patlamaları mağaranın girişinden dalgalar hâlinde yükseliyordu. Oskar hızlandı, uzun bacakları aradaki mesafeyi yok etti.

Yamaca vardığında yavaşlamadı; açık alana atlayıp gözden kayboldu. Çığlıklarla, haykırışlarla, dumanlarla kaplı birkaç saniye sonra uca vardım.

Gördüğüm şeyin dehşetiyle boğazım tılandı. Yanmış iki kadın mağaranın girişinde yatıyordu, yüzleri karaydı, saçları ve kıyafetleri yanıp küle dönmüştü. Bir şekilde yaralanmadan metrelerce aşağıya atlamayı başaran Oskar nefretle parlayan gözleriyle kollarını açmış önlerinde duruyordu.

Önünde bir düzine şehir muhafızı duruyordu; hepsinin kahverengi şapkaları, kırmızı cüppeleri ve sopalardı. Ancak geri çekiliyorlardı. Bu görevin başında

onlar yoktu. Çünkü önlerinde beş rahip duruyordu. İhtiyar Leevi da dâhil... İskelet gibi ince parmağını ondan daha uzun boylu olan Oskar'a doğrulttu. Leevi, "Bu mağarayı aramaya her türlü hakkımız var," dedi, ince, tiz sesinin tehditkâr duruşuyla alakası yoktu.

Oskar, "Hiç hakkınız yok," diye gürledi. "Şehrinizin duvarları arasında değiliz ama siz gelip bir mağara dolusu kadınla çocuğa saldırdınız!"

Leevi, "Bu ikisi," derken parmağını yerdeki yanmış kadınlara doğru salladı, "kaçak büyücülük yapıyorlardı. Onlar bize saldırdılar."

Oskar'm yüzü öfkeyle çarpıldı. "Çünkü evlerini bastınız!"

Dizlerimin üstüne çöktüm, parmaklarım yarın ucundaki kaygan çimen öbeklerine dolandı. Ya ortada bir Valtia yoktu ve ihtiyarlar bu sıcak hava dalgasını kendileri yaratmışlardı ya da Valtia tahta geçmiş ve onları buraya o göndermişti. Her hâlükârda yolculuklarını kolaylaştırmak ve mevsim normallerinin üstündeki sıcak günü avlanarak ve balık tutarak geçirmeye can atan erkekleri mağaradan uzaklaştırmak için mükemmel bir strateji kurmuşlardı. İçimi öfke kapladı ve gözüm koyu renkli bukleleri sabah güneşinde parlayan, muhafızların arasında duran Harri'ye takılınca üstüne bir de şaşkınlık eklendi. Oskar'm onu fark etmemesini umuyormuş gibi kıpırtısız duruyordu.

Oskar, "İlkbahar geldiğinde buradan çıkacağız," dedi. "Madencilere, bahar geldiğinde mağarada bakır aramaya gelebileceklerini söyle."

Leevi gülümseyerek, “Hırsızlık yapan bir grup katilin ağzından çıkan alışılmadık bir söz ama biz bugün buraya bunun için gelmedik. Sadece genç hanımlara şöyle bir bakmak istiyoruz,” dedi, o sırada mağaradan iki rahip daha çıkıp Oskar’dan uzağa çekildi.

Biri, “Arkadaki ufak mağaraya toplanmışlar,” dedi. “En az biri ateş büyücüsü.”

Oskar’ın rengi atınca Aira ile Freya’yı düşündüğünü anladım.

“Aradığımız kişiyi bulunca kaçak büyücüleri yakalayıp tapınağa götüreceğiz.” Leevi, Harri’ye döndü. “Onu görünce tanır mısın?”

Harri’nin bakışları Oskar’a yöneldi. Siyah saçlı hırsızın rahipler için çalıştığını anlayınca Oskar’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Tanırım,” dedi Harri.

Oskar gözlerini ona dikti. “Ne yapıyorsun sen Harri?”

Leevi, Oskar’a hitap ederken Harri’nin omzuna vurdu. “Bu işi şiddete başvurmada da halledebiliriz. Sadece bakır saçlı, buz mavisi gözlü kızları arıyoruz.”

Oskar tıslar gibi, “Emin olun, Saadella burada değil,” dedi. “Küçük kızlarımızdan hiçbirinin saçları o renkte değil.” Taş gibi sert bakışlarıyla Harri’yi olduğu yere mıhladı. “Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

Leevi parmaklarını çenesinin altına attı. Kalın, kızıl kaşları kalktı. “Ah, ama biz sadece küçük Saadella’yı aramıyoruz. On altı yaşında genç bir kadın olan yeni Valtia’mızı da arıyoruz.”

Oskar’ın kaşları çatılınca Leevi keyiflendi. İhtiyar, “Anlıyorsun ya,” dedi, “durum vahim. Bir önceki Valtia

Soturi istilasını bastırırken trajik bir şekilde ölünce yeni Valtia üzüntüden delirdi. Kaçıp gitti. Biz sadece onun güvenliğini değil, temasa geçeceği herkesi düşünüyoruz. Onu şehirdeki her sokakta, her kulübede aradıktan sonra yabana kaçtığından şüphelendik. Böylece yarınmadadaki tüm çiftlikleri arayıp taradık ve Kupaşileri büsbütün terk ettiğini düşünmeye başladık... Ta ki bu genç adam cesurca gelip bize nerede olduğunu bildiğini söyleyene dek. Bu kadınlarla çocukları önemsiyorsan, şüphelendiğimiz gibi kayıp Valtia'mız aralarında mı diye hepsine tek tek bakmamıza müsaade edersin. Bakır saçlı, buz mavisi gözlü. Geçtiğimiz altı hafta içinde buraya sığınmış olabilir. Hıı?"

Leevi'm söyledikleri Oskar'ı buz gibi hava dalgasıyla çarpmıştı sanki. Gözlerini kırpıştırıp geri çekildi. Ardından sorularla dolu gözleri gözlerime baktı ve uzaklaştı. Harri bu fırsatı kaçırmadı. Dönüp yarın ucunda çömeldiğimi gördü. Hayır, diye düşündüm. Lütfen yapma.

"İşte orada!" diye bağırdı, sesi çatladı, parmağı üstüme doğruldu.

Leevi'in mavi bakışları taşların üstünden tırmanıp üstüme kondu. Ağzı açık kaldı. Tiz perdeden, "Bu o," dedi.

Ayağa fırladım, vücudumun her zerresi korkuyla zonkluyordu.

Eriyen karların arasında çizmem kaydı ve kollarım yana savruldu. Her yanımda ateşin, dondurucu havanın, şiddetli rüzgârın hissi dolaşıyordu. Ancak işi bitiren kaygan çimen oldu.

Oskar'ın adımı haykıran sesiyle yeri boyladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Havayı avuçladım, çırpınan ellerimi tutup beni yükseltsin diye yalvardım.

Valtia olsaydım, düşüşümü yavaşlatmak için büyümü kullanırdım. Beni uçurması için sıcak rüzgârı yardıma çağırabilirdim. Buzun yükselip beni tutmasını isteyebilirdim.

Ancak ben Astia'ydım. Ve bu da beni çaresiz kılıyordu.

Kütük gibi düştüm ama yere değil. Oskar'ın kolları etrafıma kapandı ve beni sımsıkı tutarken dizlerinin üstüne düştü. Ağzımı açtım, Oskar'ın alnı yanağıma değince nefesim kesildi. Vücudu var güçleriyle bize buz ve ateş patlamaları gönderen rahiplerle aramdaydı.

Ve Oskar hepsini yiyordu. Bir ateş patlaması sırtına

vurduğunda yüzü acıdan bir maskeye büründü. Göğsü sarsılırken sıkıdığı dişlerinin arasından inledi.

Ben ateşi hissetmedim ama Oskar'ın acısını görünce içim öfkeyle dolup taşı. Omzunun üstünden Leevi'ya baktım ve ihtiyarın yüzündeki gergin, zehir gibi azmi gördüm; rahipleriyle birlikte avuçlarını açmış ilerliyor, sırf bana ulaşmak için Oskar'ı yok etmeye çalışıyorlardı. İhtiyar ona bir buz patlaması gönderirken içimden, *Bunu yaptığın için seni öldüreceğim*, diye geçirdim.

Buz geniş omzuna çarparken ellerim Oskar'ın saçına dolandı. Kendini tutamayarak inlediğinde, "Bana ver," diye fısıldadım. Yüzümü boynuna gömdüm. Sarsıldı.

Sonra ayağa kalktı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Hayatta kalabilmek için kabuğuna çekilmiş gibiydi ama tenlerimizin buluştuğu noktadan buz büyüünün fazlasını gönderirken bana istekle, pes etmeden tutunuyordu.

Rahiplerden biri mağaranın ortasındaki büyük ateşe uzanınca alevler eğitilmiş bir hayvan gibi üstüne atladı. Alevleri bize yollarken gözleri parıladı.

Yaklaşan cehennem ateşini izlerken parmaklarım Oskar'ın kafasına yapıştı. Gözlerim kısıldı, dudaklarım sıkıdığım dişlerimi ortaya çıkarttı. *Hayır, ona dokunmayacaksın.*

Soğuk hava dalgası Oskar'ın vücuduna yayıldı. Sertçe arkasını döndü, gözleri açıldı, vücudu güçle dolup taşıyordu. "Yeter!" diye gürledi ve hâlâ bana sarılırken boşta kalan kolunu onlara uzattı. Parmakları önce gerildi sonra da kapanarak bir yumruk oldu.

Göğsümde garip bir sıkışma olurken dünyam dön-

meye başladı. Buz ve kar havada dolanıyor, her yerden –etrafımızdaki topraktan, tepeden, yardan, çimende eriyen kristallerden– fışkırıyordu. Kulakları sağır eden bir *buum* sesi geldi ve Oskar yere yığıldı. O üstüme düşerken taşlar sırtıma battı.

Etrafımızı sessizlik kapladı. Rahipler saldırılarına son vermişlerdi.

Oskar usulca başını göğsümden kaldırdı. Vücudu sarsılıyordu, nefesinin buharı yüzünü gizliyordu. Kırpikleriyle saç hızla eriyen buz kristalleriyle kaplıydı ama alnıyla yanaklarında ter damlaları vardı. Dehşete düşerek gözlerimin önünde ölen Sofia'yı hatırladım, bir kısmı donarken bir kısmı yanmıştı.

“Elli?” dedi, sesi acıyla doluydu. “N-ne, ne...”

Avuçlarımı buz gibi yanaklarına koyup canını yakan büyüyü akıtmaya çalıştım. “İyi misin?”

Gözlerini kırptı. “Bi-bilmiyorum.” Dev cüssesi üstümdeydi ve her kası seğiriyordu.

Biri, “Hey!” diye bağırdı. Jouni’ydi. Çizmeleri yanımdaki kayalık alanda kaydı. “Yıldızlar aşkına!” Haykırışının ardından şaşkınlık ve korku dolu sesler yükseldi.

Oskar sanki tehlikeyi henüz hatırlamış gibi bizi korumak için kollarını kaldırarak diz üstü çöktü. Ama sonra kaskatı kesildi. Muhtemelen seslerin alarma geçirdiği mağarada yaşayan bir sürü adam patikadan koşup gelmişti, şaşkın ifadelerle sırtlarını yarın dik yamacına yaslamışlardı.

Önümüzde yıkımın manzarası duruyordu, zamanın

içinde resmen donakalmış bir andı. Oturduğumuz yerden birkaç metre ötede başlayan ve mağaranın ağzında biten devasa, kristal bir buz bloku vardı. Büyük bir bina kadardı ve muhafızlar, rahipler, hain Harri ve Leevi içine hapsolmüştü. Birçoğu yerden birkaç metre havada duruyordu, sanki buz onlara çarptığında havaya savrulmuşlardı. Kolları saldırıyı önlemek istercesine ardına kadar açılmıştı. Gözleri dehşetle büyümüştü ama ani ölümleriyle de buğulanmıştı. Ağızları nefes alır gibiydi, boğazlarına dolan, burunlarına çıkan, kulaklarına giren insafsız buz nedeniyle açık kalmıştı. Güneş tüm bunların üstünde parlıyor, tüyler ürpertici, şeffaf tabuta neşeli bir parıltı katıyordu.

Jouni ıslık öttürüp şapkasını çıkarttı, elini dağınık kızıl-sarı saçında gezdirdi. “Oskar. Sen...” Bakışlarını manzaradan koparıp bize döndü. Sonra birisi başına vurmuş gibi çenesi düştü.

Jouni’nin şaşırıp kaldığını görünce Oskar omzunun üstünden bana baktı. “Yıldızlar aşkına, Elli, sen, sen...”

İşte o anda çıplak olduğumu anladım. Büyüye bağışıklığım olabilirdi ama kıyafetlerimin yoktu. Elbisemden ve çoraplarımdan geriye bir tek kül izi kalmıştı. Ayak parmaklarımı oynattığımda kömüre dönen çizimlerim dağıldı. Oskar, koca koca deliklerle dolu, kararımış kürklü pelerinini sırtından çıkarttı. Üstümü örtmek için uzandı.

“Dur,” dedi Jouni, Oskar daha bacaklarımı örtemeden bileğini kaptı. “O da ne?”

Solgun, tüyleri diken diken olmuş bacağымda parlayan kızıl ateş izimi gösterdi.

Oskar kolunu çekip üstümü örttü. Jouni'ye, "Rahiplerle muhafızlar kadınlara saldırdılar," dedi. "Gidip güvendeler mi diye bak."

Jouni'nin gözleri bakır saçıma kaydı ve buz mavisi gözlerime odaklandı. "Bu iz sandığım şey mi? Bu rahipler buraya seni aramaya mı geldiler? Duyduğuma göre..."

Oskar sertçe, "Jouni," dedi. "Şimdi sırası değil."

"Ama Valtia'nın delirip kaçtığını duydum! Bunu Elli mi yaptı?" Jouni önümüzdeki buz dağına işaret etti. Diğerleri de yanma yaklaşıyor, gözlerini buza gömülmüş adamların dehşete düşmüş yüzlerine dikiyorlardı. "Hayatımda hiç böyle buz büyüğü görmedim."

Oskar bana gözünün ucuyla baktı. "Hayır. Ben yaptım."

Jouni güldü. "Sig bana senin büyücü olduğunu söyledi ama böyle bir şeyi yapabilmek için..."

"Tartışmayı kes de gidip herkes iyi mi diye bak!" Yalpalayarak yere uzanan Oskar'ın sesi kesildi, dişleri takırdıyordu. Sırtının büsbütün dağlandığını tuniğinin yırtılmış, yanmış deliklerinden görebiliyordum. İçindeki buz kıyafetlerinin saldırıya benimkilerden daha iyi dayanmasını sağlamış olmalıydı ama yine de yaralanmıştı.

Yanmış pelerinini göğsümde tutup bacaklarımı kısılarak doğrulup oturdum. Ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki parmaklarım sızlıyordu. Ancak Jouni hâlâ tepemizde dikiliyordu, bakışları üstümdeydi. "Harri, rahiplerin onu bulana ödül vereceklerini söylemişti. Sonra da onları tutup *buraya* getirdi."

Usulca, "Ben Valtia değilim," dedim. Oskar bana dikkatle baktı. "Değilim."

Jouni bana biraz daha baktıktan sonra sakallı yanğını kaşıyıp önümüzdeki buz tabutuna döndü. "Pekâlâ." Mağara girişine yöneldi, omuzları gergindi.

Sonra ellerim Oskar'ın ensesine kondu çünkü daha fazla dayanamadım. Nefesini verip elime sokuldu ama sonra aniden kendini geri çekip ellerinin üstüne kapandı. "Yardıma ihtiyacım yok," diye gürleyerek sarsakça ayağa kalktı, kaslı kolları sallanıyordu.

"Oskar," dedim yalvarır gibi. Olanlar için beni mi suçluyordu?

Oskar bana dönmeden durdu. "O gittiğine göre, bana gerçekleri söyle."

"Ben Valtia değilim. Yemin ederim." Pelerinini çıplak vücudumda tutarak ayağa kalktım. Kayalar ayaklarım batıyordu.

"Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum. Gözlerini açıkla. Saçını. İzini. Büyüye karşı koyabilme yeteneğini. Ve sonra da bunu açıkla." Parmağını buz tabuta uzattı.

"Onu sen yaptın," diye mırıldandım.

Oskar omzunun üstünden bana baktı. "İçimde buz büyüğü olabilir. Hem de çok. Bir Suurin bile olabilir." Parmağıyla buzı gösterirken çenesini sıktı. "Ama hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım."

"Büyülü güçlerim olmadığını biliyorsun." Ancak şimdi Raimo'nun büyüğü sadece susturup içime çekmeyeceğimi söylediğini hatırladım; büyüğü çoğaltıp yansı-

tabilirdim de, tıpkı Valtia'nın Astia kelepçesini taktığında yaptığı gibi. Buzun içindeki donmuş ölü adamlara bakarken gözlerimi kııptım, bomboş bakışlarının yükü neredeyse belimi bükecekti. Bunu Oskar yapmamıştı; en azından, tek başına. Büyüyü yapan oydu ama belki de yansıtan, yoluna çıkan her şeyi yok eden o muazzam güce çeviren silah bendim. Doğruysa şayet, o hâlde az önce birlikte yirmi adamı öldürmüştük. Mideme ağrılar girdi. İşte Oskar bu nedenle büyüyü kabul etmiyordu. Asla başka birinin daha canını almak istememişti.

Oskar'ın granit bakışları beni mahvediyordu. "Ben, sadece bana anlattıklarını biliyorum Elli ve bana çok az şey anlattın."

Gözlerimi sıkıca yumdum. Boğazım sıkışırken, "Raimo bana anlatma dedi," dedim. "Hayatımın buna bağlı olduğunu söyledi."

Oskar aramızdaki mesafeyi kapatıp omuzlarımı tuttu. "Valtia'daki izlerin hepsi sende de var," diye fısıldadı. "Ve onun büyüsü o kadar dengeli ki saklaması zor olmazdı, istedikten sonra. Tıpkı senin gibi büyüye bağışıklığı varmış gibi görünebilirdi çünkü en güçlü büyüye bile kendi büyüsüyle karşı çıkabilirdi."

"Belki ama Valtia olsaydım, Raimo beni iyileştirebilirdi. Elimden gelseydi, bana sunduğu hediyeği geri çevirir miydin sence?"

"Saklanmak için yanıp tutuşuyorsan, belki."

Neredeyse öfkeden ona tekmeği basacaktım. "O hâlde, nasıl senin gücünü içime çekebildiğimi açıkla bana! Valtia bile böyle bir şey yapamaz!"

“O hâlde, ne olduğunu bana söyle!”

Parmakları omzumu sıkarken gerçekten kaçamayacağımı anlayıp ürperdim. “Raimo, Astia olduğumu söyledi.”

Gözleri kısıldı. “Ne? Yani kelepçe...”

“Evet. İşte bu nedenle canım yanmadan büyümlü çekebiliyorum. Ve bu nedenle birlikte biz bunu...” Gözlerim buz tabuta çevrildi.

Oskar da ona bakıyordu. “Bunun olacağını biliyor muydun?”

“Hiçbir fikrim yoktu. Oskar, lütfen inan bana,” diye bağırdım. “Ben, Saadella’yıdım ama Valtia öldüğünde büyü bana geçmedi.” Ona kısaca nasıl kaçtığımı anlattım ve tüm bu süre boyunca dili tutulmuş vaziyette beni izledi.

“Neden seni öldürmeye çalışıyorlardı ki? Dur... Seni kırbaçlayan da onlar mıydı?” Ona engel olamadan omzumdan pelerinini çekip çıplak sırtıma baktı, sonra da küfretti. “Neden?” diye sordu, bu tek kelime buz gibi öfkeyle kaplıydı.

“Büyüyü ortaya çıkartacağını sanarak beni kırbaçlamalarına izin verdim. Onlar beni öldürerek büyümlü yeni bir Valtia’da ortaya çıkartabileceklerini sanıyorlardı. Muhtemelen hâlâ böyle düşünüyorlardır.”

“Onlar senin bu... Astia olduğunu biliyorlar mı?”

Dünyaya bile gelmemesi gereken. Başımı sağa sola salladım. “Ama Raimo biliyordu. Sanırım bir zamanlar rahipmiş. Bana, beni ona götürdüğün gece böyle şeyler yapabileceğimi söyledi ama nasıl yapabileceğimi hiç an-

latmadı. Büyünü içime çekmek... Oluveriyor işte. Şimdi büyünü yansıtmama nasıl yardım ettiğimi bilmiyorum, sadece o anda birbirimize dokunduğumuzu biliyorum. Ama Raimo'nun bunu sır olarak saklamam konusunda beni uyardığını da çok iyi biliyorum. Tüm büyücülerin beni düşman olarak ya da bir silah olarak, güçlerini artırmaya yarayacak bir şey olarak görececeklerini söylemişti.”

Oskar'ın bakışları, o anda büyüsünün yankılarıyla karıncalanan çıplak kollarımdaki parmaklarına kaydı ve hemen ellerini geri çekti. Biz tekrar konuşmaya fırsat bulamadan Maarika koşarak mağaradan çıktı, genellikle kusursuz olan kahverengi saçları uçuyordu. “Oskar!” diye haykırdı.

Oskar onu kollarına almak için döndü ama şamarı yiyince sendeleyerek geri çekildi. Maarika, “Yaralanmışsın,” diye feryat etti, yanmış, delikli tuniğini tuttu. “Ah, yıldızlar aşkına.” Sesi gözyaşlarının etkisiyle kalınlaştı.

Oskar usulca, “Toparlanırım,” dedi.

Freya birkaç metre ötede durmuş, gözlerini buza dikmişti. “Oskar...”

Oskar annesinin ellerini kollarından çekti. “Ben yaptım. Elli her şeyi gördü.” Bana bakmak için arkasını döndü, yüzü sakın ve ifadesizdi. “Mağaraya gel. Sana kıyafet bulmazsak, üşüteceksin.”

Maarika beni süzüp kaşlarını havaya kaldırdı. “Elbisesiyle çizmelerine ne oldu?”

Oskar başını donmuş rahiplere doğru çevirdi. “Rahipler saldırınca yanıp kül oldu. Onu koruyabilmek için büyümü kullandım.”

Maarika önce bana sonra da oğluna baktı. “O hâlde, onları dondurduğuna memnun oldum,” dedi, çenesi ger-gindi. “Bundan daha fazlasını da hak etmişler.”

Kolunu uzattı, yaklaştığım sırada gözlerim yandı. Kolunu omzuma koyup beni kendine çekti. Diğer kolu da Oskar’ın belindeydi. Sonra Freya yanımda belirdi, ince parmakları pelerinin deliklerine girdi. Buna layık olduğumu hissetmiyordum ama reddetmem de mümkün değildi. Maarika haklıydı; artık benim ailem on-lardı, seveceğim ve koruyacağım... Beni kabullendik-leri için vücudum hiçbir ateş büyüsunün ısıtamayacağı gibi ısındı.

Yalpalayarak mağaraya girdiğimizde kalbimiz parça-landı. Ruuben, yanmış bedenlerden birini kollarının ara-sında tutuyordu. Senja olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu. Ruuben onun üstüne eğilmişti, vücudu hıç-kırıklarla sarsılıyordu. Aira da ağlaya ağlaya annesini çağıran Kukka’yı yatıştırmaya çalışıyordu.

Maarika, “Senja ile Josefina bizi korumaya çalıştı-lar,” dedi, sertçe yanaklarına akan gözyaşlarını sildi. “O muhafızların acıması yoktu.”

Manzaranın yanından geçerken Oskar’ın üstünden akan hava dalgası buz gibiydi. Oskar’ın sadece Harri’nin ölümünden pişmanlık duymadığım düşünüyordum. Be-nim hislerim de aynıydı. Hırsız, bu çatışmayı kapımıza kadar getirmişti.

Ama ben de farksız değildim.

Bu düşünce üstüme yıldırım gibi düştü. Bu, büyüün aksine kolayca sindirebileceğim bir şey değildi. Tam

tersi kemiklerime işledi, ardında yanıp kül olmuş topraktan başka bir şey bırakmadı. Dedikoduları dinlemiş olsaydım, bu fanteziye –bir aileye, bir yere ait olmaya, normal olmaya, Oskar’a, ihtiyaçlarına, vücuduna, ağzına, ahşap güvercinlere ve sıcacık eldivenlere, kafamı karıştıran granit gözlerine– kendimi kaptırmak yerine dikkat kesilmiş olsaydım, günler önce çekip gitmiş olurum. Ben gitmediğim için iki kadın ölmüş, sevdikleri yasa boğulmuştu. Küçük bir kız annesini kaybetmişti. Ve Oskar... İstemedен birilerini öldürmüş, istemedен bir kavgaya sürüklenmişti. Şimdi de sırtı hem sıcakın hem soğğun neden olduğu yanıklarla kaplı bir şekilde bu soğuk, rutubetli mağarada yürüyordu.

Aileler bir araya gelince çocuklar babalarının dizlerine yapıştılar, kadınlar erkeklerini kucakladılar, herkes mağara girişinin çoğunu kapatan buz tabuta bakıyordu. Oskar, Freya, Maarika ve ben, barınağımıza gittik. Mağaradan çıktığı sırada Jouni bana gözünün ucuyla meraklı bir bakış attı. Ismael ve diğer birkaç ateş büyücüsü çoktan çıkmıştı, avuçlarını açmışlardı, yaydıkları sıcaklık cesetlerin çıkartılabilmesi için donmuş felaketi eritiyordu.

Belki de hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk: Bu sadece bir başlangıçtı. Devamı gelecekti. Daha fazla silah, daha fazla büyü, daha fazla öfke. Artık kış olduğu için duracak değillerdi.

Ve bu benim suçumdu.

Barınağımıza girdiğimiz anda Freya annesinin odasına gidip Maarika’nın, kendi çizmelerime kavuşmadan

önce giydiğim eski çizmeleri, çorap ve dirseklerinde delikler olan dümdüz, kahverengi, eski bir elbiseyle çıktı. Maarika Oskar'm yaralı tenine yapışan tuniğini kesmeye başladığında ben de giyinmek için arkadaki odalardan birine geçtim. Boğazım düğümlenirken yastığımın altındaki usta işi ahşap güvercini çıkartıp cebime attım.

Odadan çıktığımda Maarika çizmelerini giymişti. Freya da yanında götürmesi için sağlam bir sepete postlar yığıyordu. Maarika, "Güneye doğru yakınlarda bir çiftlik var," dedi. "Takas yaparak yarasını tedavi etmeye yarayacak otları alabilirim."

"Raimo'yu bulmanın bir yolu yok mu?" diye sordum. "Bu yaraların sebebi büyü, yani en iyi tedavi yine büyüyle yapılabilir bence. Nereye gittiğini bilen yok mu?"

Oskar, ateşin önündeki ayı postunun üstünde yüzükoyun yatıyordu. "O-onu bahar gelene ka-kadar göremeyeceğiz." Ve bu da en az iki ay sonra demekti.

Titreyerek kekelediğini duyunca Freya'nın suratı asıldı. "Ateş için biraz daha yakıt almaya gideyim," dedi, başka bir sepet kapıp ayaklarını vurarak barınaktan çıktı.

Maarika'nın gözleri gözlerimle buluştu. "Ona göz kulak ol."

Gözlerimi kaçırmadım. "Olacağımı biliyorsun."

Bana hızla başını sallayıp gitti. Oskar'ın bana bakmasını bekledim ama bakmadı. Düşüncelerim düelloya tutuşurken bir kova su almak için kaynağa gittim ve parmaklarım acıyarak yavaş yavaş barınağa taşıdım.

İçeri girdiğimde buz büyücümü bıraktığım yerde buldum, yanıklarla kaplıydı ve titriyordu. Suyu ısıtmak için kovayı ateşin başına koyduktan sonra Oskar'ın yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Alnını ellerinin üstüne koymuştu, acıyla baş etmeye çalışırken sırtındaki kaslar geriliyordu. Bir parça yünü soğuk suya batırarak, "Hangisi daha iyi gelir, soğuk mu sıcak mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "İkisi de. Hiçbiri." Gergin, acıyla dolu ses tonu canımı yaktı.

"Peki ya bu?" Omzunda yara almadığı bir noktaya avucumu koyduğumda gerildi, belki de buz büyüünün içinden akıp gittiğini hissetmişti.

Dişleri takırdarken, "Du-dur," dedi.

"Buna ihtiyacın var." Buna benim de onun kadar ihtiyacım vardı.

Vücudu sarsılarak kolumu titretti. Aniden içime akan soğuk medcezir gibi geri çekildi ve tenine geri dönüp kendimi bomboş hissetmeme neden oldu. Oda dönmeye başlayınca dengemi yitirdim. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Ellerini üstümden çek."

Ona itaat ettim, ellerim geri çekildiği anda başımın dönmesi de geçti. "Ne yapmamı istersin Oskar?"

Zoraki, neşesiz bir kahkaha patlattı. "Bunu da bilmiyorum." Başını çevirince ben de yana dönerek uzandım; böylece yüz yüze geldik, tıpkı son iki haftadır her gece olduğu gibi. Usulca, "Ama artık anlıyorum," dedi. "Anlamamıştım, yani bu sabah kayalarda otururken."

Koyu renkli saç telleri yüzüne gelince onları geri

ittirmek için yapıp tutuştum. “Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?”

“Çünkü anladım.” Gözleri kapanınca gözlerim yandı. Alnını tekrar ellerine yaslayıp yüzünü gizledi. “Dinlen biraz. Canın yanıyordur.”

Yumruklarımı sıktım. “Burada oturup acı çekmeni izlememi bekleyemezsin.”

“Bana göz kulak olmak zo-zorunda değilsin. Yeterince oldun zaten.”

Çılgılık atmamak için dudaklarımı sıkarken gözlerimi, kayalardan ibaret pençelerini bize doğru uzatan, karanlık gölgelerinde birçok sırrı saklayan mağara tavanına diktim. Birkaç gün önceki, kollarında uyanmadan önceki hâlimize nasıl döneceğimizi bilemiyordum. Hislerinden şüphelenerek onu kendimden iyice uzaklaştırmıştım. Şimdi de o yaklaşmamaya kararlı gibiydi.

Titreyen, terleyen uzun vücuduna baktım. Son haftalarda çok fazla soğuğu içime çekmiştim ama büyü o boşluğu doldurmayı biliyordu. Dokunuşum geçici bir rahatlık sunuyordu, Oskar’ın özlemini çektiği kalıcı çözümü değil. Ve şimdi kendine bunu bile çok görüyordu nedense... Hiçbir fikrim yoktu. Gurur. Onur. Saf inat.

Ya da belki gerçekten beni suçluyordu. Belki de suçlamalıydı.

Ona, “Rahiplerle muhafızlar bu gece şehre dönmediklerinde,” dedim, “bir şeylerin yolunda gitmediği anlaşılacak.”

Oskar konuşmadı ama omuzları ve kolları yontulmuş granit gibiydi.

“Diğerleri de buraya gelince ne yapacaksın? Çünkü inan bana, büyüleri çok güçlü. Bu mağaradaki her bir kişiyi önemsedığını biliyorum.” Onlarla rahipler arasında durduğunda suratındaki ifadeyi görmüştüm.

Bitkin bir şekilde, “Gideceğiz,” dedi. “Yarın sabah. Kuzeydoğuya doğru birkaç kilometre ötemizde terk edilmiş bir maden yatağı var.”

Fakat rahipler peşimize düşeceklerdi. Ve izimizi bulup bizi öldüreceklerdi. Bundan emindim. “O hâlde dinlenip iyileşmen için elimden geleni yapmama müsaade etsen, iyi olur. Onları koruyacaksan gücüne ihtiyaç duyacaksın.”

“Olan biten onca şeyden sonra bana dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan...”

Maarika’nın ayak sesleri barınağın dışındaki taşlarda yankılanınca kalbimi ele geçiren buzla birlikte Oskar’ın yanından çekildim. Bir yanım bana zorla bakmasını sağlamak istiyordu, bir yanımsa gözlerini göremediği için memnundu. Yapmak zorunda olduğum şeyi epey kolaylaştırıyordu.

Maarika, “Nasıl oldu?” diye sorarken elindeki otlarla dolu sepeti bıraktı. Nefes nefeseydi ve rüzgârı yemişti; içimden bir ses, tüm yolu koşarak geçtiğini söylüyordu.

“İnatçı,” dememle güldü. Avuç içlerimi yanaklarımda gezdirerek ayağa kalktım. Peşini bırakmak kolay değildi ama alternatifi çok daha kötüydü. “Sırtına sürmek için gerekli şeyleri aldın mı?”

Maarika başıyla onayladı. “Şimdi tek ihtiyacımız olan, Freya’nın çalı çırpıyla dönmesi.”

İşte şimdi şansım vardı. “Gidip onu bulabilirim.”

“Nasıl istersen. Muhtemelen taşıyabileceğinden daha fazlasını toplamıştır.”

Pelerinini çıkartıp bana uzattı ama ittirdim. “Sorun değil. Uzun süre dışarı kalmayacağım.” Kalbim gümbür gümbür atarken geri çekildim. Ona hiç sesini çıkartmadan sunduğu nezaketi ve gösterdiği sabrı için teşekkür etmek istiyordum. Oskar’dan hayatına bir kez daha ölümü ve öldürmeyi soktuğum için yalvararak af dilemek istiyordum ama artık hepsi için çok geçti. Kendime ona bir kez daha bakmak için izin verdim, daha dün vücuduna yaslandığımı, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu hatırladım. “Hoşça kal,” diye fısıldadım.

Dönüp uzun adımlarla mağaranın girişine giderken yüzüm attı. Her adım azim gerektiriyordu. Barınakların arasında ilerlerken korku dolu fısıltıları yok saydım. Artık hiçbirinin bir önemi yoktu çünkü burası artık benim evim değildi. Bu insanlar, ben burada değilken daha güvende olacaktı.

Kollarımı vücuduma dolayarak açık havaya adım attım. Çizmelerim eriyen devasa buz blokunun suyuna daldı. Ateş büyücüleri hâlâ üstünde çalışıyorlardı ama henüz tek bir cesedi bile çıkartamamışlardı. Gerçi Harri’nin çizmesi en üst kısımdan fırlamıştı ve muhafızlardan birinin gri ve kıpırtısız eli yandan çıkmıştı. Yanlarından geçtiğim sırada büyücüler bana tedirgin tedirgin baktılar. Besbelli herkes duymuştu ama bana sormaya korkuyorlardı: Deliren Valtia ben miydim?

Benden korkmak için hiçbir sebepleri yoktu, beni bir

daha asla görmeyeceklerdi. Bataklığa doğru kıvrılarak giden dar yokuşa girdim. Birkaç mağara sakini atlarla birlikte yanımdan geçti. Muhafızlarla rahiplerden geriye neredeyse iki düzine besili at kalmıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi yere dikerek Freya'nın tam da o anda geri dönmemesi için dua ettim. Bir kişiyle daha vedalaşmanın acısını gizleyebileceğimi sanmıyordum. Mağara yolundan çıktığımda buz gibi bir hava bakır buklelerimin üstündeki eşarbi uçurup havada döndürdü. Titredim; kış bir kez daha üstümüze çöküyordu ve şehre varana dek kilometrelerce yürümem gerekcekti. Ancak haftalar boyunca bunun gibi yürüyüşlere alıştığımdan hava kararana kadar şehrin kapısına varacağımı düşünüyordum.

Belki de yarım kilometre ötede Oskar'ın beni bulduğu geniş, ormanlık arazi vardı; gerçi tam bulduğu nokta kuzeye doğru kilometrelerce ötede olmalıydı. Onu ilk gördüğüm anı, bu ayı gibi çocuktan nasıl korktuğumu, korkunun yerini nasıl hızla hayranlığın aldığını ve sonra da yavaşça sevgiye dönüştüğünü düşünürken gülümse dim. Rüzgâr bir kez daha esip beni öne savurdu ve ben de dönüp şehre giden yola girmek için ormana sırtımı döndüm. Bu sabahki yapay sıcaklık dalgasıyla kardan kurtulan kuru bataklık otları hışırdatıp duruyordu. Ormandaki ağaç dalları birbirine sürtünüyordu. Âdeta çığlık atıyorlardı.

Âdeta çığlık atarak *adımı* söylüyorlardı.

Ardımda bir gök gürültüsü patlak verdi. Yine bir esinti oldu ama bu seferki sıcaktı. Ağaçlar da rüzgârın

uğultusuna rağmen çığlık atmaya devam ediyordu. Soluma bakınca ağaçların arasındaki hareketliliği fark ettim.

Gök gürültüsü, toynakların takırtısına dönüştü. Ağzım açık kalırken arkamı döndüm. At üstünde iki adam hızla üzerime geliyordu. Bir tanesi muhafızların kullandığı türden bir sopayı havaya kaldırdınca geriye sendeledim. Koşmak için döndüm ama acı başımda patlayınca yere serildim. Gözlerimi açtığımda buğu perdesinin arasından kapüşonlu bir silüetin bana doğru geldiğini gördüm. Kapüşonunu geriye atıp beyazımsı sarı saçını ve koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkarttı.

“Bu o mu Jouni?” diye sordu Sig, üstüme eğilirken. Ondan kaçmaya çalıştım ama başım zonkluyordu ve kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Yapışkan ve ılık bir şey kulağıma akıyordu.

Jouni, derin, vızıltı gibi sesiyle, “O,” dedi.

Sig sıırttı. Gözleri savaş ateşiyle parılıyordu. “Fevkalade.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bana uzanan Sig'in yüzüne tokadı bastım ama Jouni atından inip vücuduma kalın bir halatı dolayıp kollarımı sabitledi. Sig atına atlayınca Jouni de beni yanına bindirdi. Tekme atıp tırmaladım ama başım öyle bir dönüyordu ki sabit tutamıyordum.

Sig, "Sana vurmak zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi, kolunu belime dolarken nefesi kulağımı yaktı. "Seni şaşırtmam gerekiyordu, yani yanıp kül olmaya meraklı olmadığımдан." Bir şeyin beni dürttüğünü hissettim ve gözüme güneşte parlayan bıçak takıldı. "Ama denemeye çalıştığını hissettiğim anda da hazır olacağım."

Bunu söyledikten sonra atı mahmuzlayarak harekete geçirdi. Kusmamak için elimden geleni yapıyordum. Beynim kafatasımda sarsılırken midem ağzıma geldi.

Toynaklar yolu döverek ardımızda bırakıyordu. Sig'in kolu karnıma yaslanmış bronz bir çubuktu âdeta, sırtıma değen göğsü ise fırın gibi sıcaktı. Rüzgâr suratıma çarpıp saçımı başımı dağıtıyordu. Beni nereye götürdüklerini ya da ne zamandan beri at üstünde olduğumuzu veya saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama gözlerimi yumup her şeyi sona erdirmek istiyordum.

Nihayet Sig atını durdurunca sersemliği üstümden attım. Beni attan indirdiği sırada öğle güneşine karşı gözlerimi kırparak kumulları ve mavi göğü görebildim. Başım omzundan sarkıyordu. Beni iki kumulun arasındaki kısa yolda ilerletip kumlu, açık bir alana götürdü. Burada kar yoktu, bunun sebebi sabahki sıcaklık mıydı yoksa hepsini Sig mi eritmişti diye merak ettim. Ortada geniş bir ateş çukuru duruyordu, etrafı döşeklerle ve mutfak gereçleriyle çevriliydi. Uzun, kahverengi saç toplanmış genç bir kadın şişte tavşana benzeyen bir şey pişiriyordu. Sig beni bir döşegin üstüne bırakırken gözlerini üzerime dikti. Yüzümü yünlü battaniyeye çevirip içimde şahlanan bulantıyla savaştım.

Jouni, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

Yanıma çömelen Sig, "Malzeme ve bilgi getirsinler diye onları dün gece şehre gönderdim," dedi. "Dün sabah rahiplerin tapınağı açtığını duyunca neler olduğunu öğrenmek istedim." Omzuma vurdu. "Ama belki de artık biliyordur. Seni ilk kez gördüğümde aklıma bile gelmedi. Elli, değil mi?"

İnleyerek, "Ben Valtia değilim," dedim.

Jouni, "Sana öyle diyeceğini söylemiştim," dedi. "Ama izi kendi gözlerimle gördüm. İnanmazsan, bak."

Sig kıs kıs güldü. "Ben kimseye inanmam." Eli kalçama kaydı ama cebime gelince duraksadı ve parmakları içeri girdi. Ahşap güvercinimi çıkarttı. Parmaklarım istekle harekete geçerken Sig güvercinin kanatlarını inceledi. Oskar'dan geriye bir tek bu kalmıştı. Kısık sesle, "Vay," dedi. "Böyle bir şeyi uzun zamandır görmüyordum."

Gözleri gözlerimle buluştu, nasıl anlamlandıracağımı bilemediğim hesaplarla ve karanlıkla doluydu. Solgun parmaklarının arasında dururken kuş çok narin görünüyordu. Kanatlarını kırıp ateşe atmasını beklerken görüntüsünü hafızama kazıdım. Sonra usulca tekrar cebime soktu. Gerçi rahatlayacak vaktim olmadı çünkü elbisemin ucunu kaldırdı. "Hangi bacakta?"

"Bana dokunma," diye fısıldadım.

Jouni, "Sol," dedi.

Sig'in ılık parmakları bacağımdaydı, çorabımı dizimden indirip baldırıma kadar getirerek kızıl ateş izimi ortaya çıkartırken onu durdurabilmeyi dileyerek yumruklarımı sıkıyordum. "Bu kadar uzun süre gizlenmeyi nasıl başardın?"

"Çünkü ben Valtia *değilim*. Tüm izlere sahip olduğumu biliyorum ama yemin ederim ki o *değilim*."

Sig dudaklarını sıktı. "O hâlde nasıl birçoğu büyücü olan o kadar çok adamı devasa bir buz blokuna hapsetmeyi başardın?"

Jouni kahkahayı bastı. "Sonra da suçu ata ata Oskar'm üstüne attı."

Sig'in başı aniden kalktı. "Ne?"

Jouni'nin gülücüğü soldu. "Oskar. Yanındaydı. Caka satarak..."

Sig ters ters, "Oskar asla caka satmaz, özellikle de söz konusu böyle bir şeyse," dedi. "Orada olduğunu bana söylememiştin."

Jouni karman çorman, kızılımsı sarı saçlarının üstündeki şapkayı çıkarttı. "Önemli olduğunu düşünmemiştim. Bana onda buz büyü olduğunu söylemiştin ama onu hiç büyü yaparken görmedim."

"Yapamadığından değil." Sig, kaşlarını çatarak döşegimin yanındaki kumluk alana çöktü. "Onu koruyordu Jouni; olduğu ya da olmadığı kişi yüzünden. Ama yine de gerçeği öğrenmeliyim." Gözleri parlıyordu. Yerden kalktı. Kolları sarkıktı, birkaç adım geri çekilip pelerini üstünden attı. Altına tunik giymediği anlaşıldı, sadece dar kalçasındaki kemerin tuttuğu pantolonu vardı. Parmaklarını uzatınca ortaya birbirinin eşi iki ateş küresi çıktı ve avuçlarından birkaç santim yukarıda süzüldü.

Zorla doğrulup otururken acıdan gözlerimi yumdum. Kollarım hâlâ bağlıydı. "Bırak beni," diye yalvardım.

"Bağlarından kurtul Valtia," dedi. Sonra ateş kürelerinden birini üstüme fırlattı. Ateş göğsüme çarpınca kendir halatlar alev aldı. Halatlar yanıp koparken ikinci ateşi yüzümün ortasına fırlattı. Yanaklarımı öpen sıcaklığını hissettim, ateş yok olmadan önce hoş bir karşılamaydı. Sig'in kaşları çatıldı ve ışık karanlık göz bebeklerinde parladı.

Jouni küfrederek geri çekildi, tıpkı Sig mağaradaki

havayı ısıttığında Freya'nın yaptığı gibi. Sig de artık terliyor, kendi yarattığı ateşte yanıyordu. Hiçbir şey hissetmeden yanına oturduğum sırada beni izlerken parlak bir damla köşeli yüzünden aşağı aktı.

Sonunda, "Tuuli!" diye bağırdı.

Kahverengi saçlı kadın, şişteki tavşanını düz taşlardan oluşan bir yığının üstüne yatırdı. "Buz mu istiyorsun?" Sig başıyla onaylayınca kadın sırtıttı. "Nasıl istersen."

Kadın beni koyu gri gözleriyle süzerek yaklaştı. Ona bitkin bir tebessüm gönderdim. İnsanların bana buz ve ateş fırlatmasından bıkmıştım ve artık rol de kesemiyordum; yanmış ya da donmuş gibi davranmam imkânsızdı, öyleymiş gibi yapamayacak kadar acı çekiyordum. Tuuli'nin elleri havaya kalktı, yağlı parmakları parlıyordu. Dudaklarını sıktı, içindeki büyüğü kontrol etmeye çalışırken sarf ettiği çabayla kolları sarsıldı.

Belki de kanımı dondurmaya çalışıyordu. Etrafımdaki hava soğudu ama düşünmeden edemedim... Oskar'ın yanında *bir hiçti*. Elbette onu azıcık hatırlayınca boğazım düğümlendi. Gittiğimi fark ettiğinde rahatlayacak mıydı?

Çenesi titreyen Tuuli büyüünün dondurucu etkisiyle sarsıldı. Sig'in beyaz göğsü bile diken diken olmuştu. Ya ben? Beni donduran tek şey, Oskar'ın benden kurtulduğuna sevinebileceğini bilmemdi.

Önümdeki büyücülere, "Üşümüş gibisiniz," dedim.

Tuuli sinirle nefesini verip kollarını indirdi. Sig'e gergin bir bakış fırlattı. "Be-ben istersen..."

Sig gözlerini bana dikerken, “Hiç uğraşma,” dedi.

Tuuli yemeğinin başına dönerken omuzları düştü ama Sig hayal kırıklığına uğramamış, meraklanmıştı. Bir kez daha yanıma yaklaşarak, “Sadece içindeki büyü dengeli olduğunda ateşe ve buza böyle karşı koyabilirsin,” dedi. “Ama bize niye saldırmıyorsun ki?”

Kumulların hemen ardındaki birkaç at kişneyince cevap vermekten kurtuldum. Sig, Motherlake’in tepesinde bulunan uçurumlardaki meşe ağaçlarının yanında, yarımadanın kuzeybatı kıyısında kamp yaptığını söylemişti. Ormandan geçip kuzeydoğuya dönlüğünde bir saatlik bir yolculukla şehre varılıyor olmalıydı. Kaçabilseydim, belki atlardan birini çalabilseydim...

“Hoop! Sig!” Kaba bir ses duyuldu.

Sig, “Buradayım,” diye seslendi.

Yüzü sakallarla kaplı, bakır renkli saçları olan kısa boylu, tombul bir adam kumulların arasında yürüyordu. Nefesini verirken, “Saadella’yı buldular,” diyerek dizlerine tuttu. “Haberci bu sabah meydanda duyurdu. Dün gece onu bulmuşlar, görünüşe göre ailesi onu şehir dışına çıkartmaya çalışırken... Ve tapınak da az önce Valtia’nın taç giyme töreninin gün batımında gerçekleşeceğini duyurdu. Yas tutmaya bir son verip ortaya çıkmaya razı gelmiş.”

Sig’in gözleri kısıldı. “Ama... Usko, bana Valtia’yı aradıklarını söylememiş miydin?” Önce bana sonra da yeni gelene baktı.

Usko bakır renkli sakalını kaşıyıp başını salladı.

“Muhafızlardan öyle duymuştum ama rahiplerin resmî görüşü hep yasta olduğu yönündeydi.”

Jouni suratını ekşitti. “O hâlde neden aralarında bir ihtiyarla birlikte yedisi bu sabah onu bulmak için mağara geldiler ki?”

Usko kaşınırken donakaldı. “Öyle mi oldu?” Bana şöyle bir baktı. “Şey... Sen de kimsin?”

Jouni gözlerini devirerek, “Sence kim olabilir şapşal?” dedi.

Sig yanıma otururken altın rengi kaşını kaldırdı. “O hâlde gün batımında kime taç giydirecekler Elli?”

Kalbim göğsüme hızla çarpıyordu. İhtiyarlar gerçek Valtia’yı, en başından beri orada olması gerekeni, yerini çaldığım kişiyi bulmuşlar mıydı? Oskar’la bu sabah şüphelendiğimiz gibi artık işin başına o mu geçmişti? Rahipler beni susturmak için mi öldürmek istiyorlardı, yoksa ne olduğumu anlayıp beni düşman mı ilan etmişlerdi? Gerçek Valtia beni kız kardeşi gibi mi görecekti yoksa Aleksi ve diğerleri onu bana karşı dolduracaklar mıydı?

Rahiplere karşı duyduğum öfke içimi yakıyordu. Sig de bu ısıyı hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri aniden gözlerime çevrildi. Başını eğdikten sonra bana elini uzattı. “Benimle gel.”

Tereddüt ettiğimde parmaklarını oynattı, sabırsızlıktan çatlıyordu. “Seni incitmeyeceğime söz veriyorum. En azından, şimdilik.”

Cidden, seçme hakkım var mıydı? Elimi eline uzattım, uzun parmakları üstüne kapandı. Bileğimi tutup

ayağa kalkmama yardım ettikten sonra sarsıldığımı görünce beni tuttu.

“Tuuli, bir bez ver lütfen,” dedi. Kadın söyleneni yaptıktan sonra bezi başıma bastırdı ve çektiğinde kırmızıya bulandığını gördüm. “Bu taraftan,” diye mırıldanarak beni arkadaşlarının yanından uzaklaştırdı. Hiçbiri bu davranışını sorgulamadı. Aslına bakılırsa, biz kumulların arasında yürürken Usko ve diğerlerinin şehirde gördüklerinden bahsetmeye başladılar.

Sig’le yavaşça karın kaskatı buz parçalarına dönüştüğü, kumda çentikli bir zırh gibi durduğu yere gittik. Sig, bir kütleye tekme attı, havadayken bezle kaptı ve başını kafamdaki şişkinliğe doğru sallayarak bana uzattı. “Birazcık eşeklik mi ettim diye düşünüyorum da.”

Güldüm, sonra da zonklayan başımı tuttum. Bezin içindeki buzu alnıma bastırdım. “*Birazcık* mı? Başıma vurdun ve beni yakıp öldürmeye çalıştın.”

Mahcup mahcup güldü. “Eh, açıkçası Valtia olduğunu ve kendini savunacağını düşünmüştüm. Gerçi hâlâ o olabileceğini düşünüyorum.”

İç çektim. “Sig, Valtia olsaydım, şu anda kemik ve kül yığınının ibaret olurdu.”

“Valtia değilsen nesin?” Bana dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı. Burnuma dolan kokusu keskin ve sıcaktı. Boşta kalan elim onu itirmek için uzandı ama o beni sıkıca tutmaya devam ediyordu. “Yalan söyleme. İnsanı büyü kullanmadan da sakatlamayı çok iyi bilirim.”

Sırrımı mı koruyayım yoksa Sig’i Valtia olduğuma ikna etmeye mi çalışayım diye düşünürken başım döndü.

Yanaklarıma değen ellerine odaklanarak neden büyüsünün alev kasırgası tenime işlemiyor, bomboş göğsüme dolmuyor diye merak ettim. “Ben... başka bir şeyim. Ne olduğumdan tam olarak emin değilim.” Doğruyu söylemeye karar verdim ama sadece işime yarayacak kadarını. “Bazen ben... büyüü içime çekebiliyorum.”

Elleri yanmış gibi geri çekildi. “Ne?” Avuçlarını pantolonuna sildi.

Güldüğümü gizlemem zordu. “Elimde değil. Ateş ve buz büyüsüne bağışıklığım var ve büyücüye dokunduğumda bazen büyüsünü çekip alabiliyorum.”

Bana zehirliymişim gibi bakıyordu. “Oskar bunu biliyor muydu? Bunca zamandır biliyor muydu?” Sonra acı, sert bir kahkaha attı. “Ah, dur da tahmin edeyim. Büyüsünü kurutman için sana yalvardı mı? Çaresizce ettiği tüm dualarına gönderilen bir cevap gibiydin herhâlde.”

“Korkak olduğunu düşündüğün bu adamla çok fazla ilgileniyor gibisin.”

Sig kuma tekme atarak çizmesinin ucunda derin bir yarık açtı. “Kendine bahşedileni ziyan ediyor! Ve kendi adına savaşmak için parmağını bile kıpırdatmıyor.”

Alnımdaki buz torbasını çektim. “Ama başkaları için savaşır. Beni bulmasaydı, şimdiye ölüydüm.” Kanla lekelenen bezi yere atıp elimi cebime soktum. Elim ahşap güvercinin üstüne kapandı. “Onu tanıyor olabilirsin ama onu anlamıyorsun.”

Yüzü çarpılırken Sig hızla arkasını dönünce sırtındaki gümüş kamçı izlerini gördüm. Usulca, “O,

benim kardeşim,” dedi. “Kan bağıımız yok ama büyü bağıımız var ve şartlar öyle gerektirdi. Bunu unutmuşa benziyor ama ben asla unutmayacağım.” Tekrar bileğimi tutup beni kayalık araziye geri sürükledi. Ardında Motherlake uzanıyor, buzla kaplı yüzeyi akşam güneşinde parlıyordu. “Sana hiç benden bahsetti mi?”

“Oskar pek konuşkan değil.”

Neşeyle nefesini verdi. “Doğru.” Koyu kahverengi gözlerinde bir tutam özlem parıldıyordu. Çok yanılmıştım. Oskar’dan nefret etmiyordu. Onu özlüyordu. Ortak paydamız buydu.

“*Sen* bana kendinden bahsetmek ister misin Sig?”

Bana ihtiyatlı bir şekilde baktı ama sonra hemen sırtarak gizledi. “Neden olmasın? Belki her şeyi kolaylaştırır.” Gülümsemesi vahşi bir hâl aldı. “Ve belki de ortak bir düşmanımız olduğunu anlarız.”

Avucunu kümelenmiş sert karın üstüne götürünce kar anında eridi. Eriyen kar kaynamaya başladı, sonra da buhara dönüştü. Sig avucunun altındaki kum kupkuru olana dek durmadı. Oturmama yardım ederken elbiseden geçen belli belirsiz sıcaklığı hissettim.

“On dört yaşındayken babamın çırağıydım. Kendisi anahtarcıydı. Annem, ben küçükken öldü.”

Beyaz parmakları kumdaki bir anahtarın üzerinde gezindi. “Rahipler bir gün babamı tapınağa çağırdılar, odalarından birine yeni bir kilit taktıracaklardı. Babam beni de çağırdı. Büyük bir şeref olduğunu söyledi. Valtia’yı bile görebiliriz diye şakalaşıyordu. Ya da belki

Saadella'yı. Saadella o zamanlar on bir yaşında falandı.” Yaklaşıp fısıldadı, “Yani şu anda on altı yaşında.”

Yanaklarım yanınca güldü. “Anlamıştım zaten. Sen, Saadella'ydın. Dur da tahmin edeyim... İçinde büyü olmadığını anladıklarında sana işkence ettiler mi?”

Dişlerimi sıktım. “Bana *kendinden* bahsedeceğini sanıyordum.”

Neşesi kayboldu. “Peki. Tapınağa gitmek istemedim. Bu işten paçamı sıyırmaya baktım. Ödüm patlıyordu.”

“Büyülü güçlerin olduğunu biliyordun.”

Kumdaki anahtara dokunmaya devam ederken başıyla onayladı. “Ama saklamayı başarmıştım. Bir sene önce arkadaşım Armo yanlışlıkla kasabadaki konsey binasının önünde duran pompadaki suyu dondurmıştu. O gece rahipler gelip onu götürmüşlerdi. Bana ölmüş gibi geldiğini hatırlıyorum.”

“Armo artık bir çırak,” dedim, beni kamçılayanın da o olduğunu söylememeye karar verdim. “Bir gün rahip olacak.”

“Ne hoş.” Sig yumruğunun içinden beyaz-altın kum tanelerini akıttı. “Şu dünyada olmak istediğim en son şeydi. Ve büyüyü saklayabildiğim sürece böyle yaşayıp gidebileceğimi anlamıştım. Bunun işe yarayacağını düşünmekle ukalalık etmiştim herhâlde.” İç çekti. “Bizi tapınağa götüren İhtiyarlardan biriydi. Babam çalışırken İhtiyar da bana derslerimi soruyordu. Kibar olmaya çalışıyordum. Bana yıldızlarla ilgili metinleri göstermeyi önerdiğinde yanından ayrılmadım.”

“Hangi İhtiyar olduğunu biliyor musun?”

Omuz silktili. “Kara gözler. Kazınmış kafasındaki kara saç kökleri. Yuvarlak bir göbek.”

“Aleksi. Ya da belki... Kauko.” İkisi de esmerdi. “Sadece hareketlerine bakarak birbirlerinden ayırt edebilirsin.”

“O hâlde hangisi daha acımasız?” diye fısıldarken Motherlake’e baktı. Soğuk bir anıyı düşünürken titredi. “Kubbeli odaya girdiğimizde bana geceleri nasıl uyuduğumu sordu.”

“Peki, sen ona korkunç kâbuslarından bahsettin mi?” Sig bu kadar güçlü olduğundan rüyalarının huzurlu olacağını sanmıyordum.

Sig başını eğdi. “Hayır. Kâbuslardan bahsetmeyi sevmiyorum. Ama sanırım rahip yine de bendeki büyü-yü hissetmişti. Çünkü ben yıldız haritasına bakarken kolumu tuttu. İçime çok keskin bir acı saplandı, önce sıcak sonra da soğuktu.” Suratı ekşidi. “Ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.”

Usulca, “Büyün ortaya çıktı,” dedim. Büyü, büyücü-yü koruyordu, yani yok edene dek.

Yüzü hâlâ anısından dolayı gergindi. “Yıldız haritası alev aldı. Rahibin cüppesi tutuştu. Ayaklarımın altındaki bakır kaplama eridi. Zerre kadar kontrol edemiyordum. Sonra da sıcaktan düşüp bayıldım.” Elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Ayıldığımda mezarlıktaki bir hücredeydim ve kafam tıraş edilmişti. Oradakilerden biri bana ertesi sabah kabul töreni olacağını söyledi.”

Kaşlarım çatıldı. “Peki ya baban?”

“Herhâlde rahip ona ateş büyü-sünden bahsedip sus

payı vermiştir.” Sig’in gözlerindeki alevlere bakınca babasını asla affetmediğini anladım.

“Sen ne yaptın?”

“Kaçmaya çalıştım. İlk seferde beni yakaladılar ve o esmer İhtiyar beni bizzat kamçılattı.”

“Sen... Ne bileyim, zincirleri falan eritmedin mi?”

“Büyüme karşılık vermek için buz kullandı,” dedi, gerildiği sesinden belliydi. “Onda her iki büyü de var, diğer tüm rahipler gibi. Ve sanırım acı çekmemi istedi. Kanımın akmasını istedi. O... sanırım... yaralarımın bir şey yaptı...” Sig irkilerek kürek kemiğine dokundu. “Yıldız aşkına, bilmiyorum. Aklım başımda değildi. O geceyle ilgili çok garip hatıralarım var.”

Tüylerim diken diken oldu. Esmer rahibin Aleksî olduğunu düşünüyordum. Ondan her türlü canilik beklenirdi. “Ama besbelli ki kaçmışsın.”

Sig bana döndü, üstünden sıcaklık dalgaları öldürseye akıyor, alnında ter damlaları birikiyordu. “Benim babam anahtarcıydı.” Elini anahtarın üstünde gezdirip kumları temizledi. “Benimle işi bitince, İhtiyar beni bir hücreye koydu. Heyecanlıydı. Kendimi ifşa etmeden bunca zaman nasıl yaşadığıma inanmadığını söyledi. Ve ben yaşıyorsam, ortada henüz bulamadıkları bir benzerimin daha olduğunu söyledi.”

“Oskar,” diye mırıldandım. “O, senin Suurin olduğunu biliyordu.”

Sig geriye yaslandı, şaşırmış gibiydi. “Oskar resmen sana ne olduğunu söylemiş.” Bakışları cebime, güvercinin saklandığı yere kaydı. “O zamanlar İhtiyar’ın neden

bahsettiğini bilmiyordum. Sadece benim için berbat bir şeyler planladıklarını biliyordum. Ama benim nerede olursam olayım tüm kapıları açabileceğimi bilmiyorlardı. Babamın bana miras bıraktığı tek şeydi. İhtiyar diğerlerini çağırmaya gittiği anda hücreden kaçtım. Tappmak rıhtımına varmayı başarıp canımı kurtarmak için suya atladım. Şehirden gizlice kaçıp bu kampı buldum.” Homurdandı. “Eh. Dürüst olmak gerekirse, Oskar *beni* buldu.”

Gülümsedim. “Beni de buldu.”

Sig birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. “Oskar bana, kimseye ne kadar güçlü olduğumu göstermememi söyledi, böylece hiç kimse rahiplere bu bilgiyi satmayı aklımdan bile geçirmeyecekti. İhtiyarlar öldüğümü düşündüklerinde daha güvende olacağımı söyledi. Ben de çabaladım. Çok uzun bir süre.” Gözlerini kum öbeğine dikti ve kum gözlerimin önünde eriyip cama döndü. “Ama artık saklanacak değilim.”

Nefreti ateşi harlıyor mu diye merak ettim. “Şimdi Valtia tekrar kontrolü eline geçirmeden rahipleri alt etmek istiyorsun.”

Keyifsizce güldü. “Senelerdir bunu istiyorum. Bana gücü ellerinde tutmaları için tek bir sebep söyle. Neden genç büyücüleri boyun eğdirmek için hadım ettiklerini, saçlarını kazıdıklarını, işkence ettiklerini açıkla. Neden Saadella ile Valtia’nın halka karışmasına engel olduklarını açıkla. Neden Valtia’yı vücudu mahvolana dek kullandırırken kendilerinin upuzun bir ömre sahip olduklarını açıkla. Ve sonra da,” dedi, sesi başlı başına alevdi, “bana

neden büyücülerin istedikleri gibi yaşayamayacaklarını anlat. Bana bunca insanın arasından neden özellikle bizi köleleştirdiklerini anlat.”

Kaşlarını çattım. “Çıraklar ve yardımcılar kaderleriyle barışık görünüyor, rahipler de öyle.”

Sig’in parmakları kuma daldı. “O hâlde neden tamamı erkeklerden oluşan otuz rahip olduğunu ve neden onların yerine geçecek tam otuz çırağın bulunduğunu açıkla. Üstelik ortada hep yüzden fazla yardımcı oluyor, her ay da tapınağa yenileri getiriliyor. Sen hiç yaşlı bir yardımcı gördün mü?”

Kış rüzgârı sırtıma vurdu. “Hayır, ama belirli bir yaştan sonra inzivaya çekiliyorlar. Mezarlıktaki özel alanda yaşıyorlar.”

“Hımm. Bir açıdan mağarada yaşayanlar gibi yani.” Gözleri kısıldı. “Peki sence şimdi orada kaç kişi vardır? Beş yüz? Bin? Daha fazla? O kadar kişi nasıl bir başına yaşayabilir? Hepsini doyurmak için ne kadar yiyecek gerekir? Cidden onların başına bunun geldiğine mi inanıyorsun?”

İçim titredi ama bunun esen soğuk rüzgârla hiçbir ilgisi yoktu. “Sen neye inanıyorsun?”

Başımı sağa sola salladı. “Bilemiyorum ama o yer altı mahzeninde saatlerce bir çıkış yolu bulabilmek için dolandığımı sana söyleyebilirim. Odalar dolusu ham bakıra ve bakır külçelerine, bakırdan yapılmış ıvır zıvıra ve sikkelere rastladım ama tek bir tane bile inzivaya çekilmiş yardımcı görmedim, yüzlercesine ev sahipliği yapan özel bir alandan bahsetmiyorum bile.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ovuşturdum. Sig yaklaşmaya başladı ama onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. Kaşları dikildi. “Seni biraz ısıtmaya çalışıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Böyle iyiyim.”

“Nazik olmaya çalışıyorum. Kendini bir şey sanma.”

“Aklımdan bile geçirmem.” Aslında sesindeki ilgisizliği duyunca rahatlamıştım. “Ve rahiplerle ilgili şikâyetin ne olursa olsun, Valtia her şeyi değiştirebilecek tek kişi. O...”

“Ne zamandan beri bir Valtia tutup da yardımcılara ya da herhangi bir büyücüye yardım etmek için parmağını oynatıyor?” dedi Sig ters ters.

“Belki de neler olup bittiğini bilmiyordur!” Benim bilmediğim kesindi.

“Ya da belki kuklanın tekidir.” Ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkeledi. “Gerçekten kontrol ondaysa, neden etrafta hiç kadın rahip yok? Neden o güçte bir kadın diğer kadınların kafalarının kazınmasına ve bir yerlere kapatılmalarına göz yumsun?” Elini uzattı.

Elini ittirip kendi başıma kalktım. Başım hâlâ acıyordu ama o kadar kızgındım ki ruhum duymuyordu. Tıslar gibi, “Valtia kukla değil,” dedim.

“O hâlde caninin teki. Aklıma gelen tek açıklama bu. Ya İhtiyarların kontrolü altında ya da onlar kadar kötü.”

Ellerim yumruk oldu. “Bu ne cüret.” Zihnimde filizlenen bir dünya şüphenin arasında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. “Valtia, halkının iyiliği için her şeyi feda etmeye hazır olan bir kraliçe. Ve onu buldularsa tapınağa saldırma planlarını unutsan iyi edersin.”

Sig sırtıarak bana baktı. Kısa, açık sarı saçı rüzgârda dağıldı, gözleri bir kez daha alev aldı. “Pekâlâ,” dedi, sesi garip, delice bir enerjiyle titredi. “Onu buldularsa öyle yaparım.” Kolunu uzattı. “Güzeller güzeli Elli, taç giyme törenine benimle katılmak ister misin?”

Gidersem Valtia’yı kendi gözlerimle görebilirdim. Belki de onunla konuşmanın bir yolunu bulabilirdim. Raimo, güçlü olacağını ama yıldızların da dengeyi sağlamak için beni yarattıklarını söylemişti. Kuparileri yönetecek kişi olabilirdi ama belki de bana ihtiyacı vardı. Ya onu Sofia’nın kaderinden kurtarabilseydim? Söyleyeceklerimi dinler miydi?

Dinlemese bile, İhtiyarlar beni sürükleyerek götürüp boğazımı kesseler bile buna değerdı; kayıp Valtia’yı bulmak için mağaraya daha fazla rahip göndermek için ellerinde bir sebep kalmazdı. Oskar diğer mağara sakinleri gibi daha güvende olur, istediği huzura kavuşurdu. Onun huzura kavuşmasını da gerçek Valtia’ya yardım etmeyi de çok istiyordum.

Ne olursa olsun, yolculuğum başladığı noktada bitecekti.

Sig’in koluna girdim. “Ne zaman gidiyoruz?”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sig'le birlikte kampa döndüğümüzde çalıntı atların üstünde bir sürü büyücü vardı. Adı Mikko olan gaga burunlu, sırtından aşağıya koyu renkli bir örgü inen uzun boylu, cılız bir çocuk yanında av malzemeleri ve kıyafet getirmişti. Bir av torbasıyla parmaklarımı koparan bir ayı kapanını havaya kaldırdı. İçim titrerken Sig'e, "Yine kılık değiştirmen gerekiyormuş ya," dedi.

Ve böylece yola koyulduk, sadece ormanda geçirilen uzun bir günün ardından şehre dönen avcılardık işte. Sig beni yanma aldı, o atını mahmuzlarken ben de ince uzun beline kollarımı doladım. Yine pelerinini giydiğinden beni yara izleriyle dolu, çıplak sırtına yapışırken hissettiğim huzursuz edici yakınlıktan kurtarıyordu.

İskeleti andıran ağaçların arasından geçen yolu takip ettik. Yerde hiç kar yoktu; hepsi bu sabah rahipler

gelirken erimişti ve önümüzde daha haftalar olmasına rağmen baharın geldiğine inanmak çok kolaydı. Oskar'ın beni bulduğu, beni kurtarmaya karar verdiği yeri işaretleyen küçük göleti görmek için yere baktım. Sig'e bu kadar yakın olunca Oskar'm soğuk tenini, vücudunun sert, güven veren hissini arzulamamak zordu. Bu sabah bir anlığına bunu yaşamış ve elimin tersiyle itmiştim.

Çünkü ben onun kalbini istiyordum.

Gözyaşlarımı bastırırken toprak kahverengi bir buğuya dönüştü. Asla sahip olmadığım bir şeyin yasını tutmamalı ve düşüncelerimi önümüzdeki şeylere yönettirmeliydim.

Ormandan çıkıp kuzeydeki yola açılan bataklık arazisine girdiğimizde Sig, "Şehre girince kapüşonunu kafanda tutacaksın," dedi. "Dikkatleri üstüne çekersen, ben de..."

"Dikkatleri üstüme çekersen, rahipler beni mezarlığa götürüp öldürürler. Tehdide gerek yok."

"Kusura bakma. Alışkanlık işte."

"Sig, ben senin için üzülüyorum."

"İddiasına girerim ki Valtia'nın balkonundan Motherlake'e baktığımda farklı hissedeceksin."

"Peki ya Kupari halkına ne olacak? Düzeni bozmayı hayal ederken onları da düşünüyor musun?"

Karın kasları kasıldı. "O düzen yüzünden kaç tanesi köle oldu diye düşünüyorum," dedi sertçe. "Ve kaç tanesinin rahat yaşamak için özgürlükten vazgeçtiğini, karşılığını düşünmeden yıl boyunca sıcakta nasıl da yan gelip yatıklarını düşünüyorum. Yani, evet, sanırım düşünüyorum."

İçindeki öfke tenini yaktı. Beni yakmadı ama atımız çamurlu yolda hızla giderken göğsüme değen pelerini nemliydi. Beyaz kış güneşi batıda yavaşça batıyordu ama Sig hâlâ gözlerini kısıyordu. “Yazdan nefret ediyorsundur herhâlde.”

Usulca, “Hem de nasıl,” dedi. “Yaz aylarında dışarıda durmaya dayanamıyorum. Oskar sana birbirimize ne kadar benzediğimizi söyledi mi?” Arkasına uzanıp eteğimdeki şişkinliğe, cebimdeki küçük, oyma hazineye vurdu. “Sana bunu verdiğine göre onun için çok değerlidir. Sana kendisiyle ilgili neler anlattı?”

Elimi Sig’in elinin üstüne atıp bacağımdan uzaklaştırdım. “Zaten bana bir Suurin olduğunu söylediğini biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini Oskar bilmiyor gerçi.”

“Çünkü bilmek *istemiyor*. Raimo’nun anladığını fark ettiğimde yaşlı adamın bana her şeyi öğretmesine izin verdim.”

“Ne gibi? Oskar büyüsünün kontrol edilebileceğine inanmıyor.”

Sig inledi. “Çünkü tüm vaktini kullanmayı öğrenmek yerine gücünü bastırmaya çalışmakla harcıyor! Hem güce sahip olup *hem de* onu kontrol etmeyi bilmedikçe büyücü olmanın bir anlamı yok, Oskar’da biri var ama diğeri yok. Tehlikeli biri olduğunu düşünüyor ve bu konuda haklı da.”

“Sen değil misin?”

“Elbette ben de öyleyim çünkü öyle olmayı tercih ediyorum. Büyüyü kullanmanın birçok yolu var ama

çoğu büyücü sadece ufak tefek, önemsiz büyüler yapabilir. Suyu veya havayı ısıtmak ya da soğutmak gibi yani. Çalışırlarsa, kılıç gibi kullanacakları büyüler yapabilirler; içindeki tüm ateşi ya da buzu küçük bir alana aktarmak gibi.”

Sig’in küçük bir kum öbeğini eriterek cama dönüştürdüğü gibi... “Sahiden de buz ya da ateş büyüsü kılıç gibi kuşanılabılır mi?”

Sig güldü. “Çalışırsan, olur. Ama içinde çok az büyü varsa kürdanla savaşılmaya benzer.” Omzunun üstünden bana bakıp göz kırptı. “*Benimkisine* pala denilebilir.”

Gözlerimi kaçırdım. “Senin adına sevindim.” Şehre doğru kuzeydeki yolda yavaşça ilerliyorduk. Sadece birkaç kilometre kalmıştı.

Sig, “Kendimi koruyamamaktan iyidir,” dedi sertçe.

“Bence Oskar gayet kendini koruyabilecek durumda.”

“Oskar hayatında hiç yetenekli bir büyücüyle kapışmadı.”

Bu sabah yedi tanesiyle birden kapışana dek... Ancak ben hâlâ bunun ne kadarının benimle ilgisi olduğunu düşünüyordum, bu nedenle Sig’e söylemedim. “Kimse- nin canını yakmak istemiyor,” diye mırıldandım.

Sig homurdandı. “O hâlde büyüsünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmeli! Muhtemelen büyü yapmakla yoktan var etmek arasındaki farkı bile bilmiyordur. Sadece içinde çok fazla büyü olanlar yoktan var edebilir. Mağaradakilerin hiçbiri bunu yapamaz, yani ben ve Raimo hariç.” Sig avucunu açınca ortasından ateş fişkırdı, herhangi bir yakıt olmaksızın turuncu ve parlak ışıklarını

saçarak dolandı. Yanımızda ilerleyen Jouni gözlerini ateşe dikti, sonra da çenesini sıkıp atını mahmuzlayarak önümüze geçti. Sig kıs kıs güldü. “Jouni sadece büyü yapabiliyor; gerçek bir alevi fırlatıp atmak isterse, hâlihazırda var olan bir ateş bulmalı. Sanırım bu erkeklik gururuna dokunuyor.”

Jouni arkasını dönüp ikimize baktı, yüzü kıpkırmızıydı. Hava ısındı ve Sig titreyerek nefesini verdi. “Pardon Jouni. Üstüne alınma,” diye seslendi, ensesinden aşağı ter damlıyordu. İzin verseydi, sıcaklığı kendime çekebilirdim ama buna asla izin vermeyeceğini biliyordum. Jouni tekrar önüne döndü ve sıcaklık yok oldu.

“Sence Oskar yoktan buz yaratabilir mi? Hiç böyle bir şey yaptığını görmedim.” Sadece bir şeyleri dondurduğunu görmüştüm. Rahipleri öldürdüğümüzde ise etrafımızdaki her şeyden buz, kar ve su çekip onları yerle bir etmekte kullanmıştı.

“Onu hiç uyurken gördün mü?” dedi Sig küçümsercesine. “Çabalamadan yaratıyor hem de.”

“Haklısın.” Yoktan var olan, tenine sızan ve onu çepeçevre saran buzu izleyerek geçirdiğim geceleri hatırladım. “O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum.”

“Oskar’la ikimiz, hem kutsanmış hem de lanetlenmişiz. İkimiz de Valtia’nın gücünün yarısına sahibiz. Birçok şey yapabiliriz ama iki elementten sadece birine sahip olduğumuzda diğer güçlü büyücülerin yapabildiği bazı şeyleri yapamayız. Nesneleri kolayca hareket ettiremeyiz çünkü bunun için hem sıcak hem de soğuk büyüye sahip olman gerekir.” Kasları gerildi. “Ve biz de

iyileştirme gücü de yok. Valtia dengeden ibaretse, biz tam tersiyiz.”

“Bu kadar dengesiz bir büyü nasıl oluyor da sizi mahvetmiyor?” diye sordum. Sonra aklıma Oskar geldi; buzun tenini kaplaması, dudaklarını morartması... *Aslında* onu mahvediyordu.

Sig bir süre sessiz kaldıktan sonra, “İkimiz de yaşlanacak kadar uzun yaşamayacağız,” dedi. “Raimo bana bunu uzun bir süre önce, ondan yardım istemeye gittiğimde söylemişti. Suurin’in silah olduğunu söylemişti. Beni eğitti, ben de öğrendiklerimin hakkını verdim. Bana savaşın kapıda olduğunu ve bu nedenle var olduğumuzu söyledi.”

Bana da bir savaşın kapıda olduğunu söylemişti. “Ona nereden bildiğini sordun mu?”

“Sorduğumda yüzümün önünde paramparça bir parşömeni sallayıp neşeyle tüm parçaların birleşmeye başladığını söyledi. Sanırım kehanet gibi bir şeydi.”

Aydınlanma yaşadım. “Bir kehanet... Bunca zamandır Raimo’daydı.” Bana da beklediğini söylemişti. “Sana kehanette başka neler yazdığını söyledi mi?”

Sig’in parmakları atın dizginine dolandı. “Söylemesine gerek yoktu ki. Ben zaten düşmanımın kim olduğunu hep biliyordum. Hem bir silahsam aynı zamanda bir büyücüyüm. Beni kimse asla kontrol edemeyecek.”

Atı mahmuzlayınca Jouni, Usko ve Tuuli’yi geçtik. Hepsinin de kapüşonu kafasında, bıçağı kemerindeydi. Diğerleri arkamızda kalıyorlardı, toplam altı kişiydiler, uzun yıllar önce tapınaktan ya da şehirden kaçan sığın-

macılardı, hepsi de nereye gitse Sig'in peşinden ayrılmamaya niyetliydi. Kupari şehri önümüzdeydi. Artık doğu kapısının yüksek, ahşap kemerini görebiliyordum. Kaderimiz içeride bizi bekliyordu.

Kapıya vardığımızda aynı siyah dişli, siyah saçlı muhafız görev başındaydı. Gözlerinde onu en son gördüğümde olmayan bir korku vardı. Bakışları neredeyse hiç umursamadan üstümden geçip gittikten sonra nefes alabildim. Kış ortasında haftalarca mağarada kaldıktan sonra farklı görünüyordum herhâlde.

Sig, ona yeni Valtia'ya hediye getiren avcılar olduğu-muzu, taç giyme törenine katılmaya can attığımızı söyledi. Kanıt olarak da Usko'yla Tuuli öne çıktı, atlarının üstü postlarla doluydu. Kimden çaldıklarını merak etmeden duramadım. Asıl avcılar muhtemelen kuzeydeki ormanda yanmış ya da donmuş bir şekilde yatıyorlardı. Bu düşünceyle midem ağzıma geldi.

Şehre girmeye hak kazanmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Muhafız parlak bir tavşan postu olan rüşvetimi kabul edip bizi eliyle içeri gönderdi. Çamurlu sokaklar meydana giden insanlarla dolup taşıyordu. Çizmelerini yumuşak toprağa daldırarak cüppeler ve uzun paltolar içinde koşuşturuyorlardı, kapüşonları ve şapkaları kulaklarına kadar çekilmişti. Kışa alışkın olmayan elleri kızarıp çatlamıştı; bu, tam manasıyla deneyimledikleri ilk kıştı. Biz geçerken baktıklarında yüzlerinde garip bir duygu çeşitliliği gördüm; bitkinlik ve açlık, umut ve korku vardı. Eskiden çok farklıydı, gözleri gurur ve öz güvenle dolup taşardı.

Ben kovulduktan sonra deneyimledikleri zorlukların diğer izlerini de gördüm. Pencereleer eskiden açık olurdu ama şimdi hepsi ya kapalı ya da tahtayla kaplıydı. Tek istisna birkaç dükkândı ama bunun sebebi de yağmalanmış olmasıydı. Kapıları ardına dek açıktı, bomboş raflar görünüyordu. Herkes birbirine düşmüştü. Birbirlerinden korkuyorlardı. Kalbim onlar için sızladı. Ortada Valtia olmayınca, böyle oluyordu işte. Tüm benliğimle artık burada olmasını diledim.

Sig, Usko, Tuuli ve diğerleri atlarını meydanın birkaç sokak ötesine bağlayınca Sig bileğimden tuttu, parmakları kapalı koluma sımsıkı yapıştı. Ona tek bir dokuşla büyüü çekebildiğimi söylediğimden beri çıplak tenime temas etmekten kaçınıyordu. Korkmasına gerek olduğunu sanmıyordum ne yazık ki. Oskar'la birlikte geçirdiğimiz son dakikaları unutmadığımdan Sig istekli olmadıkça büyüsünü çekebileceğimi düşünmüyordum. Ancak bunu ona söylemeyecektim.

Koyu renkli gözleri gözlerimi buldu. "Hazır mısın Elli? Sana güvenebilir miyim?"

"Sadece onu görmek istiyorum," dedim. Gördüğümde ne olacağını ise gerçekten bilmiyordum.

Dudakları muzip bir edayla kıvrılırken başını salladı. "Ben de öyle." Beni arabaların ve izleyici topluluğunun arasından geçirerek kalabalıkta ilerletti. Son hasat gününden bu yana ne kadar değiştiklerini, ne kadar korktuklarını ve dara düştüklerini yüzlerinden okuyunca şaşırıp kaldım.

Meydana girdiğimizde, Valtia'mla birlikte birçok

Hasat Festivali'nde birlikte durduğumuz platforma şöyle bir baktım. Ana platforma çıkan basamaklar adamlarla doluydu. Herkesin dikkati onların üzerindeydi. İhtiyar Aleksi en tepedeki basamaklara yakındı, ince dudaklarını normalde pürüzsüz olan yüzünü kırıştıracak kadar büzüştürmüştü. Üstünde ametist ve akik taşlarının kusursuzluğu ile parlayan Valtia'nın tacının durduğu, yün bir yastığı tutuyordu. İhtiyar tamamıyla kıpırtısızdı, sanki olduğu yerde donakalmıştı ama gözleri kalabalığı öyle bir tarıyordu ki saklanacak delik aradım. Tüm rahipler ondan daha aşağıda duruyordu, gözleri önlerinde, elleri cüppelerinin arasındaydı. Bir çırpıda sayınca Oskar'la bu sabah öldürdüklerimizin yerine çırakları geçirdiklerini anladım. Armo da aralarındaydı, solgun ve gergin görünüyordu. Sig eski arkadaşını görünce kaskatı kesildi, bakışları ihtiyatlıydı ama benim asıl dikkatimi çeken rahiplerin altında toplanan sekiz kişiydi.

Tapınak sakinlerinden değillerdi.

Kupari bile değillerdi.

Beş tanesi erkekti, üç tanesi kadındı ve hepsi de savaşıya benziyordu. Cüppeleri siyahtı ve omuzlarına tutturulmuştu; bu şekilde sağ elleri kalın, deri kemerlerine takılmış demir palalara uzanmakta serbestti. Kaslı kollarının altında metal miğferler vardı. Genç bir kadınla yaşlı bir adam diğerlerinden bir adım yukarıda duruyordu. Açık kahverengi saçı kısa kesilmişti ve vücudu şekilli, ince uzundu ama gözleri birbirinden uzak ve maviydi, elmacık kemikleri çıkıktı, çenesi dardı; bu ona vahşi bir zarafet katıyordu. Yanındaki, griye çalan sarı

sakalı ve devasa omuzları olan adam babası olabilirdi, ağızlarının şekli benziyordu ama kız tetikte dururken o eğleniyor gibiydi. Üstün. Kibirli. Kız beni kendine doğru çekiyor, adam ise kendinden uzağa itiyordu.

Hepsinden öte, dehşete düşmüştüm. Kulağa tıslama gibi gelen fısıltılar yılan gibi aramızda dolanıyordu. *Soturi*. Burada, şehirde. Bir delege göndermişlerdi, belki de Vasterut'tandı ve niyeysel bu haydutlar en kutsal, en mühim seremonilerimizden birine, yeni kraliçemize taç giydirdiğimiz törene şahit olma hakkı kazanmışlardı. Konsey üyelerimiz arkalarında garip bir şekilde duruyor, potansiyel istilacı grubuna gergin gergin bakıyorlardı.

Sig, kulağıma, "Havada çaresizlik kokusu var," diye fısıldadı. "Sana gelmedi mi?"

Terle karışık demir kokusunu alıyordum, o kadar. O da burnuma çaresizlik gibi gelmiyordu gerçi. Bu, savaşın kokusuydu. "Sence burada ne yapıyorlar?" Başımı Soturilere doğru çevirdim. Aralarından bazıları meydana insanlara öfkeyle bakıyordu, elleri kılıçlarının saplarındaydı.

Beni ittirip meydanın ortasına varana dek kalabalığın arasından geçirirken, "Onlarla buraya gelme sebebimiz aynı," dedi. "Güçsüzlüğün kokusunu alıyorlar." Platformdaki İhtiyar'ı izlerken nefretini kolumda hissettim. Aleksi'nin karanlık bakışları üstümüzde dolanırken kapüşonumun ucunu indirdim ama Sig sadece bizi biraz daha yaklaştırdı.

Borazan sesi meydanadaki endişeli mırıltıları kesip

attı, alayın Kayanın Üstündeki Tapınak'tan çıktığını duyurdu. Kuzey yolunun her iki tarafındaki binalardan çok daha yüksek olan yeşilimsi bakır kubbesine baktım. O, geliyordu. Kalbim çarpıyordu. Sig'in sıcak parmakları kolumu sıkıyordu. Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Çoğu bağırarak yıldızlara şükrediyordu. Sesleri kısık ve çaresizdi, gürlemek yerine yakarıyor gibiydiler.

Önce meydana küçük Saadella getirildi ve etrafımızdaki insanların keyifle, rahatlayarak fısıldaştıklarını duydum. İşte o. Bulunmuş. Yıldızlara şükürler olsun. Onu gördüğüm anda göğsümde vahşi, zonklayan bir acı hissettim ve kalabalığı yarıp ona gitmek, onu kollarımın arasına almak için tuhaf bir arzuyla doldum. Olsa olsa dört-beş yaşlarındaydı ama bakıcılarının kaldırdığı tahtında dimdik ve kıpırtısız oturuyordu, minik çocuk vücudu bir zamanlar giydiğim ufak, bakır-kırmızı elbiseyle kaplıydı. Soluk renkli gözleri yuvarlak ve ciddiydi. Geniş, pürüzsüz bir alnı vardı ve minik yüzü beyaza, dudakları kırmızıya boyanmıştı, şakaklarına ve göz kapaklarına parlak bakır tozu sürülmüştü. Bakır bukleli saçı toplanmıştı ve başında taşlarla bezeli halka duruyordu. Mim onun hizmetçisi olmuş mudur, küçük kıza kusursuz makyajım bozmaması için tamamen kıpırtısız kalmasını öğütlemiş midir diye merak ettim. Mim'i hamalları meydana kadar takip eden ekibin içinde aradım, gördüğümde mutluluktan gözyaşlarına boğulmamayı umuyordum.

Saadella'nın hamalları onu basamaklara kadar götürdü. Bugün yukarıda Valtia'yla birlikte durmayacaktı

      bugün tamamen kraliçeye ayrılmıştı. Hamallar küçük kızı n tahtirevanını yere, basamakların önüne bıraktı. Durdu  m yerden tahtının ucunu görebiliyordum ama onu göremiyordum. Onu görme arzusuyla dolup ta tı  mı dan   ne atılıp koşmamak için kendimle sava tı m. Ondan sadece birkaç metre ötede, elleri o meşum palalarında duran Soturi elçilere bakarken ne kadar da narin, ne kadar da savunmasızdı. Sava    kızı ona irkilmesine neden olan bir merakla bakıyordu ama diğerleri onu düpedüz dalga geçer gibi izliyorlardı; Sig'in haklı olduğunu anladım. Bu barbarlar buraya onlara kar  şı ko-yabilecek gücümüz var mı diye bakmaya gelmişlerdi. Ve cevaplarını etrafımızdan, yağmalanmış d  kk  nlar-dan, bomboş pazardan, çamurlu sokaklardan ve vatan-da  larımızın      k yanaklarından alıyorlardı.

Kuzey yoluna bakıp yeni Valtia'nın ortaya çıkması-nı beklerken yumruklarımı sıktım ve umudu göğsümde hissettim. Yardımcılar ve çıraklar meydana doluştular, Saadella'nın yanında yerlerini alıp kuzeye döndüler, si-yah cüppeli silüetleri platformu kapladı. Derken yeni bir   htiyar geldi; rahip oldu   günlerden hatırladığım biriy-di, Eljas'tı, mezarlıktaki odada benimle ilgili şüphesi-ni duyulacak şekilde fısıldayan ilk kişiydi. Kauko her zamanki gibi tapınakta kalmış olmalıydı, bu da Eljas'ı törenden sorumlu kılıyordu. Basık burnu terden parlı-yordu ve mavi gözleri Soturilerin   st  ndeeydi. Platform-da Aleksı de aynı şeyi yapınca gerdanı titredi.

Gerginler. Borazanlar kraliçenin geldiğini m  jdeleyince midem düğümlendi. Hamalları ortaya çıktı,

meydana adım attıkları anda dönüp platformun tepesine uzanan basamaklara çıktılar. Rahipler ve elçiler yoldan çekilmişlerdi. Valtia'nın tacı güneşin son ışınlarıyla ve meydanda yakılan binlerce meşalenin titreyen aleviyle parlıyordu. Havaya duman kokusu doldu. Halkın tezahüratı daha yüksek perdeden çıkmaya başladı, umutla doldu. Tacı kabul etmek için bunca zaman beklemesini affetmeye hazır gibiydiler. Manzarayı izlerken alevler Sig'in gözlerine yansıyordu.

Yeni Valtia dimdik oturuyordu, solgun parmakları tahtının kollarını tutuyor, elbisesinin yüksek yakası yüzünü kalabalıktan saklıyordu. Platformun tepesine taşındığı sırada elbisesinin etek ucuyla kolları parıltılar saçtı ve hamalları onu bize döndürdü.

Kanım dondu. Beyaz yüzü yuvarlak ve yumuşak, kıpkırmızı dudaklarının kıvrımı tanıdıktı. Seremoni makyajı altındakini gizleyememişti, yüzünün her çizgisini kendi yüzüm kadar iyi bildiğim için bu imkânsızdı. Saçlarına bakarken, "Hayır," diye fısıldadım. Bakır gibi bukleleri örülmüş ve başına sabitlenmişti, asil ve pırlı pırlıdı.

Ancak saçları o renk olmamalıydı.

Kahverengi olmalıydı.

Ağzımı "Mim?" der gibi oynattım, boğazım düğümlendiğinden ses çıkartamadım. Yüzünü görünce bomboş göğsüm arzu ve pişmanlıkla dolup taşı ve vücudum onu çağırırdı. Gözyaşları görmeme engel oluyordu. Gözleri uzaklara dalıp gitmişti, iki aydan daha kısa bir süre önce bana yaşama şansı verdiğinde gördüğüm sevgisi

ve yaşama arzusu yok olmuştu. Ona onu sevdiğimi söylediğimde gördüğüm... Yürüyüp giderek onu ardımda bıraktığımda gördüğüm... Artık yüzü kıpırtısızdı, ifadeden yoksundu. Hiç kimseye bakmıyordu. Kimseyi görmüyordu. Dehşet beni canlı canlı yiyip bitiriyordu.

Ona ne yapmışlardı? Panik ve şaşkınlık kemiklerime kadar işledi.

Aleksi tek elini kaldırıncı kalabalık sustu. "Bugün halkımızı yönetmesi için yeni bir kraliçeye tacını giydireceğiz." Söyleyeceği kelimeleri çiğniyormuş gibi ağzı bir anlığına titredi. "İyi niyetimizin ve dostluğumuzun sembolü olarak, kuzeydeki arkadaşlarımızı da tanık olmaları için aramıza davet ettik, Reis Nisse'yi..." Geniş omuzlu, sarı sakallı savaşçıya kafasını salladı, o da karşılık olarak sırttı. "Ve Reis Thyra'yı..." Başını ince uzun, heybetli genç kadına salladı, o da adını duyunca sırtını dikleştirdi. "Ve Soturi halkını temsil eden diğerlerini."

Kalabalığın arasından kısık sesle, uzun uzadıya tıslayan biri oldu ki diğer herkes sessizdi, belki de birisi bu kutsal günde düşmanlarımızı resmî olarak aramıza davet ettiğimize benim gibi inanamıyordu. O kadar yanlış hamlelerdi ki.

Aleksi belki de kalabalıktaki gerilimi hissetmiş olacak, hızla tahtında kıpırdamadan oturan Mim'e döndü. "Sen, halkımızı koruyacak büyümlü gücün sahibisin." Omzunun üstünden Soturi elçilerine bakarken sesi yükseldi. "Düşmanlarımızı yok edecek ve toprağımızı besleyeceksin. Sen, bizim kraliçemizsin." Uzun adımlarla

Mim'in yanına gitti. Eljas da tahtirevanın önünde onu karşılamak için öne çıktı.

Mim tam karşıya bakıyordu, sanki orada olduklarının farkında bile değildi.

Eljas, Aleksi'nin kollarında duran yastıktan tacı aldı. Yüksek, gevrek bir sesle, "Bugünden itibaren, son nefesini verinceye dek bize önderlik edeceksin," dedi. "Bugünden itibaren, son nefesini verinceye dek koruyacak ve yöneteceksin. Bugünden itibaren, son nefesini verinceye dek Valtia'sın!"

Tacı başına koyup geri çekildi, ağzı kulaklarında halka döndü. "Biz, Kupariler, artık yeni kraliçemiz için kutlamalara başlayabiliriz!"

Etrafımızı saran kalabalık kendinden geçti, kilometrelerce öteden bile duyulabilecek bir gürültü koptu. Rahatladıkları gün gibi ortadaydı. Sig ıslık öttürdü, etrafındaki büyücüler de ona katıldı ama ben ne alkışladım ne de haykırdım. Tek yapabildiğim, Mim'in eskiden enerjiyle parlayan ve bana ne zaman çevirse yüreğimi hoplatan gözlerindeki boşluğa hayretle bakmaktı.

Eljas uzanıp bileğine dokununca apar topar tahtından kalktı. Sertçe kollarını kaldırıp sağ bileğine takılan Astia kelepçesini ortaya çıkarttı. Meydandaki meşaleler delice yanmaya başladı, alevler yükselip dönerek havaya karıştı. Bu güç gösterisi karşısında vatandaşlar keyiften çılgılık attı. Birkaç kişi yumruklarını Soturilere doğru salladı. Onlar da ateş yapay bir şekilde uzayıp altın külçeler gibi büyüyerek barbarları bizimle aynı kafese hapsederken kaşlarını çattılar. İhtiyarların gözleri,

meydanda iç içe geçip dans ederek tepemizde ışıktan bir kubbe oluşturan alevleri takip ediyordu.

Sig kahkahayı bastı, sesi akışkan ve tehlikeliydi. Kontrol edemediği sesiyle, “Yıldızlar aşkına, büyü ondan gelmiyor ki,” dedi. “Hissedebiliyor musun Elli?”

Tek hissedebildiğim, İhtiyarlara karşı duyduğum nefretti. Mim’e bir şey yapmışlardı. Canını yakmışlardı. Biliyordum. Soturileri etkilemek için şov yapıyorlardı ama bunu, çocukluğumuzdan beri bana bakan kadını, tüm kalbimle sevdiğim kadını mahvederek yapıyorlardı. Orada öyle kolları havada dururken bakışları boş ama bir şekilde de acı doluydu. Sig, *kukla* demişti. O kadar, o kadar haklıydı ki.

Ateş tepemizde dönüp ortaya güzel desenler çıkartarak halkı coşturup Soturileri şaşkına çevirirken Sig ileri atıldı. Alın boncuk boncuk terlemişti. Beni tezahürat yapan birkaç adamla kadının yanından çekip götürdü. Kolumu kurtarabilmek için elini tuttum. Rahiplere ve İhtiyarlara çok fazla yaklaşmıştı. O anda akıllarında başka şeyler olabilirdi ama burunlarının dibinde olduğumu anladıklarında beni tekrar yakalamaktan mutluluk duyarlardı. “Sig, dur.”

Kafası bana doğru döndü; kahverengi gözleri ısıltılar saçıyor, yakışıklı yüzü sevinçle parlıyordu. Delirmiş gibi kahkaha atarak, “Sahtekârın teki,” dedi.

Parmaklarımı eline dolarken diğer elini havaya kaldırdı, avucunu çevirdi. Tepemizdeki ateş aniden döne döne yükselerek neredeyse göğe degecek kaskatı bir alev sütununa döndü. Kontrollerini kaybederken Eljas

ile Aleksi'nin gözleri kocaman açıldı. Kafasını kaldırıp sütunu takip eden Mim'in boş bakışlarına turuncu bir parıltı yerleşti.

Sig yumruğunu sıkıp balyoz gibi yere indirirken yüreğim dağlandı.

Ateş sütunu platformun üstüne uzandı ve aşağıya, Mim'in tepesine indi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cehennem alevleri platformu yuttuğunda neredeyse kör olacaktım. Panikleyen halk meydanın altını üstüne getiriyordu. Bizi ittirip yere serdiler. Sig üstümdeydi, vücudu terle kaplıydı. Yumruklayıp, tırmalayıp kalkmaya, neler olduğunu görmeye çalıştım. Ayaklar altında ezilmemiz an meselesiydi.

Kaba saba eller Sig'in omuzlarını kavrayıp onu ayağa dikti. Jouni'nin saçı yanaklarına yapışmıştı ve suratı kıpkırmızıydı. Sig ona tutundu, gözlerinin ferî gitmişti; düşmanlarımızı buz blokuna hapsettiğimizde Oskar'ın gözleri de böyleydi. Platforma baktığımda karnıma keskin bir acı saplandı. Çığlık boğazımdan kurtulmayı başararak binlercesine katıldı. Valtia'nın tahtı alevden ve dumandan oluşan bir canavara dönmüştü, her iki tarafında duran İhtiyarlar buz büyüü yaparak ateşi söndür-

meye çalışıyorlardı. Aleksi'nin kılına zarar gelmemiş gibiydi ama Eljas'ın yüzüyle elleri kızarmıştı, yanıklarla doluydu. Jouni, Sig'le öne atıldığımızda bizi geri çekti. Zorla çıkan sesimle, "Mim!" diye haykırdım.

Jouni sertçe, "Haydi," dedi. "Bu meydanı terk etmemiz lazım!"

Ondan kurtulmaya çalışırken, "Mim'i öldürdü!" diye bağırdım. Beni seven, bana hayat veren Mim'imi. Sig onu yok etmişti...

Jouni pelerininim ensesini tutup beni geri çekti. "Çeneni kapasana geri zekâlı! Yakalanmak mı istiyorsun?"

Sig'in büyücüleri etrafımızı sarıp bizi doğuya, platformdaki yangından uzağa götürdü. Ara ara tahttaki kapkara silüeti yere düşmüş tacı görebiliyordum. Platformun dibindeki tahtının tepesinde tek başına duran Saadella çığlık çığlığa babasını çağırıyordu; gözyaşları beyaz makyajının üstünden akarken soluk mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yardımcılardan biri koluna yapışırken diğerleri de etrafını sarıp onu telaşlı konsey üyelerinin arasından geçirerek tapınak yoluna soktular.

Soturi elçileri hiçbir yerde görünmüyordu. Ya ateş patlamasından kaçmış ya da basamakların dibinde yarak can vermişlerdi. Umurumda olduğu söylene-
mezdi. O anda Mim için o kadar çok üzülüyordum ki kendim ya da halkım için korkacak durumda değildim. Jouni beni çuval gibi kaldırıp bir atın üstüne attığında çırpınıp ağlıyordum. Sig kaba bir sesle, "Güney yolu," diyerek Tuuli'nin sırtına yığıldı. "Nasıl kaçaçağımızı biliyorum."

Jouni, dizlerini göğsüme ve bacaklarıma yapıştırarak atına bindi, elini sırtıma attı. Dizgini yakalayıp ona tekme atmaya çalıştım ama at hızla ilerlemeye başladığında elimden sadece nefes almak geldi. Yolun çamuru yüzüme sıçırıyor, büyücüler atlarının böğrünü tekmeleyip kaostan kaçarken omuzları ve sallanan kolları bana çarpıyordu. Bedenlerden, atlardan, arabalardan, çığlık atan kadınlardan ve ağlayan çocuklardan oluşan bir nehir gibiydik. Panik etrafı sardığında kimse bana, bir atın arkasına mal gibi atılmış kıza dönüp de bakmadı.

“Valtia’nın büyüğü ters tepti!” diye bağırان bir adam, kendi evi olmasını umut ettiğim bir eve daldı. “Yıldızlar bizi lanetledi!”

Ne kadar çok gidersek, bu feryadı o kadar çok duyuyordum. *Yıldızlar bizi lanetledi. Valtia yok edildi. Artık Soturilerin eli kulağındadır. Korumasız kaldık.*

Sig, Tuuli’yi bir dizi sokaktan geçirirken yolumuz karardı. Nihayet yeşil bakırla kaplı, yıkık dökük, eski bir kapının önünde yol sona erdi. Kapının üstünde devasa bir asma kilit vardı. Sig yalpalayarak Tuuli’nin atından inip cebinden iki metal çubuk çıkarttı.

Bir dakika sonra Usko’yla Mikko kapıyı ittirerek açtılar, aşınmış ahşap taş ağza sürtünüp çürümüş yaprakların üstüne savruldu. Büyücüler atlarını içeri soktuktan sonra kapıyı tekrar ittirerek kapattılar. Şehrin dışında, ağaçlarla çevrili bir alandaydık. Usko, “Yıldızlar aşkına, neler oldu öyle Sig!” diye haykırdı. “Bizi uyarmadın bile.”

Sig, elini sarı saçında gezdirdi. “Ben değildim... Ben öyle bir şey...” Gözleri kısılıp üstüme dikildi. “Sadece

kontrolü İhtiyarların elinden almak istedim. Büyüyü yapanın tahttaki kız olmadığını anlamıştım ve herkesin anlamasını istedim. Sonra aniden içimde akıl almaz bir güç patlaması oldu.”

Diğerleri dizginleri şaklatıp atlarını harekete geçirerek bizi şehrin duvarından iyice uzaklaştırdılar. Üflenmiş borulardan çıkan tiz çığlıklar ve dehşet dolu feryatlar göğe yükseliyordu. Aşağıda, yakılan meşalelerin ışığında aydınlanan Kupari’nin üstündeki hava dumanla kaplıydı. Halkımdan yükselen paniğin kokusunu alabiliyordum. Babasını feryat figan çağıran Saadella’nın yüzü hafızama kazınmıştı bir kere. Bu attan atlayıp şehir duvarını aşarak onu bulmak ve karşılaşacağı her şeyden onu korumak istiyordum. Ancak Jouni atını sürerken demir gibi eliyle beni tutuyordu.

Sig ile Tuuli yanımdaydı. Sig’in çizmeli ayağıyla atının böğrünü dürttüğünü gördüm. Diğerlerine, “Elli bir şeyler yaptı,” dedi. “Bana büyüü içine çekebileceğini söylemişti ama bu yalandı; aslında tam tersini yapıyor.”

Usko, “Yıldızlar aşkına, sen neden bahsediyorsun?”

Sig, “Bana dokunuyordu,” dedi, sesi yine o titrek, heyecanlı enerjiye sahipti. “Ateşin kontrolünü elime geçirdiğimde de sanki her şeyi yapabilecek gibiydim. Ne istersem.”

Öfkeyle dolup taşıyordum. “Sen masum bir kızı öldürdün!” diye haykırdım, sesim atın her adımıyla çatladı.

Sig, “Masum mu?” diye tersledi. “Lütfen. İhtiyar’ın halkı kandırmasına yardım ediyordu.”

Vücudum hüznle iki büklüm oldu. “Onun canını yakmışlar! Ben onu *taniyordum*.” Hıçkırıklara boğuluyordum.

“Ne?” dedi Sig şaşkın şaşkın.

“O benim hizmetçimdi.” İlk aşkım, ilk koruyucum, en gerçek dostumdu. Yüzünü, tebessümünü, pırıl pırıl gözlerini düşünmeden duramıyordum. Benim için her şeyini feda etmeden önceki hâlini de.

Ufak bir su kaynağının fokurdadığı bir açıklığa varana dek yoğun bir sessizlik içinde ilerledik, büyücüler konuşmadan anlaşmış gibi aşağıya inip atlarını suya götürdüler. Elimizde sadece tepemizdeki ağaçların çıplak dallarını bembeyaz parlatan ay ışığı vardı. Hava sıcaktı ama bunun sebebinin ateş büyücüleri olduğunu biliyordum. İkisi de buz büyücüsü olan Tuuli ile Mikko titreyerek kollarını ovuşturuyorlardı. Jouni beni atından indirdi ve tökezlediğimi görünce tuttu. “Onunla ne yapmamı istersin?”

Sig kapüşonunu indirdi. “Ona biraz su ver. Yiyecek ikram et. Rahat etmesini sağla.”

Jouni’nin dudakları gerilip incecik oldu ama yine de beni götürüp oturttu, sonra da Sig’e itaat etti. Sig önüme çömeldi. Ay ışığı parmaklarının arasında döndürdüğü bir bıçağın üstünde parlıyordu. Usulca, “Şimdi bana anlatmadığın her şeyi anlat,” dedi. “O kızı öldürdüğümü söyledin ama o işte parmağın olduğunu biliyorsun.”

Dizlerimi göğsüme kadar çekip başımı eğdim. “O işte benim parmağım yok.” Tam bir yalandı. Ama Mim’i

kesen kılıç olduğum gerçeğiyle yüzleşmezdim. Acımasızlıktı. O, hayatta incitmek istediğim en son kişiydi. İhtiyar Leevi ile rahipleri farklı bir konuydu. Onlar Oskar'ı öldürmeye çalışıyorlardı. Ve Oskar saldırdığında korkmuştum ancak böyle berbat, içimi dağlayan bir suçluluk duygusu hissetmemiştim. Fakat şimdi... Ben gerçekten de lanetlenmiş miydim? Güçlü büyücülerin elinde sersem bir kukla mı olacaktım?

Ölsem daha iyiydi.

Sig çenemi dürttü. "Hissettim Elli. Tam ateşe uzanırken elimi tuttun. Ve yaptığım şey..." Titreyerek güldü. "Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Böyle bir güçle tapınağı ele geçirebiliriz. Kontrolünü ele geçirebiliriz."

Başımı sağa sola salladım. "Sana yardım etmeyeceğim."

Uzun parmaklarını boğazıma dolayıp beni kendine çekti. Dipsiz kahverengi gözleri gözlerimle buluştu. "Sana dokunur dokunmaz hissedebiliyorum," diye fısıldadı, dudakları yanağımda kayıp kulağıma dayandı. "İsteseydim, bu koca ormanı ateşe verebilirdim."

Zorla çıkan sesimle, "Senden nefret ediyorum," dedim. "Ölürüm de beni kontrol etmene izin vermem."

Gözlerinde altın renkli, titrek bir parıltı dolaştı. "Beni durduramazsın," dedi usulca, başparmağını boğazımda yukarı aşağı hareket ediyordu. "Şimdi beni böyle hor görürken bile yabana ateş yağdırmak için seni kullanabilirim."

Gözlerim yandı. "Başkalarının seni kontrol etmesine müsaade etmiyor ama beni kontrol etmeye can atıyorsun."

Sırıttı, parlak göz bebekleri duyguyla aydınlandı. “Hizmetçini düşün. Senin dediğin gibi tapınaktakiler canını yakarak onu kullandırlarsa sence hepsi ölmeyi hak etmiyor mu?”

Belki. Ancak yardımcılarının en kötü anlarımda bana ne kadar iyi davrandıklarını da unutamazdım. Saadella’nın yüzü aklımdan çıkmayacaktı. Halkın çılgınlıkları susmayacaktı. Artık Soturilerin ne kadar çaresiz olduğumuzu gördükleri hesaba katıldığında, çok büyük riske girmiş olurduk. Tüm bunları düşünmeden intikam peşinde koşamazdım. Söyleseydim, Sig dinler miydi? Umurunda olur muydu?

Gözlerinin içine baktığımda tek görebildiğim ateşti. Kan ve intikam istiyordu. Tapmağı kendisi için ele geçirmek istiyordu, halk için değil.

Ve benim de ondan uzaklaşmam gerekiyordu. “Bunu düşüneneğim,” diye mırıldandım. “Şimdi git-meme izin ver.”

Sıcak elleri geri çekilince soğuk hava hücum edip boğazımı okşadı. “Yoldaş olabiliriz. Birlikte yapabiliriz.”

“Dinlenmem gerek.”

Sig’in çenesi gerildi. “Benim de öyle. Ama yarın daha fazla büyücü toplayıp geri döneceğiz. Bir daha asla elimize böyle bir fırsat geçmez.”

Yana kıvrılıp bu gece dōşeğim olacak kokuşmuş yapraklardan yanağımı koruyabilmek için pelerininin kapüşonunu çektim. Tek düşünebildiğim Sig’le Oskar’ın ne kadar farklı olduğuydu. İkisi de çok güçlüydü ama biri ezildiği için nefretle hareket ederken diğeri barış

için çırpınıyordu. *Yaşamak için*. Gözlerimi sıkıca yumup Sig'le diğerleri ufak bir ateş yakıp kamp kurarken, avcılardan arakladıkları erzakı elden ele dolaştırırken çalıntı pelerinime iyice sokuldum. Sig'in ne yaptığından bahsedip, bana dokunduklarında hepsi aynısını yapabilir mi diye tartışıyorlardı. Jouni denemek istiyordu ama Sig ona yarına kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Jouni bana bir bisküviyle bir parça et getirdiğinde yanımdan gidene kadar uyuyor numarası yaptım.

Her birinin ya en güçlü silahına ya da en kötü düşmanına dönüşebilirsin. Raimo bana böyle demişti. Fakat kendi gücüm yokken nasıl göz korkutan bir düşmana dönüşebilirdim ki? Nasıl kullanılacağıma bile karışmazken? Sinirden küplere bindim, umutsuzluğun sonsuz acısına teslim oldum. Ateş üstüne inerken Mim'in gözlerindeki dehşet aklımdan çıkmıyordu. Tepesine inmeden hemen önce gözlerinde rahatladığını gösteren bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim ama bu suçluluk duygusunu hiç azaltmıyordu. İhtiyarlara karşı gelip kaçmama yardım etmişti. Artık o sabah neden benimle buluşmadığını biliyordum. Mezarlığa zincirlendiğini, yumuşak teninin kırbaçlandığını hayal ettim. Ben haftalardır bir mağarada güvendeydim, her gün daha da güçleniyordum, aptal kalbimi başka birine kaptırmakta özgürdüm. Onun sayesinde... Ve tüm bu süre boyunca o acı çekiyordu. Benim yüzümden... Yumruklarımı o kadar sıktım ki titremeye başladım. Bilseydim, yerine geçebilseydim, geçerdim.

Sevdiğim birini öldürmekte kullanılacaksam da bu dünyada yerim yoktu.

Sig'le diğerleri bir süreliğine sessiz kaldılar. Orman sakindi. Uzaklarda bir yerlerde bir başına öten bir baykuşun sesi geliyordu sadece. Kafamın içindeki ses durmak bilmiyordu gerçi. Saadella'nın çığlıkları, Kuparilerin çaresizliği. Hava buz gibiydi, ayak parmaklarımı uyuşturuyor, soğuk havanın daima yanında getirdiği acı sağ elimi titretiyordu. Sıcaklık her geçen dakika düşüyordu sanki.

Açıklığın karşısından usulca bir inilti yükselince pelerinin arasından baktım. Büyücülerin kıpırtısız silüetleri ağaçların ve ateşin etrafına dağılmıştı. Usko artık horluyordu, Jouni de öyle. Mikko'yla Tuuli birbirlerine sarılmışlardı. Sig ise... Beyaz-sarı saçı onu görmeyi kolaylaştırıyordu. Ateşin uzağında uyuyordu, kış gecesi üstsüzdü. Üstüne yattığı pelerinden buharlar yükselirken soluk teni terden parlıyordu.

İçten dışa yanıyordu. Oskar gibi kıvranıyordu, tek fark buzun yerini alan ateşti.

Yanma gidip acısını dindirebilirdim. O cehennem ateşini içime çekip ona boyun eğdirebilirdim. Uyuyordu, karşı koyamazdı. Doğrudum. Dönünce, ateş ışığında sırtındaki gümüş yara izlerini gördüm. Yüzündeki acı beni neredeyse oraya götürecekti.

Ancak yarınki planlarını bildiğimden olduğum yerde kaldım.

Kendimi kullandırmayacaktım. Şehri kaosa ve sefale teslim etmesine yardım etmeyecektim. Dikkatlice ayağa kalktım. Ucunu nemli topraktan kaldırırken pelerinin neredeyse hiç ses çıkartmadı. Parmaklarım kürklü

kumaşa dolanırken bir adımı geri çekildim. Kimse kıpırdamadı.

Muhtemelen kaçacak kadar gücüm olmadığını sanıyorlardı. Ya da belki gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyorlardı. Ancak o anda buradan uzaklaşabildiğim sürece bunların hiçbir önemi yoktu. Bir adım daha gireledim. Sonra dönüp açıklıkta parmak uçlarımda dolanırken, uyuyan büyücüleri uyandırmaktan korkarak hareketlerimi yavaşlattım. Ne kadar uzaklaşırsam hava o kadar soğuyordu ve yola devam ederken içim titriyordu.

Yumuşak adımların sesini çok geç duydum. Birisi arkamdan atılıp sıcak elini ağzıma götürürken öne doğru tökezledim. Jouni'nin derinden gelen tiz sesi, "Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Sig seni izlemem gerektiğini söyledi." Kıs kıs güldü. "Yıldızlar aşkına, hissediyorum. Resmen Sig'in anlattığı şey bu." Avucu tenimi ısıtırken parmaklarının arasından alevler fışkırdı. "Kim ateşi yoktan var edemediğini söyleyebilir ki?"

Jouni beni doğrulturken tırnaklarım yumuşak toprağı tırmaladı. Tüm benliğimle tekme tokat daldım, çığlıklarım insafsız eliyle bastırıldı. Etrafımdaki hava ısınınca Jouni'nin beni ısıyla dize getirmeye çalıştığını düşündüm ama işe yaramadığını anlayınca kollarını canımı yakacak kadar sertçe üstüme doladı. Başımı geriye çekti. "Kampta upuzun bir halat var ve üstünde adın yazılı."

Beni geriye sürüklemeye başladı ama sonra aniden tökezleyip beni yere düşürdü. Yere yüzüstü kapaklanmamla pelerinim başıma geçti. Geri ittirince Jouni'nin iki büklüm bedeninin üstünde karanlık bir silüetin

dikildiğini gördüm. Ateş büyücüsü öne atılıp kollarını saldırganın beline dolarken ellerimle dizlerimin üstünde durdum. Ancak adam dirseğini Jouni'nin kürek kemiğine geçirip onu yere serdi. Jouni yerde yuvarlanırken diğer adam ayağa dikildi ve kocaman elini Jouni'nin boğazına attı.

“Bana karşı koymayı bırak,” dedi Oskar. “Kes şunu artık Jouni.”

Ancak Jouni kesmedi. Oskar'ın güçlü elleriyle orman toprağına yapıştırılmıştı, bacaklarını savuruyor, çılgınlar gibi debeleniyor, boş yere arkadaşlarına sesleniyordu. Oskar'ın pelerinini tutmaya çalıştığında avuç içleri yanıp havayı yanmış kürk kokusuna buladı.

Oskar onu susturmaya çalışırken sesinden çaresizlik akıyordu. “*Lütfen* karşı koymayı bırak,” diye yalvarırken Jouni'nin gözleri kocaman açıldı. “Canını yakmak istemiyorum.”

Jouni'nin parmakları Oskar'ın pelerininin kolunda yakarak açtığı deliklerden içeri girdi. Parmak boğumlarının kanı çekildi. Gözlerindeki parıltı yavaşça soldu. Topukları toprakta derin oyuklar açtı, sonrasındaysa bacakları kıpırtısız kaldı. Ancak kolları buz büyücüsü geri çekilene dek Oskar'ın üstünde kaldı. Oskar Jouni'yi sırtüstü yerde bırakıp ayağa kalktığında elimle ağzımı kapattım. Jouni'nin gözleri fal taşı gibi açılıp buz tabakasıyla kaplanmış, kolları iki yana açılmış, vücudunun üst kısmı donmuştu. Oskar, “Özür dilerim Jouni,” diye mırıldandı. Çenesini sıkarak arkasını döndü.

“Oskar...”

Elini uzattı. Tuttum ve beni ayağa kaldırdı. “Koşabilir misin?” Parmakları uzanıp Sig’in sopayla vurduğu yere dokundu.

Başım la onayladım. Elimden çekerek koşmaya başladı. Eteğimi toplayıp peşine takılırken arbedenin diğerlerini uyandırmamış olmasını umdum. Az önce gördüklerim yüzünden, Oskar’ın bir kez daha birini öldürdüğünü bildiğimden elim ayağım titriyordu. Üstelik istemesem de bu berbat şeyi *benim için* yaptığını da biliyordum. Kalbim adımlarımızla uyumlu bir şekilde çarpıyordu. Sonunda ormandan çıkıp güneye giden bir yola vardık ve elini sıktım. Eskiden olduğumdan daha güçlüydüm ama sonsuza kadar da koşamazdım. Oskar yavaşladı. “Freya senin şehre giden yola girdiğini, sonra da Sig’in senin peşine düştüğünü görmüş.”

“Beni nasıl buldun?” Beni buldu. *Beni buldu.*

“Sig’in kampına gittim ama kimse yoktu, ben de şehir yoluna düştüm. Tam meydana varmıştım ki ateş...” Elimin gerildiğini hissedince durdu.

Zorla çıkan sesimle, “Sig yaptı,” dedim. “Ama elimi tutuyordu. Tıpkı bu sabah buzla olduğu gibiydi. Benim suçumdu Oskar. Ve çok sevdiğim birini öldürdük.” Acıya yenik düşerek iki büküm oldum.

Oskar sırtıma dokundu. “Kimi?”

Elimden geldiğince Mim’i, kim olduğunu, beni nasıl kurtardığını ve sonrasında başına neler geldiğini düşündüğümü anlattım. Bir yanım hizmetçime karşı duyduğum sevgiyi itiraf ettiğim için Oskar’ın ne tepki

vereceğini merak ediyordu ama o soğuk elini sırtımdan çekmeden sessizce kaldı.

Sözümü bitirdiğimde Oskar, “Senin suçun değildi Elli,” dedi. “Olaydan sonra seni meydanda gördüm. Nasıl çaresizce haykırdığını duydum, gözlerindeki dehşeti gördüm...” Nefesini verdi. “Sanırım ikimiz de etrafımızdakilerin canını yakmaktan sorumluyuz ama ikimizin de buna mecbur kaldığına inanıyorum.”

“Sonuç aynıysa, mecbur kalmamızın ne önemi var?”

Eli sırtımdan kaydı. “Önemi olduğuna inanmak zorundayım.”

Doğrudum, sözlerindeki acı beni harekete geçirmişti. Buna neden inanılması gerektiğini anlıyordum, özellikle neden Oskar’ın inanması gerektiğini. Bu hakkı ondan alacak değildim. Usulca, “O hâlde, bir önemi var,” dedim.

Bir kez daha öne atıldı, kendinden emin adımlarla sabit bir hızda yürüdü. “Dürüst olmak gerekirse, önemi olmasaydı bile gitmene göz yummam mümkün değildi.”

Ay az ilerideki bataklık çalılarının oluşturduğu geniş alanı aydınlatıyordu. Ormandan çıkmak üzereydik. “Niye?”

Sert, duygusuz bir kahkaha patlattı. “Neden çekip gittin?”

“Neden soruma soruyla karşılık veriyorsun?”

Son karşılaşmamızda bana söylediğini yüzüne savurduğumda sırtıttı, sonra da dağınık saçını yüzünden uzaklaştırmak için tokasını çıkartıp tekrar saçını topladı. “Bizim için yaptın, öyle değil mi? Rahipleri uzakta

tutacağını düşündüğün için gittin. Kendini onlara sunacaktın.”

“Kalsaydım, bencillik etmiş olurdum.”

Gözünün ucuyla bana baktı. “Asıl çekip gitmen bencillikti.”

“Bunu nasıl söylersin?” Elimi elinden çekmeye çalıştım ama parmakları parmaklarıma dolanmıştı.

Bana döndü, karanlık silüeti ay ışığını gizledi. “Geri döneceğine inanmamı sağladın, sonra da tek kelime etmeden çekip gittin.”

“Çok acı çekiyordun. Hem de benim yüzümden!”

“Cidden mi? İhtiyarlarla muhafızları üstümüze sen mi saldın? İnanılmaz.”

“Beni korumaya çalışmasaydın canın yanmayacaktı.”

Kükreler gibi, öfkeli bir ses çıkartıp omuzlarıma yapıştı. “*Senin* canını yaksalardı, nasıl hissederdin diye hiç düşündün mü?” Beni hafifçe sarstı. “Öpüştükten sonra beni neden kendinden uzaklaştırdığını anladığımı söyledim sana. Ve şimdi açıkça görülüyor ki *sen* anlamamışsın.”

Gözlerimi yoğun bakışlarından kaçırdım, ellerimi aramızdaki mesafeyi korumak için göğsüne koymuştum. “Kavga etmek istemiyorum.” Sesim de kalbim gibi paramparçaydı.

“O hâlde, kavga etmeyiz. Ama beni dinleyeceksin.”

Kollarımı bırakıp tekrar yürümeye başladı ama sol elimi sıkıca tutuyordu. Soğuk büyüğü içime doluyordu, gözlerimi yumunca yanağımda eriyen kar tanelerini hissettirdi. “Dinliyorum,” diye mırıldandım.

“İyi.” Ama sonra uzun bir süre sessiz kaldı ve keli-

melerini unuttuğundan şüphe ettim. Bataklık arazisinde yürüyorduk, ayaklarımızın altındaki donmuş toprak semsertti. Sağımızda kumullar parlıyor, onların tepesinden de Motherlake görünüyordu. Mağaralara bir kilometreden az kalmıştı.

Oskar nihayet, “Çizmelerinin bağcıklarını yanlış bağlamışsın,” dedi, sesi kısıktı ama sessizliği bozduğunda içim ürperdi. “Hep neden olduğunu düşünürdüm. İlk başlarda parmakların yüzünden olduğunu sanıyordum. Ne zaman bağcıklarını bağladığını görsem, yanına gelip senin yerine bağlamak istiyordum. Hiçbir zaman böyle bir şey yapmadım gerçi.”

Çizmelerimin her adımda eteğimin altından fırlayan uçlarına baktım. “Niye?”

Tepeden gelen solgun ışık sakallı yanaklarını okşadı. “Hep odaklanmış ve azimli görünüyordun ve işini bitirince de yıldızlar kadar parlak bir gülücük saçıyordun. Bunu elinden almak istemedim.”

“Eh, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.” Her kelimeyi zorlanarak söylediğimi fark ediyor mu diye düşündüm.

Sol elimi çekip beni diğer yanına aldı. Kolunu belime dolayıp yaralı sağ elimi nazikçe tuttu.

Açık duran avucuma bakıp başparmağını geride kalan parmaklarımın uçlarında oluşan nasırlarda gezdirdi. “Bizimle geçirdiğin ilk günlerde parmakların dağlanıyordu, canının yandığını anlayabiliyordum.”

Elimi kaldırıp avucumun ortasını öpünce nefes almayı kestim.

Usulca, “Her birini biliyorum Elli,” dedi. “Bu, mısır döverken olan...” Orta parmağımdaki sert nasıra dokundu. “Bu dokuma tezgâhında olan...” Üç parmak ucumu öpünce ağzının her dokunuşunu karnımın dibinde hissettim. Sızıların en tatlısıydı, neredeyse mutsuzluğumu ve kaybımın acısını unutturacaktı. “Bu, deri yüzerken olan...” Dudakları başparmağımla işaret parmağımın arasındaki noktada gezindi. “Ne zaman yeni bir tane görsem, seni bir köşeye çekip sargılamak istiyordum.”

“Ama yapmadın.” Keşke titremeye bir son verebilseydim.

Gözleri gözlerimle buluştu. “Çünkü sen onlarla gurur duyuyordun. Onlara yüzünde hayrete benzeyen bir ifadeyle baktığını gördüm. Kendi parmaklarını üzerlerinde gezdirdiğini gördüm, önce irkilip sonra gülümsüyordun. Ve nedenini anladığımda, kim olduğunu öğrendiğimde ve eskiden hayatının nasıl olduğunu düşündüğümde hepten büyüledim.”

Bunu neden şimdi, dünya başıma yıkılırken söylemek zorundaydı ki? Onun yanında kalabileceğimi sanmıyordum. Savaş kapıdaydı, Kupari şehri kaosa teslim olmuştu ve buradan birkaç kilometre ötede ne yapabileceğimi bilen bir grup büyücü vardı. Peşime düşeceklerdi. Uzun sürmeyecekti.

Yaşadığım sürece kullanılabiliyordum. Öldürmeye ve yok etmeye yarayan bir araçtım ben.

Sesimi kontrol etmeye çalıştım. “Şehirli bir hizmetkârın neden böyle işe yaramaz ve nazlı olduğunu mu

merak ediyordun? Yoksa beni *bu nedenle* mi kamçıladıklarını düşünmüştün?”

Neşeyle güldü. “Sanırım üstünde durmadım. Bizim buradaki yaşam tarzımız farklı. Ya da senden öyle bir etkilenmişim ki büyüü sorgulayamadım bile.”

Dudak büktüm. “Büyü.”

Gülümsemi, gözlerinin kenarlarını kırıştıran o nadir gülümsemelerinden biriydi. “Seni bulduğumda beni etkilememişti ama günbegün üstümdeki etkisi güçlendi. Ve bugünlerde sen gülünce sana vurulduğumu hissediyorum. Bana baktığın anda ısınıyorum. Seni görünce kalp atışlarım hızlanıyor. Sence bu dünyadaki tek büyü gerçekten de ateş ve buzdan mı ibaret?”

Elimi çevirip eskiden iki parmağımın olduğu yerlerdeki parlak, pembe yaraları öptüğünde artık gözyaşlarının yanaklarıma akmasına engel olamadım.

“Bana şimdi çekip gitmenin bencillik olmadığını söyle,” dedi.

“Bir görev ya da zorunluluk olmak istemedim,” diye mırıldandım.

“İkisi de değilsin.” Yüzümü ellerinin arasına aldı, soğuk avuçları sıcak yanaklarımdaydı. “Kullanılacak bir şey, bir araç, bir silah ya da yıldızlar esirgesin, bir kraliçe değilsin, gerçi kraliçe olabilecek kadar asilsin. Benim için bunlardan biri değilsin. Sadece Elli’sin.” Eğilip alnını alnıma dayadı. “Ve bilmelisin ki bu bana yeter de artar bile.”

Beni korumaya çalışırsa canı yanabilirdi. Onu korumak için yanında kalsam başka bir büyücü tarafından

ona karşı kullanılabılırdim. İkimiz bir araya geldiğimizde düşmanlarımızı uzak tutacak kadar güçlü müydük?

Sadece kendimi Oskar'ın kollarında kaybetmek isterken başım bu düşüncelerle zonkluyordu. Gözümden akan bir damla yaşı başparmağıyla sildi. "Şimdi anlıyor musun?"

Gözlerimi yumup başımı salladım, ellerim başını yanağımda tutmak için harekete geçti.

Alnımı öptü. "O hâlde bana benim gibi hissettiğini söyle yoksa çok utanacağım."

Ağzımdan aniden gerçek bir kahkaha çıktı ve gözlerimi açınca o müthiş gülümsemesini gördüm. Parmak uçlarımda yükselip ona uzandım. Buz büyüünden daha fazlasını içime çekmek istiyordum. Bu anı tüm mükemmelliğiyle dondurmak istiyordum, böylece en çok ihtiyacım olduğu anda elimin altında olurdu. Genizden gelen bir kahkahayla, "İçinde hiç sıcaklık olmadığını söylediğinde yanılıyordun," dedim.

"Bana ne zaman dokunsan ısındığımı hissediyorum." Elimi yakalayıp boynuna bastırdı. "Sadece tek bir kötü tarafı var." Gözlerimdeki soruyu görünce devam etti. "Sana da bu kadar iyi hissettirmesinin imkânı yok."

Gözlerindeki bakış her şeyimi eritti. "Yine yanıldın," diye fısıldadım.

Birbirimize kenetlendiğimizde ağızlarımızdan kesik nefesler kaçtı. Koyu renkli sakalı yüzüme sürtünürken daha fazlasını isteyerek elimi pelerinine geçirip onu aşağıya çektim. Onu, nazik ve vahşi Oskar'ımı tüm benliğimle, minnetle, arzuyla öptüm. Bu çılgın daki-

kalar Mim için duyduğum acıyı aklımdan çıkarttı ama daha da fazlasıydı, avucumun içinde hava kadar hafif, alev kadar sıcaktı. Soğuk teni, tenimi geriyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Buz gibi büyüğü bomboş göğsüme akıp kafamı buzla kaplı Motherlake'in görüntüsüyle doldursa da her an tutuşacakmışım gibi hissediyordum.

Dur. Buz gibi büyü. İçime akıyor. *Hayır.*

Onu geri ittirdim. Mim'in bana olan sevgisi felaketi olmuştu, şimdi de Oskar'ı riske sokuyordum.

Başparmağını alt dudağında gezdirdi. Usulca, "Konu Mim mi?" diye sordu. "Acının taze olduğunu biliyorum."

"Evet. Hayır. Konu aslında sensin," diye kekelerken yüzü şaşkınlıkla asıldı. "Bana büyüğün büyük bir kısmını veriyorsun. Güvenli değil. Büyüğe ihtiyacın var." İlk zamanlar buz içime akmadan bana dokunabiliyordu ama artık...

Bana çekingen bir bakış attı. "Bana bu kadar yaklaştığında sana her şeyi vermek istiyorum. Kendimi tutmak istemiyorum."

Elimi göğsüne koydum. "Hissediyorum." Ve bunu bir lütuf olarak görüyordum. Ancak kabul edemezdim.

Oskar iç çekip yüzünü doğuya, güneşin ufukta gözükmeye başladığı yere çevirdi. "Mağaraya dönsek iyi olacak. Şimdiye kadar herkes toplanmıştır."

"Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere. Belki Loputon'm kuzeybatı sınırına. Orada ilkbahara kadar başımızı sokabileceğimiz ufak bir mağara var."

Dudağımı ısırđım. Doğru bir hamle gibi gelmiyordu. Sig'in tapınağı yok etmek için beni kullanmasına izin vermeye niyetim yoktu ama Kupariler acı içinde kıvrılırken kaçıp gitmek de doğru gelmiyordu. Soturi tehdidi altındayken, kaos şehri yok ederken...

Oskar tereddüt ettiğimi görünce kaşlarını çattı. "Sen nereye gitmek istiyorsun ki?"

"Henüz emin değilim. Ama Raimo hizmet etmek için yaratıldığını söylemişti." Son on iki senedir her gün bunu, halkımın bana ihtiyaç duyduğunu, görevimin onları koruyup kollamak olduğunu düşünüyordum. "Bundan kaçamam. Ne yapmam gerektiğı hakkında hiçbir fikrim olmasa da."

Oskar elimi tuttu. "Freya'yla annem güvende olduğı zaman nereye gitmek istersen seninle geleceğim. Senin yanında her şeyle yüzleşeceğim." Elimi göğsüne koydu. "Benim büyümü kendininmiş gibi kullanabilirsin."

İçim umutla doldu. "Pekâlâ." Ancak beni yola çekerken bir kez daha tereddüt ettim. "Mağara sakinlerinin beni görünce sevineceklerini sanmıyorum. Ben sebep oldum..." Boğazım düğümленince konuşmakta zorluk çektim. Sadece, "Senja," diye fısıldayabildim.

"Diğeri birçok şey gibi o da senin suçun değildi. Onlara Valtia olmadığını söyledim. Düşündüklerinde de anlamaları kolay oldu."

"Peki, ne olduğumu biliyorlar mı?"

Kısık sesle güldü. "Onu açıklamak biraz zor işte. Ama onlara şöyle dedim..." Ona bakmamı bekledi. "Artık sen, ailemin bir parçasısın. Seninle ilgili bir sorunları

varsa, bunu benimle halletmek zorundalar.” Ağzının kenarı seğirdi. “Annemle de. Freya’yla da.”

Aynı anda hem titreyip hem de güldüm. “Ah, gözlerini fena korkutmuşsun.”

Oskar sıırttı. “Ödleri koptu.” Kolunu omzuma attı. “Hadi.”

Güneş doğarken patikada ilerleyip devasa mağara ağzının önündeki açıklığa vardık. Ortalık atlara eşyalarını yükleyen ailelerle kıpır kıpırdı. Birkaç kişi bana irkilerek ya da endişeyle baktı ama kimse neden geldiğimi sormadı. İhtiyarlarla muhafızların cesetleri yok olmuştu ve her yer battaniyelerin üstüne serilmiş kürkler, pişirme kapları ve araç gereçle kaplıydı.

Freya mağaradan fırlayarak, “Oskar!” diye bağırdı. “Onu bulmuşsun.” Bize doğru koşup kollarını boynuma dolarken örgüleri sallanıyordu. “Seni uyarmaya çalıştım ama duymadın.”

Oskar saçını okşayıp onu üstümden çekti. “Toplanabildik mi?”

Freya başıyla onaylayıp eşyalarını yükledikleri atı gösterdi. “İşte bizim atımız orada.”

“Gidip annemize artık gitmemiz gerektiğini söyle.”

“Hemen mi? Kahvaltı hazırlıyor.”

Oskar’ın gözleri gözlerimle buluştu. “Hemen gitmemiz gerekiyor.” Onu hafifçe ittirince kız da gitti. Bana, “Sakin tekrar kaçmayı düşünme,” derken ben de tam öyle yapmayı hayal ediyordum. “Seni atımıza bağlamak istemiyorum.” Dalga geçer gibi söylese de sesindeki şüpheyi ve endişeyi okuyabildim.

Onu terk etmekten de korkuyordum, onunla birlikte olmaktan da. Parmaklarımı parmaklarına doladım. “Sadece korkuyorum.”

Yüzüme düşen saç telini eliyle geriye itti. Şefkatle gülümsedi. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki bir ateş topu onu göğsünden vurup parmaklarımın arasından aldı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oskar yüzündeki acıyla geriye savrulurken Sig'le birlikte sekiz büyücü dar yoldan çıkıp geldi, elleri öne uzanmıştı. Bileğini sertçe sallayan Sig buz büyücüme bir tane daha ateş topu fırlatınca Oskar ellerini ancak son anda kaldırarak topu yok edebildi. Alevler tenini yalayıp kırmızıya çevirirken suratını buruşturdu. Gözleri endişeliydi, o anda içinde kendini hepsinden koruyabilecek kadar büyü yoktu.

Mağara sakinlerinin çoğu dağılıp mağaraya koştu. Ismael, Aira ve Veikko geride kalıp mağaranın ağzında durdular, Oskar'la onu alt etmeye gelmiş dokuz büyücüye bakıp duruyorlardı. Yumruğumu sıktım. Onu en iyi nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Sig'in saçları diken diken olmuştu, Oskar'a dik dik bakan koyu renkli gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Ce-

binde taşıdığı o gülünç kuşu gördüğüm anda onu almaya geleceğini tahmin etmeliydim. Ama korkarım ki onu geri almam gerekecek.”

“Elli, mağaraya gir,” dedi Oskar usulca. Zorla aldığı nefesi düzensizdi, gözleri Sig’in ince uzun vücudundaydı. Diğer büyücüler etrafa yayılıp çevremizi sardılar.

Ismael Aira’yı arkasına çekmeye çalıştı ama kız babasının yanında durmakta ısrar etti; ellerini kaldırmıştı ve yeşil gözleri azimle doluydu. Meydanda yanan ateşe baktı, belki de yeterli olacak mı diye düşünüyordu. Yüksek sesle, “Sig, bugün zaten bir saldırıyla uğraştık,” dedi. “Yapma. En ufak şeyde birbirimize düşersek, nasıl birlik olabiliriz?”

Sig’in parmakları seğirdi. “Tam da benim düşündüklerimi söyledin Aira. O hâlde neden Oskar’a Jouni’ye ne yaptığını sormuyorsun?”

Aira, Oskar’a soru sorar gibi baktı. Oskar, “Elli,” diye tekrarladı, bu kez sesinden telaşı okunuyordu.

Oskar’ın yanına gittim, bana her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğunu bildiğimden eline uzandım. “Bir yere gitmiyorum.”

Sig dişlerini sıkıp ellerini havaya kaldırdı. “Ona dokunma.”

“Elli!” Maarika solumda, sadece birkaç metre ötemde bağırdı. Ben daha onu durdurmaya fırsat bulamadan önüme atıldı, beni korumak için kollarını açtı.

Tam da Sig’in bana ateş fırlattığı anda.

Annesinin eteği alev alırken Oskar bağırdı. Gözleri kocaman açılan Sig geri tökezledi ama diğerleri Oskar’ı

büyüleriyle vurdular; etraflarındaki göletlerden buz, meşalelerden ateş alarak hepsini buz büyücüne gönderdiler. Maarika çılgılık atınca tökezleyerek yanına gittim, planım kendimi üstüne atıp ateşi söndürmekti; büyüden ibaret olduğundan beni incitemezdi.

Ben daha ona ulaşmadan Oskar yere serildi; pele-
rininden dumanlar çıkıyordu, kolları önünde uzanıyor-
du, gerdiği parmakları alevlerden sadece birkaç santim
gerideydi. Gözleri çaresizlik ve korkuyla doluydu. Buz
ve soğuk havanın ondan akıp gelmesini bekledim ama
onun yerine Maarika'nın yanan eteğindeki ateş kendini
kurtarıp onun avucuna atladı. Ateşi avucuna hapsetti ve
büyücülere gönderdi. Ateş gürleyerek, ilerledikçe büyü-
yerek üstlerine hücum edince gözleri kocaman açıldı.
Usko, Sig'i yoldan savururken diğerleri de yere kapan-
dı. Yardaki dik kayalara vuran ateş patlayarak yok oldu.

Maarika geriye düşerken Aira onu tuttu, ellerini çılgınlar gibi kararmış elbisesine vurdu. Bacakları sıcaktan pembeleşmişti ama hiçbir yeri yanmamıştı. Kalbim güm güm atıyordu, yüzümü büyüçülere döndüm. Hâlâ yerdeydiler. Ve gözleri de Oskar'ın üstündeydi, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

Oskar yüzüstü yatıyordu. Yanma çöktüğümde boğazımdan bir ses çıktı. "Oskar. Oskar." Teni buz gibiydi. Soğuğu çekip almak istedim ama avucuma kaskatı bir buz kütlesi gibi geldi. Çekmem mümkün değildi.

Sig, gözlerini Oskar'ın vücuduna dikerek usulca, "Ateşi fırlattı," dedi.

Veikko tıslar gibi, "Çünkü Maarika'nın canını

yakmak istemiyordu,” dedi, öfkesinden arkasındaki kaya duvarında bıçak kadar keskin buz parçaları oluştu. Oskar buzunu kullansaydı, kendi annesini kaskatı dondurabilirdi. Tıpkı babasına yaptığı gibi.

Zorla çıkan sesimle, “Ama Oskar’ın ateşe hükmedemediğini sanıyordum,” diyerek onu döndürmeye çalıştım. Veikko yardım etmek için koşarak geldi ve Oskar’ı sırtüstü çevirdik. Kaskatı ve buz gibiydi. Yıldızlar aşkına, hayır...

Tiz bir ses, “Ateşe hükmedemez,” dedi. Raimo mağaranın arkasından hızla çıktı, beyaz saç başında öbek öbekti, yamru yumru elinde bir baston tutuyordu, sıska kolunun altındaysa ahşap bir kutu vardı. “İşte bu nedenle ölüyor.”

Ismael, Maarika’yla kızının tepesinde çalı gibi kara sakalını Aira’nın koyu renkli saçma değdirecek kadar yakın dururken sırtını dikleştirdi. Şaşkınlıkla, “Raimo,” dedi. “Hâlâ kış ortasındayız.”

Raimo bastonunu Sig’e doğru salladı. “Birileri ısıyla beni uyandırdı.”

Sig, “Ben değildim,” diye mırıldandı.

Aira beni işaret ederek, “Rahiplerle muhafızlar onu yakalamak için buraya geldiler,” dedi.

Raimo’nun solgun gözleri gözlerimle buluştu. “Elli, sen neler yaptın öyle?”

“Oskar’ın yardıma ihtiyacı var.” Bunlar ağzımdan çıkan tek kelimelerdi. Elim Oskar’ın yanağındaydı ama hiçbir şey olmuyordu. Kıpırtısız göğsüne bakarken nefes almakta zorluk çekiyordum.

Raimo'nun bakışları Oskar'a yöneldi ama sonra Sig'e döndü. "Ortalığı bu kadar ayağa kaldırdığın yetti mi?"

Sig kalkıp çenesini meydan okurcasına dikti. "Ben buraya Elli'yi almaya geldim. Tapınağa gidiyorum ve onu da yanımda götüreceğim. Ortalarda bir Valtia yok ve şehirde kaos hâkim. Beklenen gün *geldi*. Gidip..."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum pislik!" diye bağırdım, sesim çatladı. "Sen... Sen..." Büyülü güçlerim olsaydı, Sig'i önce kaskatı dondurur sonra da parçalara bölerdim.

Raimo'nun eli bileğime kapandı. Usulca, "Tapmağa *gidiyoruz*," dedi. "Gitmek zorundasın. Ama önce Buz Suurin'imizin kalbi sonsuza dek durmadan parıltısını ona geri vereceğiz."

"Parıltısını mı?"

Bana sabırsızlıkla baktı. "Oskar, ateşi kontrol edemez. Kontrol etmesi de beklenmiyordu ama hem çok güçlü olduğundan hem de çaresiz kaldığından ateşi kendine çağırabilirdi. Ateşi attığındaysa içindeki tek ateş büyüsü parıltısını da onunla birlikte göndermiş oldu."

Gözlerimi yumunca büyücülere doğru fırlayan ateş topunu gördüm, o kadar büyüktü ki tek yapabildikleri yolundan çekilmek olmuştu. "Ve şimdi de içi donuyor."

"Özetle." Raimo, Veikko'yu, Ismael'i ve etrafta dolanan birkaç adamı çağırdı. "Onu içeri taşıyıp ateşin başına yatırın."

Beşi birden Oskar'm başına toplandı. Onu yerden kaldırıp mağaranın ortasındaki büyük ateşe götürürlerken başı sarkıyordu. Raimo, Sig'le birlikte gelen büyü-

cülere parmağını uzattı. “Siz dışarıda kalabilirsiniz. İçeri girerseniz, sizi mahvederim.” Diliyle dışının arasında *iğrenç küçük pislikler* gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra titreyen parmağını Sig’e doğrulttu. “Ve sen, benimle geliyorsun. Maarika’ya bir özür, Oskar’a da hayatını borçlusun.”

Sig olduğu yerde kaldı. Isı aniden düşünce titredi. Yaşlı, sıksa vücudundan soğuk akıtan Raimo, ateş büyücüsüne baktı. Kısık sesle, “Bu işi Suurin arkadaşın olmadan yapamazsın. Bunu sana söylemiştim,” dedi.

“Oskar yoldaşım olmaya niyetli olmadığını açıkça belirtti.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Sig gözlerini kırparak ona baktı. Sonraysa Raimo’ya itaat etti, biz hızla Oskar’ın yanma giderken peşimize takıldı. Kürklerin arasına yatırılmıştı. Veikko yanma düz taşları diziyor, Aira ile Ismael de ateş büyülerini kullanarak bu taşları ısıtıyorlardı. Maarika oğlunun başında oturuyor, sıcak taşları omuzlarının etrafına diziyordu, onu ancak bu şekilde korumaya çalışabiliirdi. Saçı terli teller hâlinde yüzüne yapışmıştı, elbisesinin yarısı yanmıştı ve teni külle kaplıydı ama etrafındaki hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Oskar, umudu, canı hariç...

Freya, Oskar’ın başucuna çömelmiş, ağabeyinin uzun, koyu renkli saçını yüzünden çekiyordu. Sig’i gördüğünde yeşil gözlerini kısıp, “Bize değer verdiğini sanıyordum,” dedi tıslar gibi, gözleri alevlerden ve göz yaşlarından buğulanmıştı.

Sig gözlerini yere dikti. “Özür dilerim Maarika,” diye mırıldandı. “Canını yakmak istememiştim.”

“Evet, istedin,” dedi Maarika sertçe. “Ama bunu Elli’nin canım yakarak yapacaktın. Ve *oğlumun*.” Başını kaldırdığında bakışları öfkeyle dolup taşıyordu. “Bir zamanlar seni kendi oğlummuşsun gibi severdim.” Dudaklarını sıkıp bakışlarını kaçırıldı.

Sig’in gözleri yaşlarla parlıyordu. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken çenesini sıkıyordu.

Raimo nazikçe, “Barışın Maarika,” dedi. “Oskar’ı iyileştirmemize yardım edecek.”

Oskar’ın yanma çömeldim. Teni soluk, grimsi bir maviye dönmüştü. Başımı göğsüne dayadım. Kalbi bir kez yavaşça, zayıfça çarptı ama hayatımda duyduğum en güzel sestti.

Raimo mağaranın zeminine elindeki ahşap kutuyu gürültüyle indirdi. “Elini tut Elli,” derken çok narin gözüktüyordu ama sesi tam manasıyla otoriterdi.

Aira’yla Ismael ona şaşkın şaşkın bakarken sol elimi Oskar’ın sağ eline attım. Parmakları kaskatı ve buz gibiydi. Sıktım.

“Şimdi de Sig’in elini tut.”

“Ne?”

Raimo gözlerini devirdi. “Sig, buraya gel.”

Ateş büyücüsü yanıma oturdu. Gönülsüzce yaralı sağ elimi avucuna koyarken bana imalı imalı baktı. Dikkatlice parmaklarını parmaklarımın üstüne koyarken yara izlerimi inceledi.

“Elli, Sig’in büyüünün içinden geçmesi için odaklan. Gücünü artırıp Oskar’a gönder.”

Aira, “Dur,” dedi. “Büyü onun *içinden* mi geçiyor?”
Yüzünden okunan şüpheyle bana bakıyordu.

Raimo elini ona doğru salladı. “Şimdi değil kızım. Oskar yine nefes almaya başlayınca hepsini açıklarım.”

Gözlerimi yumarak ateş büyüünün koluma tırmanmasını bekledim. Ancak hiçbir şey hissetmedim. Gözlerimi açıp Sig’e baktım. “Bana göndermen gerekiyor.”

Sig’in dudakları gerildi. “Savaş kapıda. Benim ihtiyacım var.”

“Göndermezsen, Oskar ölecek.”

Bakışlarını birbirine kenetlenmiş olan ellerimize çevirdi. “Gönderirsem de ben öleceğim.”

“Şimdi kim korkaklık ediyor?”

Kolumdan yukarı bir sıcaklık dalgası yükseldi ama bir saniye sonra hemen geri çekildi. Öfke bomboş içimi kaplarken üç tırnağımı birden Sig’in etine sapladım. Artık Oskar bana dokunurken büyüü özgürce bana akıyordu, sanki kendini bana sunuyor gibiydi. Bana karşı hissettikleri yüzünden Sig saldırdığında güçsüz kalmıştı. Annesine olan sevgisi yüzünden şu anda ölüyordu. Buna izin veremezdim. “Sig. Bana bak.”

Sig bana altın kirpiklerinin altından baktı, gerilimden tır tır titriyordu.

“Bunu yaparsan –onu kurtarırsan– seninle tapınağa gelirim. Rahipleri alaşağı etmene yardım ederim.”

Sig’in kahverengi gözleri alev saçarak benimkilere baktı. “Yemin et.” Korkusunun kokusunu alabiliyordum. Hayatını yaşam savaşı vererek, herkesten şüphele-

nerek, arkasını kollayarak geçirmişti. Büyüsüne sımsıkı tutunuyordu, onsuz çaresiz kalacağından korkuyordu.

Ondan ibaret olduğunu anladım. Ateşten ibaret. O olmadan, Sig de olmazdı.

“Söz veriyorum Sig.” Sesim şefkatli çıkmıştı. Parmaklarımla tırnaklarımın açtığı delikleri okşadım. “Şimdi Oskar’ı kurtarmam için bana yardım et. Onun ölmesini istemediğini biliyorum.”

Sig gözlerini yumduğu anda avucundan akan sıcaklığın kemiklerime kadar ulaştığını hissettim. Zihnim erimiş demirden bir denize döndü. Şimşek. Parıltılar. Gürleyen cehennem ateşleri. Ateş vücuduma sinsice girip beni yakarken ağzım açık kaldı.

Raimo, “Sana sunduğu şeyin üstüne koy ve Oskar’a sun Elli,” diyerek beni yönlendirdi.

Dans eden alevler arasında, “Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandım.

Omzumu dürttü. “Duyan da senin işe yaramaz bir bakır parçası olduğunu düşünecek kızım. İraden yok mu? Kullan!”

Dudağımı ısırp odaklanarak sıcaklığı bomboş göğsüme çektim. Ateşi yaktığımı, sonrasındaysa omzuma çektiğimi ve kolumdan aşağıya, direkt birbirine kenetlenmiş ellerimiz aracılığıyla Oskar’a gönderdiğimi hayal ettim. Ancak sadece içimde dönüp durduktan sonra tekrar geri çekildi.

Raimo, “Belki de yaşamasını istemiyorsundur,” diyerek bana baskı yaptı.

Sig yaralı sağ elimi daha sıkı tutmaya başladı ve bana

daha çok ateş sundu. Ateş göğsüme dolup sol kolumdan aşağıya, bileğime, parmaklarıma aktı. Ancak sonra Oskar'ın buz gibi tenine çarpıp geri çekildi. Var gücümle ittirdim. Oskar, buzdan öteydi. Büyüden öteydi. Büyü olmadan da eksiksiz bir insandı; sevmeye, korumaya, gülme ve yaşama yeteneği vardı. Kalbinin göğsüne tekrar ılık kanı gönderebilmesi, vücudunun sunduğum şeyi kabul etmesi, yaşayabilmesi için parıltısının tekrar ortaya çıkmasını dileyerek zorla sıcaklığı ona iterken elim titredi. Donmuş bariyeri yavaşça erittim. Derken aniden ortadan kalktı ve sıcaklık ona akmaya başladı.

Oskar titreyerek nefesini verdi, soluğu dudaklarının arasından buğulanarak çıktı. Elimi Sig'in elinden çekip kendimi Oskar'ın üstüne attım, yanağımı yanağına bastırıp ona sahip olduğum tüm sıcaklığı sundum.

"Annem," diye fısıldadı.

Annesi, "Buradayım," dedi, yüzü endişeyle doluydu. "Ben iyiyim. Hiçbir yerim yanmadı."

"Elli?"

Avucumu sert yanağına koyup alnına hafif öpücükler kondurdum. "Ben de buradayım."

Sig ayağa kalktı, çizmeleri taşların üstüne sürtündü. "Ama artık gitme vakti."

Oskar'ın gözleri birden açılıverdi, bir fırtına bulutu gibi karanlıktı. Ben hâlâ göğsüne kapanırken doğrulunca kucağına düştüm. Kolunu belime doladı. Üstünden soğuk akıyordu, eskisinden çok daha güçlüydü. "Seninle hiçbir yere gelmiyor."

Sig ona hafifçe tebessüm etti. "Geliyor işte. Sor ona."

Oskar'ın bakışları aniden gözlerime çevrildi. "Mecburum," diye mırıldandım.

Raimo ayağa kalkmak için bastonunu kullandı. Yumuşak bir tonla, "Elli, Sig'le bir anlaşma yaptı," dedi. "Ama pek de bir önemi yok. Çünkü hepimiz gidiyoruz."

Aira, Ismael ve Veikko bir bana bir Raimo'ya şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Veikko, "Biz de mi?" diye sordu.

Raimo, "Ah, evet," dedi. "Vakti geldi."

Oskar sanki biri başına vurmuş gibi duruyordu. "Ne?"

Raimo nefesini verip eğildi, yerde oturan Oskar'dan sadece birkaç santim daha uzundu. "Bunu uzun süredir erteledin Oskar ama artık ne olduğunu da ne yapman gerektiğini de inkâr edemezsin."

Oskar, "Benim hiçbir şey yapmam gerekmiyor," dedi, ayağa kalkabilmek için beni kucağından ittirdi. "Aileme göz kulak olmak hariç."

Raimo, "Sen Buz Suurin'isin!" diye bağırdı, bastonu tutarken kolları sarsılıyordu. "Sen istesen de istemesen de bu savaş seni bulacak." Oskar'ın beni ayağa kaldırıp kendine çekmesini izledi. "Bana kalırsa zaten çoktan buldu."

Raimo'nun eğri büğrü eline dokundum. "Bize bildiklerini anlat. Lütfen. Oskar'ın ya da herhangi birimizin bu işe körlemesine girmesini bekleyemezsin. Hepimiz buradayız. Anlamamız gerekiyor."

Raimo ahşap kutusuna şöyle bir bakıp kel başını okşadı. "Sanırım hepiniz buradasınız." Neşeli bir kahkaha attı. "Bu anı o kadar uzun bir süredir bekledim ki şimdi gelip çatinca bir tuhaf oldum."

“Eskiden bir rahiptin,” diyerek onu teşvik ettim. “Ve bir şekilde tapınaktan yüzyıllar önce kaybolan kehaneti ele geçirdin, değil mi? Bu nedenle tüm bu şeyleri biliyorsun.”

Sarı dişlerini göstererek sırıttı. “Çaldım.”

Oskar, “Ama tapınakta saklanmıyor muydu?” diye sordu.

Raimo, “Hayır. Hepimiz gölün ucundaki eski kalede yaşıyorduk,” diyerek kutusunu alıp ortak kullanılan ocağın başına gitti. Kutuyu kucağında tutarak taşın üstüne çöktü. “O zamanlar tapmak hâlâ inşaat hâlindeydi.”

Hepimizin ağzı açık kaldı. Kekeleyerek, “Kayanın Üstündeki Tapınak üç yüz yıldan daha uzun bir süredir var,” dedim.

Raimo hepimize neşeli neşeli baktı. “Doğru. Ben de öyleyim.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Tapmaktan daha yaşlı olduğunu duyunca şaşkına dönüp sorularımıza cevap almak için yanıp tutuşarak yaşlı adamın etrafını sardık. Her nedense söylediklerinden şüphe edemiyordum. Diğerlerine baktığımda onların da aynı durumda olduğunu görebiliyordum. Garip bir şekilde mantıklı geliyordu.

Raimo'nun parmakları kutunun üstündeki oyma desenlerin üstünde gezindi. "Çoğu insanın inanmak istediğinin aksine Kupari halkı buranın yerlisi değil. Atalarımız buraya ben doğduktan sadece birkaç yüzyıl sonra kuzeydeki katil savaşçı kabilelerden kaçmak için gelmişler."

Veikko'nun gözleri kocaman açıldı. "Soturilerden mi?"

Raimo başıyla onayladı. "Ben onlar olduğundan

şüpheleniyorum, gerçi Motherlake'i anca geçebildiler. Atalarımız yıldızların önderliğinde bu büyük yolculuğu yapmışlar, uçsuz bucaksız sularla çevrili yarımada güvende olduklarına inanmışlar. Ve uzunca bir süre de güvende olmuşlar. Bu topraklardaki bakır yataklarını keşfedip buraya yerleşmişler.”

“Büyünün bakırdan geldiğini biliyorlar mıymış?” diye sordum.

Başını sağa sola salladı. “Bu yavaş yavaş gelişen gizemli bir süreç, o kadar yavaş ki aradaki bağlantıyı yüzyıllar boyunca anlayamamışlar. Halkımız bu topraklardaki büyüden beslenmiş, nesiller boyunca kanımıza karışırken güçlenmişler. Ve sonra da büyü ortaya çıkmaya başlamış. Büyücüler doğmuş.” Bana baktı. “İlk Valtia ortaya çıktığında buz ve ateş büyüğü o kadar güçlüydü ki ona kraliçe dediler. Kuzeybatıda, kıyısındaki kalede hüküm sürüyordu. Meydandaki platform kısmen o devirden kalan taşlarla yapıldı. Ama ilk rahiplerin onun hizmetine girmesi o duvarlar arasında oldu.”

Başparmağı kutunun kilidiyle oynuyordu. “Büyücüler özgürdü ama çoğumuz öğrenmeye, büyüye ve görünürde içinde çok fazla büyü olan kraliçeye hizmet etmeye hevesliydik. Ancak her büyücü sahip olduğu gücü kontrol etmeyi öğrenip geliştirebilse de...” Solgun bakışlarını Oskar'a çeviren Raimo kaşını kaldırdı. “Büyücülerin içinde sadece doğarken sahip oldukları kadar büyü vardır. Ama herkes bununla yetinmedi, bazıları içlerindeki büyüü artırmanın yolunu aramaya başladı.”

Titreyerek, “Kendilerini bakır kutulara hapsetmek gibi,” dedim.

Raimo gözlerini devirdi. “Evet, o ve diğer eşit derecede mantıksız uygulamalarla. Bazısı oruç tuttu, bazıları kendini kamçılattı, kendilerini neredeyse iptekalacakları ya da boğulacakları durumlara soktular. Bazısı da tutup...” Boğazını temizleyip parmaklarıyla kesme hareketi yaptı. Etrafımızdaki erkekler ses çıkartmadan irkildiler ama Raimo güldü. “Ben hep onun saçma bir yöntem olduğunu düşünmüşümdür. Ve hiçbirisi de işe yaramadı, bu aşamadan geçenleri bir tür kardeşlik bağıyla bağlamak dışında yani.” Kutuyu açtı. İçindeki tek şey buruşuk, yırtık bir parşömeni. “Ama bazılarımız, tıpkı atalarımızın yaptığı gibi gözlerini yıldızlara çevirdi; bilgeliği, cevapları, gelecekte olacakları yıldızlarda aradı. Sonuçta yıldızlar sayesinde düşmanlarımızdan kurtulmuş ve huzurla yaşayacağımız bir yer bulmuştuk. Yıldız haritaları çıkartıp başımıza gelecekleri öğrenmeye çalıştık.” Kıs kıs güldü; genizden gelen, zayıf bir sest. “Ne eğlendik ama.”

Oskar ateşin başına oturdu. Bitip tükenmiş gibiydi ama yine de birkaç dakika önce onu kaybettiğimi düşündüğüm anlara kıyasla çok daha iyiydi. “Ne eğlendiniz... Üç yüz sene önce.” Raimo’ya aniden kanatları ya da boynuzları çıkacakmış gibi bakıyordu.

Raimo homurdandı. “Kutsal haritalar bize büyüü çoğaltacak bir objenin haberini verince biz de Valtia yaşlanırken ona Astia kelepçelerini yaptık.”

“Yaşlanacak kadar yaşadı mı yani?” diye sordum.

Raimo, “Her şey şimdiki gibi değildi,” dedi. “Hem o zamanlar, o ölür ölmez başa yeni bir Valtia’nın geçeceğini bilmiyorduk. Büyü konusunda çok acemiydik.”

Kutudaki parşömene baktım. Astia kelepçesinin kalm, bakır yüzeyindeki sembollerle kaplıydı. “Ama rahipler büyüü çoğaltacak bir şey yapmanın bir yolunu buldularsa ve kendi güçlerini artırmak istedilerse neden kendilerine de kelepçe yapmadılar? Bu topraklarda o kadar çok bakır var ki ne yapacağımızı şaşırtıyoruz, yani o zamanlar varmış. Neden her büyücünün kelepçesi yok?”

Raimo yine güldü, göğsü irkilmeme neden olacak kadar çok titredi. “Bak yine Astia’nın sıradan bir metal parçası olduğunu düşünüyorsun. Kendini bu kadar değersiz görmene şaşmamalı.” Yanaklarımı ateş basarken elini havada salladı. “Ah, iyi bir soruydu Elli. Cevabı da burnunun dibinde duruyor.”

Sig ile göz göze geldi. “Astia kelepçesi, iki Suurin’in kanıyla yapıldı; siz ikinizden önce yaşayan yegâne Suurin’in yani. Her şeyi başlatan da onlardı. Valtia’ya öyle bir adanmışlardı ki onun için ölümü göze alıyorlardı.”

Sig tiksintiyle suratını buruşturdu. “Onun için ölmek mi? Abartılı bir takı yaratabilmek için mi? Yazık olmuş.” Taş ocağın ortasındaki ufak ateşe gözlerini diken Oskar’a şöyle bir baktı.

Raimo omuz silkti. “Bu iki Suurin kaderini biliyordu. Büyülerini *kısacık* ölümlü ömürleriyle kısıtlamak yerine yeni nesillere sunmayı tercih etmişlerdi.”

Sig’in bakışları da alevlere yöneldi, alevler de sanki ustalarını tanımış gibi parladı.

“Kanları o kırmızı sembollerde,” dedim, aklıma kelepçenin bakır yüzeyinde parlayan kıpkırmızı şekiller geldi.

Raimo, “Kan güçlüdür,” dedi. “Özellikle de büyü kan. Ve işte bu keşifle birlikte her şey korkunç bir şekilde değişti.” Sicim gibi sakalını kaşdı. “Kelepçeyi yaratan İhtiyarlardan biri Suurin kanını içti.”

Midem altüst oldu. “Rahip arkadaşlarından bazıların kana susadığını söylemiştin. Kastettiğin de tam olarak buymuş meğer.”

Raimo başıyla onayladı. “Tadına baktığı anda gücü hissetmiş olmalı.” Acıyla dolu bir tebessüm etti. “Ben ne yaptığını anlayana kadar iş isten geçmiş, o zamana kadar birçok kişiyi kendi gibi düşünmeye ikna etmişti. Herkesin Astia kelepçesi olamazdı ama herkes kan içebilirdi, istiyorlarsa ve bir kaynakları varsa tabii.”

Ürperen Sig korkunç bir aydınlanma yaşamış gibi birkaç adım geri çekildi.

Raimo, “Sonra yaşlı Valtia öldü ve yerine yenisi geçti,” diyerek sözlerine devam etti. “İşte o zaman büyü-
sünün özel olduğunu anladık. Suurin büyüğü gibiydi, o kadar çoktu ki taşıyıcısından daha uzun bir süre yaşıyordu. Yeni Valtia’nın ölü kraliçemizle benzer özellikleri vardı; saçı, gözleri, işareti. Valtia ölene dek normal bir kızdı ama sonra büyü içinde gürleyerek uyandı.” Raimo’nun kirli tırnakları kutunun üstüne oyulan semboller tırmaladı. “Güçlüydü. Ama sadece bir kızdı. Sırf daha fazla güçlenme şansı olsun diye kendi toplarını kesmeye ve kan içmeye razı olan içten pazarlıklı yaşlı bir

büyücüyle kıyaslanamazdı. Israrcı sesi hep Valtia'nın kulağındaydı, her adımda ona liderlik ediyordu. Valtia kendini ailesinden ve arkadaşlarından soyutlamak zorunda kaldı. Vücudunu büyüye ev sahipliği yapsın diye saf ve temiz tutmak zorundaydı." Raimo'nun sesinden dudak büktüğü anlaşılıyordu. "Ve sonra da bu kan içici İhtiyar ve yandaşları, yasaları değiştirmesi için onu ikna ettiler. Tüm büyücüler tapınağa getirilecekti. Valtia gibi onlar da Kupari halkına hizmet etmeliydi. Vatandaşların inanması gayet kolay oldu. Sonuçta büyü yapabilenlerle yapamayanlar arasında şüphe ve kıskançlık tohumları filizlenmişti. Ve rahipler, büyülü güçleri olan çocuklarını yeni, büyük Kayanın Üstündeki Tapınak'ın avlusuna getiren her anne babanın eline tonla bronz sikke yığdılar, böylece disiplin ve hizmetle geçecek bir hayat vaa-diyle baskıcı rejimin önünü açtılar."

Sig, "Ama o çocukların eline bu geçmedi, değil mi?" diye sorduğunda sesi de kendisi gibi titriyordu.

Raimo, "Ah, geçti, yani bir anlamda," diye cevap verdi. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kişiliklerini ellerinden almak ve onları kontrol edebilmek adına oğlanlar hadım edildi, kızların da kafaları kazındı. Hepsi rahiplere güvenmek üzere eğitildiler. Ve gözlerine giirebilmek için çırpınıyorlardı çünkü rahipler gözdelelerini çırak yapıyorlardı. Ama diğerleri, büyüleri dengesiz olanlar, çok soru soranlar, rahiplerin otoritesine başkaldıracakmış gibi görünenler, korkak ve bencil yaşlı adamlarla dolup taşan bir tapınakta kadın olacak kadar bahtsız olanlar perişan edildi. Rahipleri ve İhtiyarları

güçlü ve genç kılan şey de onların kanı. Bir İhtiyarlara bakın bir de bana. Kim daha güzel?" Bize korkunç bir şekilde sırttı. "Ömrümü uzatmanın bir yolunu buldum ama bunun bir bedeli de var. Tam olarak ifade etmek gerekirse, her senenin beş ayı."

Toprak altımdan kayınca küt diye yere oturdum. "Rahipler, yardımcılarının kanını içiyorlar. Şu inzivaya çekildiği söylenen yardımcılarının." Ellerimi gözlerime bastırıp geniş bir suratı olan o güzel yardımcıyı, birkaç gün içinde inzivaya çekileceğini, artık muhtemelen ölü olduğunu düşündüm.

Sig volta atmaya başladı, parmakları sırtında dola-
nıyor, yaralarım ovuşturuyordu. Suratını tiksintiyle bu-
ruşturmuştu. "Hayal görmüyordum," diye söylendi, sesi
neredeyse ağlamak üzereymiş gibi gergindi. "Gerçekten
oldu." Yüzünü ekşitip kemiğini kaşdı. Hava iyice ısındı
ve Maarika Freya'yı omuzlarından kavrayıp uzaklaştı-
rdı. Aira'yla Ismael sıcaktan bunalarak yere yapıştılar.

Raimo, "Sig," dedi. "Kendini kontrol et."

Sig, "Kanımı içti!" diye gürledi, gözleri öfkeyle tu-
runcuya döndü. "Zincirlendiğimde kamçıdan dolayı ka-
nım akarken o İhtiyar kanımı yaladı!"

Oskar usulca küfretti. Üstünden bir soğuk dalgası ya-
yılarak Sig'in vücudundan ter damlatan sıcaklıkla tezat
oluşturdu.

Raimo gözlerini Oskar'a dikerek, "Şimdi kötülüğün ne
olduğunu anladın," dedi. "Neden savaşman gerektiğini öğ-
rendin. Binlerce yardımcı katledildi, sırf birkaç yaşlı adam
haddinden fazla bir süre yaşasın ve güçlü kalsın diye."

“Ya sen?” diye sordum. “Madem bunun olduğunu biliyordun, niye engel olmaya çalışmadın?”

Yaşlı adamın vücudu sarktı, omuzları düştü. “Her damla kanla daha da güçlendiler. Büyücü ne kadar güçlü olursa kan da o kadar güçlü oluyordu, yani kimse güvende değildi. Rahipler birbirlerine düşmeye başladılar. Kimin yoldaşın olduğunu, kimin akşam yemeğinde kanını içmek istediğini anlamanın imkânı yoktu.” Raimo bir kez daha kahkaha attı ama bu seferki katıksız acıydı. “Ve birkaç tanesi, diğerlerinin önüne geçti. Onları engellemek mümkün değildi çünkü kimsenin yapmayacağı şeyi yapmaya gönüllüydüler.” Gözleri aniden gözlerime dikildi. “İlk Valtia neredeyse yüz sene boyunca hüküm sürerken sence neden Valtialar genellikle otuz yıldan fazla dayanmıyorlar?”

Sofia’nın sargılı kollarının görüntüsü aklıma geldi. “İhtiyarlar kanını içiyorlar.” Öfkeden çılgılık atmak istiyordum.

Raimo, “Sürekli değil ama kanından azıcık bile içilse, elleri kuvvetleniyor. Her şeyi nasıl kontrol ettiklerini biliyorsun,” dedi. “Onu nasıl kontrol ettiklerini de. Aklı başına gelirken, ona öğretilenleri sorgulamaya başlarken, belki de iyi yönde bir devrim yaparak gerçek bir hükümdar olması gerektiğini anlarken onu nasıl da alt etmek için güçten düşürdüklerini de.”

Ellerimi saldı, hıçkırma isteğiyle savaştım. *Sofia*. Uzun, muhteşem bir hayatı olacaktı. Tüm Valtiaların da öyle. “Neden hiç kimseye anlatmadın?”

Raimo’nun çalı gibi, beyaz kaşları havaya kalktı.

“Anlatmadığımı nereden çıkarttın? Kötü yola sapmamış birkaç rahibi ayaklandırmaya çalıştım. İhtiyarlara meydan okuyacak bir birlik kurmaya çalıştım. Ancak yoldaşlarım tek tek ya yoldan çıkartıldı ya da öldürüldü. Ve rahipler, tapınakta olan biteni sorgulamaya sebep bulamayacak raddeye gelene kadar yumuşasınlar, karınları doysun, mutlu olsunlar diye kasaba konseyine ve vatandaşlara rüşvet verdiler. Ben Valtia’ya bile gittim.” Uzun, eğri burnunu kaşıdı. “Dinledi. Ödüyü koptu. Bana yardım edeceğini sandım.” Başını kaldırdı. “Ama sonra hastalandı ve o hafta içinde öldü, yeni Valtia ise rahiplere sonuna kadar güveniyordu.”

“Onlarla savaşabilirdin,” diye bağırdı Sig. “Deneyebilirdin.”

Raimo homurdandı. “Ne kadar güçlü olduklarıyla ilgili herhangi bir fikrin var mı? Beni o noktaya kadar sağ salım getiren gücüm değildi. Aklımı kullanmak zorundaydım. Yani, onlara karşı koyarak asil, budalaca bir şekilde intihar edeceğime sonsuza dek kontrolü ellerine geçirmelerini sağlayacak bilgiyi çaldım ve hem onu hem de kendimi kozmos bana Kuparileri kurtarmam için yardım edecek yoldaşları gönderene kadar sakladım.” Parşömeni kutudan çıkarttı. “Sonuçta bu bilginin var olması da benim suçumdu, yani evvela bu kehaneti ben yazdığım için.”

Oskar, “Tam olarak ne yazıyor?” diye sordu.

Raimo gülümseyince tüm yüzü kıvrıştı. “Ah, bu kısım ilginç. Nasıl yorumladığına göre değişir.” İncecik parmak uçlarını parşömendeki sembollerde gezdirdi.

“Kupariler eskiden yıldızları okurlardı. Eskiden inanırdık. Eskiden bize *yıldızlar* yol gösterirdi, ihtiyarlar değil. Valtia’nın işin başında olduğuna yönelik saflık derecesindeki inancı değil. Yıldızlara olan inancımız dilimize işlemiş: Neye dua ediyorsunuz? Şaşırdığınızda ya da kızdığınızda ne diyorsunuz? Ama hanginiz o dediklerinize ilgili bir şey biliyor ki?”

Ismael parmaklarını sakalında gezdirdi. “Dedem bana birkaç hikâye anlatmıştı. Güneşi gökte gezdiren ayıyla ilgili. Bizi düşmanlarımızdan korumak için gelen gecenin kraliçesi ve yıldızların kralı tarafından yönetilen büyük bir kurt sürüsüyle ilgili.”

Tıpkı tapınaktaki oymalar gibi. Tek farkı bana Valtia’nın büyüünün sembolü olduğunun söylenmesiydi.

Aira, Ismael’e baktı. “Bana hiç o hikâyeleri anlatmadın.”

Raimo başıyla onayladı. “İşte böyle, nesilden nesile kim olduğumuzu unuttuk. İşte böyle kozmosa değil de kraliçemize ve kendi gücümüze tapar olduk. Ama ben, yıldızları okumayı biliyordum. Yıldızlara *tüm benliğimle* inandım.” Parşömeni çevirip bir yıldız haritasının bir bölümünü ortaya çıkarttı; eş merkezli daireler, gökteki-leri süslüyordu ve el yazısıyla yazılmış bir sürü hesap vardı. Noktaların üstünde gezdirirken parmak uçları titredi. “Ayı Karhu, bin yıl yaşayan yaratık, bilgeliği ve dengeyi getiren,” dedi, üstüne dokunup bir diğer yıldıza geçti. “Kurt Susi, amansız savaşçı. Birlikte kudretli bir Valtia’yı temsil ediyorlar. Halkalı gezegen Mahtava’yla, savaşın temsilcisiyle aynı hizaya gelmişlerdi. Ve tam

burada...” Bir sürü noktanın üstüne giden görünmez bir çizgi çizdi. “Vaaden duruyor, at. Mitolojiye göre kutsal olanın büyülu yapıtlara ulaşmasına yardım ediyor. Yıldızlara nasıl da keskin bir açıyla düşüyor, baksana.”

Bize bakıp yüz ifadelerimizi görünce gözlerini devirdi. “Savaş geldiğinde büyük bir gücün ortaya çıkacağını söylüyor,” dedi. Karhu’yla Susi aynı hizaya geldiğinde gücün taşıyıcısı ortaya çıkacaktı. Bu sıralama nadiren görölürdü. Hesaplarım mükemmel değildi ama yaklaşık üç yüz yıl geçmeden bir daha böyle bir şey olmayacağını biliyordum.”

Usulca, “Ve ben de bu sıralama gerçekleştiğinde doğdum,” dedim.

Raimo, “O da öyle. Valtia,” diyerek bir kez daha parşömene baktı. “Ama işte bunu ihtiyarlar bilmiyorlardı. Bir arkadaşına, yoldaşım sandığım son kişiye anlattım ama o da gidip İhtiyarlara kehanetten bahsetti, onlar da kehanetin ne söylediğini bilmek istediler. Tamamladığım bir kısmını okumalarına izin verdim. Yüzlerindeki hırsı görünce harekete geçme vaktinin geldiğini anladım. Bu gücü halkımız için değil, kendileri için istiyorlardı. O gece, bir buz lensiyle gökteki yıldızlara baktıktan, kehaneti tamamlayıp ne anlatmak istediğini anladıktan sonra orada kalamayacağımı anladım.” Parmaklarını sakalında gezdirdi. “Tek hedefim, kehanetin gerçekleştiğini görece kadar uzun bir süre yaşamak ve kozmosun benden istediğini yerine getirebilmek oldu.”

“Peki, İhtiyar’ın bilmediği ne biliyorsun?” diye sordum.

“İhtiyarlar, bu taşıyıcının tek bir kişi olduğunu düşündüler. Neden öyle düşünmeyeceklerdi ki? Bu şekilde yorumlanabilirdi. Ama ben haritayı tamamladığımda *bunu* gördüm.” Parmağını haritanın köşesine koydu. “Tam sıralamanın ortasında ters yönde dönen Vieno gezegenini. Her şeyi karmakarışık bir hâle getiriyor. Her zaman ayrılığın işareti olmuştur. Bunu görür görmez iki kişi olacağını, hem gücün hem de dengenin tek bir taşıyıcıda var olmayacağını düşündüm.”

Oskar, “Benimle Sig’i nereden biliyordun?” diye sordu. “Kehanet bizim hakkımızda ne diyor?”

“Yıldızları nasıl okuduğumu açıklamamı mı yoksa sana sadece ne söylediklerini söylememi mi istiyorsun?”

Sig’le Oskar aynı anda, “Ne söylediklerini,” dedi.

Raimo güldü. “Kehanetin ikinci kısmı, kimse bizi kurtaramayacak durumdayken gelecek Suurin’den bahsediyor. Ama ayrıca Astia’nın yanında duracaklarını da söylüyor.” Başparmağını haritanın başka bir kısmında gezdirdi. “Üç gezegenin birleşimi: Jatti, Vieno ve Kaunotar. Birlikte çalışıyorlar. Zafer için her biri gerekli.”

Oskar bana şöyle bir baktı. “Ama kehanetin sadece kelepçeyle, büyülu yapıtla ilgili olmadığını nereden bileceğiz? Belki de sadece onu kullanmalıyız. Elli’yi değil.”

Yaşlı adam, ateşten sadece birkaç metre ötede durmasına rağmen yamalı pelerinini kemikli omuzlarına iyice çekti. “İşaretler, kelepçelerden bahseden işaretlerden farklı. Evet, Vaaden’in varlığı yapıta işaret ediyor ama duruşu muhalefeti belirtiyor. Stresi. Bir şeylerin

karşı koyacağını. Muazzam gücün iki parçaya, güce ve dengeye bölüneceğini. Bu kez yıldızlar Astia'nın *kendi iradesi* olacağını gösteriyor." Başını kaldırınca solgun gözleri gözlerimle buluştu.

İrade. İçimi öfke kapladı. Beni kullanan büyücülerin gücüyle bastırıldığında iradenin önemi kalıyor muydu ki?

Raimo bana sinsi sinsi bakıp parşömeni tekrar kutusuna attı. "İşte böyle. Suurin doğdu, tıpkı yıldızların söylediği gibi. Ve büyüyüp adam oldular. Astia ortaya çıktı. Bana kalırsa, tüm bunlar benim müthiş olduğumu kanıtlıyor."

Oskar kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir şeyi unut-muyor musun? Tüm denge Elli'de olduğu için önceki Valtialara benzemeyen bu olağanüstü güçlü Valtia'nın dengesi yok mu?"

Raimo iç geçirdi. "Sadece yıldızlar Valtia'nın nerede olduğunu biliyor ama en azından İhtiyarların elinde değil. As-lına bakılırsa, kendini henüz ifşa etmemiş olması beni çok şaşırtıyor. Tapınakta yetiştirilmediyse kendisine neler olduğunu bilmeyebilir. Ama hayatta olduğunu biliyoruz çünkü Saadella henüz gücüne kavuşmadı." Kaşları çatıldı. "Doğru mu? Bazı önemli olayları kaçırmış gibi hissediyorum."

Usulca, "Hayır, Saadella'nın gücü yok," dedim. "Ama İhtiyarların elinde. Sadece küçük bir kız." Kollarımın arasına almak istediğim. Korumak istediğim. Bu istek o kadar güçlü ve içgüdüsel ki kendi başına bir tür büyü sayılabilirdi.

Raimo, "Onu buldular mı?" deyip küfretti. "Bu hiç iyi olmadı."

Oskar koyu renkli, uzun kaşlarını indirdi. “Neden, yani besbelli ortada olan sebep hariç?”

Raimo’nun gözleri buz gibi parladı. “Çünkü Saadella ölürse, büyülü ırk ölür. Sadece bir Valtia’nın ölümü bir Saadella yaratabilir ve bir kere yaratıldığında da bir sonraki Valtia ölene dek başka bir tane yaratmak mümkün değildir. Yoksa niye rahipler her Valtia öldükten sonra Saadella bulmak için çırpınsın ki?” Parmağını bana doğrulttu. “Niye onu tapmağa hapsedip her ihtiyacını karşılıyorlar sanıyorsunuz? Evet, onu kontrol etmek istiyorlar, iradesi ya da kendine ait düşünceleri olmasın diye. Ama ayrıca onun ölümü büyüünün yok olması anlamına gelir ve onları başta tutan da o büyü.”

Sig, “O hâlde, kız tehlikede değil,” dedi. “Onu ne pahasına olursa olsun korumuyorlar mı?”

Raimo alçak sesle bir şeyler söyleyip başını sağa sola salladı. “Artık her şey değişti.” Kuşkulu sesi durumun ciddiyetini yansıtıyordu. “Elimizdeki son bakır da yatağından çıkartılıyor. O da bitince büyüye ne olacağını kim bilebilir ki? Ateşle buz solup gidebilir. Ya da kaynağını kurutanlara saldırabilir. İhtiyarlar bunu biliyor ve bunun için kesin bir plan yapıyorlar.”

Eteğimde duran ellerim yumruğa dönüştü. “Zamanı geldiğinde tüm gücün kendilerinde olmasını istiyorlar.”

Raimo başıyla onayladı. “Gerçekten felaketin eşliğinde duruyoruz.”

Oskar ayağa kalkıp üçümüzün başına dikildi. “Yeterince dinledim. Savaşmaya hazırım.”

Sig sıırttı. “Vakti gelmişti. Eğlenceli olacak.”

Oskar gülümseyerek aralarında sadece birkaç metre kalıncaya dek ilerledi. “Böyle diyeceğini biliyordum.”

Yumruğu öne savruldu ve Sig’in çenesine inerek Ateş Suurin’ini yere yığdı, Sig’in başı boynundan sarkıyor, gözleri boşluğa bakıyordu. Oskar, Sig’in üstüne eğildi, parmak boğumları kanıyor, her zerresinden kötülük akıyordu.

Uzulca, “Ama şunu anla,” dedi. “Bana istediğin kadar ateş at. Umurumda değil. Ama bir daha sevdiğim birinin canını yakarsan sonsuza dek düşman kalırız. Ve yemin ederim damarlarındaki buzla ölürsün.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oskar uzun uzun Sig'e baktı, sonra da elini uzattı. Tüm mağara sessizliğe büründü. Kimse nefes almadı. Büyücüler kendilerini savunmak için hazır gibi görünüyordlardı, yanda duran elleri geriliyordu. Sig birkaç kez göz kırpıp çenesini sağa sola hareket ettirdi, ağzının kenarından kan damlıyordu. Koyu renkli gözlerini Oskar'ın yüzüne dikip acı acı güldü. "Pekâlâ." Ayağa kalkmak için Oskar'm yardımını kabul edince hepimiz rahat bir nefes aldık.

Oskar, Raimo'ya döndü. "Planımız ne?"

Raimo sırtıttı. "Kayanın Üstündeki Tapınak'ı geri alacak ve rahipleri güçlerinin kaynağı olan kandan ve bakırdan uzaklaştıracacağız. Saadella'yı kurtarıp yardımcıları özgür bırakacağız. Ama son birkaç seneni hazırlık yaparak geçirseydin, kendimi daha iyi hissedebilirdim."

Nefes alırken Oskar'ın burun delikleri şişti. "Bana gerçekten *bir şeyler* anlatsaydın belki de öyle yapardım."

Sig, "İnanılır gibi değil. Oskar'a katılıyorum," dedi yumuşak bir sesle. Çenesine ve elinin tersine kan bulaşmıştı. "Bunca senedir bunları bizden sakladın."

"Söyleseydim ne yapacaktın ki be?" dedi Raimo. Ayağa dikilip Sig'in terli göğsünü dürttü. "Öfkeli em-besil. Direkt İhtiyarların ağma düşerdin, onlar da senin kanını kuruturdu. Güçlü olabilirsiniz ama ikiniz de çocukunuz. Astia olmadan da Tahvo ve diğerleriyle yüzleşecek kadar güçlü değilsiniz."

Kaşlarını çatıldı. "Tahvo mu? Bu isimde bir ihtiyar yok."

Raimo kül gibi yanağını ovuşturdu. "Taç. Yani, anlamı o. İronik, değil mi? Seneler içinde başka bir ismi benimsemiş de olabilir."

Sarkık gerdanlı, ince dudaklı bir yüz aklına geldi. "Aleksi. O, en beterleri. Sürekli Valtia'ya ne yapması gerektiğini söylemeye çalışırdı." Parmaklarını kendi omzuma kenetlendi. "Ölmem için can atıyor gibiydi." Sig'e şöyle bir baktım. "Benim kanımı da içmeye çalışırmıydı?"

Raimo uzun, sicim gibi sakalını parmaklarına doladı. "Astia'nın kanı. İşte bu ilginç bir fikir. Ne olduğunu bilmiyordu, yani içmeyebilirdi. Ama içseydi... Hımm. Ne olurdu bilmiyorum." Bir anlığına öğrenmek istiyormuş gibi göründü. Kanım ihtiyarın güçlerini elinden mi alırdı yoksa onu daha da güçlendirip kendi büyüsünü hayal edilemeyecek seviyelere mi çıkartırdı?

Aleksi'nin ince dudaklarının kanımla kaplı olduğunu düşününce içim titredi.

Oskar elime uzandı ama parmakları parmaklarıma kenetlenmeden elimi geri çektim. Şimdi bana dokunmasına izin vermeyecektim. Kolu yanına düşerken kaşlarını çattı. "Gerçekten de onun İhtiyar Aleksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Raimo omuz silkti. "Esmer? Göbekli?"

"Bu o İhtiyar'ın..." Sig yine sırtını ovuşturarak bakışlarını kaçırdı.

Ya Kauko ya da Aleksi'ydi ama Kauko hep daha nazik ve daha sabırlı olmuştu. Ben acı çekerken Aleksi'nin pis pis güldüğünü hatırlayınca yüzümü ekşittim. "Gerçekten de yüzyıllardır yaşıyor mu?"

Raimo, "Görece dengeli ateş ve buz büyüün varsa," dedi, "işlerin nasıl yürüdüğünü de bilince bir yolunu bulabilirsin."

Sig'le Oskar'ın birbirlerine boş boş bakmaları dikkatimden kaçmadı. İkisi de dengenin zıttı, sıra dışı bir şekilde güçlü ve narindi. "Tüm ihtiyarlar o kadar yaşlı ve güçlü mü?"

Oskar, "Bakır saçlıyı öldürmek kolay oldu," dedi.

"O Leevi'ydi," dedim. "İhtiyar olduğu zamanı hatırlıyorum. Üçünün arasında en yenisiydi."

"Muhtemelen de en güçsüzü." Raimo bastonunu bir taşın çatlağına batırıp üstüne abandı. Hep sıskaydı ama onunla ilk tanıştığımda bu kadar çok titremiyordu. Leevi'yla diğer İhtiyarların ortaya çıkarttığı ısı nedeniyle iki ay erkenden uyanmıştı, tam da bize yardım edebi-

leceği zamanda. Yardım edebilecek kadar güçlü olmasını umuyordum.

“Rahipler, yalancı ve tehlikeli bir gruptur,” dedi. “Birbirlerine güvenmezler. Ben de yüzyıllardır tapınağa gitmedim, yani kimlerin oyuna dâhil olduğunu bilmiyorum. Ama Tahvo’nun hâlâ orada olduğuna şüphem yok. Ben kaçtığımda en yetenekli ve en güçlü oydu. Muhtemelen bu öngörülen Valtia’yı bekliyordur; kanına sahip olursa, onun kadar güçlü olabilir. İşte bu nedenle Saadella’yı öldürmek isteyecektir. Ona ihtiyacı olduğunu düşünmeyecek ve kimsenin de ona meydan okumasını istemeyecektir. Astia kelepçesiyle birlikte Kuparileri yönetebilir.”

“Astia kelepçesi şu anda erimiş bakırdan ibaret olabilir,” dedim. Sig’le birlikte Raimo’ya şehirde ne olduğunu, zavallı Mim’in üstüne ateşi nasıl indirdiğimizi, alevler onu yutarken tacın ve kelepçenin üzerinde olduğunu anlattık.

Raimo başını sağa sola salladı. “Kelepçe senin gibi Elli. Büyüye bağışıklığı var. O şekilde yok edilemez. Ve tıpkı senin gibi ona dokunan herhangi bir büyücünün gücünü artırabilir. Tahvo bu krizi kullanıp kelepçeyi ve de tahtı sahiplenebilir.”

Sig, “Tabii önce Soturiler saldırmazlarsa,” dedi. “Barbar elçiler taç giyme törenindeydiler. İhtiyarlar onlara iyi şov yaptılar.”

“Ve sen de yalanı ortaya çıkarttın.” En fevri, en berbat şekilde. Bir kez daha Mim’in güzel, nazik yüzünü asla göremeyeceğimi hatırlayınca sesim çatladı.

Sig hissiz bir şekilde, "Sen de yardım ettin," dedi.

Başımı eğdim. Haklıydı. Tüm gücü aktarmış olsam da kendimi hiç o kadar güçsüz hissetmemiştim. Oskar, koca vücudunu Sig'le arama soktu. "Onu kullandın."

"Ve içimden bir ses, senin de kullandığını söylüyor," dedi Sig gülerek. "Yoksa nasıl yirmi adamı hapsedecek kadar çok buzun kontrolünü eline geçirebilirdin ki? İçinde sonsuz buz büyüğü olabilir Oskar ama asla kullanmayı öğrenemedin. Öğrenmeyi bile istemedin."

Oskar usulca, "Ama büyü içimde ve artık kullanacağım," dedi.

"Sırf kendini bu kıza kaptırdın diye."

Odadaki ısı aniden düşünce Raimo titredi. "Nedeninin bir önemi var mı?" dedi Oskar sertçe. "Senelerdir yanında savaşmamı istiyordun. İşte buradayım."

Isı artıp soğukla buluştu. "İşte buradasın." Sig, Oskar'ın arkasına uzanıp koluma yapıştı. "Ve kazanaçağımızın garantisi de burada. Ona dokununca gücü hissediyor musun kardeşim? İçinde İhtiyarlar varken tapınağı yerle bir edebiliriz. Kaderimizdeki savaş *bu*, onunla birlikte."

"Hayır!" deyip Oskar davranmadan kolumu Sig'in terli elinden kurtardım. "İhtiyarları yok edip tapınağı geri alacağız. Ama ben başka bir şeye yardım etmem. Yardımcılar ve çıraklar masum. Saadella bir çocuk. Ve Kupari halkının korunmaya ihtiyacı var, özellikle de şimdi! Tapmağı yok edersek onlar da yok olurlar. Umutları, iradeleri yok olur. Soturiler kıyılarımızdayken böyle bir şeyin olmasına izin vermem." Ağzımı kapattım

ama sesim hâlâ mağarada yankılanıyordu. Tüm mağara sakinlerinin gözü üstümdeydi.

“Tıpkı bir kraliçe gibi konuştun,” dedi Raimo neşeyle. “Herkes duydu mu?” Parmağıyla beni gösterdi. “Büyü yapabiliyorsanız, bizimle gelin. Kayanın Üstündeki Tapmak’ı geri almanın vakti geldi.”

*

Bir saat kadar sonra yola koyulduk. O vakte kadar korkum ve umudum öyle iç içe geçti ki etrafımda olup bitenlere dikkat edemedim. Ufak tefek şeyler gözüme takılıyordu gerçi. Oskar’ın bizimle gelmek isteyen Freya’yla bağıra çağıra kavga etmesi ve Freya’nın sıcaklık dalgası gönderip onu yardım edebileceğine ikna etmeye çalışması... Olanları izleyen Sig’in kahkaha atıp Freya’nın etrafındaki havayı onu kızartıp ağlatacak kadar ısıtması. İki birlikte mağaradan çıkıp onu geride, annesinin kollarında güvenle bırakırken Oskar’ın yüzünü saran minnettarlık ifadesi. Maarika’nın, oğlunun uzun silüeti kış güneşinin altına çıkarken bakan gizemli, gri gözleri. Bana, “Hâlâ sırtı yanıklarla dolu,” dedi. “Bir saat önce neredeyse ölüyordu.”

“Onu korumak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Bu sözü tutabilecek miyim diye düşünürken alnını öpüp arkamı döndüm. Ya onu korumakla Saadella’yı korumak arasında bir seçim yapmam gerekirse?

Yanımızda toplam yirmi büyücü vardı. İki tane

Suurin. Bir tane de bir ayağı çukurda antika bir adam. Oskar'la ikinize tedirgin tedirgin bakan, aralarında Usko, Mikko ve Tuuli'nin de bulunduğu Sig'in sekiz büyücüsü. Ve ciddi ifadelerle ailelerine sarılıp atların üstündeki giysileri ve yiyecekleri indiren dokuz mağara sakini: Veikko, Ismael, Aira ve altı kişi daha. Bugün kampımızı başka bir yere kurmayacaktık.

Bugün savaşıyorduk. Otuz rahibe ve üç güçlü İhtiyar'a karşı. Her iki taraf adına da savaşıması mümkün olan otuz çırakla en az yüz yardımcı da vardı. Şimdi her zamankinden daha iyi bir şansımız olabilirdi ama yine de avantajlı konumda değildik.

Atın boynunu okşarken Oskar yanıma geldi. Saçı topluydu ve gözlerinin altındaki halkalar dün neler yaşadığını ortaya koyuyordu. "Kazanırsak elimize ne geçecek?" diye sordu.

"Bunu Raimo'ya sorman gerekmez mi?" diye mırıldandım.

Alnıma düşen bir tutam bakır saç telini geriye itirdi. "Sanmıyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Ben bu savaşta silahım. Daha fazlası olduğumu düşünerek kendimi kandırmayacağım."

Dudaklarında yarım yamalak bir tebessüm belirdi. "Bence kendini kandırıyorsun."

"Sen de söyledin ya, ben kraliçe falan değilim."

Yüzümü gözleriyle okşuyordu. "Benim gözümde bir kraliçe olmadığını söyledim. Başkalarının hakkında ne düşündüğüne karışamam."

Ona sırtımı döndüm, ben dizginle uğraşırken at da hafifçe kişnedi. “Artık bunu düşünmeye gerek yok.”

Oskar iç geçirdi. “Ata birlikte binelim mi?”

“Hayır. Güçlü olman lazım.”

“Ben çok güçlüyüm Elli. Bazen istemediğim kadar.”

Parmaklarım atın ipeksi, ılık boynunda gezindi. “Yapabilecek misin Oskar? Bu işe karışmayı hiç istemiyordun. Hiç dövüşmedin...”

Soğuk eli omzuma kapandı. Usulca, “Dur,” dedi. “Raimo, bunun için yaratıldığımı söyledi.”

“Ama Sig bana yapabileceği onca şeyi, büyü yapmakla yoktan var etmek arasındaki farkı, bıçak gibi keskin... Sen böyle şeyleri biliyor musun ki?”

“Sana çabucak öğrenirim deseydim, bir faydası olur muydu?”

Zorla çıkan sesimle, “Hayır,” dedim.

Başparmağıyla kürek kemiğimi okşadı. “O hâlde üzgün olduğumu söylemekten başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Çok uzun bir süredir büyüü reddediyordum ama artık ben de senin gibi büyüden ya da bu savaştan kaçamam.”

“Ama kaçmak istiyorsun.”

“Hayır.”

“Benim yüzümden mi?”

Omzumu sıkınca parmak uçlarının boynumda gezmesini, kendimi kaptırıp kollarının arasında kalmayı, başımı kaldırıp beni kaşındıran sakalının yanağıma batmasını isteyerek sallandım.

“Sanırım kaderimde seni kurtarmak vardı,” dedi.

“Böyle bir şey kazara olur mu hiç? Sanki yıldızlar tanışmamızı istiyordu. O zamanlar bile sana aittim, tıpkı senin de bana ait olduğun gibi. Senin kılıcın, kalkanındım. Senin için hissettiklerime gelince...” Kafamın tepesine soğuk bir öpücük kondurdu. “Bu... Apayrı bir şey gibi geliyor. Seni alıp kendime saklamak istiyorum. Çekip gitmememin sebebi bu değil. Artık o tapınakta yardımcılara neler olduğunu bildiğimden böyle bir şey yapamam. Artık kendini suçlamayı istemiyorum Elli. Onlara yardım etmem gerekiyor.”

Güldüm ama gözyaşlarım yüzünden pek belli olmadı. “Çünkü yapacak başka kimse yok,” diye fısıldayarak bana haftalar önce söylediği şeyi, hayatımı kurtarma sebebini tekrarladım. Etraf güvenli bir hâl alana dek asıl ben *onu* alıp saklamak istiyordum. “Ata neden seninle birlikte binemeyeceğimi biliyorsun. Artık tenine dokunmaya korkuyorum.” Gerçi istiyordum. Yıldızlar aşkına, istiyordum.

Eli omzumdan kaydı. “Pekâlâ. Birlikte binmeyeceğiz. Ama sen ata nasıl binileceğimi biliyor musun ki?” diye sordu, dalga geçer gibi.

Dudaklarımı sıktım. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. “Sana çabucak öğrenirim deseydim bir faydası olur muydu?”

Söylediklerini tekrarladığımda güldü. “Seni tanıdığım için öğreneceğinden şüphem yok. Ama şehrin kapısına varmadan boynunu kırarsan tam bir trajedi olur.”

Raimo, “Elli ata benimle birlikte binecek,” diye seslendi. “Oskar, sen o kiloyla zavallı kısırağın belini tek

başına bile kırabilirsin.” Kıkırdaması beni bu kez gülümsetti. Oskar’ın arkasından dolanırken kolunu sıktım. Dokunuşumla güçlü kasları gerildi. Bırakması öyle zor-
du ki.

Raimo ön toynaklarını sabırsızca yere vuran siyah bir beygirin üstündeydi. İsmael gelip önümde diz çöktü. Sımsıcak, nasırlı elini tuttuğumda beni burnumun direğini sızlatan misk kokulu yaşlı adamın yanına çıkarttı.

Raimo, “Elli,” diye fısıldadı, “Oskar’a ne yaptın?”

Etrafa şöyle bir bakıp Oskar’ın atının yanında durduğunu gördüm; bana karnımda yavaş yavaş, uzun uzadıya hissettiğim bir ifadeyle bakıyordu. “Bana onun yanından ayrılma demiştin.”

“Sana çocuğun kalbini çal ya da kendininkini ona sun demedim ki.”

“Oluverdi işte,” diye mırıldandım. Öyle derinden olmuş ve benliğimi öyle bir sarmıştı ki endişelenmememi söylese de onun için endişelenmeden duramıyordum.

Raimo, “Bu aşk seni pişman edecek,” diyerek beni uyarıp hafifçe atının böğrünü tekmeledi. “Ateş bacayı sarmadan döndürmeye baksan iyi olur. Bana bu konuda güven.”

At bataklığa doğru giderken sıska belini sımsıkı tuttum. “Bana sebebini de söyleyecek misin?”

Başını sağa sola salladı, beyaz saç tutamları dar yolda esen serin rüzgârda savruldu. Ötekiler peşimize düşünce arkamızdan tıkr tıkr toynak sesleri geldi. “Bazen geleceği bilmek başa beladır.”

Karnıma tekme yemiş gibi oldum. Nefes almaya,

bir kez daha insafsız soğuk yüzünden kaskatı donmuş, üstünden geçerken çtırdayan soluk kahverengi bataklık otlarının arasından kıvrılarak giden yolumuza odaklandım. Oskar donuyor olmalıydı. Kürklerine sarılmıştı ama kış mevsiminin nasıl da canına okuduğunu biliyordum.

Onu aklımdan sildim, en azından o anlık. Yapmamız gerekenleri düşünmeliydim ve nasıl yapacağımızı da. “Tapınağı nasıl ele geçireceğiz?”

“Suurin’in gücünü yansıtmak için seni kullanmasına müsaade et. Sen onların gücünü artırdığında Astia kelepçesini takan bir Valtia kadar güçlü olacaklar.”

Sig de böyle demişti. “Ama onlar birbirleriyle konuşmuyorlar bile.” Omzumun üstünden bakıp yan yana gittiklerini gördüm; Sig’in çıplak omuzlarına ince bir pelerin atılmıştı, beyaz-altın saçı güneşte parlıyordu. Oskar da karanlık, haşın ve dalgın görünüyordu; rüzgâr geniş omuzlarını düşürmüştü. Birbirlerine bakmıyorlardı.

“Zamanı gelince birlikte hareket edecekler. İçten içe birbirlerine ihtiyaç duyduklarını hissediyorlar ve aynı kaderi paylaştıklarını biliyorlar. Onlarınkı kırılması güç bir bağ, bazen ikisi de kırılması için yanıp tutuşsa da.”

Dikkate alıp da savaşa atılamayacak kadar güçsüz bir temele benziyordu. “Nasıl birlikte o kadar iyi çalışacaklar ki? Valtia iki uç noktadaki büyüü kontrol edebilen tek kişi.”

“Astia da farklı değil.”

Kaşlarımı kalktı. Oskar’ın büyüünü kendiminmiş

gibi kullanabileceğimi, onun kılıcı olmam yerine onun benim kılıcım olacağını söylemesi gibiydi. Üstelik mantıksızdı. “Ben son derece farklıyım! Valtia büyüsünü tastamam kontrol ediyor ama beni...” Öfkeden boğuluyordum. “Beni başkaları kullanıyor.”

“Sebebi buna izin vermen, seni aptal kız. Oskar’la aynı hatayı yapıyorsunuz, kontrol edebileceğiniz şeyleri kontrol edemeyeceğinizi düşünüyorsunuz.”

Dişlerimi sıktım. “Oskar ya da Sig büyülerini istediklerinde bastırabiliyorlar. İkisi de bunu bana karşı yaptı. Canları isteyince de sunuyorlar. Ama ben hiçbir şeyi bastırmıyorum. Mim’in canını yakmayı hiç istemesem de Sig o meydanda bana dokunduğunda gücümü ele geçirdi.”

“Oskar’a zorla sıcaklık gönderdin.”

“Evet ama ölü gibiydi ve karşı koyabilecek durumda değildi.”

Raimo’nun sıska vücudu at tırıs giderken zıplıyordu. Konuşurken arada kesik kesik nefes alıyordu. “Sen böyle düşündüğün sürece Astia kelepçesi kadar beyinsiz ve çaresiz kalacaksın. İradeni kullan Elli çünkü kesinlikle irade gücün var. Yoksa canına kasteden işkenceden nasıl sağ salım kurtulabilirdin? Yoksa nasıl ormana kadar kaçabilirdin? Yoksa nasıl, yıldızlar aşkına kışı haftalarca bir mağarada geçirdikten sonra hiç ummadığım kadar güçlü ve sağlıklı bir hâlde burada olabilirdin?” Homurdandı. “İradesi yokmuş, laf işte. Kim olduğunu unutma. Kim olduğunu bil. Bu dediğim iki şeyi yap yoksa hiçbir işe yaramazsın ya da kimseye yardım edemeyecek kadar tehlikeli olursun.”

Düşüncelerim birbirine girdi. Şehirle aramızda sadece bir saatlik bir yol vardı ve Raimo'nun gücümün yettiğini söylediği şeyleri öğrenecek vaktim yoktu. Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kuparilerin, sadece kasabadaki vatandaşların değil tüm Kuparilerin –yabana kaçan büyücülerin, mezarlıkta ölüme terk edilen yardımcıların, ihtiyaçların eline düşen küçük Saadella'nın da– güvende olduklarını hissetmeleri gerekiyordu.

Peki ama yaptığımız bu muydu? Yoksa ellerindeki son güvenlik umudunu yok mu ediyorduk? “Raimo, bence ihtiyaçlarla konuşmaya çalışmalıyız. Mim'i Valtia diye kakalamaya çalışacak kadar çaresiz kaldırsa, Soturilerden korkuyor olmalılar. Güç gösterisi yapmaya çalışıyorlardı. Belki...”

“Belki ne, genç büyücülerin kanıyla beslenmekten vazgeçip güçten düşmeye, yaşlanıp ölmeye razı mı olurlar? Sence sırf kibarca sorduk diye kenara çekilip bir Valtia'nın gerçekten topraklara hükmetmesine izin verecek ve tüm büyücülerin –hem güç hem büyü açısından gelişip rahiplere başkaldıracak çocukları olacak büyücülerin– özgürce yaşaması için yasa mı çıkaracaklar? Ah, doğru ya, hadi bunu bir deneyelim.”

Kuzeydoğuya açılan geniş yolda ilerlerken yanaklarım kızardı. Ta uzaklarda gözüken şehrin tepesinde kara dumanlar dolanıyordu. Bu perdenin ardında Kayalığın Üstündeki Tapmak'ın devasa, soluk yeşil kubbesi kocaman ve göz korkutucuydu. “Soturiler gelecekler,” dedim. “Artık an meselesi.”

“O hâlde, Kuparilerin, halkı korumak ya da halkın

kendini korumasına müsaade etmektense kendi makamlarını korumaya meraklı bir grup kan içici büyücüden daha bilge yöneticilere ihtiyacı var demektir.”

Sig ile Oskar atlarını bizimkilerin yanına getirdiler. Ateş büyücüsünün ağzı kulaklarına varıyordu. “Görebiliyor musun? Hissedebiliyor musun?” Titreyerek güldü. Ağzını “kaos” der gibi oynattı.

Başını şehir kapısına doğru sallayan Oskar’a baktım. “Açık,” dedi. “Kimse başında beklemiyor.”

Gözlerimi kısarak bakınca haklı olduğunu anladım. Geçen her dakika bizi daha da yaklaşıtıyordu ve artık meydana giden doğu yolunu görebiliyordum. “Ne olmuş olabilir?” Soturiler olamazdı, öyle olsaydı onları yolda görürdük.

Sig, her kelimeyi muzaffer bir edayla vurgulayarak, “Valtia’yı öldürdük ya Elli,” dedi. “Dünyayı tepetaklak ettik.”

Büyük Kupari şehrimizin sınırına vardığımızda kalbim yumruk gibi şişti. Dün kötü gözüküyordu ama bugün resmen harabeye dönmüştü. Sokaklar bomboştu, sadece ortalığı kirleten çerçöp ve yağmalanmış, talan edilmiş evler vardı. Sokaklardan ve kapılardan birkaç korku dolu yüz bize baktı ama kimse neden yirmi atın az önce şehir kapısından girdiğini sorgulamadı. Kimse bizi durdurmaya çalışmadı. Sokak sokak ilerledik. Kaosun işaretleri her yerdeydi. Yol kenarına bırakılmış at arabalarının ahşap tekerlekleri kırık. Konsey binasının taşları kana bulanmıştı. Ve sonra...

Atını mahmuzlayarak koşturmaya başlayan Sig, “Seslerini duyuyorum,” dedi.

Raimo küfrederek aynısını yaptı ve Oskar'la diğer büyücüler de peşlerine takıldılar. Önümdeki sıksa, yaşlı adama sıkı sıkı tutundum; ikimiz de atın üstünde kalabilmek için çaba sarf ediyorduk. Neredeyse meydana varmıştık. Kalabalığı şimdiden görebiliyordum; kollarını havada sallıyor, ellerini yumruk yapıyor, hep birlikte tapınağa giden kuzey yoluna doğru ilerliyorlardı. Oskar, "Galiba tapmağı yerle bir etmek isteyen başkaları da var!" diye bağırdı.

Meydanın dış çemberine gittik. Burası ellerine geçeni —çoğunlukla tırpan, yay, çekiç gibi araç gereçlerini— silah yapan öfkeli vatandaşlarla doluydu. Kuparilerin zaten ordusu yoktu. Hiç ihtiyacımız olmamıştı, hiç istememiştik çünkü ihtiyarlar kendilerine meydan okuyacak birileri olsun istemiyorlardı ve Valtia'nın bize son suza dek göz kulak olacağına bizi inandırmışlardı.

Ama şimdi Valtia olmadığı için çaresizdik.

Oskar atını kalabalığın arkasına doğru götürürken, "Hoop!" diye bağırdı. "Neler oluyor burada?"

Kıvırcık sarı saçları ve rüzgârda yıpranmış bir yüzü olan tıknaz bir adam bize şaşkın bir ifadeyle baktı. "Dün neredeydin? Rahipler tapınağa kapandılar, yeni Valtia'mız da orada ve biz de onu görmek istiyoruz! Barbarlar, karadan da olsa gölden de olsa bir şekilde gelecekler ve biz de onun bu konuda ne yapacağını öğrenmek istiyoruz!"

Sig, "Bırakın da geçelim!" diye bağırdı.

Kırmızı yanaklı adam ona sanki delinin tekiymiş gibi baktı. "Sence ben büyücü gibi binlerce insanı yolundan çekebilir miyim?"

Gözleri parlayan Sig elini kaldırıncı parmak uçlarından alevler fıskırdı. "Hayır ama ben çekebilirim." Avucundan fırlayan alev topunu kaldırıp kalabalığın tepesine fırlattı.

Oskar öfkeli bir ses çıkartıp kollarını havaya savurdu, hareketleri Raimo'nun hareketleriyle uyumluydu. Ateş topu kalabalığın ortasına düşmeden hemen önce yok oldu. Oskar tıslar gibi, "Dangalak," dedi. "Onlarca insanı öldürebilirdin."

Sig'in gülüşü savaşın izini taşıyordu. "Ben buraya bunun için geldim, kardeş." Atını mahmuzlayarak harekete geçirdiğinde beyaz kolları gergindi. Ancak kalabalık sadece bağırıp çağırdı, yol veremeyecek kadar dip dibe ve şaşkın görünüyorlardı. Midem altüst oldu; paniklerlerse ortalık karışır ve masum insanlar öldü.

Raimo bastonunu atın arkasından çekti ve Sig'e ağzı bir karış açık vaziyette bakakalan tıknaz adamı dürttü. "Bize yardım edeceksin. Çünkü gerçek Valtia yanımda. Rahiplerin tapınak kapılarını açmasını sağlayacak."

Adam mavi gözlerini Sig'in üstünden çekti. "Ne?"

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Raimo neşeyle, "Seremoni makyajı yapılmadığı için onu tanıyamazsın ama yakından bir bak," dedi. "Bakır renkli saç, soluk mavi gözler." Mideme dirsek attı. "Onlara izini göster."

Birkaç kişi daha bize doğru döndü ve kalabalık biraz sustu. Raimo'nun tüylü kulağına doğru konuşurken dudaklarım belli belirsiz oynuyordu. "Sen de ben de çok iyi biliyoruz ki ben..."

Raimo, “Ah, ne kadar da alçak gönüllü. Makyajı, havalı elbisesi olmadan onu kimsenin görmesini istemiyor,” diye kalabalığa haykırdı.

Daha fazla kişi bize bakmaya başladı. Gözlerindeki katıksız endişeyi görünce gözlerimi Oskar’dan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Raimo, “Bu kalabalığın arasından kimsenin canını yakmadan mı geçmek istiyorsun yoksa Sig’in tüm şehri ateşe vermesini mi?” diye fısıldadı. “Onlara izi göster, ben de gerisini halledeyim.”

Eteğimi kaldırıp üç parmağımı kullanarak sol bacağımdaki çorabı sıyrırken ellerim titriyordu. Ağzını açıp bakan insanların ortasında yapılan garip, mahrem bir şeydi ve kızıl ateş izim ortaya çıkınca kalbim göğsüme çarpmaya başladı. Kesik nefesler tüm meydanı sardı, ardından da endişeli mırıltılar yükseldi.

“Diğer Valtia sahtekârın teki miymiş?”

“Büyüsü geri tepti sanıyorduk ama hepsi oyun muymuş?”

“Bu kız da kim? O sahiden de kaybolan...”

Sig bir kez daha, “Bırakın da geçelim!” diye bağırdı. “Valtia’nız yanımda işte! Bırakın da geçelim!”

Oskar, birisi bana uzanmaya kalkarsa ölüm saçmaya hazırmış gibi atını iyice yaklaştırdı. Ancak kalabalık yarıyor, bize yol veriyordu. İlerlediğimiz sırada buz büyücüm soğuk dalgalar yayıyordu.

Raimo, ellerinde tırpan tutan vatandaşların arasından geçip meydanın kuzey ucuna vardığımız sırada Oskar’a, “Böyle devam edersen atını öldürürsün,”

dedi. Valtia'nın platformunda yanan seremoni tahtırevanının kalıntıları duruyordu, iki yanından akan bakır kuruyup onu altındaki taşlara yapıştırmıştı. Sanki kurtuluşları elimdeymiş gibi bana bakan vatandaşların gözlerinden sakınmak için gözlerimi tahtırevana diktim. Onlara kısa süre içinde iki sahte Valtia sunmak beni öldürüyordu, özellikle de coşkulu fısıltıları duyduğumda. "Bu gerçekten o! Geri döndü! Yıldızlar aşkına, geri döndü."

Muhtemelen içlerinden birkaçı şehirden kovulduğum sırada yüzüme çamur atmıştı ama şimdi beni nasıl da tanıyıverdiklerinden bahsediyorlardı. Bunca zamandır nerelerde olduğumu, gerçekten de söyledikleri gibi delirip delirmediğimi yüksek sesle düşünüyorlardı. Onları duyamıyormuşum gibi konuşuyorlardı ve ben de duyamıyormuşum gibi yapmaktan memnundum.

Sig sağımdaydı, Oskar solumda. İkisinin de çenesi kasılmıştı, gözleri çakmak çakmaktı ve etrafımda çok garip bir şey oluyordu; soğuk ve sıcak hava dalgaları yüzümde dolaşıyor, saçımı savuruyordu. Raimo usulca, "İşaret verdiğimde," dedi.

"İşaret verdiğinde ne olacak?" diye fısıldadım.

"Sana demiyorum," diye mırıldandı.

Kuzey yolundaki iki binanın arasına baktığımda seremoni kapılarına giden yolumuzu görebildim. Muhafızlar ve kasaba konseyinin üyeleri, birkaç metre ötede dolanıyorlar, telaşla tartışırken kahverengi cüppelerine sarılıyorlardı. Valtia'nın şehrin nasıl yönetilmesini istediğini öğrenmek için hep İhtiyarlara danışıyorlardı. Bu

hizmetlerinin karşılığında da zenginleştiler, semirdiler ve karar verme yetilerini yitirdiler.

Birkaç hasat gününde Valtia'nın yapmasını istediği şeyleri İhtiyarlara söylerken, hep birlikte geyik eti ve kızartılmış alabalık yerlerken izlediğim Topias adındaki konsey başkanı, geldiğimizi hissedince yürüyüp öne çıktı. Gürleyen sesiyle, "Valtia hakkında neler söylüyorlar öyle?" dedi, konuşurken kalın, kahverengi sakalı ağır, bakır konsey madalyasına sürtündü. "Vatandaşların harekete geçilmesini istediklerini biliyoruz ama biz de İhtiyarlarla bir anlaşmaya vararak..."

Raimo, "Hiç gerek yok çünkü gerçek Valtia yanımda," diyerek cevap verdi, konsey başkanına izimi göstereceğine dek baldırıma vurdu.

Topias, "Kraliçe yanıdaysa," dedi, işlemeli, kadife şapkasını çıkartıp başındaki birkaç ince telde elini gezdirerek, "kanıtlaman gerekecek." Bana şüpheyi baktı.

Korkum nefes almamı zorlaştırsa da Raimo'nun arkasında sırtımı dikleştirdim. Soğuk eli elimin üstüne kapanınca gücünün kendi büyümlle arttığını hissettim. Yüksek perdeden, titreyen bir sesle, "Pekâlâ," dedim.

"Kapı," dedi Raimo.

Sol elimi kaldırıp kapıyı gösterdim.

Kapı parlayıp çatırdadı. Raimo'nun içimden daha fazla güç çektiğini hissettim ve karşı koymadım. Konsey üyeleri sıcaktan fenalaşınca bakır levhalardan uzaklaştılar. Ve sonra aniden vahşi, buz gibi bir hava dalgası öne fırladı. Kapı içe doğru patladı.

Kalabalık tezahürat etti. Konsey üyeleri, “Geri döndü! Kurtulduk!” diye haykırdılar.

Raimo, omzunun üstünden bana bakarak, “İyi iş çıkarttın Valtia,” dedi.

Tam önünü dönmüştü ki yüzünde bir buz patlaması oldu. Konsey üyeleri panikleyerek kaçarken Raimo kollarıma düştü, parçalanmış kapının ardındaki beyaz meydanı görmemi sağladı.

Meydan, ellerini uzatmış, son nefesine dek tapınağı savunmaya hazır bekleyen en az yüz tane siyah cüppeli yardımcıyla doluydu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sig beni atın üstünden çekmeden önce tapınaktan fırlayan rahipleri ve çırakları görebildim. Raimo'ya uzandım. Yaşlı adam o kadar narındı ki düşseydi ölebilirdi. Ama atın üstünde değildi.

Sig, "Oskar'ın yanında," dedi, sonra da elimi sıkıca tutup kapının ardına korkunç bir ateş patlaması gönderdi. Yardımcıların çığlıklarını omurgamda hissederken Sig beni kenara, parçalanmış eşğin kenarında duran mermer bir sütunun arkasına çekti. Arkamdaki içimi sızlatan, korkunç sesi duyunca atlarımızdan en az birine buz ya da ateş atıldığını anladım. Bizimle birlikte gelen büyücüler kapının her iki yanında sırtlarını alçak taş duvarlara yaslayarak duruyorlardı. Aira'nın solgun yeşil gözleri korkuyla parlıyordu. Veikko'nun elleri titriyordu. Oskar nefes nefese yanıma geldi, kollarının arasında Raimo vardı.

“Elli,” dedi ama ben çoktan yaşlı adama uzanmıştım. Kıpırtısız ellerini tutup fazla soğuğu çektim.

Raimo’nun soluk gözleri yavaşça açıldı. “Onları yoldan çekmelisiniz. Ya da bize katılmaları için ikna etmelisiniz.”

Yardımcılar kanlarını içmeyi planlayan adamlar için savaşıyorlardı. Çok saçmaydı ama beyaz meydandan ateş ve buz patlamaları fişkirirken bizi dinlemelerini nasıl sağlayacağımı bilemiyordum.

Oskar bana bakarak, “Onlara Valtia’nın gücünü göstermeliyiz,” dedi. “Öldürmeden yolumuza devam etmek istiyorsak inanmalarını sağlamalısın.”

Sig hırlar gibi, “Birkaç tanesini öldürmeyi dert etmem,” dedi ama uzandığı sırada elimi çektim, bir çare bulacak fırsatım olana dek kendimi kullandırmaya niyetim yoktu.

“Elimizdeki tek avantajı da yok mu edeceksin?” diye sordu. “Ayrılırsak başımıza bu gelecek. Raimo birlikte savaşmamız gerektiğini söylemişti!”

Sütunun yanından bakınca basamakların dibinde küçük bir yardımcının kendisine fazla büyük gelen cüppesine takıldığını gördüm. Kapüşonunu ittirinceyse onun, Aleksi’nin birkaç hafta önce tapmağa getirdiği küçük Niklas olduğunu gördüm. “Belki de Raimo’nun öngördüğü savaş bu değildi. Şu anda savaşmamız gerektiğinden emin değilim.”

Sig katıksız öfkeden ibaret bir ses çıkarttı. “Devam et, o zaman. Ama unutma, büyüye bağışıklığının olması canını yakamayacakları anlamına gelmiyor.”

Oskar koluna dokundu. "Haklı."

Yavaşça nefesimi verdim. "Riske girmeye değer. Onları şaşırtırsak belki bizi dinleyecek kadar ara verirler. Vermezlerse de bana anında yardıma geleceğinizi düşünüyorum."

Raimo, "Oskar, fiskiyeleeri kullan. Kullanabilir misin?" diye sordu.

Koyu renkli saç yanaklarına düşen Oskar, meydanadaki iki devasa fiskiyele baktı. Tapınak büyüle ısıtıldığından yıl boyunca ikisinden de su fışkırırdı. Tepelerinde birbirinin eşi Valtia heykelleri vardı. Usulca, "Deneyebilirim," diyerek bana endişeli endişeli baktı. "Kontrolüm..."

Raimo bitkin bir sesle, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Güç sende ama teknik bende."

Oskar başıyla onayladı ama endişeli görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Kesik kesik nefes alan Raimo başını bile zar zor kaldırıyordu. Oskar ona, "Yapabiliriz ama sonra geri çekileceksin," dedi. "Oraya gidersen ölürsün."

Raimo tartışamayacak kadar güçsüz görünüyordu.

Sig, "Ben de size katılacağım," dedi, sanki ne yapacaklarını şimdiden anlamıştı. "Aynı anda hem buzı hem de ateşi görmeleri lazım."

"Ben de rol yaparım," diye mırıldandım.

Oskar, "Ellerini oynat," dedi, "senden geldiğini san-sınlar."

"Sig, büyüün Mim'den gelmediğini hissedebilmişti. Onlar da..."

Raimo, "Onlara zaman tanımayacağız," dedi. "Hızlı olun."

Sig beni hafifçe ittirince sütunun arkasından çıktım. Yardımcılar dişlerini sıkınca etrafım havayla çevrildi. Sig küfretti ve ben de ısıyı ondan uzak tutmak için hızla ilerledim. Beyaz meydana kollarımı havaya kaldırarak, bakır saçımı savurarak girdiğimde yardımcıların gözleri kocaman açıldı. Fıskiyelerdeki su aniden havaya fışkıran buzla parladı. Sanki sıvıyı direkt Motherlake'ten çekiyor, çoğaldıkça kalınlaşıp beyazlaşıyor, bu meydanadaki mermer basamakların üstünde heykelleri aşan, neredeyse tapınağın kubbesine erişen bir kemer oluştuyordu. Buz, parıltılar saçarak şekil değiştirip başımın üstüne zarif bir kafes örerken etrafımdaki yardımcılar ve basamaklardaki rahipler ile çıraklar bakakaldılar.

Derken buz parçalandı ve eriyerek yere yağdı ama damlalar yere değmeden hemen önce buharlaştı. Yardımcılar ellerini indirerek bana baktılar, her yüzden şaşkınlık okunuyordu.

Sesimin titrediğini duyan tek kişi olmak için yıldızlara dua ederken, "Tahtımı sahiplenmek için geri döndüm," dedim. "İhtiyarlar ve rahipler yoldan çıktılar ama ben her şeyi tekrar yoluna sokabilirim."

Yardımcılardan biri öne çıkınca yüzündeki lekeler anılarımı canlandırdı. Meri, çatlayan sesiyle, "Valtia," dedi. "Sahiden sen misin?"

Ona gülümsedim. "Benim Meri." O, vahşet kasırgasının arasında parlayan iyilik ışığıydı. Elimi ona uzattım.

Kapüşonunu ittirip bana doğru yürüdü, yüzü neşeye

aydınlandı. Ancak cüppesi alev alınca gülmeyi kesip çığlığı bastı. O acıyla feryat ederken etrafındaki yardımcılar tökezleyerek geri çekildiler, alevler onu yutuyor, duman havayı kaplıyordu. Meydanın karşısına, tapınağa çıkan basamaklara baktığımda eskiden çirak olan Armo'yu gördüm, Meri'yi yakarken yüzü çarpılmış, elleri pençelere dönüşmüştü. İçim öfkeyle dolup taşarken gözlerimi kıstım. Meri onun *arkadaşıydı*.

"O kız sahtekârın teki!" diye bağırdı. "Büyülü güçleri yok. Yok edin onu!"

Yardımcılar üstüme üşüşüp sıcak ve soğuk elleriyle elbisemi yırtarken Oskar adımı haykırdı. Biri saçıma yapıştığı anda hepsi şiddetli, buz gibi fırtınayla geriye savruldu. Fırtına meydanı kasıp kavurdu, ben hariç herkesi yere serdi. Omzumun üstünden baktığımda Oskar ve Sig'in başı çektikleri büyücülerin kapıdan fırladığını gördüm. Raimo ortalıkta gözükmiyordu ve tek yapabileceğim güvende olmasını ummaktı.

Etrafımda büyü patlamaları oldu. Ancak hiçbiri bana dokunmadı. Sanki zaman durmuştu. Sesler kısılmıştı. Rahipler ile çiraklar geniş tapınak basamaklarından hızla inip meydana üşüştüler, asi büyücülerini alaşağı etsinler diye bir grup dehşete düşmüş yardımcıya baskı yaptılar. Oskar yanıma koşarken fıskiyeyle fırlayan buz aramıza bir duvar ördü. Bir dakika sonra Sig'in beyaz-sarı saçını ve soluk tenini görebileceğim kadar eridi ama sonra diken diken yükselip havaya uçtu ve direkt tepeme inmeye başladı.

Kanla güçlenen rahiplerin kontrol ettiği buzdan

bıçaklardı bunlar. Ölümüm güneşte parlayan pırlantalar gibiydi. Oskar'la Sig'in etrafı sarılmıştı, önleyemezlerdi. Ancak tam donmuş bıçaklar hedefe ulaşacakken yoldan çıktı, suskun ve keskin formuyla soğuk öpücüklerini hissedebileceğim kadar yakınımda uçtu. Vücutlarına bıçaklar saplanan yardımcılar kıvranarak mermer taşlara serildiler.

Büyülü *hiçbir şey* bana zarar veremezdi. Arkama baktığımda Suurin'imle aramda, rahip ve çırak sürüsüyle canları pahasına çarpışan siyah cüppeli bir kalabalık gördüm. Bana ulaşamadıkları sürece güçlerini artırmazdım. Ancak bensiz bile küçük bir asi grubu kendi başının çaresine bakıyor, düşmanı geri püskürtüyordu. Oskar ile Sig artık omuz omuza vermişlerdi, birbirlerini koruyup tek bir güç olarak çatışıyorlardı ama ateş noksansız patlıyor ve buz da keskin bir silah gibi kullanılıyordu.

Bense meydanın ortasında dikiliyordum. Unutulmuştum. Kimse bana meydan okumuyordu. Kubbeli odaya giden basamak sırasına baktım. İçeride çocuk yaştaki Saadella vardı, bir de İhtiyarlar. İçimde bir öfke patlaması oldu. Fıskiyelerdeki Valtia heykellerinin çatlamasını, ateş ve buz saldırısı altında mermerlerin patlamasını yok sayarak ileri atıldım. Keskin parçalar ayaklarımın ucundaki mermer taşlara düşüyordu ama tek bir tanesi bile bana çarpmıyordu. Ancak ateşten bir duvar çatırdarak sırtıma indiğinde yanan elbisemin külleri havayı kapladı. Ahşap güvercinimin yandığını bildiğimden biraz üzülerek alevler içindeki elbiseyi omuzlarımdan

aşağı indirdim. Ayaklarımın altındaki mermerler kızartma tavası gibi ısınınca çizmelerim küle döndü.

Yahın ayak ilerledim. İç sesim duyulmayacak gibi değildi. Aniden neden Sofia'nın bana karşı o kadar nazik, o kadar sevecen olduğunu anladım. Büyünün mirasını almamıştım ama bunu almıştım işte. Tüm benliğimle o küçük Saadella'yı seviyordum, hem de kendimi sevdiğim kadar. Adını bilmiyordum ama bilmem de gerekmiyordu. O benim kız kardeşimdi, kızımdı, canımdı. İhtiyarların onu incitmelerine ya da onu ele geçirmelerine asla izin vermeyecektim.

Her taraf kandı, her yerde insanlar can çekişiyordu, her yerde ölüm vardı. Bakamıyordum. Kimleri kaybettiğimizi bilmek istemiyordum. Tüm bunların önlenebileceğini düşünürken gözlerim yanıyordu. Bembeyaz mermerin ve parlak bakır işlemelerin üstünde gri ayak izleri bırakarak basamaklardan çıktım. Diğerlerine kasırga gibi gelen rüzgârdan saçım dağılmıştı. Hiçbir şey beni yavaşlatamazdı. Adımı duyunca arkama baktım. Oskar ve diğerleri yaklaşıyorlardı, artık yok olmuş fiskiyelerin yanına varmışlardı. Siyah saçlı Buz Suurin'im, Sig'le birlikte hareket ederek ısıyı değiştirip mermer heykelin bir parçasını havaya kaldırırken güçlü ve korkusuz görünüyordu. Devasa taş parçası sarsılınca Sig, Oskar'a bağırarak soğuğu taşın üstüne sabitlemeye odaklanmasını söyledi. Birlikte taşı rahiplere gelişigüzel fırlattılar, onlar da zar zor durdurabildiler.

İçerideki İhtiyarlar artık olan bitenden haberdar olmalıydı ama dışarı çıkmıyorlardı. Saadella ile birlikte

tapınakta saklanırken yardımcılarının ve rahiplerinin onlar adına ölmesini istiyorlardı.

Yoksa onun canını mı yakıyorlardı?

Yoksa kaçmaya mı kalkışıyorlardı?

Tapınağın girişindeki yarım daire şeklindeki taş alana varana dek hızla basamakları tırmandım. Yaklaşık beş metrede bir mermer sütunlar tüm görkemi ve kudretiyle göğe uzanıyor, tepemizdeki devasa bakır kubbeyi ayakta tutuyordu. Savaş basamakların altına kadar uzanmıştı ve dönüp baktığımda insanların meydana akın ettiğini gördüm. Büyülü güçleri olmayan insanlardı, ellerinde tırpanlar ve kürekler vardı. Sig'le Oskar'ın etrafı, buz parçalarına ve büyü yoluyla fırlatılmış mermer parçalarına karşı koyan siyah cüppeli büyücülerle sarılmıştı. Yardımcılardan oluşan ufak bir grup teslim olmak için ellerini kaldırmıştı ama geniş alanı ezilmiş ve deşilmiş, yakılmış ve dondurulmuş büyücü cesetleri kaplamıştı. Büyüyle öldürmenin birçok yolu vardı. İhtiyarlar hepsini biliyor olmalıydılar.

Ancak hiçbirisi benim üstümde işe yaramazdı ve belki de bu nedenle buradaydım. Oskar'la Sig basamaklardan çıkmaya başladıklarında kubbeli odaya girdim, tek düşüncem buraya hapsedilen çaresiz küçük kızdı.

En çok korktuğum sert sesi duydum: "Dikkatimizi dağıtmak için mi soyundun? Hiç istemesem de seni hayal kırıklığına uğratacağım." Aleksi, Valtia kanadından uzun adımlarla çıktı, karanlık gözleri nefret doluydu.

Bileğinde Astia kelepçesi vardı.

Yumuşak, çıplak vücuduma baktım. Çok sıradan

görünüyordu. Başımı kaldırıp, “Maalesef kıyafetlerim ateş dayanıklı değil,” dedim.

Yüz ifadesinden bir anlığına rahatsız olduğunu anladım ama parmakları bakır kelepçeyi okşayınca bir kez daha cesaretle doldu. “Haftalardır neredeydin? Bize meydan okusun diye minik bir ordu mu kuruyordun? Seni dondurup cesedinle odamızı süslemeliyim.” Saldırmak için kolunu kaldırdı.

Kılımı kıpırdatmadım. “Saadella nerede?”

İnce dudakları gerildi. “Lahja senin ulaşamayacağın bir yerde.”

“Lahja.” Adı dilime bal gibi damladı. “Onu görmem gerek.”

Suratını buruşturdu. “Sen ne yaptığını biliyor musun?”

“Peki ya sen?” Öne çıktığında olduğum yerde durdum. Oskar’la Sig her an tapmağa girebilirdi ve birlikte bu çılgınlığa bir son verebilirdik. “Senin kötü olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar kötü olabileceğini bilmiyordum.”

Gerdanı titredi. “Ömrümüz yettiğince Kuparileri koruyup kolladık. Senin asla anlayamayacağın fedakârlıklar yaptık. Halk için elimizden gelen her şeyi yaptık. Ve sen sadece senin olması gereken büyüü reddetmenin bir yolunu bulmakla kalmadın tam da birliğe ihtiyacımız olduğu anda isyan çıkarttın!”

“Birlik.” Yumruklarımı sıktım. “Ölene kadar kanımı akıttığın yardımcılar da şu birliği hissettiler mi bari? Kaç tanesinin tadına baktın Aleksî? Kaç tanesini öldürdün?”

Beti benzi attı. “Ne kadar saçma bir suçlama.”

“O hâlde inzivaya çekilen yardımcılar nerede?”

Bir damla ter kel kafasından süzülüp yanağına aktı. “Sana cevap vermeye mecbur değilim. Bu büyük ulusu mahvettin Elli. Dünkü yangından da senin asilerin sorumluydu, değil mi?”

Hüzün boğazımı düğümlerken, “Neden Mim?” diye sordum.

“Soturiler, kraliçemizle tanışmaya geleceklerini duyurdular ve bizim de o rolü üstlenecek birine ihtiyacımız vardı,” dedi. “Ve onun büyüğü güçleri yoktu. İradesi de. Başımıza dert olmayacağını biliyorduk.”

Öfkem dövülen demir gibi yanarken, “Çünkü ona işkence ettiniz!” diye bağırdım.

“Senin gibi o da beş para etmezdi! Ama sen daha betersin tabii. Asla hak etmediğin şeylere konmak istedin. İtaat edip yola geleceğine, sen kalkıp...”

“İtaat edip yola mı gelecektim? Valtia’nın kraliçe olması gerekiyor!”

“Senin kraliçelikle alakan bile yok.” İnce dudaklarını büktü. “Asilerin Soturileri sınırlarımıza kadar getirecek. Şefleri muhtemelen birliklerini toplamak için direkt Vasterut’a gidiyordur. Döndüklerinde yenilgimizin sorumlusu sen olacaksın!”

Parmakları hareket edince etrafımı ateş sardı; dönen, dans eden, kükreyen bir alev duvarıydı bu. Sıcaklık beni okşar gibi sarıyordu ve korkmamı söyleyen iç sesime inat öne çıktım.

Alevler aralarından geçmem için perde gibi aralandı.

Aleksi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kolunu kaldırıncı etraf soğudu ama ürpermeme bile neden olmadı. "Beni öldürmeye hazırlanmıştınız. Beni kırbaçladınız, neredeyse boğuyordunuz, sonra da beni fırlatıp atacaktınız. Benim de kanımı içmeyi planlamış mıydınız?"

Aleksi, Saadella kanadına gergin gergin bakarak mezarlığın girişine doğru ilerledi. Astia kelepçesine dokunmasıyla bir başka alev patlaması daha oldu ama hızla söndü. "Büyüne kavuşmuşsun," dedi.

Tapınağın dışından Sig'e nereye saldırmaları gerektiğini haykıran Oskar'ın sesi gelince gülümsedim. "Sanırım öyle de diyebilirsin." Birkaç adım geriledim. Oskar'la Sig'in bana çabucak ulaşmasını istiyordum.

Armo, "Geliyorlar!" diye bağırarak yanık elleri ve buzun dağladığı kel kafasıyla tökezleyerek odaya girdi. "Onları durduramıyoruz!" Ayağı takılınca düştü, sonra da Saadella mührünün üstüne gelene kadar yerde süründü. "İhtiyar, lüt..."

Ateş iki sütunun arasından fırlayıp sırtına yapıştı. Sig kubbeli odaya girip eski arkadaşına gözlerinden alevler saçarak baktığında yakarışı çığlığa dönüştü. Aleksi hırslayıp kolunu uzattı ama gönderdiği buz değildi. Karşı koyacak buz büyüü yapamayan Sig'e saf sıcaklık dalgası gönderdi. Koruyabilmek için çırpınarak ateş büyücüsüne koştum ama Aleksi öne atılıp beni yakaladı. Dirseğimi yumuşak karnına geçirmemle ofladı, şişko parmakları saçıma dolandı. Sig dizlerinin üstüne çöktü, teni kıpkırmızı, gözleri kapalıydı. Aleksi bir kez daha Sig'e ateşle saldırırken beni yanında tuttu.

Derken ateş buz gibi bir hava duvarına çarptı. Oskar uzun adımlarla tapınağa girdi, çıplak vücudumu, dizlerime kadar çekilmiş bacaklarımı, çıplak tenine dokunmadan saçlarımı Aleksi'nin insafsız ellerinden kurtarmak için çırpınışımı gördü; Aleksi'nin gücüne sahip olmasını, hatta farkında olmasını bile istemiyordum. Maalesef bunun anlamı da kendimi kurtaramayacak olmamdı.

Oskar ellerini Sig'in kollarının altına sokup ateş büyücüsünü ayağa dikti. Çıplak göğsünden ter boşanan Sig, Oskar'ın yarattığı serinlikte derin nefesler aldı. Pelerini nemli sırtına ve omuzlarına yapışmıştı, dik durabilmek için Buz Suurin'ine yaslanıyordu.

Aleksi'ye bakan Oskar'm çenesi gerildi. Usulca, "Son hatanı yapıyorsun İhtiyar," dedi.

Aleksi, "Hata yapan sizsiniz!" diye bağırdı. "Beyaz meydandaki yıkımın seslerini dinleyin. Onca genç büyücü! Geleceğimiz!"

Oskar, "*Senin* geleceğin!" diye gürledi. Sesinden iğrendiği anlaşılıyordu; defalarca ölüm saçmıştı ve bunu bilmek midelerini bulandırıyor gibiydi. "Kendininkini sağlama almak için kaç kişinin geleceğini çaldın?"

Aleksi beni geriye sürükledi. "Ben, Kupari büyüsüne hizmet etmek için yaşadım," dedi ters ters. "Yaptığım her şeyin sebebi buydu." Mezarlığın girişine yaklaştığımızda tırnaklarımı can havliyle etine geçirdim. Şaşkınlıkla inleyip sağ elimi yakaladı, kaybettiğim parmaklarımın köklerine parmaklarıyla bastırınca acıyla çığlık attım. Önce kalın bileğini saran kelepçeye, sonra bana baktı. Gerdanı sallanırken ellerinden biri cüppesinin

kolunda kayboldu. “Neden bunu düşünemedik?” Gözleri parlayınca panik duygusu bomboş göğsümü doldurdu. “Nasıl da tahmin edemedik?”

Oskar ile Sig aynı anda öne çıktılar ama bir bıçağın keskin ucu boynuma dayanınca durdular. “Yaklaşırsanız kanı bu kutsal duvarları boyar.”

Gözlerimi Oskar’a diktim. *Kanını dondur. Yapabilirsin.* Ancak ifadesi endişeyle kaplanmıştı. Muhtemelen yeteri kadar hızlı olamayacağından ve Aleksi’nin buz büyüsünü hissederek beni öldüreceğinden korkuyordu. Zaten Aleksi karşı koyacak kadar güçlüydü, özellikle de kelepçeyi taktığı için.

Suurin saldırıya geçsin diye zaman kazanmak için dikkatini dağıtmayı umarak İhtiyar’a, “Bilmediğin çok şey var,” dedim. “İhtiyarlar bunca zamandır yarı kör dolaşıyorlardı. Ve tam olarak kaç sene oldu dersin Tahvo?” Bu eski, şeytani adı söylediğim anda ihtiyar bıçağı boğazımın altına yaklaştırdı. İçimi sıızlatan acı aynı anda hem yakıcı hem de dondurucuydu.

“Sana o ismi kimin söylediğini çok iyi biliyorum,” dedi, kulak tırmalayan sesiyle. “Ve bu da birçok şeyi açıklıyor. Ama yarı kör olan sensin.”

Oskar’la Sig aynı anda saldırdılar, bize çifte büyü dalgaları gönderirken dişlerini sıkıyorlardı. Aleksi’nin geniş eli boynuma dolanınca saldırıya geçmek için beni kullanmaya çalışan büyüsünü içimde hissettim. Vücumdaki her kas taşla döndü; Oskar’la Sig’in canını yakmak için kullanılacak olmanın dehşeti, kaldırabileceğim bir şey değildi. Ateş ve buz etrafımda patlarken içime

kapandım. elimden geldiğince küçüldüm; içimdeki, büyücülerin kendi büyülerini artırmak için kullandıkları o dipsiz kuyuyu korudum. Onu Aleksi'nin eline vermeyecektim. Ölürüm de vermezdim.

Düşüncelerimi duyuyormuş gibi bıçağın sivri ucu kalktı ve gözlerimi çevirdiğimde üstüme doğru geldiğini gördüm. Kesilmekten kurtulmak için kendimi geriye attığım sırada Aleksi de Sig'in ateşinin ısıısıyla kendinden geçti. İhtiyar'ın ellerinden kurtulup büyücülerin yanına doğru atıldığımda Oskar'ın parmağı havayı yarıdı. Aleksi boğuluyormuş gibi öksürdü. Göğsüne vurdu ve bıçağını yere düşürdü.

Oskar yanıma koştu, Sig de hemen arkasındaydı. Buz büyücüm elimi tutmak için uzandı ama o anda ayakları yerden kesildi. Saadella kanadının karşısındaki taş duvara fırlatıldı. Öyle bir güçle savruldu ki etkisini zeminde hissettim. Çığlığı basıp Oskar'ın yanına atıldım ama Aleksi'nin eli bileğimi yakalayınca öne doğru sendeleyip mermeri boylarken nefesim kesildi. Oskar da aynı anda yere indi, yana doğru düştü, gözleri kapandı ve kolları hareketsiz kaldı, iri vücudu sarsılıp titredi. Sig'le göz göze geldim. Bu saldırıyı yapan Aleksi değildi.

"Bana yardım edin lordum!" Göz ucuyla koyu renk cüppeli bir silüeti gördüğümde Aleksi haykırdı: "Elli... Elli bir..."

Tanıdık bir ses, "Buna vakit yok!" dedi. "Onları oyala!"

Sig arkasını dönerken İhtiyar Kauko kanattan hızla çıktı, kollarında çırpınan küçük bir kız vardı. Bakır

renkli bukleleri karman çormandı ve tombul yanakları gözyaşlarıyla kaplıydı.

Saadella. Lahja. Tüm benliğim duyduğum ihtiyaç ve dehşetle sarsıldı.

Ateş Aleksi'nin ellerinden fırlayıp ateş büyücüsüne doğru havayı yararak ilerlerken Sig, "Bu o!" diye haykırdı. Sig'le alevlerin arasına atladığımda alevler sırtımı okşadı.

Çılgınlar gibi Kauko'yu gösteren Sig, ona ulaşmayı başaran sıcaklık dalgasının etkisiyle dengesini yitirdi. "Bu o Elli! Bu o!" diye bağırırken İhtiyar Saadella'yla birlikte mezarlığa girip gözden kayboldu. Ancak o sırada Sig'in bakışları o karanlık yoldan uzaklaştı, gözleri çakmak çakmaktı. Sesi derinden gelen bir kükreme gibiydi. "Sakın cüret edeyim deme."

Aleksi ıstırap dolu bir çılgılık attı. Saplamak üzere olduğu bıçak yanık parmaklarının arasından kaydı. Cüppesi tutuşunca teninden çatır çutur sesler yükseldi, ayaklarının altındaki bakır da eriyip fokurdamaya başladı. İki büküm oldu ama Sig o anda bile kontrolü bırakmadı. Aleksi'yi küle dönüştürmeye niyetli gibiydi.

Oskar'ın yanına koştum, avucumu donmuş yanağına koyunca bomboş göğsümde yükselen çıgı hissettim. Büyüyü var gücümle çektim; damarlarından, kemiklerinden ve zihninden söküp aldım ve Oskar inledi. Ama göz kapakları kıpırdamaya başladığı anda Sig beni yanından çekip aldı. "Peşine düşmemiz gerek," dedi öfkeyle. "Oskar ölmeyecek ve benim de senin yardımına ihtiyacım var."

Kauko'yu öldürmek için... Saadella'yı elinde tutan kişiyi... Yeteneğini kullanarak tek bir hareketle Buz Suurin'ini yere yığan kişiyi... Kauko bunca yıldır Valtialara doktorluk yapıyordu. Sofia'nın kanını akıtmıştı. Artık sebebini biliyordum. "Haklısın... Oydu," diye mırıldandım. "En başından beri oydu." Tüm o dostane sabır, tüm o merhamet ardında çok büyük bir kötülüğü gizliyordu.

Aleksi ona "lordum" demişti, sanki hepsinin atasıydı.

Oskar'a zorla da olsa sırtımı döndüm ve Sig'in beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Pelerinini omzundan çekip üstüme sardı. "Bunu sensiz başaramam," dedi, gözleri parlıyordu ama yine de yalvarıyor gibiydi. "Kaçıyor."

Nemli pelerin vücudumu sararken mezarlığa, Kauko'nun büyüümüzün geleceğini de yanına alarak yerin altına girdiği yere döndüm. "Gidelim."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sig avucumdaki terli eliyle beni Aleksi'nin yanmış bedeninden uzaklaştırırken, "Birkaç rahiple çırak hâlâ çatışıyor," dedi. "Koca bir grup da kasabaya kaçtı, çatışmaktan çok kaçmakla ilgileniyorlar. Onların kaçtığını görünce birçok savaşçı da yıldı. Kasabalılar da yanımızda. Ortalık fena karıştı ama sonuçta kazanan taraf biziz."

"Bunca büyücü öldükten sonra buna hâlâ kazanmak denilebilir mi?" diye fısıldadım.

Sig çenesini sıkıp yürümeye devam etti.

Bakır Aleksi'nin mahvolmuş bedeninde parlarken ayaklarımı yere sabitledim. "Dur." İhtiyar'ın cesedinin yanma çömelip yanmış etinin kokusunu alınca yüzümü ekşittim. Kızıl-siyah bileğinden çıkartıp avucuma aldığım Astia kelepçesi parladı. Üstünden büyü yayılıyor,

görünmeyen damlalar hâlinde parmaklarımdan akıyordu. “Sanırım buna ihtiyacımız olacak.”

Kelepçeyi Sig’in solgun, ince uzun koluna taktım. Gözleri alev gibi parladı. Nefesini verirken, “Ah,” dedi, göğsü inip kalktı, parmakları hareketlendi. Üstünden bir sıcaklık dalgası yayılarak havayı kapladı. Önce birleştirdiğimiz ellerimize, sonra da kelepçeye baktı. “Her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.”

“Ama yapamazsın,” diyen Oskar sendeleyerek yanıma geldi; sol kolu göğsüne çekilmişti, dişleri takırdıyordu. “O İhtiyar sana ateş atarsa, Elli hepsini üstünden çekemez. O fazlasıyla güçlü.”

“Ama sen yaralanmışsın,” dedim.

“Sadece kolum. Sanırım kırıldı.”

“Yeterince güçlü müsün?”

“Sig’i ısıdan koruyabilirim.” Sig’le göz göze geldi. “Geri kalanı artık sana düşüyor.”

Oskar’ı soğuktan ve buzdan korumak da buna dâhildi. Sig ona kısaca başını salladı. Birlikte karanlığa açılan taş basamaklara vardık. Sig başımızın üstünde süzülecek bir ateş topu yaratıp yolumuzu aydınlattı. Önce o gitti, ardından ben ilerledim ve benden sonra da adımlarını istediğim kadar sabit atamayan Oskar... “Oskar...”

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Endişelenme artık.”

Raimo’nun sözleri zihnime üşüştü. *Bu aşk seni pişman edecek.* Pelerininin uçlarını avuçlayıp Sig’in sırtına baktım.

Basamakların sonuna vardığımızda Sig gerildi, labirent önümüze çıktığında başı ileri geri hareket ediyordu.

Ateş topu yok olarak bizi karanlığa hapsetti. Sig elimi tuttu. "Sola," diye mırıldandı, Oskar da aynı anda aynı-sını söyledi.

Büyüyü hissediyorlardı. Bunun anlamı Kauko'nun da varlığımızı hissedecekti. Sig'in avucumdaki eli beni ileri çekerken sıcacıktı ama ben yaralı sağ elimi uzattım, parmaklarım Oskar'ın kürklü pelerinine değdi.

Soğuk eli, nazikçe elimin üstüne kapandı. Buz gibi büyüsunü bekleyerek gerildim ama hiçbir şey olmadı. Büyüsünü sakınıyor, ihtiyaç duyacağı ana saklıyordu. Ancak avucumdaki eli minik, güvenli bir limandı. Tüylerim diken diken olurken gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtığımda artık zifiri karanlıkta olmadığını fark ettim. Tavanı akan bu uzun tünelin sonunda titreşen bir ışık vardı. Ben de o ışığın bizi tam olarak nereye götüreceğini biliyordum.

Oskar, "Bizi tuzağına çekiyor olabilir," diye uyardı.

"Ya da kaçmaya çalışıyor olabilir," dedim. "Bu tapmağın rıhtıma açılan yolu. Ucunda da bir tekne var."

"Ne kadar güçlü olduğumuzu bilmiyor," diyen Sig elimi öyle bir sıktı ki canım acıdı.

Yüksek perdeden minicik bir hıçkırık tünelde yankılandı, ardından da metalik bir takırtı yükseldi. Sesi mi duyabilecekmiş gibi, ona erişebilecekmişim gibi. "Lahja," diye fısıldadım. "Onu buradan sağ salım çıkartmalıyız."

Parmaklarımı sıkan Oskar, "Çıkartacağız," diye mırıldandı.

Sig bizi tünelde ilerletti. nefreti öyle bir ısı yayıyordu

ki havayı dumanlar kaplıyordu. Huzursuz, heyecanlı bir sesle, "İhtiyar!" diye seslendi. "Konuşmak istiyoruz!"

Beni köşeden döndürdü, sonra da küfrederek durdu. Oda bir sürü meşaleyle aydınlatılmıştı. İhtiyar Eljas odanın bir köşesinde duran masada yatıyordu, basık burunlu suratı bize dönüktü. Çünkü yangından dolayı teni dağlanıp kararmıştı. Bilekleri onu hapseden kelepçelerden kurtulmak için çırpındığından kıpkırmızı kesilip şişmişti ve yara bere içindeydi. Gözleri sessiz çığlıklarını yansıtıyordu ama şimdiden canı çekilmiş gibiydi. Solgun vücudu titriyordu. Kendini büyüyle kurtarabilecek kadar gücü kalmadığı belliydi. Cüppesinin tek kolu omzuna kadar çekilmişti. Masadaki bir deliğin üstüne yerleştirilmiş kolundaki bir sürü kesikten kan akıyordu. Deliğin altındaki bakır maşrapaya dolan yoğun damlaların sesi odada yankılanıyordu.

Taburenin yanında ters dönmüş bir bardak duruyordu, ucunda bir damla kan kalmıştı. İhtiyar Kauko, muhtemelen az önce gücünü artırmak için Eljas'ın büyüsunü çalarak karnını tika basa doyurmuştu. Odanın ucunday-sa rıhtıma giden geniş, taş bir koridor vardı. Koridorda uçan bir ateş topu, yanında küçük bir kızı sürükleyerek tünelin ucundaki paslı metal kapıya doğru giden İhtiyar'ın silüetini ortaya çıkarttı. Kapının ardında liman vardı ve de tekne.

Sig, "Dur!" diye bağırdı ama Kauko şaşırtıcı derecede hızla dönüp üstümüze buzdan bir duvar gönderdi. Karşılama için cehennem ateşini gönderen Sig'in

büyüsünü içimde hissettim. Tünel, ayaklarımızın altındaki taşlara buz kristalleri olarak dökülen buharla doldu.

Kauko, Lahja'yı saçından tuttu, çığlıklar atan kızını önüne çekti. "Bana bir kere daha saldırırsan, kız ölür."

Elini sıkıduğımda Sig durdu. İhtiyarla aramızda beş metre kadar vardı. Rıhtımsa daha uzaktaydı. "Kızını bırak İhtiyar Kauko. İçinde bir tutam iyilik ve merhamet olduğunu biliyorum." Tüm bunları onun yaptığına inanmıyor, keşke doğru olmasaydı diyordum.

Hüzünlü, anlayış dolu bir tebessüm kalın dudaklarına kondu. "Ben hep senin üstüne titredim Elli. Büyüye ne çok ihtiyacımız olduğunu anlıyordun."

"Halk için ama. İhtiyarlar ve rahipler için değil."

"Aynı şey. Biz, Kupari'yi Kupari yapan büyüyüz. Biz olmadan onlar bir hiç. Ama tüm bunların arasında kaldığın için üzgünüm. Hepimiz Valtia olduğunu sanıyorduk. Korkunç bir hataydı."

Kauko'nun gövdesine yapışmış, nefes alıp kurtulmaya çalışan çocuğu başımla işaret ettim. "Onu incitmek istemezsin."

"Sen de istemiyorsan, bırak da gidelim," diye cevap verdi. "Bugün yeteri kadar ölüm saçmadın mı?" Lahja'yı birkaç adım geriye sürükledi. "Ben onu korumaya çalışıyorum!" Anlamam için yalvaran bakışları karanlık ve çaresizdi.

Sig öne fırladı, tüm vücudu hazır olduğunu haykırıyordu. "Beni hatırladın mı İhtiyar?"

Kauko'nun kaşları dikildi. "Hatırlamalı mıyım?"

Sig tıslar gibi, "Sırtım 'evet' diyen kamçı izleriyle

dolu,” dedi. Üstünden yayılan ısı daha öncekilere hiç benzemiyordu, mağaranın duvarlarından damlayan suyu kaynatıp buharlaştırıyordu.

Teni pespembe kesilen Lahja ağlamaya başladı.

Sig’in elini çekiştirerek, “Dur artık!” diye haykırdım. Parmaklarımı ezdi.

Oskar sığağa karşı koyarak havayı soğuttu. Usulca, “Sig,” dedi uyarırcasına. “Kız...”

Sig’e bakarken Kauko’nun gözleri kısıldı. “Sen şu kaçaksın. Senin ne olduğunu da biliyorum. Tadından anlamıştım.” Parmakları Lahja’nın göğsüne dolandı ve suçlamayla dolu gözleri bana çevrildi. “Elli, onun ne kadar tehlikeli ve dengesiz olduğunu biliyor musun? Hepimizi öldürecek. Asla özgür kalmaması gerekiyordu. Sen ne yaptın böyle?”

Buna karşılık söyleyebileceğim çok şey vardı ama gözlerimi İhtiyar’ın şişko göbeğine yapışan minicik silüete diktüğimde hiçbirinin önemli olmadığını düşündüm. Kırmızı elbisesinin ucu ıslanmıştı ve terlikleri sıırıslıklamdı. Gül dudakları dehşetle titriyordu. “Saadella’yı almaya geldim,” dedim. “Onun yeri, benim yanımda.”

Kauko hırlar gibi, “Onun yeri, *Valtia*’nın yanımda,” dedi, kalın dudakları geri çekilince dişlerindeki kan ortaya çıktı.

Oskar, “Ve sen de *Valtia*’yı ayağına getirmek için onu kullanmayı planlıyorsun,” dedi, bıçak gibi keskin bir sesle.

Kauko, Oskar’ı süzdü. “Buz büyücüsü.” Gözlerini kırparken tüneldeki hava aniden soğudu. Bakışlarında

bir şaşkınlık parıltısı dolanıyordu. O bakışlarda açlığı da gördüğüme yemin edebilirdim.

“Kauko!” diye bağırıp tekrar dikkatini çektim. “Kızı bırakırsan yaşamana izin verimiz.”

Kolumdan yukarı yakıcı bir sıcaklık dalgası yükseldi ama Sig sesini çıkartmadı.

Kauko birkaç adım daha geriledi. Lahja ağlamaklı oldu. “Tüm bu büyücüleri peşine nasıl taktığını bilmiyorum ama sen sahtekârın tekisin,” dedi. “Onu sadece tahta konmak için istiyorsun. Senin bu işe hiç karışmaman gerekiyor!”

Sig bir kez daha aniden öne çıktı. Kolum bir ayının dişlerinin arasındaydı sanki ve o göğsümde tuttuğum güce durmadan saldırıyordu. “Onun sahtekârlıkla alakası bile yok *Tahvo*,” dedi.

Gözleri bir anlığına kocaman açılan Kauko hemen ardından şaşkınlığını gizledi. “Bu ismi uzun bir süredir duymuyordum.” Tebessümünün yerini öfkeyle asılan ifadesi aldı. “Raimo, rahiplere ait olması gereken bir şeyi aldı. Onu geri almak istiyorum.”

Sig’den dalga dalga güç yayılıyordu ve kokusu öfke ile derinlerden gelen intikamın acı arzusunun bir karışımıydı. Tünelin karanlığında solgun vücudu için için yanıyormuş gibi parlıyordu. O tanıdık, titrek sesiyle, “Ah, sana onu geri vereceğim,” dedi.

“Sig,” dedim, içimdeki kuyudan çekilen büyüsünü hissederken elimi elinden kurtarmaya çalıştım.

Oskar, “Sig!” diye bağırdığında ikimiz de ıstıyı hissedebiliyorduk. Ancak Sig’e uzanırken ateş büyücüsü

döndü ve Oskar'ı yerle bir eden bir ateş patlaması yol-
ladı; Oskar tünel duvarına çarptı, kendinden geçti ve üs-
tünden buharlar yükseldi.

Sig, beni Oskar'ın uzanamayacağı bir yere çekti. Parmakları kaburgalarımın arasında dolanıyor, tüm gücü topluyor ve İhtiyar'a fırlatmaya hazırlanıyordu sanki. Sadece birkaç dakika önce Aleksi'nin beni silah gibi kullanmasına izin vermemiştim ama Sig'in nefreti ve azmi katıksızdı. Büyüsü keskin ve amansızdı, bir kurt gibi açtı ve buna müdahale edebilecek kadar dengesi yoktu. Var gücümle kendimi geri çektim ama onu durduramadım.

Direnmememe rağmen beni de yanında sürükleyen Sig öne çıktığında Kauko'nun ağzı açık kaldı. Sig'in gözle-
rinde ateşi gören Lahja çılgılığı bastı. Diz üstü çöktü, ni-
hayet özgür kalmıştı, Kauko'ysa kanlı dişlerini sıkarak kendini korumak için ellerini kaldırdı.

Bir fark yaratmayacaktı. Sig bir volkandı. Kükreyen alevdi. O, bundan ibaretti.

Ve o kendini gösterirken Lahja çaresiz kaldı. Kalbi kulaklarımda atıyordu. Korkusu göğsümün ortasında kristalleşerek bir pırlantaya döndü.

Onun ölümüne ortak olmayacaktım.

İradem vardı. Ve ben, Sig'in kuşanacağı bir silah değildim.

Ona karşı koymaya bir son verdim. Çaresizce atılarak üstüne çöktüm. Sol elim hâlâ sağ elindeydi ama sağ elimin üç parmağını sol kolundaki Astia kelepçesine doladım. Etten kemikten bir çember oluşturduk.

Tam da büyü patlarken.

Sig, kendi ateşli gücü benden fırlayıp kendisine geri dönerken iki büküm oldu. Zihnim alevlerle aydınlandı. Dünya sessizleşti ve altına bulandı, acı her yanıma kapladı. Büyü yıldırım gibi Ateş Suurin'inden çıkıp tekrar bana geldi, defalarca yükseldi, gerildi, ta ki patlayana dek. Geriye savrulurken elim Sig'in elinden ayrıldı. Sırtım soğuk taşa çarptı.

Kör oldum. Tek görebildiğim beyazdı.

"Lahja!" diye bağırdım, çakıl taşları karnıma ve yüzüme çarparken ellerimi havaya savurdum. Canı yanı mıydı? Onu öldürmüş müydük?

Kaslı bir kol, belime dolandı. Kürkle kaplı omuzlarına uzandım ve göğsüme yaslanan geniş göğsünün titrediğini hissettim; bağıırıyordu. Uzaklardan gelen sesi, "Asla," diyordu.

Yerden kaldırıldığım sırada, "Lahja!" diye haykıırıyordum. Neresinin yukarı, neresinin dışarı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim dünyanın yerle bir olduğuydu. Deliler gibi gözlerimi kıırttım.

"Asla!" Oskar'dı. Kollarındaydım ve gökten taş yağıyordu.

"Hayır, onu almalıyız!" Tekrar görmeye başladım. buğulu ve belli belirsiz. İri vücudu suyun altındaymışız gibi dalgalanıyordu. Tekme atıp çırpındım. "Lahja!"

Oskar'ın yüzü önümde belirdi. Gri gözleri sertti. Dudakları abartılı bir şekilde kıpırdadı. "O. Benim. Yanımda." Eli insafsızca elime kapandı. Kulaklarıma çatlayan, parçalanın kayaların sesi doldu.

Beni kısacık bir anlığına bıraktı, sonra da kıvranan bir silüeti vücuduma yasladı. Onu kollarıma aldığımnda

ağlıyordu. Yanağımı ufalanmış taşların tozuyla kaplı buklelerine yasladığında kendi gözlerimden de yaşlar akıyordu. Kendimi, “Ah hayatım,” derken buldum. “Yanımdayım. Yanımdasın işte.”

Oskar tekrar elimi tuttu. Sıkığı dişlerinin arasından, “Sana ihtiyacım var,” dedi. “Lütfen Elli, bana yardım et. Sen olmadan bunu başaramam.”

Lahja’yı kollarımın arasında tutarak Oskar’ın beni can acıtacak kadar soğuk bir yolda ilerletmesine müsaade ettim. O da Sig gibi içime uzanıyordu ama karşı koymak yerine ona her şeyimi sunuyor, benden çıkıp ona geçmesini sağlıyordum. Büyüsü üstünden akıp önümüze serilirken etrafımız karardı. Çıplak ayaklarımın altında buz vardı. “Oskar?”

“Yıkılıyor. Çıkabilmemiz için buz kullanıyorum.”

Birlikte uzakta göz kırpan ışığa doğru yalpalayarak yürüdük. Lahja bana sıkı sıkı sarılmıştı; kolları boynuma, bacakları belime dolanmıştı. Arkamızdan düşen kayaların sesleri geliyordu. Bakmak için döndüğümde Oskar beni öne çekti. Koşmaya başladığımız sırada neredeyse düşecektim.

Rıhtıma giden tünel tamamen yıkılırken meşaleyle aydınlanan odaya daldık.

Oskar dizlerinin üstüne çöküp avucunu taşa dayadı, kırık kolunu vücuduna yapıştırmıştı. Nefes nefese arkasına yığılan taşlara baktı. Alnı terle kaplıydı ve dişleri takırdıyordu. Göz göze geldik. “Yukarı çıkmalıyız. Bu mezarlığın ne kadar sağlam olduğunu bilemiyorum.”

Lahja'nın saçını okşadım, vücudum içgüdüden ibaret. Titriyordu, yüzü enseme gömülüydü. "Kauko gitmesine izin verdi," diye mırıldandım.

Oskar başını sağa sola sallayıp yavaşça ayağa kalktı. "Elli..."

"Bunu yapmam gerekiyordu Oskar." Gerçi tam olarak ne yaptığımı bilemiyordum. "Sig'in onun canını yakmasına müsaade edemedim. Onun gözünde intikam, Lahja'nın hayatından daha önemliydi."

Oskar'ın granit gözleri anlamadığım bir duyguyla gölgelendi. "Her şey o kadar hızlı oldu ki. İkiniz insanın gözünü kör eden bir ışığa dönüştünüz ama sonra da patlamayla birbirinizden koptunuz." Başını Lahja'ya çevirdi. "O da serbest kaldı ama Kauko..."

"Öldü mü?"

Oskar gözlerini yıkılmış tünele dikti. "Bilmiyorum. Lahja yere indiğinde onu yakaladım, sonra da seni yakaladım." Bana dönüp nazikçe Lahja'nın sırtını okşadı. "Tünel yıkılıyordu ve elimden gelen sadece ikinizi dışarı çıkartmaktı."

İçim korkuyla doldu. "Sig'in canım yakmak istemiştim."

Oskar usulca, "Sen bir seçim yaptın," dedi, kolunu omzuma dolayıp bizi odadan dışarı çıkarttı. "Ben de öyle." Beni bırakıp duvardan bir meşale aldı, sonra da önünde tutup bizi tünelden dışarı çıkarttı.

Bir seçim yapmıştım. Ve bu seçim yüzünden Sig muhtemelen ölmüştü. Çok yanlış geliyordu. Doğru kararı vermediğimden değil de seçmek zorunda kaldığımı

için. İradem yeterince güçlü olsaydı büyüsunü durdurmaz, ellerinin arasından alamaz mıydım? Yıldızlar bana ömür verirse, bu yeteneği daha iyi kontrol etmeyi öğreneceğime yemin ettim.

Ancak o anda yapmam gereken başka bir şey vardı. Yüzümü Lahja'nın saçma gömdüm, ılık bal ve soğuk taş gibi kokuyordu. Sızlanarak bana daha sıkı sarıldı. Ona, "Güvendesin," diye fısıldadım. "Ben sana göz kulak olacağım."

Kubbeli odaya çıkan basamaklara vardık. Oskar önümüzde yürüyordu. Yaydığı buz gibi gücü hissedebiliyordum. Bizi basamakların ucunda neyin beklediğini bilmiyorduk.

Sırtına dokundum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bir daha bunu söyleyebilecek şansım olmayabilirdi.

Omzunun üstünden bana baktı. "Beni silah gibi kullanabilirsin."

Basamakları tırmandık. Oskar önümde dikiliyordu. "Raimo," dedi.

Tiz bir sesle, "Yanınızda mı?" dediğini duydum.

Oskar yana çekildi ve Saadella hâlâ kucagımdayken beni odaya soktu.

Etrafımız çevrilmişti. Oda insanlarla doluydu. Raimo bastonuna dayanıyordu, soluk gözleri parıl parıldı. Usko'nun bakır renkli sakalının bir kısmı yanmıştı. Veikko'nun parmakları buzla dağlanmıştı. Kahverengi saçı yüzüne yapışan Tuuli hâlâ titriyordu ama yaralı değildi. Aira'nın boynu ve elleri yanmış, dağlanmıştı. Tık naz, siyah sakallı Ismael yoktu. Gaga burunlu Mikko

yoktu. Fakat bellerinde sopalarıyla en az yirmi muhafız vardı. Sayısız vatandaş vardı; tırpanları, çekiçleri, maşaları hâlâ ellerindeydi; yüzleri kül kaplıydı. Birkaç yardımcı vardı; cüppeleri yırtılmıştı, bazıları kana bulanmış, bazıları yanmıştı, bazıları soğuktan titriyordu. Ve konsey üyeleri vardı, hepsinin gözü üstümdeydi; çıplaklığımı gizleyen sadece Sig'in pelerini ve göğsüme yapışan çocuktu.

Konsey başkanı Topias, işlemeli şapkasını çıkartıp öne çıktı, başını eğdi. Usulca, "Valtia'm," dedi. Önümde diz çöktü. "Artık kraliçemizsin."

Kubbeli odadaki her bir kişi dizlerinin üstüne çöküp başlarını mermere yaslayarak selam verirken kalbim bomboş göğsümde çarpıyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

S ırtımda hediyemle odasına girdim. Geç kalmıştım çünkü günün yarısını Topias ve diğer konsey üyeleriyle birlikte toplantıda geçirmiştım. Lahja çoktan giyinmişti, yeni kırmızı ve bakır renkli elbisesi onun için dikilmişti, ahenkle dans eden bukleleri yatıştırılarak toplanmıştı. Ateşin önündeki yumuşak bir kilimin üstünde yüzükoyun yatıyordu, resimli bir kitaba bakarken çoraplı ayakları havayı dövüyordu. On iki yaşında, sessiz sakın, uzun, siyah saçlı hizmetçisi, aynı zamanda ablası olan Janeka, yanına oturmuş ona yeni bir bere örüyordu. Onu ben seçmiştim. Lahja'nın bu duvarların arasında tanıdık bir yüz görmesini istemiştım. Güvende olduğunu bilmesini istemiştım.

Kilimin ucunda dikildiğimi görünce gözleri kocaman açılan Janeka aniden çığlığı bastı. Lahja başını çevirdi ve korkarak kendi etrafında döndü.

Dizlerimin üstüne çökerken usulca, “Benim,” dedim. “Sana bir şey getirdim.” Mim’in ben kaçmadan ve o, mezarlığa götürülmeden önce topladığı eşyalarımın arasında bulduğum, Sofia’nın bana hediye ettiği oyuncak bebeği çıkarttım. Lahja’ya uzattım. Lahja, geniş, pürüzsüz bir alm, büyük, mavi gözleri, gül dudakları olan harikulade bir kızdı. Ancak ciddi ve tedirgin ifadesi bana yaşadığı her şeyi anlatıyordu. Tapınağa geldiğinde onu bağrına basacak bir Valtia yoktu. Hizmetçilerden bazıları bana getirildiği günden beri tek bir kelime etmediğini söylemişti ama Janeka eskiden çenebazın teki olduğunu söylüyordu.

Gözlerini az sonra bizim boyanacağımız gibi boyanmış bebeğe diken kız yavaşça yaklaşırken, “Beğendin mi hayatım?” diye sordum. Taç giyme törenim bugündü ve içimi kaplayan korkular beni yere serebilecek kadar ağırdı. Lahja bebeğin yüzüne dokunurken parmaklarımla minik elini okşadım ama kaybettiğim parmaklarımdan korkar diye çekindiğimden sağ elimi porselen bebeğin altından çekmedim. Başparmağını bebeğin elbisesinin ipek gibi yumuşacık kumaşında gezdirirken dudaklarında minik, narin bir tebessüm oluştu. Başını sallayınca göğsüm sıkıştı.

“İyi,” diye fısıldadım. “Sonra birlikte oynarız. Artık hazırlanma vakti geldi. Sadece üstümü giyinmeden önce seni görmek istemiştım.”

Hayatının son dakikalarında Mim’in görüldüğü gibi görünmeden önce...

Lahja ile göz göze geldik. Uzanıp yanağımı öptü.

Yavaşça kollarını boynuma dolayınca ben de içimden ona hep iyi davranacağıma dair söz vererek onu kucakladım. O bana ait değildi. Ben ona ait değildim. Gerçek Valtia burada olmalıydı, ben değil. Ancak o gelene dek Lahja'yı tüm tehlikelerden koruyacaktım.

Ona hoşça kal öpücüğü verdikten sonra koridora çıktım. Kendi başıma gayet iyi yürüyebildiğim için beni bir tahtla taşımalarına izin vermeyecektim. Kubbeli odaya girdim. Son iki hafta içinde temizlenmiş ve onarılmıştı. Birkaç yardımcımız törene hazırlanmak için odaya mum dağıtıyordu. Aralarından biri Kaisa'ydı, mavi gözleri ve yanağında beni olan kız. Saçı kısacık sarı tellerle kaplıydı. Yardımcıların kendi rızaları olmadıkça kel olmaları gülünçtü ve ben de bunu onlara söylemiştim. Valtia kanadına giderken bana el sallayınca ben de ona salladım.

Gerçek Valtia olmadığımı belki de biliyordu ama söylemiyordu. Kimse söylemiyordu. İnanmaya olan ihtiyaçları o kadar güçlü ve vahimdi ki tüm şüpheleri susturuyordu.

Asla şüphe etme, diye fısıldadı Sofia. Onu hep özleyecektim.

Seremonilerde kullanılan soyunma odasına girdiğimde midem sıkıştı. Bugün tektim, Lahja'nın bugüne özel boyanmasına müsaade etmeyecektim. Çok küçüktü ve yaşadıklarını, Mim'in gözlerinin önünde yanmasını aklına getireceğinden korkuyordum. Bugün yanımda, tahtırevanın içinde olacak ve rahat edecekti. Buna dikkat edecektim. Bugün onun gülümsemesine ihtiyacımız vardı.

Pencereden Motherlake'e şöyle bir baktım. Hava henüz hava ısınmamış olsa da kışlık kalkanı çatlamıştı. İlkbahardan korkacağımı hiç düşünmemiştim ama artık aklıma gelince kanım donuyordu.

Raimo topallayarak balkondan içeri girdi, üstünde kenevir halatıyla bağlanmış yeni, siyah bir cüppe vardı. Savaşı atlatıp hayatta kalan tüm rahiplerin aksine şehirden kaçmayan elli kişilik yardımcı ve çırak grubunun başına geçmişti. Birçoğunun çıraklarıyla birlikte kaçtıklarına inanıyorduk ve henüz izlerine rastlanmamıştı. Listeye eklenecek bir diğer endişeydi ki bu da önümde duran zayıf, yaşlı adama şükretmeme ve kış uykusundan erken uyandığı için son nefesini vermesinden korkmama neden oluyordu. Yaklaştığı sırada bastonu taş zeminde takırdadı ve sicim gibi sakalı ileri geri sallandı.

Ona, "Kasaba konseyi arşive girmeme izin verdi," dedim.

"Ve?"

"Haberler iyi değil. Yıldızlar o konumdayken benimle birlikte üç kız daha dünyaya gelmiş. İkisi ölü. Ölümleri kayıtlara geçirilmiş." İsimlerden biri beni yasa boğmuştu: Ansa. Maarika'nın Soturi saldırısı sırasında ailesinin çiftliğinde ölen sevgili yeğeni.

Raimo iç çekti. "Ve bunun anlamı da Valtia'mızın doğumunun kayıt altına alınmamış olabileceği. Ya ailesi bu duvarların ardında yaşıyordu ya da doğum vergisini ödeyemeyecek kadar fakir, evsiz dilencilerdi."

"Şimdi ne yapacağız?"

Kaşları seğirdi. "Aramaya devam edeceğiz. Sonsuza dek saklanamaz."

"Peki, sende ne haberler var?" diye sordum. "Umut dolu, insanın canını sıkmayacak türden haberler varsa çok sevinirim."

Başını sağa sola salladı. "Nöbetçilerle konuştum. Sınırdaki muhafızlar henüz Soturilerin izine bile rastlamamış. Acaba barbarlar Motherlake'in erimesini mi bekliyor diye merak ediyorum. Öyleyse, hem karadan hem de gölden aynı anda saldırabilirler."

Titreyerek nefesimi verdim. Soturilerin gelmesi an meselesiydi ve ben onları durdurmaya niyetliydim. Hal-kımın yardımıyla... "Pekâlâ."

Hafifçe öksürdü. "Bu sabah mezarlığı rıhtıma bağlayan tüneli temizlemeyi bitirdiler."

İçim sızladı. "Ve?"

Yutkunurken boğazındaki yumru oynadı. "Sig'i de Kauko'yu da hiçbir yerde bulamadılar."

Gözlerimi yumdum. "Tekne?"

"Gitmiş."

"Sig," diye fısıldadım. Onu incitmiştim. Yakmıştım. Sonra da onu kamçılaman ve kanını içen adamın merhametine bırakmıştım. "Sence sağ kurtulmuş mudur?"

Raimo bana acı dolu bir ifadeyle baktı, yüzü iyice kıvrıştı. "Şimdiki adıyla Kauko, hep yetenekli bir şifacı olmuştur."

Midem bulanınca elimi midemin üstüne koydum. Bir seçim yapmıştım ve Ateş Suurin'ini seçmemiştim. Ve şimdi... "Sig'e ne yapacak?"

“Söylemesi güç Elli. Ama iyi bir şey yapmaz.”

“Onu bulmak zorundayız.”

Başıyla onayladı. “Oskar da aynısını söyledi.”

Göz göze geldik. “Onunla konuştun mu?” Kalbim göğsüme vurdu.

Raimo gülümsedi ama huzursuz bir gülümsemeydi. “Şu ana dek çok başarılı oldu. Yarımadada büyücülerin yaşadığı tüm kampları biliyor. Güvenlerini kazanması biraz zaman alacak ama elinden geleni yapıyor.”

“Yanında kim var?” Onu kim kolluyordu? Kim geceleri üşüdüğünde ateşi yakıyordu?

“Usko, Veikko, Aira, Tuuli ve mağaradan birkaç kişi daha. Onun için endişelenmemelisin Elli.” Raimo’nun sesi saf uyarıydı.

Ona sırtımı döndüm. Yüzümü görmesini istemedim. Göğsümü açıp kalbimi görmesine müsaade etmeye benzerdi bu. Elim cebime girdi ve daima yanımda taşıdığım ahşap güvercine dokundu. Bu, Raimo kırık kolunu iyileştirdikten sonra ve yabana gitmeden hemen önce Oskar’ın yaptığı yeni güvercindi.

Raimo bitkinlikle iç geçirdi. “Enerjini boşa harcıyorsun. Oskar iri yarı, güçlü ve kendini koruyabilecek durumda, büyü olmadan bile. Yabanda onu tanıyorlar, hem büyücüler ve büyülü güçleri olmayanlar tarafından da saygı görüyor. Sahiden de bir araya getirdiğin bu ordunun büyülü bölüğü için ondan daha iyi bir lider bulamazdın.”

“Şu ana kadar kaç kişiyi topladık?”

“Oskar söylemedi. Ama bir mumu yakabilecek ya da

bir göleti dondurabilecek herkesi orduya katmaya niyetli gibi görünüyor, yani bunu büyüyle yapabildikleri ve eğitim görmeye, birlikte çalışmaya niyetli oldukları sürece...”

“Bize bu kadarı yetmez Raimo.”

Bastonuna biraz daha sıkıca yapıştı. “Sadece büyü-cülere bel bağlamayacağız ki. Sen iyi bir iş çıkartıyorsun Elli.” Güldü. “O ilk toplantıya yürüyerek gittiğinde konsey üyelerinin şoka girdiğini bile söyleyebilirim.”

Hissettiklerime rağmen gülümsedim. Kocaman açılmış gözleri ve bir karış açık kalan ağızları çok komikti. Ancak gücümünden korktukları için dinlemek zorundaydılar. Kupariler büyüye bel bağlıyordu ve Sig haklıydı; özgürlük ve sorumluluğu güvenlik uğruna ellerinden çıkartmışlardı. Onlara söylediğim ilk şey, bu kış büyüyle ısınmayacağımız ve tapınaktaki yiyecek stokunun halka sunulacağı olmuştı. Dikkatimizi Soturilere yöneltmemiz ve onları bir halk olarak görmemiz gerektiğini onlara izah etmiştim. Hiç kimse bunları duyduğuna memnun olmamıştı. Düşman kazandığıma emindim. Onlara tapınağın hepimize yeteceğini de belirtmiştim ama artık *herkesin* fedakârlık yapması gerekiyordu. Artık herkesin hem bedenine hem de zihnine ihtiyacımız vardı. Büyülü güçlerimiz vardı ama sadece büyülü güçlerden ibaret değildik. Olamazdık da çünkü bizi yaratan bakır topraktan çıkartılmış, tıpkı o yardımcılarını kanı gibi kurutulmuştu. Ortadan tamamen kalktığında gücümüz de bizi terk edebilirdi.

Birçok kişi yardımcı olabilmek için sesini çıkartmıştı.

“Büyü yapamayan bölüğümüzde şu ana kadar beş yüz kişi toplandı ve demirciler ilkbahar gelene dek bin tane silah yapabileceklerine inanıyorlar. Okçuluk için başvuran üç yüz kadın ve erkek de var. Avcılardan birkaçı da ok ve yay yapıyor, Topias’a göre herkese yetecek kadar olacakmış. Ancak...”

Raimo düşüncemi dile getirerek, “Askerlerimiz o silahlarla ne yapılacağını biliyorlar mı ki?” diye sordu. Soturi sürüsüne karşılık bizim birliklerimiz hem hazırlıksız hem de önemsiz kalıyordu. Evet, Sofia Soturi donanmasını yerle bir etmişti ama mağara sakinlerinden birinin de belirttiği gibi bu onların gücünün sadece bir kısmıydı. Biz çok zayıftık ama onlarda olmayan bir şeye sahiptik. Vakti geldiğinde düşmanla ordunun başında yüzleşecektim, yanımda Oskar ve büyücülerıyla birlikte.

Ben ona kalkan olacaktım. O da benim kılıcım olacaktı.

Ancak Sig’e, Ateş Suurin’ine ihtiyacımız vardı. Astia kelepçesine ihtiyacımız vardı. Bir Valtia’ya ihtiyacımız vardı. İyi bir eğitimden geçmiş bir orduya ihtiyacımız vardı. Risk tepemde her an beni dibe çekecek koca bir dalga gibi yükseliyordu.

Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. “Teşekkür ederim Raimo.”

Eğri büğrü parmaklarını koluma koydu. “Taç giyme töreninde platformda olacağım. Sorun çıkmayacak. Kimse bilmeyecek. Ve sen de tek kalmayacaksın.”

Yerde sürüklediği ayaklarının sesinden odadan

çıktığını anladım. “O hâlde, neden böyle hissediyorum?” diye fısıldadım. Bakır aynanın başına gidip sandalyeye çöktüm. Aksime baktıktan sonra gözlerimi yumdum. Mim, *Sen bunun için doğdun*, diye fısıldarken boğazım düğümlendi. Neredeyse yumuşacık ellerini omuzlarımda hissedecektim.

“Özür dilerim Mim,” diye fısıldadım. “Seni bırakıp gittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Gözlerimi açtığımda aynada gölgesini, kahverengi buklelerini, yumuşak tebessümünü gördüğüme yemin edebilirdim. *Sana hizmet etmekten gurur duyuyorum. Elli, sen, daima benim kraliçem olacaksın.*

Zorla çıkan sesimle, “Kalbimdesin,” dedim. “Ve orada hep güvende olacaksın.”

Helka odaya dalarken, “Ne?” diye sordu, beyaz-sarı saçları örülüp ensesinde toplanmıştı.

“Hiç.” Ellerimi yüzümde gezdirip gözlerimi kırparak gözyaşlarımı bastırdım. “Hazırım.”

Saçımı fırçalayıp örmeye başlayınca ben de daha dik ve kıpırtısız oturdum. Seremoni makyajının, İhtiyarların Valtia’yı güzel bir maskeye hapsederek susturma çabası olduğunu anlamıştım ama planladığım değişiklikleri sırayla gerçekleştirmem gerekiyordu. Bugün makyajım olacaktı çünkü Kupariler henüz ayakları üstünde durup kendi güçlerini test etmesini öğreniyorlardı ve kendi öz güvenlerine kavuşana dek onlara güven verecek bir sembole ihtiyaçları vardı.

Bana ihtiyaç duydukları sürece ben o sembol olacaktım.

*

Taç giyme töreni başarıyla geçti. Halk tezahürat yaptı. Muhafızlar bir sürü genç adamla kadını yeni ordumuza kaydetti. Beni tüm ihtişamımla görünce milliyetçi duyguları şahlandı. Bundan memnundum, hepimizin kurtuluşa giderken üstleneceği bir rol vardı. Lahja gülümseyip el salladı, halkın moralini yükseltti. Raimo meşaleleri yakınca Lahja başını göğsüme dayadı ama çılgılık atmadı.

Küvetten çıktığımda Helka beni kurularken eklemelerim kurşun gibi ağırdı. Bu rutini birçok kez tekrarladığından hizmetçim olarak tapınağa dönmesini istemiştim. Saçımı fırçaladı ve gevşek tutarak ördü. Yavaş hareketlerinden Sofia'yı, birlikte geçirdikleri upuzun ama bir o kadar da kısa günleri düşündüğünü anlayabiliyordum. Elbisemi başımdan geçirirken gamzeli çenesi titredi, ben de yumuşacık ve huzur verici kumaş dizlerime inerken iç çektim. "Lahja uyudu mu? Onunla oynayacağıma söz vermiştim."

Helka burnunu çekerek güldü. "Elbisesiyle ilgilenmeye gittiğimde Janeka bana çoktan uykuya daldığını söyledi. Bugün çok yoruldu."

Hayal kırıklığımı bastırdım. Vücudunun sıcaklığı beni yatıştırıyor, bir amacım olduğunu hissettiriyordu. Ve yalnızlığımı bastırıyordu, en azından birkaç dakikalığına... "Anlıyorum."

Kolumu okşadı. "*Valtia*'m, Sofia. O seni, tıpkı senin

o küçük kızı sevdiğin gibi seviyordu. Buraya geldiğinde sen de Lahja kadardın. Sofia seni görmeyince bozuluyordu. Ama her gün bize neler yaptığını anlattırıyordu.”

Kaybedilen yılların hüznüyle rengim attı. İhtiyarlar bizi birbirimizden koparmışlardı. Kanındaki büyüün güçlü ve saf kalacağını iddia ederek Valtia’nın iradesini kırmak, isteklerine boyun eğdirmek için yaptıkları oyunlardan biriydi bu. O da hayatını Kuparilerin ihtiyacına karşılık vermeye adanmıştı. itaat etmişti. Ancak bu durum ikimizin de canını yakmıştı. Ve ben Lahja’yla da aynısının yaşanmasına izin vermeyecektim. “Artık her şey değişti. Yarın onu görürüm.”

Helka gülümsedi. “Buna sevindim Valtia’m,” dedi tok sesiyle. Kırıksık alnına düşen bir tutam beyaz-sarı saç itirdi. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “İyi geceler.”

Balkonumun kapısını açıp gece havasına adım attığımda göğsümdeki boşluk gerinip uyuştı. Kış en fazla bir ay daha sürerdi. Etrafımda buz gibi bir rüzgâr esiyor. tepeden tırnağa titrememe neden oluyordu. Ay karanlığın tepesinde duruyor, Motherlake’in çatlamış beyaz suratında parlıyordu. Yıldızlar parılıyordu. kapkara boşluktaki geleceğimizi çizerken gizemli ve sessizdiler.

Parmaklarım mermer parmaklığa dolandı ve gözlerimi kapatıp Oskar’ın büyüü olduğunu hayal ederek buz gibi rüzgârın yüzümde gezmesine izin verdim. Boyumda dolanıp elbisemin ucuna kadar geldi, tüylerimi diken diken etti. “Seni çok özledim,” dedim.

Artık kraliçeydim. Hiç kimse beni sevmemeliydi. Özellikle de Buz Suurin'i. Raimo'nun uyarısı aklımdan hiç çıkmıyordu. Ama Oskar da öyle.

Soğuk rüzgâr, "Ben de seni çok özledim," diye fısıldadı.

Yüreğim ağzıma gelirken döndüm. Oskar balkonun öbür ucunda duruyordu. Gölgelemin arasından çekildi. Kalın pelerini omuzlarından sarkıyordu. Cüssesine rağmen adımları sessizdi. Saçı omuzlarına dökülüyordu ve en az bir haftadır tıraş olmamıştı. Toprak, at ve duman kokuyordu, pantolonunun dizleri kir pas içinde kalmıştı ve çizmeleri çamurla kaplıydı.

Hiç bundan daha iyi görünmemişti.

"Yabanda olduğunu santıyordum."

Elini pelerinindeki bir lekenin üstünde gezdirdi. Rüzgâr saçını savururken titrediği gözümünden kaçmadı. "Öyleydim. Ve yarın da Loputon sınırındaki batı kıyısına gideceğiz. Göğe yükselen alevler olduğu söyleniyor."

Kaşlarımı çattım. "Yine büyücüler mi?" Kıyıdaki yüksek tepeleri aşan ateşi gönderebilecek kadar güçlü biri. "Sence o mu?" Oskar sadece asker aramıyordu, Valtia'mızı da arıyordu. Kendimizi kurtarmaya çalışıyorduk ama ona her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı.

Omuz silkti. "Oraya gidene kadar bunu öğrenmemiz imkânsız. Umutlanmak kolay."

Ağzımdan, "Dikkatli ol," lafı çıktı. "Ateşin sebebi kaçak rahipler de olabilir. Ya da Sig muhtemelen Kauko'nun elindedir ve..."

“Raimo bana anlattı.” İçinde buz saklayan gözleri parladı. “Diğer Suurin’i de o kan içicinin eline düşürmeye hiç niyetim yok. Ama Sig’i de yüzüstü bırakamam. Oradaysa, onu kurtarırım.” O kadar vahşi görünüyordu ki inanmak kolay oldu.

Uzanıp parmaklarımın tersiyle sert, donmuş yanağına dokundum. “Neden geldin?”

Kaşlarını kaldırdı. “İlla sorman mı lazım?”

Sırıttım. “Buraya nasıl geldin?”

“Taç giyme töreninde geldim. Zor olmadı. Raimo’yla senin ve Lahja’nın kanadında görevli muhafızlar hakkında konuşmamız lazımdı.” Gözleri gözlerimdeydi. Endişeleniyordu ama söylemek istemiyordu.

Gülmemek için kendimle savaşıırken dudağım seğirdi. “Hizmetçim üstümü çıkartıp beni yıkarken sen balkonumda titriyor muydun yani?”

Hafifçe öksürdü. “Eh. Seni görmeye can atsam da düşündüm ki sen o hâldeyken kafamı içeri...”

“Daha önce görmediğin bir şey değil.” Neredeyse tapınaktaki herkes gibi... Ateşten etkilenmeyen bir elbise için neler vermezdim.

Elini sakallı yüzünde gezdirdi. “Beklediğim süre boyunca bu hatırayla ısındım deseydim, beni affeder miydin?”

İşte yine oldu, karnımda o his belirdi. Bakışları çıplak ayaklarımdan yüzüme kadar yükselip arada kalan tek bir santimi bile kaçırmazken daha da beter oldu. “Affederdim.”

Sağ elime, soğuk yüzünden sızlayan yaralı elime

uzanıp parmaklarımı öptü. “Ve vaktimi sadece seni düşünerek geçirmiyordum.” Ağzının kenarı kıvrıldı. “Pratik de yapıyordum.”

Avucumu çevirdi. Buz kristalleri gözümüzün önünde ortaya çıkıverip havaya yayıldı. Dans edip dönerek aşağıya indi, elimde birleşerek ortaya sekiz uçlu bir yıldız çıkarttı. Uçlardan biri yuvarlaktı, biri de çok uzun ve sivriydi ama bu kusurlar yıldıza –ve Oskar’a– olan hayranlığımı azaltmadı.

Yıldızı alıp incelerken usulca, “Daha iyi kontrol edebiliyorum,” dedi. Yıldızı yüzüne yaklaştırdı ve buz gibi nefesini dudaklarının arasından gönderip yıldızı parlak toz parçalarına çevirdi. “Bazen en zoru ufak tefek büyüleri yapmak oluyor.”

Avucumu tekrar yanağına koydum. “Böyle iyi mi peki?”

Başını eğdi. “Uzun süre kendimi sakındığım için utanıyorum.”

Ancak korkmak için sebebi vardı ve bunu çok iyi anlıyordum. “Şu anda yaptığın şeyle gurur duymalısın.” Ona gülümsedim. “Benim de sana gösterecek bir şeyim var.”

Kaşları kalktı. “Göster bakalım.”

Bağlantımıza, tenine değen tenime odaklandım ve uzandığımı, içindeki sonsuz buz denizine dokunduğumu hayal ettim. Titreyerek diğer kolumu uzattım, avucumu çevirdim. Gözlerimi sıkıca yumdum ve alnım terledi ama Oskar’ın kesik nefesini duyunca başardığımı anladım. Gözlerimi açınca avucumda eriyen kar

öbeğini gördüm ve heyecan dolu kahkaham geceyi yardı. “Raimo üstünde pratik yapmama müsaade etti.”

Oskar göğsünü ovuşturdu. “Seni içimde hissedebildim.”

“Canın yandı mı?”

Başını salladı. “Hiç de bile. Silahın olacağımı söylemiştim.”

Ve muhtemelen de bunun için yapabilmiştim. Raimo, bana karşı koyan bir büyücünün gücünü çekmemin daha zor olacağını söylemişti ama bu bile neredeyse elimi ayağımı kesecekti. Oskar’a sokulup başparmağımı çenesindeki kara sakalda gezdirdim. “Maarika’yla Freya nasıllar?”

Gülümsedi. “İyiler ama Freya hâlâ orduya katılması-na izin vermediğim için bana dargın. Ona sadece senin emirlerine itaat ettiğimi söyledim. Sonuçta *sen* kraliçesin.” Bakışları üstüme konarken neşesi soldu. “Meydanda çok güzel, çok asildin.” Parmak uçları yanağımda gezdi ve buz büyüğü tenimde dolanarak göğsüme doldu. “Ama şu anda bin kat daha güzel görünüyorsun.”

“Çünkü sadece Elli’yim,” diye mırıldandım.

Kolunu sırtıma doladı. “Ve bunun fazlasıyla yettiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Bu yaşadıklarım beni şüpheye düşürmüyordu ama niyeysel bu anı daha kıymetli kılıyor, sahip olmamam gereken bir hazineye dönüştürüyordu.

Dudakları soğuktu, benimkilerse sıcak. Başımı tutup beni kendine çekerken kesik bir nefes aldım. Buzla ateşin leziz bir karışımıydı, hem sert hem yumuşaktı. Sakalı yüzümü çiziyordu. Parmak uçlarımda duruyordum.

Ertesi gün aynaya bakıp dudaklarımın şiştiğini, yanaklarımın ve çenemin tahriş olup kızardığını görmek istiyordum. Bu yaşadığının gerçek olduğunu bilmek istiyordum; hem de vücuduma yaslanan sert kaslarla örülü vücudunun anısından, yakışıklı yüzünün hatırasından, kafamın içinde yankılanan sesinden daha fazla.

Büyüsü kükreyen, vahşi, saf, buz gibi gücü bomboş göğsümü doldurdu. Fakat elleri yanan tenimi okşarken neredeyse sıcaktı. Geriye çekilip ağzımın kenarını öperken ipeksi saçı yanaklarımı ve alnımı gıdıkladı. Nefes alırken, “Yıldızlar aşkına, şimdi durmazsak asla gidemeyeceğim,” dedi. Alnı alnıma değdi ve gözlerimizi yumarak var gücümüzle birbirimize tutunduk.

Boğazım düğümlenirken, “Dursak da bir önemi yok,” dedim. “Ben seni gönderemeyeceğim.”

Beni bir kez daha öptü, bu sefer yavaş ve derindendi. Parmakları elbisemin boynundan içeri girip çıplak omzumu okşadı. Bu haksızlıktı. Hissettiklerimin doğru, mükemmel ve iyi olduğunu düşünüyordum. Sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Ancak kaderimiz yıldızlar tarafından çizilmişti, hayatlarımızın haritası belliydi ve her şey öngörülmişti. Bunu unutamazdım ve bir kez daha alnımı öpmek için gerilirken, Oskar’ın da unutamadığını anladım. Dudakları alnımdayken, “Bir kez daha yanında yatabilmek için neler vermezdim,” dedi.

Gözümün kenarından bir damla yaş akınca başparmağıyla sildi. “O geceleri o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor.”

Tebessümü hüzünlüydü. “Belki bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde...”

Midem, göğsüm kadar boş geliyordu. “Belki bir gün...” O anda inanıyormuş gibi yapmak bana daha iyi geliyordu.

Motherlake’e döndüm, Oskar da beni kollarının arasına alıp pelerininin içine soktu. Başımı göğsüne yaslayıp aya bakarak yaşadığım anın değerini bildim, bir daha yaşanamayacakmış gibi tadını çıkarttım. Çünkü bir daha yaşanmayabilirdi.

Geleceğimiz, Motherlake’te esen bir kasırga gibi üstümüze hücum ediyordu ve düşmanlarımız güçlüydü.

Kauko oralarda bir yerlerdeydi. Belki de bir grup kaçak rahibin başına geçmişti ve Astia kelepçesi elindeydi. Ayrıca Ateş Suurin’i de vardı ve de yüzlerce yıldır kanla beslediği zekâsı.

Elimizdekilere göz diken, topraklarımızı fethetmeye can atan Soturiler de oralarda bir yerlerdeydiler.

Ancak Valtia da öyle. Onunla kıyaslandığında ben sadece bir gölgeydim. Onu bulduğumuzda, onun Astia’sı olacaktım. Birlikte mükemmel dengeyi ve sonsuz gücü oluşturacaktık.

Birlikte, Kuparileri kurtaracaktık.